

Giới thiệu Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người

An Nhượng nhân vật nữ chính trong truyện Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người là một cô gái xinh đẹp nhưng khá hiếu động như trẻ con. Cô nghĩ rằng quân nhân ai cũng như ai, dũng cảm, anh hùng sẵn sàng bỏ qua mọi lỗi lầm của người khác.

Vì vậy nên cô đã cố tình Xô Ngã Lăng Nhiên, một anh chàng quân nhân để xác nhận những ý nghĩ của mình là đúng. Không ngờ, chỉ với những hành động ấy mà cô đã bị anh bắt về rồi buộc phải làm vợ mình... Cô vô tình đặt chân vào nhà quý, ai ai trong nhà họ Lục đều ra tay ngoan độc chỉ vì sự phát triển kinh tế.

Anh lúc nào cũng dụ dỗ cô, buộc cô phải yêu mình thật lòng, dùng mọi thủ đoạn và đã cho cô cái thai... Mọi chuyện sẽ ra sao khi đứa bé chào đời?? Liệu nó có đáng được biết mặt cha mẹ mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hang sói vs động ma

An Nhượng bắt ngờ nhìn căn phòng hỗn loạn, vô số loại cảm xúc như thủy triều bão nào về phía cô. Đầu óc cô bị chập mạch nên mới có thể đồng ý đến câu lạc bộ Thịnh Thịnh thay ca hộ Phan Mộng Lệ.

Phan Mộng Lệ là bạn cùng phòng với An Nhượng hồi đại học, ở câu lạc bộ này cô ấy kiêm chức công chúa. An Nhượng không phải nhân viên của Thịnh Thịnh, hôm nay cô đến để làm hộ Phan Mộng Lệ bốn tiếng mà thôi.

Nói đến Phan Mộng Lệ, đầu An Nhượng liền muốn bốc hỏa. Con bé ngu ngốc này, Lý Thành Minh đối xử với nó như vậy mà nó còn không chịu chia tay với hắn ta. Tới Thịnh Thịnh kiêm chức công chúa, hoàn toàn là vì cái tên ăn bám khốn kiếp Lý Thành Minh kia.

Hôm nay Phan Mộng Lệ vừa nhận được điện thoại liền rất khẩn trương nắm lấy tay cô nhờ cô đến Thịnh Thịnh thay ca giúp cô ấy.

An Nhượng nhìn thấy thần sắc lo lắng của Phan Mộng Lệ, là chị em tốt nhiều năm của nhau nên cô lập tức mềm lòng. Nhưng biết đâu rằng, thay ca mới được một tiếng rưỡi mà trong phòng bao đã hỗn loạn đến như vậy rồi.

An Nhượng tháo xuống đôi tai thỏ màu hồng nhạt trên đầu, vứt xuống đất. Nghiêng mình chuẩn bị lặn lẽ chuẩn khỏi phòng bao, Bước chân của An Nhượng hết sức nhẹ nhàng, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn mấy người đàn ông cao lớn biểu tình nghiêm túc kia một chút, may mà bọn họ không chú ý tới cô.

An Nhượng nhẹ nhàng thở ra, vươn tay tìm kiếm nắm đấm cửa. Nhưng đột nhiên, vạt áo bị người ta kéo mạnh một cái. Một người đàn ông cao lớn mặc trang phục màu đen nắm lấy vạt áo của An Nhượng, hung hăng kéo cô về phía sau.

May mà trong phòng bao có thảm nên cường độ va chạm được giảm đi không ít.

An Nhượng sờ sờ khuỷu tay, vừa nâng mắt lên, một đôi mắt màu đen sắc nhọn đập thẳng vào mắt cô.

Ngồi trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật của Italia là một người đàn ông có đôi chân rất dài, hai cúc áo đầu tiên của chiếc áo sơ mi trắng được mở ra, lộ ra một đoạn xương quai xanh xinh đẹp.

Hai mắt người đàn ông này khép hờ lại, thần sắc tuy lười biếng nhưng lại tràn đầy nguy hiểm.

An Nhượng liếc nhìn cái tên áo đen đã nắm vạt áo của cô, bộ dáng của anh ta như muốn vung nắm đấm đánh cho cô một trận vậy, cô lập tức đứng dậy, hai chân bước dật lùi về phía sau.

Nhìn người đàn ông đang ngồi ung dung trên sofa, An Nhượng lập tức nói, "Tôi không phải nhân viên của Thịnh Thịnh, các người không được làm vậy."

Ngoài miệng An Nhượng vẫn rất bình tĩnh nhưng trong ngực thì không nhịn được đập bang bang liên hồi.

Mấy tên áo đen này vừa nhìn đã biết là hạng có võ, là tay chân do đám hào môn thế gia bồi dưỡng. Trêu chọc vào hắn ta, cô đừng mong được lành lặn mà bước chân ra khỏi đây. Hôm nay thật đen đủi, lần đầu thay ban hộ Phan Mộng Lệ lại gặp ngay cái chuyện khó giải quyết thế này.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa liếc nhìn An Nhượng một cái, tóc dài ngang vai, mặt trái xoan, mũi dọc dừa, đôi mắt to phong tình, chớp chớp nhìn hắn, giống như một con thỏ nhỏ.

"Cần thiếu gia, người của Thịnh Thịnh thật thiếu phép tắc, nên cho bọn họ một chút giáo huấn." Trong giọng nói của tên áo đen tràn đầy độc ác và hung hãn.

An Nhựt nhìn biểu tình của người đàn ông ngồi trên ghế sofa vẫn không thay đổi, giống như toàn bộ chuyện này chẳng liên quan gì tới hắn vậy.

An Nhựt thầm mắng chửi trong lòng, mọi chuyện đều từ cái tên khốn kiếp này mà ra, sao hắn có thể coi như mình chẳng liên quan gì đến việc này?

Lại quay đầu nhìn cô gái vì sợ hãi mà mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, An Nhựt có phần khó hiểu. Cô gái này là tiểu thư của câu lạc bộ Thịnh Thịnh, khác với công chúa, tiểu thư quả thực phải tiếp đàn ông. Vậy tại sao vừa bước chân vào phòng nhìn thấy người đàn ông trên ghế lại nhất quyết không chịu?

Hai tay Sờ Cẩn đan vào nhau, chân phải vắt chéo lên đùi trái, nhìn về phía An Nhựt. "Nói cho Từ quản lý của Thịnh Thịnh biết, tao muốn cô gái này."

Tiếng nói du dương hùng hậu giống như kim độc ghim chặt vào lòng An Nhựt, An Nhựt trong nháy mắt cảm thấy mơ hồ, cô không phải là tiểu thư, dựa vào cái gì mà muốn cô tiếp hắn!

Một tiếng thờ phào truyền vào tai An Nhựt, An Nhựt nhìn bà vai vốn căng cứng của cô gái kia giờ đã thoải mái rũ xuống, trong lòng càng thêm ngọt ngào.

An Nhựt chỉ tay về phía cô gái đang quỳ trên mặt đất, vừa nói vừa tiến về phía cửa định chạy khỏi đây.

"Tôi không phải nhân viên của Thịnh Thịnh, cô ta là tiểu thư bị các người gọi tới, các người muốn được phục vụ đặc biệt thì tìm cô ta, tôi không tiếp khách!" Sau khi An Nhựt nói xong liền chạy nhanh về phía cửa.

Mấy tên áo đen xung quanh lập tức cảnh giác, thân thủ nhanh nhẹn chặn đường An Nhựt.

An Nhựt chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng chuồn khỏi căn phòng này, trước mắt bỗng có rất nhiều cánh tay hướng về phía cô, An Nhựt cũng không thêm quân cái gì nữa, trực tiếp nắm lấy, cúi đầu, dùng toàn bộ khí lực cắn thật mạnh vào tay tên áo đen.

Tên áo đen đau đến mức kêu lên một tiếng, sau đó giờ chân muốn đá lên người An Nhựt.

Cả người An Nhựt vốn đã tiến vào trạng thái phòng bị, nên động tác của tên đàn ông khốn kiếp này cô sớm đã nhìn ra rồi.

An Nhựt nhanh nhẹn khom lưng, giờ tay tóm lấy chân phải đang giơ lên của hắn ta, lùi lại một bước, đứng thẳng người nhấc chân trái đá thẳng vào nam căn của hắn ta.

Người đàn ông lười biếng ngồi trên sofa sau khi nhìn thấy một màn này sống lưng bất chợt cứng đờ, hai mắt khép hờ lộ ra chút ý cười. Cô gái này rất thú vị, thật không ngờ cô lại có nhiều công phu mèo ba chân đến vậy.

An Nhựt dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với một tên đàn ông nói không chừng còn có thể thoát thân, nhưng để đối phó với năm sáu tên đàn ông to lớn như này, thành bại thế nào, thì không cần nghĩ cũng biết.

Không lâu sau An Nhựt đã bị hai tên đàn ông kìm chặt tay chân, giống như tù nhân bị áp giải đến trước mặt tên đàn ông ngồi trên ghế sofa.

Cô gái đang quỳ trên mặt đất co rúm người lại, hai chân chậm rãi di chuyển, đi tới một góc sáng sủa trong phòng.

An Nhựt tức chết rồi, cô chỉ là một người qua đường, bây giờ thì sao, ôi chế giễu thay cô lại trở thành nhân vật chính!

An Nhựt ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn một lũ đàn ông trong phòng.

"Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không vậy, nuôi nhiều tay chân như vậy chỉ để dùng bắt nạt đàn bà con gái thôi sao?"

Sờ Cẩn nhẹ nhàng cười, ngón tay phải ngẫu nhiên vẽ vòng tròn. "Tôi chơi đùa với rất nhiều phụ nữ, cô như vậy, ngược lại khiến tôi cảm thấy vô cùng tươi mới. Hôm nay muốn ném thử một chút mà thôi."

Trái tim An Nhựt trùng xuống, tên đàn ông khốn nạn!

Hai bà vai của An Nhựt điên cuồng vùng vẫy, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận kinh người.

"Tôi không phải nhân viên của Thịnh Thịnh, hôm nay bắt quá chi là." An Nhựt đột nhiên ngậm miệng lại, nếu như cô nói ra tên của Phan Mộng Lệ, thì không phải cô ấy cũng gặp xui xẻo hay sao.

Ngón tay Sờ Cẩn bất chợt ngừng lại, "Bắt quá cái gì?"

Ánh mắt An Nhựt nhắm lại, lúc mở ra lại ẩn chứa rất nhiều nhu tình. Nếu hắn ta muốn ném thức ăn tươi, cô liền biểu hiện giống mấy người phụ nữ dung tục kia, tươi mới cái mẹ hắn a.

"Bắt quá, chúng ta vẫn nên bàn bạc giá cả trước vẫn tốt hơn. Nhìn thân phận địa vị của anh thế này, giá cũng không thể thấp đi, nếu không thì thứ lỗi tôi đây không thể tiếp anh."

Sở Cần a lên một tiếng, cô gái này là người đầu tiên chưa làm đã muốn cùng anh bàn bạc giả cả, hẳn cũng muốn xem cô bàn bạc như thế nào, xem xem báng giá của cô đắt đến đâu a.

"Cần thiếu, làm cậu tức giận như vậy là người của chúng tôi không đúng, có chuyện gì thì chúng ta hảo hảo nói chuyện, đến chỗ này vui chơi chính là muốn tâm tình vui vẻ không phải sao."

Từ cửa phòng truyền đến một giọng nói lạnh lạnh của phụ nữ, An Nhục quay đầu lại, một cái cảm lạnh lạnh, người phụ nữ này mặc trên người một bộ váy đỏ chói chát chội, đôi mắt phong tình của cô ta cong lên, đi vào phòng, hai cặp mông căng tròn cao vút lắc qua lắc lại, bộ ngực bị chiếc áo chen ép theo bước chân như muốn bật ra khỏi chiếc váy.

Sở Cần dương lên khóe miệng nhẹ nhàng cười, ngón tay thon dài chỉ vào An Nhục.

"Quản lý Từ, có một câu cô nói đúng. Tôi đến Thịnh Thịnh là để tâm tình được vui vẻ, vì muốn vui vẻ nên tôi nhất định phải mang cô gái này đi."

Quản lý Từ liếc mắt nhìn An Nhục một cái, sau đó cười duyên nói.

"Cần thiếu, lấy thân phận của cậu mà nói, muốn loại con gái nào mà chẳng được? Loại con gái không đủ chất dinh dưỡng như cô ta, không xứng để hầu hạ cậu. Lại nói, cô ta không phải là nhân viên của Thịnh Thịnh, tôi cũng không có quyền đem cô ta giao cho cậu được."

Sau khi quản lý Từ nói xong, lập tức quay đầu ra phía cửa phòng rộng to. "Bảo vệ, trong phòng có tạp nhân trà trộn vào, mau đuổi a khỏi Thịnh Thịnh cho tôi."

Tạp nhân đương nhiên là chỉ An Nhục rồi.

Cục diện đột nhiên đảo lộn khiến An Nhục vô cùng bất ngờ. Quản lý Từ này đang cố giúp cô thoát thân sao, An Nhục trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, vai cô vừa động thì hai người đàn ông mặc áo đen này lại càng ghim chặt cô hơn.

An Nhục nhướng mày, ánh mắt gắt gao nhìn về phía cửa phòng.

Trong phút chốc, tám tên bảo vệ cao lớn đã đứng trước cửa phòng bao, quản lý Từ liếc mắt ra hiệu. Bảo vệ hiểu ý, lập tức tiến vào phòng, đi tới trước mặt An Nhục.

Hai tên bảo vệ kim chặt tay của hai tên áo đen, hai người nữa giữ lấy tay của An Nhục. Bốn người còn lại thì chặn những tên áo đen khác trong phòng thanh âm đánh nhau thoáng chốc đã vang khắp phòng bao.

Hai đại não của An Nhục rung lên, lực đạo trên tay giảm đi không ít, An Nhục lập tức cúi người xuống, trong phòng càng loạn thì cô càng dễ thoát thân.

"Quản lý Từ, tôi thấy cô hình như không muốn làm việc ở Thịnh thịnh nữa thì phải." Sở Cần lười nhác dựa người lên ghế sofa, nói với quản lý Từ nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cánh cửa nơi An Nhục đang đứng.

Toàn thân quản lý Từ cứng đờ, cô khổ sở biết bao mới leo lên được chức quản lý này, năm đó dùng đủ mọi thủ đoạn để đuổi đồng nghiệp ra khỏi đây. Nhưng Thịnh Thịnh từ trước đến nay luôn có quy tắc của riêng mình, hưởng hồ cô gái này không phải là người của Thịnh Thịnh.

Quản lý Từ suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy vẫn làm theo qui định của câu lạc bộ thì hơn, mặc dù thân phận của Cần thiếu không tầm thường, nhưng hẳn không phải ông chủ của Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh vốn không thuộc địa bàn của hắn.

Quản lý Từ bước lên ngăn lại tên áo đen, mở cho An Nhục một con đường nhỏ để thoát thân.

An Nhục liếc nhìn quản lý Từ một cái, cô ấy là người có đạo đức nghề nghiệp, không giống với cô gái quý trên đất lúc này, mang hết tội lỗi đổ lên đầu cô.

An Nhục mặc kệ sự ồn ào náo động trong phòng bao, liền mình chạy về phía đại sảnh của Thịnh Thịnh. Hôm nay náo loạn như vậy, Thịnh thịnh chắc chắn sẽ biết hôm nay cô đến thay ban hộ Phan Mộng Lệ, Phan Mộng Lệ chắc cũng không thể làm ở Thịnh Thịnh nữa rồi.

Nghĩ như vậy, An Nhục đang cao hứng bỗng chốc lại phiền não. Phan Mộng Lệ là người luôn giữ gìn sự trong sạch của bản thân, nhưng lại vì một tên ăn bám mà phải đến Thịnh Thịnh làm việc, từ trước đến nay An Nhục luôn phản đối chuyện này, bây giờ không thể làm ở đây nữa cũng tốt.

Nhưng có một điều An Nhục không ngờ được, sự việc phát triển ngoài sức tưởng tượng của cô, cứ tưởng may mắn thoát khỏi hang sói, thật ra cô lại sắp bước chân vào động mạ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Anh trai quân nhân cứu mạng

An Nhựt vừa chạy vừa giơ tay cào cào mái tóc hỗn độn.

"Thượng tá Hiền này, quân khu trưởng khó khăn lắm mới thuyết phục được thượng tướng ở tổng bộ chuyển cậu về đây. Cũng lâu lắm rồi chúng ta mới được gặp lại nhau nên đêm nay hai anh em chúng ta cùng no say một bữa, thế nào?."

Một giọng nói trong trẻo mang theo khí thế đàn ông vang lên trong đại sảnh câu lạc bộ Thịnh Thịnh, tất cả những lời của người đàn ông này An Nhựt đều đã nghe thấy.

Thối đời bạc bẽo! Mang trên mình chính khí quân nhân vậy mà lại đến Thịnh Thịnh để đùa giỡn phụ nữ. An Nhựt nghĩ thầm trong bụng, sau đó ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng trong ánh mắt của anh ta lại mang theo đầy vẻ khinh bỉ.

Vừa nhìn, ánh mắt An Nhựt liền sùng sốt, cho dù là khinh thường, nhưng An Nhựt không thể không thừa nhận, người đàn ông đi đầu giống như từ trong truyện tranh bước ra vậy.

Đôi mắt đen như Diệu Thạch, phần đuôi mắt hơi cong lên, tình mỹ hấp dẫn như đao nhọn lóe sáng trong ánh đèn mờ ảo.

An Nhựt quan sát trong chốc lát, người đàn ông đó đồng thời cũng đi về phía này, thỉnh thoảng, ánh mắt An Nhựt nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

"Chính là cô ta, mau bắt lại, đừng để cho cô ta chạy thoát!"

Một giọng nói tục tĩu từ sau lưng truyền đến. Sóng lưng An Nhựt bỗng chốc cứng đờ, quay đầu lại, my god, những người này sao đuổi theo nhanh như vậy, bảo vệ của Thịnh Thịnh bắt tài đến vậy sao? !

Không được, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu như bị bắt lại, tên Cần thiếu tà ác kia không chừng sẽ nghĩ ra đủ mọi biện pháp để hành hạ cô.

Cần thiếu là một người đàn ông anh tuấn, dựa theo lẽ thường thì những tiểu thư trong Thịnh Thịnh phải bu lấy anh ta như ong bướm vây quanh hoa. Vậy vì cái gì mà họ lại trốn tránh Cần thiếu, vừa nhìn thấy hắn, bộ dạng muốn lấy lòng trước đó chuyển thành e sợ?

Cho nên, tất cả những điều này chỉ có thể kết luận một điều, Cần thiếu là một tên đại biến thái. Chắc chắn rất nhiều cô gái đã từng bị hắn hành hạ đến sống dở chết dở, mới có thể khiến cho những tiểu thư trong Thịnh Thịnh muốn tránh cũng không kịp.

Miệng An Nhựt phồng lên, hai cánh tay đang buông thõng ngay lập tức lắc lư, bước chân cũng theo đó mà nhanh dần.

Khi An Nhựt đi qua người đàn ông có tên là thượng tá Hiền thì đột nhiên dừng bước.

Vốn cô định trốn ra khỏi Thịnh Thịnh, nhưng chắc chắn chẳng được bao lâu, vẫn sẽ bị bọn họ bắt trở lại. Rồi bị tên Cần thiếu thói nát hành hạ cho tới chết.

An Nhựt nháy mắt một cái, lại nhìn người đàn ông kia một lần nữa.

Lần này, cô muốn đánh cuộc một lần!

An Nhựt chạy nhanh đến bên cạnh người đàn ông tên Thượng tá Hiền kia, hai tay duỗi ra, phi thân một cái, gắt gao ôm chặt lấy anh.

An Nhựt vui đùa trong lồng ngực rộng lớn của anh, thanh âm mềm mại nói: "Anh trai quân nhân, cứu cứu em, có người muốn giết em!"

Sau khi nói xong, An Nhựt ngẩng đầu lên, hai mắt cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ đáng thương vô tận.

Bởi vì người đàn ông này bị cô đẩy ngã trên đất, nên An Nhựt có thể quan sát anh ở một cự li rất gần.

Anh mày kiêu ngạo sáng, mũi cao môi mỏng, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn mờ nhạt có chút lạnh lùng. Nước da màu lúa mạch càng tôn lên sức hấp dẫn mê người của anh, anh mặc một chiếc áo sơ-mi màu đen và một chiếc quần jeans, bờ vai rộng lớn cơ bụng săn chắc đôi chân thon dài, vóc dáng cao lớn ước chừng 1m85, nói chung chỉ có hai từ để hình dung về người đàn ông này chính là hoàn mỹ.

Lục Mặc Hiền hít hít đôi mắt, cúi đầu nhìn người con gái đang ôm chặt lấy thắt lưng của anh. Mái tóc dài đen bóng xõa ngang vai, thân thể ôn nhu vô cùng.

Lục Mặc Hiền chưa bao từng thấy người con gái nào lần đầu tiên gặp mặt đã ôm chặt lấy anh như này, dựa vào bản lĩnh của mình thì anh hoàn toàn có thể tránh được cô, nhưng theo bản năng anh lại không làm như vậy.

Một toán áo đen đang đuổi theo nhìn thấy vậy lập tức dừng lại, nhìn thấy người phụ nữ của Cần thiếu nhào vào lòng người đàn ông khác, trong lòng càng thêm căm tức. Không muốn sống nữa sao, người phụ nữ mà Cần thiếu đã nhìn trúng cự nhiên còn dám ôm vào trong ngực.

"Cô gái này đã chọc giận Cẩn thiếu, thức thòi một chút nhanh chóng giao người ra đây, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí!" Người đàn ông mặc áo đen đứng đầu khiêu khích lớn tiếng nói.

Quản lý Từ vội vã chạy đến vừa nhìn thấy cảnh này trong lòng sợ tới mức run lên, cô làm quản lý ở đây đã nhiều năm như vậy rồi, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào lớn đến như đêm nay. Cô gái này làm sao có thể so sánh được với những cô gái ở Thịnh Tình, nhưng không hiểu Cẩn thiếu nhìn trúng cô ta ở điểm nào mà dứt khoát muốn đưa cô ta đi.

Trong lòng An Nhược cũng rất hoang mang, cô cùng thượng tá Hiên này một chút quen biết cũng không có, vô duyên vô cớ làm liên lụy đến anh, người ta không nhất định sẽ giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Khí thế bức người!

Một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu An Nhược, trong giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào, giống như căn bản không đem Cẩn thiếu để vào trong mắt.

"Cẩn thiếu? Ai là Cẩn thiếu?"

Lửa giận vọt lên, mấy tên mặc áo đen tức đến nổi gân xanh nổi đầy đầu. Tên áo đen đứng đầu ngoắc tay phải ra hiệu cho đàn em ở phía sau, "Không cho Cẩn thiếu mặt mũi, người không muốn sống nữa sao, lên hết cho tao, đánh hấn cho tới chết!"

Sau một tiếng hét hung bạo, mười mấy tên áo đen đứng ở phía sau liền chạy về phía Lục Mặc Hiên.

Quản lý Từ thấy thế, bước chân loạng choạng, thiếu chút nữa muốn ngã đi. Vệ tổng mà biết chuyện này, thì cái chức quản lý này của cô không giữ nổi nữa rồi. Quản lý Từ sợ hãi, sớm biết thế này thì cô đã không cứu cô bé kia, lần này thì tốt rồi, càng làm càng lớn, đúng là tự đi tìm đường chết!

Quản lý Từ đưa mắt liếc nhìn bảo vệ đang đứng ở xung quanh, ra hiệu cho bọn họ. Mấy tên bảo vệ to lớn tỏ ý đã hiểu, tay áo được xắn lên, hất cánh tay của tên áo đen đang chắn trước mặt ra sau đó động thân như muốn chuẩn bị đánh nhau.

An Nhược vui đầu vào trong ngực Lục Mặc Hiên, một hương thơm thanh mát của hoa cỏ tỏa ra từ trên người anh luồn vào mũi cô khiến cô không nhịn được phải hít thêm mấy lần.

Hơi thở ấm áp phiêu du quần quýt trước ngực Lục Mặc Hiên, khiến cho tâm tình của anh vô duyên vô cớ chấn động. Cúi đầu nhìn người con gái nằm trong ngực đang hưng hăng hít hà hương thơm trên người anh, Lục Mặc Hiên nhướn mày, nhanh tay đem An Nhược ẵm ra.

Sự ám áp trong nháy mắt biến mất, cả người An Nhược cứng đờ, trong lúc đó cơ thể của cô đã bị Lục Mặc Hiên kéo về phía sau lưng.

Ba người đàn ông đang đứng bên cạnh Lục Mặc Hiên nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, kỳ quái, thượng tá Hiên là người luôn giữ mình trong sạch, mấy năm nay chưa bao giờ thấy cậu ấy gây ra một vụ tai tiếng tình dục nào. Bây giờ tự nhiên đi bảo vệ một cô gái xa lạ, động tác lại ôn như cực kỳ!

Tay phải An Nhược bị Lục Mặc Hiên nắm chặt, nhiều năm làm cảnh sát khiến đôi tay thon dài của Lục Mặc Hiên hằn lên nhưng vết chai sạn, cộm lên làn da trắng mịn của An Nhược, vô cùng mềm mại cũng vô cùng quý giá.

Từng tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh truyền đến, trái tim An Nhược bắt đầu đập thành thịch, qua cánh tay của Lục Mặc Hiên nhìn sự việc đang diễn ra. My god, không phải bảo vệ của Thịnh tình bất tài, mà là thủ hạ của Cẩn thiếu quá lợi hại. Đem một đám bảo vệ đánh gục trên mặt đất.

An Nhược hướng mắt nhìn quản lý Từ, khuôn mặt trang điểm nồng đậm của cô ấy nhăn thành một đoàn.

"Đã sớm muốn thư giãn gân cốt một lần rồi, không ngờ bây giờ còn tự đưa tới cửa." Người đàn ông mặc áo màu xanh đứng bên trái Lục Mặc Hiên bắt đầu xắn tay áo lên, hưng phấn lớn tiếng nói.

An Nhược nheo mắt, nhìn tư thế của người đàn ông này hình như là muốn xông lên. Nhiều bảo vệ như vậy mà còn bị mười tên áo đen này đánh gục trên mặt đất, một mình người đàn ông này muốn tấn công, là quá mức tự tin hay là không biết tự lượng sức mình? Giữa hai hàng lông mày của An Nhược thoáng lộ ra vẻ lo lắng.

"Cậu ấy không sao đâu." Một giọng nói trầm ổn truyền vào tai An Nhược, bàn tay đang định nhấn phím call của An Nhược bỗng chốc dừng lại.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên kéo suy nghĩ của An Nhược trở lại, An Nhược giương mắt nhìn về phía bên cạnh. Người đàn ông mặc áo màu xanh này vô cùng uyển chuyển, đôi chân nhanh như chớp đuổi ra gạt ngã tên áo đen, xoay người một cái đã kim chặt tay của tên áo đen ở sau lưng. Động tác không nhanh không chậm, lưu loát mà gọn gàng.

Trong lòng An Nhựt liên tiếp cảm thán, không hổ danh xuất thân là một quân nhân, rất có bản lĩnh.

Sau một hồi tiếng kêu thảm thiết, tiếng vỗ tay bốp bốp ở đâu đó vang lên. Xen lẫn tiếng vỗ tay là giọng nói trầm bổng vang lên.

"Loại hại, không ngờ ở đây cũng xuất hiện cao thủ." Sở Cận vừa nói vừa nhìn về phía Lục Mặc Hiên, An Nhựt trốn sau lưng anh thỉnh thoảng lại ló đầu ra nhìn dĩ nhiên cũng bị Sở Cận nhìn thấy.

Con đàn bà này, chỉ trong chớp lát đã tìm được một chỗ dựa vững chắc như vậy, tâm tư lại nhanh nhẹn hoạt bát. Thân thể kia khi ném thử thì chắc hẳn sẽ càng thêm tuyệt mỹ.

"Diệp Hạo, chơi đùa một chút thôi là được rồi." Lục Mặc Hiên nói với Diệp Hạo.

Diệp Hạo há hốc miệng, chẳng thèm liếc mắt nhìn Sở Cận lấy một cái.

Sở Cận nhẹ nhàng cười, đúng là một tên không biết tốt xấu, cho dù là cao thủ, khi nhìn thấy hắn cũng phải lễ độ một chút, nếu không chẳng phải đã để người qua đường chê cười hắn sao.

"Đánh được vài tên, nhưng có thể đánh được một đám sao? Mày ngứa tay ngứa chân phải không, vậy tao liền gọi thêm vài người tới đây để hầu mày."

Sở Cận vỗ tay vài cái, cửa lớn Thịnh Thịnh bất ngờ xuất hiện một số lượng lớn đàn ông mặc áo đen cao lớn rắn chắc.

Lông mày Lục Mặc Hiên nhíu chặt lại với nhau, tâm của An Nhựt cũng đi theo đó mà nhảy dựng lên. My god, cái tên Cận thiếu không biết xấu hổ này, rõ ràng là muốn cậy đông hiếp yếu đây mà, làm đối phương mất hết sức chịu đựng sau đó mới đem đối phương đánh gục.

Diệp Hạo đường đường là một người quân nhân, làm sao chịu được sự ức hiếp như vậy. Ngón tay chỉ thẳng vào Sở Cận nói: "Con mẹ nó, mày đúng là đồ đàn bà, có bản lĩnh thì lên đây đấu tay đôi với tao!"

Sở Cận chắc chắn vài cái, hí mắt nhìn An Nhựt. "Đầu óc ngu xuẩn mới có thể sinh ra cái dũng khí của kẻ thất phu, thức thời một chút, mau giao con đàn bà kia ra đây."

An Nhựt chắc chắn không nghĩ rằng Cận thiếu muốn cô là vì nhan sắc của cô, ở trong phòng bao riêng nói muốn cô, là vì nhất thời cảm thấy mới mẻ. Nhưng bây giờ nói muốn cô, lại càng là vì muốn lập uy. Sự uy nghiêm của hắn bị người đàn ông đang nắm tay cô khiêu khích rồi.

Bàn tay đang bị nắm chặt của An Nhựt khẽ động một cái, cô và anh vốn không quen không biết, bây giờ lại lôi anh vào vùng nước bắn này. Ai, An Nhựt giật giật muốn rút tay về.

Tay Lục Mặc Hiên căng thẳng, "Em muốn đi đến chỗ hắn ta sao?" Lục Mặc Hiên quay đầu, nhẹ nhàng hỏi An Nhựt.

An Nhựt lập tức lắc lắc đầu, "Không muốn đi, nhưng mà, bên hắn rất đông, tên Cận thiếu vô liêm sỉ kia lại muốn cậy đông hiếp yếu đánh các anh, một lúc sau các anh sẽ không chịu nổi."

Khóe miệng Lục Mặc Hiên cong lên "Em nghe ai nói chúng tôi sẽ không chịu nổi?"

Sau khi An Nhựt nghe anh nói như vậy, thân thể cứng đờ, đông như vậy anh có thể đánh lại được sao?

Lục Mặc Hiên buông tay cô ra nói "Em ngoan ngoãn đứng sau lưng anh."

Sở Cận nhìn thấy bộ dáng do dự của Lục Mặc Hiên và An Nhựt, trong lòng càng thêm không vui. Sĩ diện đàn ông trong người Sở Cận trời dấy, Sở Cận hướng về phía mấy tên áo đen vùng tay, trong chớp lát, hơn hai mươi tên áo đen đã vây xung quanh Diệp Hạo.

Diệp Hạo vùng nắm đấm, một quyền một cước, đem tên áo đen dẫn đầu đánh gục xuống đất. Hai người còn lại đứng bên cạnh Lục Mặc Hiên thấy tình thế có vẻ không ổn lập tức tiến lên trợ giúp.

Sở Cận nhìn thấy Lục Mặc Hiên vẫn đứng đó vẻ mặt không đổi, trong lòng không khỏi bội phục anh, thấy biến không hoảng. Khóe miệng tà ác dương lên, Sở Cận một lần nữa vùng tay lên, mười mấy tên mặc áo đen đi đến trước mặt Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên dẫn An Nhựt đến một chỗ an toàn, trong nháy mắt động thân một cái, hai tên áo đen đi đầu không phản ứng kịp đã bị Lục Mặc Hiên nắm cổ tay, ra sức gấp lại về phía sau.

Sắc mặt hai tên đó trong nháy mắt thay đổi, tiếng gãy xương thanh thúy từ cổ tay truyền đến. Đau đớn còn chưa kịp tiêu tán, đầu gối lại bị anh dùng lực đá.

Chỉ trong giây lát Lục Mặc Hiên đã hạ gục được 2 tên áo đen. Lông mày Sở Cận nhíu lại, bản lĩnh không tệ, đúng là cao thủ trong cao thủ.

Chương 4: Khí phách bất phàm

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền vào tai An Nhựt, đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, nhóm người Lục Mặc Hiên ra tay cực kỳ ngoan độc, rất nhiều tên áo đen bị họ đánh ngã gục xuống đất.

An Nhựt đảo mắt nhìn xung quanh, càng ngày càng có nhiều tên áo đen chạy vào đại sảnh, những tên này khi vào đều cầm theo vũ khí.

Trong lòng An Nhựt quặn lên, nắm đấm có cứng rắn đến đâu, người có nhiều đến thế nào thì một lúc sau chắc chắn cũng sẽ mệt.

An Nhựt trốn sau một bức tượng hình người đặt trong đại sảnh Thịnh Thịnh, lấy di động từ trong túi ra, nhấn gọi 110.

Tim An Nhựt đập mạnh liên hồi, trong điện thoại truyền ra những tiếng đò đò, sau một trận tiếng kêu thảm thiết cuối cùng điện thoại cũng được kết nối, bên kia truyền đến giọng nói nghiêm túc của cảnh sát.

An Nhựt ổn định âm điệu, đem toàn bộ sự việc đang diễn ra ở Thịnh Thịnh nói cho cảnh sát biết. Cảnh sát trầm ổn mạnh mẽ trấn an An Nhựt, sau đó bảo đảm sẽ lập tức phái người đến Thịnh Thịnh.

An Nhựt gạt gạt đầu, nhét di động vào trong túi quần. Qua lớp kim loại màu vàng phản chiếu nhìn thấy sự việc đang diễn ra chỗ Sở Cảnh.

Sở Cảnh bảo đàn em kéo một chiếc sofa cực lớn ra giữa đại sảnh. Tay phải cầm một điều thuốc, vừa nhả ra từng vòng khói trắng mờ vừa xem đánh nhau.

An Nhựt nắm chặt hai nắm đấm, thể gian rộng lớn, bệnh hoạn như tên Cảnh thiếu này thì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Lời đồn quả nhiên không sai, ở Thịnh Thịnh loại người gì cũng có, Phan Mộng Lệ nếu còn tiếp tục ở lại Thịnh Thịnh không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Trong đại sảnh đang là một mảng hỗn loạn, một người đàn ông hói đầu ục ịch đột nhiên xuất hiện ở đại sảnh, đi đến bên người Cảnh thiếu.

An Nhựt nhìn thấy Cảnh thiếu khi nghe thuộc hạ nói xong thì hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, có phải thuộc hạ của hắn đã phát hiện ra cảnh sát đang đến đây nên mới mật báo cho Cảnh thiếu để hắn kịp thời thu tay lại hay không?

An Nhựt nhìn về phía cửa trong ánh mắt mang theo vài phần mong chờ, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt Sở Cảnh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt Sở Cảnh trầm xuống, sau đó nhấc chân đạp vào bụng tên đàn ông ục ịch kia một cái.

"Mày cút đi cho tao, đừng có lấy anh hai ra dọa tao. Không phải chỉ là con đàn bà thôi sao? Tao không tin hôm nay tao không tóm được cô ta, mày, đi bắt cô ta về đây cho tao."

Sau khi nói xong hắn vung tay một cái, đàn em của hắn hiểu ý, lập tức nhấc chân đi đến chỗ An Nhựt.

Thân thể An Nhựt cứng đờ, sau khi đoán được ý nghĩ của Cảnh thiếu, lập tức xoay người chạy đến cửa của cầu lạc bộ. Một bên kêu một bên kêu hô, "Giết người, giết người!"

Pằng pằng pằng, An Nhựt không ngờ được rằng khi cô vừa mới dứt lời thì ngay lập tức trong đại sảnh Thịnh Thịnh vang lên 3 tiếng súng.

Sau lưng An Nhựt chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, là tiếng súng, thực sự muốn giết người sao? ! Cảnh thiếu chắc không phải thẹn quá hóa giận nên đã bắn thượng tá Hiên rồi chứ.

Trong lòng An Nhựt dậy sóng, An Nhựt cứng ngắc xoay người lại. Sau khi nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trong đại sảnh, An Nhựt liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Thượng tá Hiên khí vũ hiên ngang cầm trong tay một khẩu súng lục màu đen tinh xảo, trước họng súng tựa hồ còn có khói trắng bốc lên.

Một đám áo đen người thì mặt mũi bầm dập, người thì ôm tay, người thì gãy chân về mặt thống khổ nằm la liệt trên mặt đất. Những tên áo đen lạnh lặn còn lại bị ba tiếng súng vừa giờ dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch đứng nguyên tại chỗ.

An Nhựt quay đầu nhìn Cảnh thiếu, biểu tình trên mặt hắn đã mất đi vẻ lười biếng, sống lưng dựng đứng. Trên ghế sofa xuất hiện hai cái lỗ ngay bên cạnh hai chân của hắn, kỹ thuật bắn súng quá tuyệt vời.

Chỉ có mình Sở Cảnh biết bây giờ hắn quần bách đến thế nào, ba phát, hất hất bắn vào sofa cạnh chân hắn, phát còn lại bắn vào sofa dưới nam căn của hắn, chỉ cần người bắn dịch tay lên trên một chút nữa thôi thì Sở Cảnh hẳn cả đời này liền bất lực.

Lần đầu tiên Sở Cẩn cảm nhận thấy nguy hiểm, loại cảm giác này qua đi, thì cảm giác nhọc nhãi tràn đến, con bà nó, từ trước đến nay hẳn chưa bao giờ phải chật vật đến vậy!

Sở Cẩn nắm chặt hai nắm đấm, hung hăng nhìn về phía Lục Mặc Hiên, bốn mắt giao nhau, đây là trận quyết đấu giữa hai người đàn ông, nguy hiểm vô cùng, mà lại thập phần dương cương.

Nhóm người Diệp Hạo thấy vậy hai mắt tròn tròn, Lục Mặc Hiên thế mà lại lấy ra khẩu M80 sản xuất tại Thụy Sĩ, đây là một loại súng lục tinh xảo nhỏ gọn, nòng súng ngắn, nhưng lực sát thương vô cùng mạnh. Vì một cô gái, mà lại là một cô gái hoàn toàn xa lạ! Cự nhiên lấy ra M80!

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng hướng họng súng thoi vài cái, sau đó đem súng cất vào túi da đeo bên hông đằng sau chiếc áo sơ mi màu lam của anh.

"Mặc dù tôi không biết Cẩn thiếu là thần thánh phương nào, nhưng mà, quyết định của tôi không dễ dàng thay đổi đến thế đâu."

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng nói ra một câu nhưng lại khiến cho tất cả mọi người ở đây đều phải chấn động.

Tròng mắt Diệp Hạo mở càng thêm lớn, Lục Mặc Hiên quyết nhất định phải cứu cô gái kia!

Tầm mắt của tất cả mọi người chuyển từ Lục Mặc Hiên sang An Nhượng, An Nhượng cứng nhắc cúi đầu. Cứ như vậy nhìn người đàn ông chói lọi như thần chậm rãi đi về phía cô, cũng hướng về phía cô vờn tay ra.

"Anh dẫn em đi." Mối bạc hồng nhuận khẽ thở ra tiếng.

Lúc này, còi báo động chói tai vang lên không ngừng. Sắc mặt quản lý Từ và Vệ tổng liền thay đổi, chết tiệt, cảnh sát tới rồi!

sau khi Lục Mặc Hiên nghe thấy còi báo động của cảnh sát vang lên, mày khẽ nhủ lại.

An Nhượng thâm kêu không tốt, kỷ luật trong quân đội cực kỳ nghiêm minh, cho dù là thượng tá, tự mình nổ súng, cũng phải chịu xử phạt. Bạn học đã từng nói qua với cô, nổ súng mà nói, mặc kệ thương vong như thế nào, ít nhất cũng phải đi tù ba năm.

An Nhượng nhìn về phía Lục Mặc Hiên trong ánh mắt mang theo sự áy náy, nếu như anh phải ngồi tù, thì tất cả đều là trách nhiệm của cô. Vì cô, anh mới nổ súng.

"Tất cả giờ tay lên, lại có người dám mang theo súng, bắt tất cả lại cho tôi!" Tiếng nói nghiêm khắc lạnh lẽo của cảnh sát vang lên trong đại sảnh.

Trong nháy mắt, trong đại sảnh Thịnh Thịnh đứng đầy cảnh sát mang võ trang đầy đủ.

Ánh mắt An Nhượng càng thêm phức tạp, áy náy nói với Lục Mặc Hiên: "Thực xin lỗi, em làm liên lụy tới anh rồi."

Lông mày đing nhứ chặt của Lục Mặc Hiên khẽ buông lỏng ra, ánh mắt An Nhượng lộ ra hoang mang, phải ngồi tù đó, nhưng tại sao người này một chút lo lắng cũng không có? Cho dù là thượng tá đi chăng nữa, cũng cần phải tuân thủ pháp luật.

Ánh mắt cảnh sát trường liếc nhìn toàn bộ người có mặt ở đây, lúc ông nhìn thấy Diệp Hạo, sự nghiêm khắc trên mặt đột nhiên biến mất hoàn toàn, khuôn mặt tươi sáng như mặt trời tháng sáu.

"Thượng úy Diệp, sao Thượng úy lại ở chỗ này? Thượng úy đến tiếp quản chỗ này vậy mà thuộc hạ lại không nhận được thông báo gì, thật sự có lỗi với thượng úy rồi!"

Cảnh sát trưởng một bên khom lưng một bên xin lỗi Diệp Hạo.

Cầm An Nhượng đều muốn rớt xuống đất luôn rồi, cảnh sát trưởng đối với thuộc hạ của Thượng tá Hiên còn cung kính đến vậy. Vậy thì. An Nhượng trong nháy mắt ngộ ra, trách không được người đàn ông này lại bình tĩnh đến vậy, căn bản ngay từ đầu anh đã chẳng hề sợ hãi rồi mà!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Con mẹ nó quả thật chấn động

An Nhượng nhìn về mặt vốn nghiêm túc của cảnh sát trưởng giờ đây toàn mũi chó sấn, thật sự có chút không chịu nổi.

Vậy chắc hẳn thượng tá Hiên sẽ không phải ngồi tù, có khi còn được cảnh sát trưởng mời đến khách sạn ăn chùa một bữa cũng không biết chừng.

Diễn đàn L«QuýĐ»ôn.

An Nhựt buông lỏng tâm tình, cười ha ha hai cái với Lục Mặc Hiên, cô bắt lấy cánh tay của anh. "Cả on anh thượng tá Hiên, cảm ơn đã giúp đỡ nhân dân lao động trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng."

An Nhựt vừa nói xong, Lục Mặc Hiên còn chưa kịp nói câu gì thì Diệp Hạo đã hô to gọi nhỏ.

Diệp Hạo vẫy vẫy cánh tay lớn tiếng nói với An Nhựt. "Có câu như thế nào nhĩ, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân muốn lấy thân báo đáp."

Diệp Hạo vừa nói vừa giơ khuỷu tay thọc vào bụng người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh.

An Nhựt quần bách cười khan hai tiếng, liếc mắt thấy tên khốn kiếp Cận thiếu đang đứng dậy. An Nhựt nhích chân đi về phía bên cạnh Lục Mặc Hiên, đứng sát anh hơn một chút.

"Cảnh sát trưởng Chu, hình như ông đang muốn đùa với lửa thì phải." Khóe miệng Sở Cận hơi hơi dương lên, hai chân chậm rãi đi đến chỗ Lục Mặc Hiên.

ĐDLQĐ

Một đám áo đen đứng gần đó nhao nhao nhường đường cho hắn, lần đầu tiên có kẻ dám giễu võ giương oai trên đầu Cận thiếu.

Cảnh sát trưởng Chu xoay người lại, cảm thấy căng thẳng, ở đây có quá nhiều người, Cận thiếu lại đứng ở đằng sau ông, lúc ông vừa mới đến đây thì không phát hiện Cận thiếu cũng đang ở chỗ này. Hôm nay đúng là tự đào mồ chôn mình rồi, thượng tá Hiên được tổng bộ phân công đến quân khu này lại xảy ra mâu thuẫn với Cận thiếu, hai người đều có quyền có thế, không thể trêu chọc a. Mẹ kiếp, phải giải quyết thế nào đây?

Điễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

Trong khoảng thời gian ngắn cảnh sát trưởng Chu cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể đứng một bên cười xòa.

An Nhựt thấy vẻ mặt cười đến gật gật của cảnh sát trưởng Chu, xem ra dưới tình huống như này thì ông ta không thể ra mặt nói giúp ai được rồi, An Nhựt cũng thêm phần nhiều nhue vậy, tình thế bây giờ đã hoàn toàn biến thành cuộc chiến giữa hai người đàn ông, tốt nhất là cô nên nhanh chóng chuẩn bị ra khỏi chỗ này.

An Nhựt nhẹ nhàng nghiêng đầu nói với Lục Mặc Hiên một câu "Em còn ở đây thì mọi chuyện càng khó giải quyết hơn, nên em đi trước, hôm nay thực sự rất cảm ơn anh!"

An Nhựt nói xong liền xoay người, nhắc chân đi về phía trước.

Đi chưa tới ba bước, tay trái đã bị một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy, trái tim An Nhựt đập thình thịch liên hồi, thượng tá Hiên à, anh muốn làm cái gì vậy?

An Nhựt quay đầu nhìn Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên không nói hai lời chỉ quăng cho Diệp Hạo một ánh mắt 'tự giải quyết nốt hậu quả', sau đó lôi kéo An Nhựt rời khỏi Thịnh Thịnh, đi thẳng tới bãi đỗ xe của câu lạc bộ.

Cảnh sát đang bao vây xung quanh Thịnh Thịnh thấy anh đi ra liền dạt về hai bên, tay phải nâng lên đặt sát vành mũ, hàng lối tiêu chuẩn chào theo nghi thức quân đội.

Điễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

An Nhựt cảm thấy không khí cực kỳ quỷ dị, quay đầu nhìn về phía đại sảnh của Thịnh Thịnh, về mặt Cận thiếu âm trầm, còn Thiếu úy Diệp thì cười rất xấu xa, cảnh sát trưởng Chu khúm núm đứng một bên cười cầu tài. Mà trước mặt cô, cảnh sát chỉnh tề xếp thành hai hàng thẳng tắp, chỉ còn thiếu mỗi một tấm thảm đỏ dài trên đất nữa là đủ.

Tại bãi đỗ xe, Land Rover 4x4 HSE màu đen lóe sáng như một vị thần, thân xe toát lên một loại khí thế trầm ổn mà liêu lĩnh giống hệt chủ nhân của nó.

Lục Mặc Hiên mở cánh cửa bên ghế phụ lái, thời điểm An Nhựt tiếp xúc với đệm xe, móng cô tự nhiên nảy lên.

Hôm nay thật sự là kinh tâm động phách, ban đầu Cận thiếu là người gây sự trước, sau đó tình thế quanh co, An Nhựt như thế nào cũng không ngờ được rằng cuối cùng cô lại có thể an toàn ngồi trên Land Rover rời khỏi chỗ này.

Đèn pha bật sáng, Land Rover chậm rãi chạy về phía trước. Bên ngoài bãi đỗ xe, cảnh sát vẫn xếp hàng như cũ vừa giơ tay chào vừa dõi theo chiếc xe của thượng tá Hiên rời đi.

ĐiễnđànLê«QuýĐôn.

An Nhựt thông qua gương chiếu hậu nhìn về phía sau, chỉ thấy Cận thiếu tức giận giơ tay thương cho cảnh sát trưởng Chu một bạt tai, về mặt cảnh sát trưởng chu vẫn không thay đổi chỉ nhàn hãn cười cười.

An Nhựt cảm cảm khái, làm chức 'tiểu quan' cũng chẳng dễ dàng gì.

Sở Cần cầm lấy khăn tay mà thuộc hạ hắn đưa tới, lau vôi vè cằm tức, tức giận vô cùng, giống như đánh vị cảnh sát trưởng Chu kia một cái làm bản tay hắn vậy, khốn kiếp, mày dám giẫm lên mặt mũi của tao, tao quyết không tha cho mày. Cả con đàn bà xảo quyệt kia nữa, mẹ kiếp!

"Cần thiếu, việc này thực sự rất khó giải quyết. Đó là Lục Mặc Hiên, là Thượng tá mà tổng bộ phái tới quân khu. Ông nội của Thượng tá Hiên là Thượng tướng đã về hưu, năm năm trước ba hắn cũng đã được xếp vào hàng Thượng tướng, mẹ hắn."

Cảnh sát trưởng Chu còn chưa nói hết, đã bị một cái liếc mắt của Sở Cần dọa sợ.

Sở Cần xoay người không chút khách khí giơ chân đạp thẳng vào người cảnh sát trưởng Chu, "Tôi chỉ biết Lục Mặc Hiên chộc vào tôi, tôi quản cái khi gió ba mẹ nó là ai!"

Trên trán cảnh sát trưởng Chu liên tục nhỏ ra mồ hôi lạnh, lần này Cần thiếu tức giận quả không nhỏ.

Phó tổng giám đốc Vệ lúc này mới từ đại sảnh Thịnh tình đi ra, khom lưng cũng kính nói với Sở Cần, "Cần thiếu, đã điều tra được rồi, cô gái vừa rồi tên là An Nhựt. Phan Mộng Lệ là bạn thân của cô ta ở Thịnh tình kiêm chức công chúa, đêm nay An Nhựt tới là để thay ban hộ Phan Mộng Lệ."

Lông mày Sở Cần chột nhú lại, đưa tay sửa sang lại quần áo, khoe miệng lộ ra ý cười tà ác: "Phan Mộng Lệ sao?"

Phó tổng giám đốc Vệ khẽ Uhm một tiếng, "Cần thiếu, tôi sẽ xử lý tốt việc này, đem xa thái Phan Mộng Lệ, chuyện đêm nay, hi vọng Cần thiếu đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng để trong lòng, tôi nghĩ rằng tổng giám đốc Thiệu cũng hi vọng như vậy."

Sở Cần nghe thấy mấy chữ tổng giám đốc Thiệu, lửa giận được áp chế không ít nay lại bùng lên.

"Con mẹ nó, mày dám lấy anh trai tao ra để áp chế tao, tổng giám đốc Lưu của Thịnh Tình có giao tình với anh trai tao, sao nào, Phó tổng giám đốc Vệ muốn lấy anh trai tao ra để tao buông tha cho Thịnh Tình sao?"

ĐDLQĐ

Phó tổng giám đốc Vệ vội vàng khom người lắt đầu, "Không dám không dám, dù có cho tôi mười lá gan tôi cũng đâu dám uy hiếp Cần thiếu."

Sở Cần nặng nề hừ một tiếng, "Sớm muộn gì tao cũng chinh mày, con bé Phan Mộng Lệ kia đừng xa thái vội, để cho cô ta tiếp tục ở lại thịnh tình kiêm chức công chúa."

Không bắt được Phan Mộng Lệ thì làm sao có thể bắt được con mèo hoang nhỏ An Nhựt đây?

Sở Cần vừa mới dứt lời, thuộc hạ đứng một bên vội vàng bước tới, đưa tay che miệng nói nhỏ vào tai Sở Cần vài câu.

Sở Cần nghe xong nắm chặt hai nắm đấm, lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía phó tổng giám đốc Vệ một cái, đúng là một con chó săn.

Lục Mặc Hiên lái xe đi, ba người Diệp Hạo chỉ có thể bắt xe đi về, bởi vì muốn khiêm tốn, cho nên bốn người chỉ đi một chiếc xe tới đây. Nhưng ai mà biết được giữa đường lại gặp chuyện.

ĐDLQĐ

Diệp Hạo oán thán, Lục Mặc Hiên thì tốt rồi, có phụ nữ bên cạnh bầu bạn, chỉ thương cho ba anh em bọn họ chỉ có thể đi về.

Diệp Hạo xoa xoa cổ tay, tựa lưng vào thành ghế, thở một hơi thật dài. Mặc dù hơi mệt một chút, nhưng cũng lâu lắm rồi chưa đánh nhau một trận thoải mái đến vậy.

Chỉ có tên Cần thiếu kia, mẹ nó đúng là đồ đàn bà. Diệp Hạo xuất thân từ bộ đội, từ trước đến nay chỉ quản chuyện trong quân ngũ, đối với chuyện đại ca giang hồ gì gì đó, anh không hiểu rõ lắm.

Ngước mắt nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, Diệp Hạo cười tí mắt, hôm nay không được thống khoái vui chơi một trận, mặc dù hơi tiếc một chút, nhưng có thể để cho tên tiểu tử Lục Mặc Hiên kia có được một đêm xuân, vẫn là rất đáng.

Diệp Hạo biết chuyện về Lục Mặc Hiên, 25 năm trong quân ngũ, nhưng chưa hề có một vụ tai tiếng tình dục nào cả, ở trong quân ngũ uy danh truyền xa. Vài binh lính mồm miệng linh tinh nói Lục Mặc Hiên là Gay, hiện tại thì tốt rồi, Lục Mặc Hiên cũng biết chơi đùa với phụ nữ, xem còn ai dám nói Lục Mặc Hiên là Gay đây!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không có tiểu kê kê

Lục Mặc Hiên vững vàng xoay vô lăng, Land Rover màu đen dưới ánh đèn đường mờ nhạt giống như lóe ra một cổ ánh sáng trầm ổn.

An Nhược thoáng liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, cô giờ tay chỉ về phía đoạn đường trước mặt.

"Đến ngã tư trước mặt thì anh dừng xe lại đi, đường chỗ nhà em thuê tương đối hẹp. Ô tô vào thì vào được nhưng lúc ra thì rất khó."

An Nhược vừa nói vừa nhìn bề ngang của chiếc Land Rover này, có lẽ cô sai rồi, chiếc Land Rover này không phải là khó ra khỏi ngõ nhỏ nhà cô mà căn bản nó cũng không thể tiến vào đó được.

Mặc dù cũng là một công chức nhỏ ngồi làm việc trong phòng điều hòa, tiền lương 6000, nhưng bây giờ vật giá tăng cao, nhất là lại ở cái thành phố A tắc đất tắc vàng này, 6000 tính là cái rắm gì!

Lục Mặc Hiên đưa mắt nhìn ngã tư trước mặt, chân giẫm nhẹ lên phanh, tốc độ xe chậm lại. Cuối cùng chiếc xe dừng lại cách ngã tư khoảng vài trăm mét.

Tắt đèn pha ô tô, Lục Mặc Hiên giờ tay trái ra mở cửa xe, đôi chân thon dài xinh đẹp bước ra khỏi ô tô.

An Nhược nhìn một loạt động tác đó của Lục Mặc Hiên, có chút ngây người. Anh ấy muốn đưa cô về tận nhà hay sao? Đêm nay anh giúp cô nhiều như vậy nhưng trên người cô cũng chẳng có cái gì đáng đề thượng tá Hiên phải làm như vậy cả.

"Anh đưa em vào trong ngõ, nếu đã giúp em rồi, thôi thì giúp đến cùng luôn vậy."

Giọng nói trầm bổng của Lục Mặc Hiên truyền vào trong tai An Nhược. Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu rọi lên trên khuôn mặt anh, sinh ra một loại mộng ảo mà vẫn cương nghị xinh đẹp.

An Nhược xuống xe đóng cửa xe lại, chiếc xe kêu "bíp" một tiếng.

An Nhược đi đến bên cạnh Lục Mặc Hiên, nhìn dáng người cao ngất của anh, anh là một người đàn ông rất trọng nghĩa, đưa cô về bất quá cũng chỉ vì đó là trách nhiệm của một người quân nhân mà thôi, chắc chắn là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lúc An Nhược đang bận suy nghĩ, Lục Mặc Hiên vươn tay nắm lấy bàn tay của An Nhược, An Nhược cảm thấy những thớ thịt trong lòng bàn tay của mình đang nhảy lên liên hồi, nếu nói vừa rồi là cô suy nghĩ lung tung, vậy hành vi bất thường này của thượng tá Hiên thì phải giải thích thế nào đây, cô không suy nghĩ lung tung mới là lạ!

An Nhược dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn Lục Mặc Hiên. "Thượng tá Hiên, anh vẫn nên buông tay em ra thì hơn, hiện tại em đã an toàn rồi."

"Lục Mặc Hiên."

Trầm thấp mà có lực, ba chữ vô cùng đơn giản vang vọng trong không khí, từng hồi từng hồi giống như có ma chú truyền vào tai An Nhược.

An Nhược chớp chớp đôi mắt, theo quán tính đáp lại một câu, em tên là An Nhược.

Lục Mặc Hiên khẽ cười cười, lôi kéo An Nhược đi về phía trước.

"Lục Mặc Hiên là tên của anh. Về sau lúc rời khỏi nhà thì nhớ phải cẩn thận một chút, anh thấy Cẩn thiếu không phải là loại người độ lượng đến vậy đâu."

An Nhược vừa nghe đến hai chữ Cẩn thiếu này, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thuận miệng nói ra một câu.

"Hắn độ lượng cái rắm ý, đúng là một tên đàn ông cặn bã vô liêm sỉ, em nguyên rửa con trai hắn sinh ra không đánh được rắm~, không, nguyên rửa hắn không có tiểu~ kê~ kê!"

Lúc An Nhược đang nói những lời này, cả người đã lâm vào trạng thái căm ghét Sở Cẩn cực độ, An Nhược không biết hiện tại chính mình ở trong mắt Lục Mặc Hiên lại có bao nhiêu buồn cười, thật giống một con mèo hoang nhỏ chỉ biết cắn người.

Sau khi nghe thấy tiếng cười khê của Lục Mặc Hiên, An Nhược ngậm chặt miệng lại. Vừa rồi cô ở trước mặt một người đàn ông nói tiểu~ kê~ kê! Hai tai An Nhược nóng lên, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thất thố như vậy!

"Em nói rất đúng, Cẩn thiếu lập tức liền không có tiểu~ kê~ kê rồi." Lục Mặc Hiên tốt bụng đứng một bên phụ họa cùng cô.

Thân thể An Nhược cứng đờ, bàn tay đang bị Lục Mặc Hiên nắm chặt cũng bắt đầu cứng đờ. Bạn đã bao giờ tưởng tượng được một người quân nhân, một người đàn ông vừa có sức quyến rũ vừa có bản lĩnh lại nghiêm trang nói tiểu~ kê~ kê chưa? Ít nhất thì hiện tại An Nhược không thể tưởng tượng được.

"Là khu nhà kia sao?" Lục Mặc Hiên vừa hỏi vừa lôi kéo cô gái đang bị hóa đá này vào ngõ nhỏ.

Trong ngõ không có lấy một bóng đèn, từng tòa nhà xếp đan xen với nhau, ánh trăng không thể chiếu rọi được nơi đây. Lục Mặc Hiên nhìn con đường tối như mực này, chân mày khẽ cau lại.

An Nhượng muốn rút tay ra khỏi tay của Lục Mặc Hiên, nhưng Lục Mặc Hiên là ai cơ chứ, ở trong quân ngũ lăn lộn bao năm, khí lực trên người còn mạnh hơn cả hổ. Cho nên, sau vài lần An Nhượng cố gắng rút nhưng không thành công thì đành bỏ cuộc.

"Em ở trên tầng ba, hôm nay thật sự làm phiền anh rồi, đến nhà em rồi, nhưng bây giờ đã tối, nên không tiện mời anh lên uống trà."

An Nhượng cười nói, cô thuê một căn phòng nhỏ, Phan Mộng Lệ cũng ở cùng cô, quả thực cô không tiện mời Lục Mặc Hiên lên đó chơi.

Lúc này tay trái của Lục Mặc Hiên mới buông lỏng ra, ánh mắt sâu thẳm hướng về phía trong hành lang nhìn một chút. Sau đó gật gật đầu, "Em đi lên căn thật một chút."

An Nhượng ừ một tiếng, lại cảm ơn Lục Mặc Hiên sau đó mới quay người rời đi.

Lục Mặc Hiên nhìn bóng lưng người con gái trông giống một con mèo nhỏ đang rào nhanh bước chân trên hành lang, không khỏi buồn cười, khoe miệng cong lên.

Điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên, Lục Mặc Hiên vừa nhìn, trông mắt khẽ híp lại, sau đó ấn xuống phím nghe. Tiếng hét hưng phấn của Diệp Hạo từ trong điện thoại truyền ra.

"Bây giờ có phải cậu đang ở trong nhà của cô gái đó đúng không, có làm cái gì gì đó hay không?" Diệp Hạo sau khi về đến nhà, trái lo phải nghĩ, vẫn nhìn không được đành phải gọi điện cho Lục Mặc Hiên, một khi Lục Mặc Hiên cùng cô gái kia lên giường, ngay lập tức anh sẽ truyền tin tức này ra ngoài, để cho đám binh lính kia tin Lục Mặc Hiên cũng thích phụ nữ!

Lục Mặc Hiên cau mày, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng ba.

Diệp Hạo lâu không thấy Lục Mặc Hiên trả lời, giọng nói của anh cũng theo đó mà giảm xuống.

"Tôi nói này, thượng tá Hiên, Lục Mặc Hiên! Cậu không phải là đang "làm việc" đó chứ? Tiểu đệ đây quá rầy rồi, cậu cứ từ từ mà làm, hảo hảo làm!" Diệp Hạo nói xong, nhanh chóng ấn phím kết thúc cuộc gọi, anh xấu bụng cười hắc hắc vài tiếng.

Diệp Hạo nằm trên giường, nhắm mắt nghĩ một lát, sau đó mở điện thoại, ngón tay lưu loát lướt trên bàn phím di động. Lục Mặc Hiên vẫn không biết rằng tên tiểu tử Diệp Hạo này đang bắt đầu tuyên truyền tin tức "Cười phụ nữ" trong quân ngũ.

Một đám binh lính sau khi biết chuyện thì tất cả đều có một bộ dáng bưng tỉnh, thượng tá Hiên anh minh thân võ không phải là Gay, khuynh hướng tình dục của anh hoàn toàn bình thường. Về phần tại sao nhiều như vậy vẫn luôn giữ mình trong sạch thì là do thượng tá Hiên chưa gặp được người con gái nào khiến trái tim anh rung động. Lần này thì tốt rồi, thượng tá Hiên rốt cuộc cũng vì phụ nữ mà giật giật.

Lục Mặc Hiên đứng ở dưới nhìn lên tầng 3 của tòa nhà hồi lâu mới nhấc chân rời đi, anh cũng không biết hôm nay anh bị làm sao nữa? Từ trước đến giờ anh vẫn luôn không thích dính líu tới mấy chuyện rắc rối thế này.

Lục Mặc Hiên khẽ cười một cái, có lẽ cô gái này chính là người duy nhất không nói tiếng nào đã nhảy bổ vào trong lòng anh như vậy, nhưng mà, hương vị trên người cô gái này cũng không tệ lắm. Hương thơm tự nhiên tươi mát không dính một chút son phấn nào, nhẹ nhàng mà tươi mới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Súng, Có Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một người ngu ngốc

An Nhượng đẩy cửa chống trộm ra còn chưa kịp mở đèn phòng khách thì đã nghe thấy tiếng khóc trầm thấp khàn khàn từ trong phòng nhỏ bên trái truyền ra.

Căn nhà trọ này là do An Nhượng và Phan Mộng Lệ góp tiền vào thuê, sau khi cô và Phan Mộng Lệ tốt nghiệp đại học thì cùng được một công ty nước ngoài tuyển dụng, hai cô cũng là bạn cùng phòng của nhau thời đại học, thuê chung một là trọ là cách tiết kiệm tiền tốt nhất.

Phan Mộng Lệ là một người hoạt bát lạc quan, nhưng cứ chuyện gì liên quan tới Lý Thành Minh là y như rằng cô ấy sẽ không còn tinh tảo nữa. Từ một Phan Mộng Lệ thông minh sắc xảo nay lại biến thành một Phan Mộng Lệ ngu ngốc.

An Nhượng đóng lại cánh cửa chống trộm, bàn tay lần mò trên tường tìm kiếm công tắc điện, cạch một tiếng, phòng khách tối đen bằng chốc sáng choang.

An Nhượng phiền não vò vò mái tóc rối bời, sau đó men theo tiếng khóc đi tới gian phòng nhỏ bên trái.

Cửa phòng không khóa, ánh sáng trong phòng khách chiếu vào căn phòng nhỏ hẹp, một vài tia sáng len lỏi chiếu lên thân thể đang co rúc bên cạnh tủ quần áo của Phan Mộng Lệ.

An Nhựt thở dài, hôm nay Phan Mộng Lệ mang về mặt kính hoàng rêu khỏi công ty, chắc chắn là vì Lý Thành Minh, bây giờ lại khóc đến thương tâm như thế này thì chắc chắn tên khốn kia lại làm ra những chuyện thất đức gì đó rồi.

Bộ dáng Phan Mộng Lệ rất thanh tú, mặc dù mới vào công ty chưa đầy một năm, nhưng dựa vào sự thông minh và không ngại vất vả nên rất được trưởng bộ phận coi trọng. Người như vậy tại sao cứ nhất thiết phải đi theo Lý Thành Minh.

An Nhựt bước nhanh tới trước người Phan Mộng Lệ, đêm nay nhất định cô phải kéo bằng được con bé này quay lại chính đạo.

An Nhựt cúi đầu nhìn Phan Mộng Lệ, không lên tiếng cũng không an ủi, chỉ yên lặng đứng đó nhìn cô ấy.

Phan Mộng Lệ ngồi dưới đất, đôi bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy hai chân, cả khuôn mặt vùi vào trong đầu gối khóc nức nở.

Tiếng khóc khàn khàn ngắt quãng vang vọng khắp căn phòng, Phan Mộng Lệ biết An Nhựt đã về, thấy cô khóc như vậy chắc chắn cô ấy sẽ rất đau lòng.

Nhưng Phan Mộng Lệ làm sao nghĩ được nhiều đến thế. Hôm nay cô chịu sự dả kích thực sự quá lớn, giờ phút này, trái tim của cô như đang bị ai đó bóp chặt từ từ từ từ rỉ máu.

Phan Mộng Lệ thút tha thút thít khóc đến nổi cổ họng càng ngày càng khàn, giọng càng ngày càng lạc, đến cuối cùng lại thành khóc không ra tiếng.

An Nhựt dậm chân một cái, cúi người ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy bả vai của Phan Mộng Lệ, lấy hết sức bình sinh mà đem Phan Mộng Lệ lắc trái lắc phải.

Phía sau lưng bởi vì An Nhựt lắc mạnh quá mà đập vào tường đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cậu vẫn còn biết đau sao! Lý Thành Minh, thằng khốn kiếp, hấn lại đánh cậu sao?" An Nhựt buông đôi bàn tay đang nắm vai Phan Mộng Lệ ra ngồi phịch xuống dưới đất, đôi tay hung hăng vò mái tóc rối, vô cùng tức giận mở miệng.

Phan Mộng Lệ vừa nghe thấy ba chữ Lý Thành Minh này, trong cổ họng dần dần lại có tiếng khóc.

An Nhựt nhướn mày, hung hăng nói với Phan Mộng Lệ: "Cứ dính tới chuyện của Lý Thành Minh là cậu chỉ biết có khóc khóc khóc và khóc thôi. Khóc thì có tác dụng quái gì chứ? Cậu vì Lý Thành Minh mà mỗi ngày sau khi tan sở lại phải chạy đến Thịnh Thịnh làm việc. Mặc kệ Lý Thành Minh đối xử với cậu như thế nào, cậu đều nhắm mắt làm ngơ, cậu đúng là đồ hèn nhát!"

Hai chữ hèn nhát như một chiếc châm độc đâm vào lòng Phan Mộng Lệ, cô đưa tay níu chặt lấy ngực của mình. Rất lâu sau cô mới ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn An Nhựt.

"Năm năm, tớ đã hèn nhát năm năm. Hôm nay nghe thấy tin Lý Thành Minh đang ở bệnh viện, tớ vô cùng hoảng loạn. Ai biết, khi tớ chạy tới đó. Ha ha, thật nực cười, hấn cự nhiên lại cùng với người đàn bà khác đến khám thai. An Nhựt, An Nhựt."

Phan Mộng Lệ vô lực kêu tên An Nhựt, đầu rũ xuống, khuôn mặt trắng nõn phờ phạc.

An Nhựt giận tái mặt, Lý Thành Minh bắt cả hai tay! Tên đàn ông rẻ rách!

An Nhựt không nói gì, Phan Mộng Lệ tiếp tục thì thào tự nói.

"Lúc đầu tớ vẫn cho rằng hấn đưa đồng nghiệp của hấn đi khám thai. Tớ ngốc ngếch tiến lên hỏi hấn sao lại thế này, về sau tớ mới biết cái thay ba tháng trong bụng người đàn bà kia chính là của Lý Thành Minh. Vì sao, An Nhựt, cậu nói đi, vì sao hấn lại đối xử với tớ như vậy?"

Phan Mộng Lệ si ngốc nở nụ cười.

An Nhựt mím chặt cánh môi, nhìn bộ dáng thương tâm đến nát từng khúc ruột này của Phan Mộng Lệ khiến cho An Nhựt hận không thể dóc từng miếng thịt của Lý Thành Minh. An Nhựt còn chưa kịp nói gì, Phan Mộng Lệ đã đứng dậy chạy vào phòng vệ sinh.

Âm thanh nôn mửa không ngừng truyền vào tai An Nhựt, mắt An Nhựt trong phút chốc trừng lớn. Loại cảnh tượng này, An Nhựt đã nhìn thấy trong phim truyền hình cả trăm lần rồi.

Phan Mộng Lệ mang thai!

Một lúc sau tiếng nôn mửa mới dừng lại, An Nhựt bình tĩnh đi đến mở cửa phòng vệ sinh ra, cả người dựa trên vách tường.

"Phan Mộng Lệ, mấy tháng rồi? Cậu không nói cho Lý Thành Minh biết có đúng không?"

"Hai tháng." Phan Mộng Lệ nói nhỏ, mái tóc hỗn độn rối bời, khuôn mặt nhàn nhạt nước mắt.

An Nhượng không nói một tiếng nào trực tiếp cầm túi xách đi về phía cửa nhà.

Phan Mộng Lệ vội vàng tóm chặt lấy An Nhượng. "Bạn muốn làm gì? Bạn không cần phải đi tìm hắn ta!"

An Nhượng cười khẽ một tiếng, "Phan Mộng Lệ, cậu đừng tiếp tục làm con rùa rụt cổ nữa. Cậu mang thai hai tháng, người đàn bà kia mang thai ba tháng, một tháng sau khi Lý Thành Minh 'lấn lộn' với người đàn bà khác đã ngay lập tức lên giường với cậu. Chuyện này không thể cứ để yên như vậy được, tớ nhất định phải lột da tên khốn nạn này!"

Sau khi An Nhượng nói xong, hai tay dùng lực đẩy Phan Mộng Lệ ra, Phan Mộng Lệ vì vừa mới khóc lớn một hồi, hơn nữa cả tinh thần và thể xác của cô ấy đều đang rất mệt mỏi nên trên người chẳng còn chút khí lực nào nữa.

An Nhượng đẩy rất mạnh, Phan Mộng Lệ không thể ngăn cản nổi cô.

Phan Mộng Lệ gấp đến mức trán đổ đầy mồ hôi, không thèm để ý đến bộ dạng bây giờ của chính mình cầm theo túi xách đuổi theo An Nhượng xuống lầu.

Cha của người đàn bà kia là thư kí của thị trưởng thành phố A, nếu bây giờ An Nhượng mà đối đầu với Lý Thành Minh thì chắc chắn sẽ chẳng nhận được chuyện gì tốt đẹp.

Lý Thành Minh chỉ là một bảo vệ quèn ở tòa thị chính thành phố A mà thôi, chắc chắn là hắn dựa vào bộ mặt của hắn để quỵn rũ con gái của thư kí thị trưởng.

An Nhượng biết Phan Mộng Lệ đuổi theo là để ngăn cản cô, cho nên tốc độ chạy không ngừng tăng lên.

Vừa ra tới đầu ngõ, vừa vận nhìn thấy một chiếc taxi, An Nhượng trực tiếp dơ tay ngăn chiếc xe đó lại.

An Nhượng nhanh chóng ngồi vào xe, vừa đóng cửa xe vừa nói "Bác tài, đến tòa Thị Chính."

Lý Thành Minh là bảo vệ của tòa Thị Chính, mấy hôm trước Phan Mộng Lệ đã từng nói cho cô biết cuối tuần nào hắn cũng phải trực đêm.

Lái xe hồ nghi liếc nhìn An Nhượng một cái, hiện tại đã hơn 10 rưỡi rồi, cô gái này nửa đêm nửa hôm tới tòa Thị Chính để làm gì?

Bởi vì thời gian quá gấp nên An Nhượng chưa kịp thay đồng phục làm việc ở Thịnh Thịnh ra. Giờ phút này làn váy tung bay bao bọc lấy bờ mông căng tròn vênh cao của cô, một đôi chân dài trắng nõn dẫm trên đôi giày cao gót mảnh khảnh màu đen.

Lái xe vừa nhìn đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn đây là tình nhân của một vị lãnh đạo nào đó trong tòa Thị Chính. Đầu năm nay a, tình nhân cũng dám trực tiếp chạy đến tòa Thị Chính rồi.

An Nhượng quay đầu nhìn thấy Phan Mộng Lệ chạy càng ngày càng gần chiếc xe lập tứ vỗ vào lưng ghế.

"Bác tài, bác nhanh lên một chút có được không, cháu đang có việc gấp."

Lái xe khinh thường liếc nhìn An Nhượng một cái, lúc xe bắt đầu chuyển bánh cố ý khiến cho tốc độ trở nên nhanh hơn. Đầu An Nhượng thiếu chút nữa đã đập vào cửa kính xe.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh ấy cũng ở đây!

Phan Mộng Lệ trở mắt nhìn chiếc xe mang theo An Nhượng đi mất, trong người cô như có một dòng nước ồ ạt chảy ra, hai chân Phan Mộng Lệ mềm nhũn ngồi rạp trên mặt đất.

Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu lên thân thể mệt mỏi của cô như tô vẽ thêm cho sự thê lương.

Phan Mộng Lệ ngồi rất lâu, mới run rẩy lấy điện thoại từ trong túi ra.

Số di động của Lý Thành Minh đã sớm bị Phan Mộng Lệ xóa đi từ lâu, nhưng dãy số đó như một ấn ký lưu giữ trong đầu cô mà bất kể làm cách nào cô cũng không thể quên được. Dãy số này, cô đã gọi năm năm, cô đã sớm thuộc lòng nó rồi.

"Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi không đúng." Từ điện thoại truyền ra một giọng nữ nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn giờ phút này như một thanh kiếm vô tình đâm vào trái tim Phan Mộng Lệ.

Lý Thành Minh nhanh như vậy đã đổi số rồi sao, vì muốn thoát khỏi rắc rối là cô sao? Phan Mộng Lệ đưa tay xoa xoa chiếc bụng bằng phẳng của mình, cục cưng đã được hai tháng, cho dù cô có sinh cục cưng ra thì cục cưng cũng sẽ trở thành một đứa trẻ không cha. Cục cưng không có cha, cả người Phan Mộng Lệ hung hăng run lên một phen.

Cao ốc của tòa Thị Chính hiện ngang sừng sững đứng sau Quảng trường Nhân Dân, cửa phòng bảo vệ đèn đuốc sáng trưng, ngọn đèn ở trong bóng đêm yên tĩnh lóe sáng trông có chút chói mắt.

Lái xe liếc mắt khinh thường kẻ làm cán bộ mà lại nuôi dưỡng tình nhân nên lúc phanh xe cố tình phanh gấp, may mà vừa nãy An Nhượng có thắt dây an toàn, không thế thì chỉ cần dựa vào lực quán tính thôi cũng đã đủ để khiến cô đâm đầu vào cửa sổ xe rồi.

An Nhượng khó thở, vươn tay ra chỉ vào lái xe, "Bác lái xe cái kiểu gì vậy, lúc khởi động xe thì bắt ngờ nhấn ga, lúc phanh xe thì lại phanh gấp, cháu có cừ oán gì với bác sao?!"

An Nhượng sau khi nói xong liền lập tức mở cửa xe, còn chưa trả tiền đã lao ra ngoài.

Lái xe nặng nề hừ một tiếng, lập tức mở cửa xe, nôn nóng sốt ruột theo sát An Nhượng.

"Cô gái à, cô còn chưa trả tiền xe cho tôi đấy, nếu như hôm nay cô là người đang gặp khó khăn thì tôi có thể không lấy tiền xe của cô. Nhưng cô là gái bán thân ngay cả tiền xe mà cũng không trả được thì ai tin cho nói đây?"

An Nhượng dừng chân lại, ánh mắt lạng lạng quay đầu lại. Gái bán thân? Từ trước đến nay cô luôn thủ thân như ngọc, từ lúc nào cô đã trở thành loại đàn bà phải dùng thân thể để kiếm miếng ăn vậy.

Lái xe trợn mắt đặt điều cho cô, ánh mắt An Nhượng nhanh chóng liếc qua biển số xe của chiếc taxi, sau đó thò tay vào túi xách, mở ví tiền, trực tiếp quăng một tờ 100 nguyên cho ông ta.

Cả quãng đường từ nhà đến tòa Thị Chính hầu như đều gặp đèn xanh, đưa cô ông ta 100 nguyên chắc chắn còn thừa.

Lái xe nắm lấy tờ Mao gia gia màu đỏ, nặng nề hừ một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Tiền xe tuyệt đối không đến 100 nguyên, là An Nhượng cố ý trả thêm cho ông ta.

Nhìn chiếc xe taxi nhanh chóng rời đi, An Nhượng cầm điện thoại, lưu biển số xe của chiếc xe vừa rời vào điện thoại.

An Nhượng nhường máy, vừa cắt điện thoại vào trong túi vừa đi đến cửa phòng bảo vệ.

Hôm nay cô nhất định phải xả giận cho Phan Mộng Lệ, Lý Thành Minh bắt cả hai tay khiến cho hai cô gái đều mang thai con của hắn, trên thế giới này làm gì có chuyện gì tiện nghi như vậy!

"Này này, nửa đêm cô còn đến tòa Thị Chính để làm gì?" Một người bảo vệ mặc cảnh phục ngồi trên ghế chỉ tay về phía An Nhượng hô lớn.

Cửa sổ phòng bảo vệ vừa được mở ra, An Nhượng liếc nhìn bên trong một lượt, Không có Lý Thành Minh ở trong đó, đêm nay hắn không phải trực sao?

An Nhượng thu hồi biểu tình phẫn hận trên mặt, đứng ở trước cửa sổ hỏi người bảo vệ đang ngồi trong đó. "Hôm nay Lý Thành Minh không trực sao?"

Bảo vệ đó hiểu ý a lên một tiếng, sau đó phá lên cười. "Thì ra là tìm Lý Thành Minh, vận may của hắn tới rồi, được con gái của thư ký thị trường nhìn trúng. Sắp trở thành con rể nhà đó rồi, bây giờ a, chắc là đang ở bên cạnh vợ chưa cưới của hắn rồi."

An Nhượng cố ý lộ ra biểu tình kinh ngạc không thể tin nổi cửa sổ. "Vợ chưa cưới của Lý Thành Minh sao có thể là con gái của thư ký thị trường được? Người yêu của anh ta là bạn học với tôi năm năm, mà cô gái kia còn đang mang thai đứa con hai tháng của anh ta nữa mà. Anh bảo vệ ơi, anh nói hươu nói vượn cái gì vậy?"

An Nhượng vừa kinh ngạc lại lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Người bảo vệ kia vừa nghe thấy vậy, ánh mắt thoáng chốc sáng lên, Bát Quái đến đây. tên tiểu tử Lý Thành Minh này vốn đã có bạn gái rồi, bạn gái của hắn còn đang mang thai hai tháng, vậy mà hắn vẫn còn dám quyến rũ con gái của thư ký thị trường.

Bảo vệ lập tức bật dậy từ trên ghế, mở ra cửa phòng bảo vệ, "Cô gái, cô vào đây ngồi đi, những điều tôi nói đều là thật. Tất cả chúng tôi đều biết quan hệ của Lý Thành Minh và con gái của thư ký thị trường. Mà bây giờ cô lại nói Lý Thành Minh đã có bạn gái, sao có thể!"

An Nhượng khoát khoát tay, "Lý Thành Minh không có ở bên trong, tôi liền không đi vào. Nếu những lời anh nói là sự thật thì bạn học của tôi bị thống rồi. Thư ký thị trường là quan chức của chính phủ, con gái của quan chức không hiểu thế nào là liêm sỉ sao? Sao có thể không biết xấu hổ đi làm Tiểu Tam?!"

Bảo vệ vỗ đùi, lớn giọng hét lên. "Nhìn Lý Thành Minh thì có vẻ là con người thật thà, vậy mà sao lại có thể làm ra loại chuyện thất đức như vậy?"

Bảo vệ miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng hắn đang vui đến phát điên rồi. Bọn hắn vào làm việc ở đây còn sớm hơn cả Lý Thành Minh, nhưng vì bộ

dáng của bọn hắn không được như Lý Thành Minh. Hiện tại Lý Thành Minh nhờ vào vẻ ngoài mà thăng quan tiến chức rất nhanh, bọn hắn làm sao có thể không ghen tị cho được!

"Tôi thấy phòng bảo vệ chỉ có một mình anh, Lý Thành Minh đây chính là tự ý rời khỏi vị trí công tác rồi? Bị tra ra thì theo như luật sẽ bị cắt chức đúng không?" An Nhược mang theo vẻ tò mò hỏi.

Bảo vệ gật gật đầu, từ sau khi Lý Thành Minh có quan hệ với con gái thư ký thị trường, mười lần trực đêm có sáu lần không đến, dựa theo luật thì sớm đã bị đuổi việc rồi.

An Nhược cười cười, tòa thị chính có một đường dây dùng để tố cáo, từ cán bộ cao cấp đến nhân viên hậu cần trong tòa Thị Chính chỉ cần phát hiện ra có tác phong không đúng, thì đều có thể gọi đến đường dây đó để tố cáo. Một khi kiểm chứng, Tòa Thị Chính sẽ phái người đi điều tra.

Dân chúng muốn tố giác quan lớn, quan lớn chưa chắc sẽ bị lật đổ. Nhưng nếu chỉ là một bảo vệ quèn, An Nhược hừ một tiếng, Lý Thành Minh, tôi muốn anh trở thành một kẻ vô tích sự.

Đối với tiện nhân, nên ra tay độc ác, nhất châm kiến huyết là tốt nhất, nếu không sớm hay muộn hắn cũng đi hại người. Phan Mộng Lệ quá hiền lành, cho nên mới dẫn đến bị kịch ngày hôm nay.

"Xin chào thị trường Phan!" Bảo vệ đột nhiên chạy từ phòng an ninh ra, đứng thẳng lưng, lớn tiếng chào một tiếng với người nào đó đang đứng đằng sau An Nhược.

Thị trường Phan sao? Thật không ngờ muộn như vậy mà thị trường vẫn còn ở đây làm việc.

An Nhược quay đầu lại, hai mắt đột nhiên mở lớn. Lục Mặc Hiên cự nhiên cũng ở đây!

Lục Mặc Hiên nhìn thấy An Nhược, thân thể hơi hơi cứng đờ. Đây là lần thứ hai anh nhìn thấy cô gái tên An Nhược này.

Có thể ngồi được vào vị trí thị trường thì người đó chắc chắn không tầm thường, thị trường Phan liếc mắt nhìn một cái là có thể nhận ra cô gái này có quen biết với thượng tá Hiên. Nhưng thượng tá Hiên không tỏ thái độ gì, nên ông cũng không mở miệng nói.

Cho nên, thị trường Phan chỉ là lễ độ hỏi An Nhược đêm khuya đến tòa Thị Chính có phải đã gặp khó khăn gì hay không.

An Nhược liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, sau đó mới trả lời thị trường Phan. "Thị trường Phan, cũng không có chuyện gì lớn, tôi đến tòa Thị Chính là muốn tìm bảo vệ Lý Thành Minh."

Lục Mặc Hiên gạt mình, An Nhược và Lý Thành Minh có quan hệ gì với nhau? Là người yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Liếc mắt đưa tình

Ánh mắt của Lục Mặc Hiên khẽ động, liếc mắt nhìn về phía phòng bảo vệ một cái, trong phòng không có một bóng người, anh bảo vệ này chắc chắn không biết An Nhược. Nếu vậy, thì có thể loại trừ trường hợp anh bảo vệ này là Lý Thành Minh.

dien·dan·le·quy·don·com

An Nhược chắc chắn biết đêm nay Lý Thành Minh phải trực, chỉ có như vậy, An Nhược mới đến đây tìm Lý Thành Minh.

Như vậy xem ra, An Nhược muốn tìm người bảo vệ tên Lý Thành Minh nhưng hiện tại anh ta không có mặt ở đây. Từ trước đến nay ở tòa Thị Chính luôn phải có ít nhất hai người bảo vệ. Hiện tại Lý Thành Minh không có ở phòng bảo vệ đã nói nên anh ta tự ý rời khỏi vị trí công tác.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, suy nghĩ của Lục Mặc Hiên đã xoay một vòng.

"Thị trường Phan, trong phòng bảo vệ tại sao lại chỉ có một người bảo vệ. Xem ra, tòa thị chính dưới trướng của ông hình như có người không tuân theo quy củ."

Lục Mặc Hiên nhàn nhạt mở miệng, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình gì, giống như những lời này chỉ là vô tình nói ra.

Trái tim An Nhược đột nhiên nhảy dựng lên, suy nghĩ của Lục Mặc Hiên quả thật rất nhạy bén, những lời cô muốn nói anh đều nói cả rồi.

Thị trường Phan không ngờ rằng Lục Mặc Hiên sẽ nói như vậy, từ trước tới nay ông chưa bao giờ buồn nhớ tên tuổi của mấy người bảo vệ này. Nhưng đêm nay lại đem cái tên Lý Thành Minh ghi nhớ trong lòng, cho dù đêm nay có phải là ca trực của Lý Thành Minh hay không, cũng nhất định phải xa thải

cái tên bảo vệ Lý Thành Minh này rồi.

dien+dan+le+quy+don+com

Trên mặt thị trường Phan mang theo ý cười, lời nói ra lại cực kỳ cung kính."Thượng tá Hiền, đêm nay lại để cho cậu phải chê cười rồi."

Thị trường Phan nói tới đây, lập tức nghiêm mặt, giờ tay chỉ vào người bảo vệ đang đứng trước mặt."Bảo vệ trực cùng cậu đêm nay là ai?"

Bảo vệ lập tức cung kính đáp lời, "Bảo cáo thị trường Phan, là Lý Thành Minh. Đã rất nhiều lần cậu ta bỏ trực rồi, nhưng Lý Thành Minh chuẩn bị trở thành con rể của ngài thư ký thị trường nên chúng tôi không dám báo cáo việc cậu ta bỏ trực với cấp trên."

Bảo vệ này không ngờ được người con trai uy nghiêm đứng cạnh thị trường Phan lại là thượng tá! Lần này Lý Thành Minh chắc chắn chết chắc rồi, công việc thì chẳng nói làm gì, có khi hôn sự của cậu ta cũng vì thế mà bay mất.

An Nhượng nhìn thấy thị trường Phan nhũn mày, lập tức tiếp lời anh bảo vệ kia.

"Lý Thành Minh là người yêu của bạn học tôi, người bạn đó bây giờ đang mang trong bụng đứa con hai tháng của anh ta. Cô ấy còn đang định về nhà Lý Thành Minh để thưa chuyện hôn sự với ba mẹ Lý Thành Minh, Lý Thành Minh sao có thể trở thành con rể của ngài thư ký thị trường được a? Mặc dù không phải là con rể của ngài thị trường, nhưng đây không phải là đang bôi do chất chấu lên tòa Thị Chính hay sao?"

D≡iẽndanL≡êquyĐ≡ôn.

An Nhượng bình tĩnh nói khiến cho thị trường Phan chết đứng một chỗ, khoe miệng Lục Mặc Hiền lại cong lên, cô gái này mồm mép cũng thật lưu loát.

Theo như lời An Nhượng nói, Lục Mặc Hiền biết, Lý Thành Minh là bạn trai của bạn học cô, một chút quan hệ với An Nhượng cũng không có.

Trong lòng thị trường Phan nổi lên một trận sóng lớn, nhà lão Mã muốn tổ chức hôn lễ sao? Tại sao ông lại chẳng hay biết gì? Thị trường Phan nhìn về mặt không chút cảm xúc của thượng tá Hiền, lại nhìn cô gái ở trước mặt, trông thì có vẻ nhu nhượ, nhưng loại khí thế này chẳng phải là của người đi gây sự hay sao.

Lão Mã đã làm thư ký cho ông nhiều năm như vậy rồi, từ trước đến nay luôn cần cù thật thà, sao tự dưng lại xuất hiện mấy lời dèm pha thế này? Khiến người ta nửa đêm nửa hôm chạy đến tòa Thị Chính làm loạn. Nếu thượng tá Hiền không có ở đây thì chuyện này còn dễ giải quyết. Nhưng với tình huống như thế này, bảo ông nên xử lý thế nào đây!

Thị trường Phan thông minh lập tức đưa ra quyết định, "Thượng tá Hiền, ngày mai tôi lập tức xa thải Lý Thành Minh, sáng sớm ngày mai tôi sẽ tìm thư ký Mã nói chuyện."

An Nhượng không nói gì, đây vốn không phải là chuyện của Lục Mặc Hiền, vậy mà thị trường Phan lại đi cũng kính bẩm báo chuyện này với anh ấy.

Loại tình cảnh quỷ dị thế này rất giống với, tranh luận một hồi với quan tòa, quan tòa hoàn toàn bỏ qua nguyên cáo, nhưng lại nghiền túc đêm kết quả nói cho những người đang ngồi xem.

Lục Mặc Hiền gật gật đầu, sau đó giờ tay chỉ về phía An Nhượng."Thị trường Phan, ông nói với cô ấy là được rồi, tôi bất quá cũng chỉ đứng bên cạnh xem mà thôi."

Lục Mặc Hiền vừa nói xong càng khiến thị trường Phan sừng sốt, sau khi phản ứng kịp, nét mặt già nua của thị trường Phan suyt nửa đó ửng.

Khí thế của Lục Mặc Hiền quá lớn, lại là người mà tổng bộ phải đến phân khu. Mặc dù quân sự và chính trị đã tách ra, nhưng bọn họ vẫn là tham mưu, đặc tội với người của quân khu, mũi ô sa trên đầu cũng đừng mong đội được nữa.

D≡iẽndanL≡êquyĐ≡ôn.

Thị trường Phan xoay người lại, khi nói chuyện với An Nhượng thì sự cung kính lúc đầu cũng đã giảm đi rất nhiều.

"Chuyện này tôi hứa nhất định sẽ giải quyết thật tốt, sẽ trả lại công đạo cho bạn học của cô."

Sau khi thị trường Phan nói với An Nhượng xong, lại quay người lại, nét mặt già nua đã khôi phục sắc mặt như thường."Thượng tá Hiền, bây giờ cũng không còn sớm, ngày mai cậu còn muốn đến phân quân khu xem xét tình hình, hay là chúng ta."

Thị trường Phan còn chưa nói xong đã bị Lục Mặc Hiền cắt ngang.

Lục Mặc Hiền trực tiếp đi đến trước mặt An Nhượng, cười cười với cô."Vừa tiễn em về nhà, mà giờ đã chạy ra ngoài rồi. Không sợ bị người xấu bắt đi sao?"

An Nhượng biết người xấu trong miệng Lục Mặc Hiền chính là Cần thiếu, hôm nay Lục Mặc Hiền đã giúp đỡ cô rất nhiều, khiến cô vừa cảm kích vừa sùng kính.

Có thể là bởi vì nụ cười nhu hòa của anh dưới ánh đèn đường, cũng có lẽ là vì Lục Mặc Hiền đã từng cùng cô nắn chữ Cần thiếu không có tiểu kê kê.

Cho nên bây giờ An Nhựt cũng chẳng để ý nhiều, trước mặt thị trưởng Phan tự nhiên nói đùa với Lục Mặc Hiên.

"Thượng tá Hiên à, người ta bắt quá cũng chỉ là một cô gái sức trời gà không chặt, hơn nửa đêm đi ra ngoài, đương nhiên là sợ rồi. Bắt quá, có anh trai quân nhân thân thể cường tráng ở đây, em cũng chẳng còn sợ cái gì nữa."

Trong mắt thị trưởng Phan thì cuộc đối thoại giữa Lục Mặc Hiên và An Nhựt lại là liếc mắt đưa tình, bảo vệ đang đứng bên cạnh thị trưởng Phan cũng không khỏi trợn mắt nhìn hai người. Cô gái này có lai lịch thật lớn a! Thì ra là người phụ nữ của vị thượng tá này!

Thượng giáo là cái thân phận gì a, ngay đến cả thị trưởng Phan cũng không dám đắc tội.

D= iendânL= êquyD= ôn.

Bảo vệ lại nghĩ đến chuyện của bạn học An Nhựt và Lý Thành Minh, Lý Thành Minh lần này gặp xui xẻo lớn rồi!

Lục Mặc Hiên nhìn khuôn mặt k=cong cong của An nhựt, không biết tâm tình thế nào lại vô cùng tốt! Cũng không quản việc thị trưởng Phan vẫn đứng bên cạnh, trực tiếp vỗ vào vai An Nhựt.

"Đi thôi, lại tiễn em thêm một lần nữa vậy." Lục Mặc Hiên sau khi nói xong câu đó, quay lại gật đầu với thị trưởng Phan một cái tỏ ý tạm biệt.

dien+dan+le+quy+don+com

Thị trưởng Phan liền khoát khoát tay, ngoài miệng không ngừng nói."Thượng tá Hiên, cậu đi thông thả."

An Nhựt đi được vài bước, đột nhiên lại quay lại, từ trong túi lấy điện thoại ra, mở phần ghi chú ra."Thị trưởng Phan, còn có một việc nữa."

Trái tim thị trưởng Phan mạnh mẽ trầm xuống, sự việc vừa rồi đã là một quả bom rồi, cái cô gái này, còn có chuyện gì vậy!

Trong lòng thị trưởng Phan run lên một cái, sợ An Nhựt lại ném thêm một quả bom nữa sang đây.

An Nhựt nhanh chóng lấy ra sổ biên số x của chiếc taxi vừa này, sau đó cười cười với thị trưởng Phan, nói tài xế thu tiền phi lung tung đi lừa gạt tiền bạc của nhân dân.

Phan thị trưởng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lục Mặc Hiên, chân lão suýt chút nữa khụy xuống đất. Nếu sự việc hôm nay bị Lục Mặc Hiên báo cáo lên cấp trên, quân bộ thực chất cũng là một hiệp thương, phía trên có lẽ sẽ phái người xuống điều tra ông.

Mấy năm nay thị trưởng Phan vợ vết cũng chẳng được nhiều lắm, nhưng ít cũng phải ba bốn trăm vạn.

Thị trưởng Phan liên tục đổ mồ hôi lạnh, hôm nay rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cường hôn

An Nhựt vẫn như trước ngồi ở ghế phụ lái, sau khi thắt dây an toàn xong An Nhựt liền dựa người vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn mui xe, thở dài một cái thật thoải mái.

Lục Mặc Hiên cầm chìa khóa xe vào ổ khóa, chiếc xe nhẹ nhàng rung lên một cái bắt đầu chuyển động.

Lục Mặc Hiên liếc nhìn bộ dáng mặt mũi của An Nhựt lúc này, lại nhớ đến một màn vừa rồi.

Bạn học cô bị bạn trai phản bội, An Nhựt không quản một đêm khuya chạy đến tòa Thị Chính chỉ vì muốn xả giận giúp bạn cô. Hành động này của An nhựt rất giống các chiến sĩ trong liên đội, bản thân mình chịu khổ cũng không sao, nhưng tuyệt đối không để cho anh em phải chịu ức.

Lục Mặc Hiên không lên tiếng quấy rầy An Nhựt, hai tay nắm lấy vô lăng vững vàng lái xe.

An Nhựt quay đầu nhìn Lục Mặc Hiên, từ từ nói, "Suy nghĩ của đàn ông có phải chỉ có đàn ông mới có thể hiểu đúng không? Bạn em đã vì Lý Thành Minh mà trả giá rất nhiều, Lý Thành Minh tuy làm bảo vệ ở tòa Thị Chính, nhưng một tháng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Sau khi tốt nghiệp, hàng tháng bạn học em vẫn phải đưa tiền cho Lý Thành Minh. Lý Thành Minh thì tốt rồi, từ đầu đến cuối chính là một tên khốn nạn, sao hán không lấy gương ra mà soi xem hán là ai, còn dám ở bên ngoài câu tam đáp tứ!"

An Nhựt càng nói càng tức, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.

Lục Mặc Hiên nhìn An Nhượng ngồi bên cạnh như một con mèo hoang nhỏ đang giương nanh múa vuốt, chắc chắn cô không biết bộ dáng này của cô có bao nhiêu. buồn cười lại. rất đáng yêu.

Lục Mặc Hiên không ngăn cản An Nhượng phát tiết tất cả những nỗi bức dọc trong người ra ngoài, đợi cho An Nhượng nói xong bình tĩnh trở lại, Lục Mặc Hiên mới trầm ôn mở miệng, "Có đôi khi đàn ông cũng không hiểu bản thân họ đang nghĩ cái gì, hơn nữa anh lại thấy, em nên khuyên bạn học em nghĩ theo một chiều hướng khác."

Lục Mặc Hiên nói tới đây thì ngừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn An Nhượng một cái.

An Nhượng khoanh hai tay trước ngực, thần sắc mười phần nghiêm túc. "Thượng tá Hiên suy nghĩ sâu rộng, An nhượng xin rửa tai lắng nghe."

Mèo hoang nhỏ đột nhiên trở nên rất dịu dàng đầu giống với cô gái đã nguyên rủa người khác không có tiểu kê kê.

Khóe miệng Lục Mặc Hiên khẽ cong lên, sau đó trầm thấp nói. "Loại tính nết này của Lý Thành Minh nếu như bạn em ở chung với anh ta càng lâu thì càng bị tổn thương nhiều hơn mà thôi. Có đôi khi, giải quyết nhanh chóng có thể sẽ rất đau, nhưng lại đem gai nhọn một lần nhổ sạch, về lâu về dài thì chuyện này chỉ có lợi chứ không hề hại."

An Nhượng nghe xong, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn ở trong xe.

"Thượng tá Hiên, lời nói vừa giờ của anh đã thể hiện được ưu điểm của anh, nhưng đồng thời cũng lộ ra khuyết điểm."

Ánh trắng ngoài cửa xe như trời chọc tàn mát chiếu lên mặt Lục Mặc Hiên, toàn thân anh toát lên một loại khí phách bất phàm, chính vì như vậy, An Nhượng mới liêu lĩnh nói chuyện thân mật với Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên nhíu chặt mày kiếm, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. An Nhượng chính là người đầu tiên dám nói chuyện như vậy với anh, Lục Mặc Hiên không thể phủ nhận, tâm tình bây giờ của anh rất tốt.

Ngón tay thon dài của anh nhịp nhàng gõ vào vô lăng, khẽ mỉm cười đáp lời. "Vậy em nói xem, lời nói vừa giờ của anh đã lộ ra ưu nhược điểm gì?"

An Nhượng búng ngón tay một cái, chiếc cầm cao ngạo héch lên như một chú chim Khổng tước. "Ưu điểm của anh cũng chính là khuyết điểm, đó chính là quá lý trí. Người lý trí có thể đem cuộc sống của bản thân hoạch định vô cùng rõ ràng. Nhưng, quá mức lý trí, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn chán tẻ nhạt. Đôi khi, con người bị tình cảm chi phối cũng không hẳn là chuyện gì xấu. Bạn em mặc dù đã phải chịu tổn thương rất lớn, nhưng ít ra, điều đó cũng đã khiến cho cô ấy hiểu rằng, chỉ có những người phụ nữ ngu xuẩn mới đi tin vào đàn ông."

An Nhượng vừa dứt lời, xe đột nhiên ngừng lại, An Nhượng nghiêng đầu nhìn Lục Mặc Hiên một cách khó hiểu, cũng không hiểu vì sao, vừa rồi còn rất thoải mái, bỗng chốc lại trở nên vô cùng căng thẳng.

Đèn pha đã bị tắt, Lục Mặc Hiên lại quay lưng về phía đèn đường nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh bây giờ.

An Nhượng nhấp máy môi, lời nói vừa rồi của cô có phải rất quá đáng không, cô nói như vậy không phải là đang nói cuộc sống của Lục Mặc Hiên rất buồn tẻ hay sao?

Lục Mặc Hiên là ai a, anh là thượng tá, lại là một người đàn ông được người ta kính nể. Đến ngay cả thị trưởng Phan nhìn thấy anh cũng phải mười phần cung kính đối đãi như khách quý. Vậy thì hành động vừa giờ của cô chẳng phải đã nhô răng trong miệng hổ già rồi sao.

Lúc này An Nhượng đang tưởng tượng Lục Mặc Hiên là một con hổ già, nhưng cô nào biết đâu rằng, Lục Mặc Hiên so với hổ già, báo con hay sư tử còn hung mãnh hơn. Điểm này, sau khi An Nhượng "tự mình thử nghiệm", mới thấu hiểu một cách triệt để nhất.

Lục Mặc Hiên đưa lưng về phía ngọn đèn, Nhưng An Nhượng lại ngồi đối diện với ngọn đèn. Cho nên, biểu tình trên mặt An Nhượng Lục Mặc Hiên nhìn thấy rất rõ ràng.

Lục Mặc Hiên nhìn về mặt khẩn trương mất tự nhiên của An Nhượng, lại nhìn đôi môi đỏ mọng phần nộn đang nhấp máy của cô, ánh mắt của Lục Mặc Hiên bất giác sâu thêm vài phần.

Bỗng nhiên Lục Mặc Hiên khẽ động người, hai bàn tay dùng lực tì lên thành ghế nơi An Nhượng ngồi.

An Nhượng cảm thấy khoảng cách giữa cô và Lục Mặc Hiên rất gần, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang phảng phất bên tai cô. An Nhượng cứ như vậy bị Lục Mặc Hiên nhốt chặt, tư thế này khiến cho cô vô cùng quần bách, hai tay muốn đẩy anh ra, muốn anh tự trọng một chút.

Ai biết, cánh môi mang theo hơi thở của một người đàn ông thành thực bỗng chốc rơi xuống đôi môi căng mọng của cô.

An Nhượng sợ hãi, cô và Lục Mặc Hiên mới quen biết nhau chưa đến 1 ngày, đây cũng chính là nụ hôn đầu của cô!

An Nhượng chưa bao giờ nghĩ tới, nụ hôn đầu của cô lại trao cho một người đàn ông cô không hề quen biết! cô và Lục Mặc Hiên mới gặp mặt nhau hai lần, nhưng hai lần gặp đó là cực kỳ ngoài ý muốn cực kỳ hoa lệ.

Lục Mặc Hiên nghiêng người thêm chút nữa, hai tay nâng lên khuôn mặt thon dài của An Nhượng, tỉ mỉ thưởng thức cánh môi tình tứ của cô, sau đó dùng

lực một cái, mở miệng An Nhượng ra, chỉ trong chớp lát lưỡi của anh đã thăm dò vào nơi trần ngập mùi hương phụ nữ của cô.

Thân thể An Nhượng mạnh mẽ run lên, sau đó liền nhắm chặt hai mắt lại, trong lúc Lục Mặc Hiên còn đang say mê, hai tay hung hăng đẩy ngã anh.

Động tác của Lục Mặc Hiên dừng lại, cuối cùng thu người cách thân thể An Nhượng xa một chút, giống như không có chuyện gì ngồi lại chỗ cũ. Cùi trỏ tay trái để trên vô lăng, tay phải vuốt mặt một cái.

"Cùng lắm cũng chỉ nói mấy câu mà thôi, vậy mà em lại có thể dễ dàng phán xét tôi là người sống lý trí. An Nhượng, đàn ông có đôi khi cũng không hiểu họ đang nghĩ gì." Cánh môi mỏng nhạt của Lục Mặc Hiên khẽ động.

An Nhượng dơ tay hung hăng lấy tay áo lau miệng ba lần, động tác này của cô khiến cho Lục Mặc Hiên nhú mày. Cô bả xích nộ hôn của anh đến vậy sao?

"Khốn kiếp! Cho đến bây giờ tôi còn chưa hôn qua một người đàn ông nào, anh, cái tên khốn kiếp này!" An Nhượng dơ ngón tay chỉ vào Lục Mặc Hiên hét lớn.

Sau khi Lục Mặc Hiên nghe An Nhượng phẫn hận nói một câu như vậy, khuôn mặt nhăn nhó bỗng chốc buông lỏng.

Anh là người đầu tiên hôn cô, phát hiện này, khiến cho tâm tình của Lục Mặc Hiên càng trở nên tốt hơn.

An Nhượng nhìn khoe miệng cong lên của Lục Mặc Hiên, trong lòng nằng to không thôi, anh trai quân nhân không phải đều rất chính trực đều rất quân tử hay sao? !

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ra tay mau lẹ, ngoan độc, chuẩn xác

Lục Mặc Hiên một lần nữa khởi động Land Rover, Tiếng động cơ xe cùng với tiếng nói trầm ổn của Lục Mặc Hiên truyền vào tai An Nhượng. "Anh cũng có những lúc bị tình cảm chi phối, được rồi không nói nữa, nhìn em như sắp khóc đến nơi rồi."

Tốc độ xe so với vừa nãy rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều, An Nhượng trừng mắt liếc Lục Mặc Hiên một cái, cô lặng yên không nói nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe,

Dọc trên đường đi, An Nhượng không nói với Lục Mặc Hiên một câu nào nữa, Lục Mặc Hiên cũng không mở lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong xe lại có chút quỷ dị.

Lúc trước, An Nhượng có thể thoải mái nói chuyện với Lục Mặc Hiên, nhưng bây giờ thì khác rồi, đối mặt với người đàn ông đã cướp đi nụ hôn đầu của cô, bảo cô làm sao có thể tự nhiên như chưa có chuyện gì được..

Xe vẫn đỗ cách ngõ nhỏ chỗ cô ở khoảng hai ba thước, An Nhượng vừa nghe thấy cửa xe vang lên tiếng lạch cạch mở khóa, lập tức mở cửa xe nhanh chóng đi xuống.

An Nhượng không nói với Lục Mặc Hiên câu nào tự mình đi về con ngõ nhỏ.

Lúc đi đến gần khu nhà, An Nhượng mới nghe thấy phía sau có tiếng bước chân trầm thấp.

Quay người lại, một ánh mắt sáng ngời rơi vào tầm mắt của cô.

An Nhượng day day trán, tức giận nói. "Thượng tá Hiên, bây giờ đã muộn lắm rồi, thị trường Phan đã nói ngày mai anh phải đến quân khu sao. Anh nên trở về sớm một chút đi, tôi không muốn làm trễ nải công việc của anh nữa."

An Nhượng đã hạ lệnh đuổi khách rõ ràng đến vậy rồi, Lục Mặc Hiên vẫn không nhúc nhích đứng trước mặt cô, một chút ý nghĩ muốn đi cũng không có.

An Nhượng không biết Lục Mặc Hiên muốn làm cái gì, bản thân đã bị anh ăn đậu hũ một lần rồi, vẫn còn chưa hết giận, chẳng lẽ muốn cô nói cảm ơn với anh sao? Mặc dù Lục Mặc Hiên đã giúp đỡ cô rất nhiều, nhưng cũng không đại biểu anh có tư cách để hôn cô.

"Xe hết xăng, anh không nhìn thấy xung quanh đây có cái khách sạn nào cả, cho nên, chỉ có thể làm phiền tiểu thư An Nhượng cho anh nghỉ tạm ở đây một đêm rồi." Lời này của Lục Mặc Hiên nói ra cực kỳ tự nhiên, trong lòng An Nhượng nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Cái gì gọi là không biết xấu hổ, đây chính là không biết xấu hổ!

Chuyện Lục Mặc Hiên hôn cô không nói thì thôi, bây giờ lại còn mặt không đỏ tim không đập nhanh nói muốn ngủ ở nhà cô!

Nhà trọ chỉ có hai cái phòng, mỗi phòng chỉ có một giường, trong phòng khách có sofa rất nhỏ, thân hình Lục Mặc Hiên lại lớn như vậy, căn bản là sofa không thể nào chứa nổi anh.

Chẳng lẽ muốn cô đem giường của mình nhường cho anh sao? !

An Nhượng còn chưa kịp nói lời cự tuyệt đã bị Lục Mặc Hiên kéo tay đi lên tầng 3.

Hiện tại đêm đã khuya, An Nhượng vì suy nghĩ tới hàng xóm xung quanh nên không có kêu lên.

Lực tay của Lục Mặc Hiên rất lớn, với sức lực của An Nhượng căn bản không phải là đối thủ của anh.

Nhìn An Nhượng còn đang không được tự nhiên, Lục Mặc Hiên thu lại cánh tay trực tiếp kéo cô ôm vào trong lòng, thấp giọng ở bên tai cô nói "Hôm nay không biết là ai, không nói tiếng nào đã bỏ nhào vào trong lòng anh. Huống hồ, anh chỉ ngủ nhờ nhà m một đêm thôi, chắc chắn sẽ không làm gì em."

Trên hành lang tối đen như mực, An Nhượng ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của Lục Mặc Hiên, cẩn thận suy nghĩ, xe của Lục Mặc Hiên không biết chừng đã thực sự hết xăng rồi.

Từ Thịnh Tình đến đây, sau đó mở lại đến tòa Thị Chính, bây giờ lại trở lại nơi này.

Ngắm thờ dài, hôm nay đang phải chen chúc với Phan Mộng Lệ rồi. Chắc chắn trong lòng Phan Mộng Lệ còn đang rất khó chịu, đêm nay vừa hay có có thể tâm sự cùng cô ấy, để cô ấy có thể sớm quên đi tên khốn nạn Lý Thành Minh.

Nhà An Nhượng thuê ở trên tầng 4, từ tầng 1 lên tầng 4 Lục Mặc Hiên chưa một phút nào buông tay cô ra.

An Nhượng từ trong túi áo lấy ra chiếc chìa khóa, đèn trên hành lang bị hỏng, An Nhượng không nhìn thấy rõ ổ khóa, thử vài lần vẫn không tìm được vị trí chính xác của ổ khóa.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn vươn ra tóm lấy chiếc chìa khóa trên tay An Nhượng, đưa tay một cái chỉ ngh thấy cửa chống trộm kêu cạch một tiếng mở ra.

Không thể không nói, Lục Mặc Hiên cực kỳ cố chấp, cực kỳ bá đạo!

"Phòng em ở bên phải, anh ngủ ở phòng của em. Em sẽ ngủ cùng chị em tốt của em, anh nhớ nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn đến cô ấy, hôm nay cô ấy đã chịu đã kích không nhỏ rồi." An Nhượng nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại, nói với Lục Mặc Hiên một câu, sau đó đi về phía phòng ngủ bên phải, bật đèn trong phòng lên.

Lục Mặc Hiên đi theo An Nhượng đến phòng ngủ bên phải, căn phòng vô cùng gọn gàng và sạch sẽ, trên giường có một cái ga giường in hình Hello Kitty, chiếc chăn mỏng của cô cũng in hình của hoạt họa. Đầu giường để một con chó bông rất lớn, trên tủ đầu giường có một chiếc đồng hồ báo thức hình con rùa. Lục Mặc Hiên phát hiện An Nhượng rất trẻ con.

An Nhượng run run cầm cái chăn, lại quay đầu nhìn về mặt cổ quái của Lục Mặc Hiên, phòng ngủ của anh chắc chắn được trang trí vô cùng đơn giản, nào giống như phòng ngủ của cô.

"Hôm nay nh đừng tắm rửa, anh cũng không dùng được đồ tắm của em. Nên anh cứ lên giường ngủ đi, em không chê người anh bẩn đâu." Sau khi An Nhượng chỉnh lại giường xong, ngẩng đầu nói với người vẫn đang đứng một bên quan sát phòng ngủ của cô.

Lục Mặc Hiên gật gật đầu, nếu An Nhượng đến nhà anh, anh sẽ không ngji dùng chung đồ với cô. Nhưng mà, An Nhượng dù sao cũng là một cô gái vô cùng thuần khiết, cô gái mà ngay cả nụ hôn đầu còn chưa mất thì có thể không thuần khiết được sao?

Giờ phút này, Lục Mặc Hiên hoàn toàn quên mất đây cũng là nụ hôn đầu của anh, anh cũng là một người đàn ông rất thuần khiết đó nha.

"Uh`m, anh mau đi ngủ đi." An Nhượng sau khi nói xong, ra khỏi phòng đi đến phòng ngủ của Phan Mộng Lệ.

Lục Mặc Hiên nhìn An Nhượng rời khỏi phòng, nhìn lại căn phòng được trang trí vô cùng đáng yêu này một cái, không kìm lòng được lấy điện thoại ra mở chức năng chụp ảnh, sau đó đứng ở cửa phòng, giờ điện thoại tách tách mấy cái.

An Nhượng không biết khuê phòng của mình cứ như vậy bị Lục Mặc Hiên chụp lại lưu ở trong di động. Ảnh chụp còn bị Lục Mặc Hiên hăng hái đặt cho một cái tên, gọi là mèo hoang nhỏ.

Diệp Hạo không ngờ được trong lúc anh đang say trong mộng đẹp, Lục Mặc Hiên lại âm ỉ gọi điện cho anh. Giờ tay day day trán, để cho bản thân tỉnh táo một chút, Diệp Hạo ần xuống nút nghe.

Khi nghe thấy một chuỗi địa chỉ xa lạ, Diệp Hạo cười đến mức miệng không khép lại được. Lục Mặc Hiên không ra tay thì thôi, vừa ra tay một cái liền trực tiếp xông vào xào huyệt của cô gái kia! Bây giờ, nói không chừng cô gái đó còn đang nằm trong lòng của Lục Mặc Hiên nữa kia.

"Được, ngày mai xe đúng giờ sẽ tới đó. Lục Mặc Hiên, được lắm, ra tay quả nhiên mau chuẩn độ!" Diệp Hạo cười lớn nói xong, đang muốn nghe xem

Lục ặc Hiền phản ứng như thế nào thì đầu bên kia truyền đến tiếng hét thất thanh của một cô gái.

Diệp Hạo bị dọa sợ mất hồn, sau khi vuốt ve an ủi phụ nữ thì không phải họ đều rất nhu hòa, lời nói chẳng phải sẽ như rót mật vào tai hay sao? Vậy sao tiếng hét lại lạnh lạnh dọa người như vậy? Đại não của Diệp Hạo khẽ động, Chẳng lẽ Lục Mặc Hiền đang cường bạo cô gái kia sao?

Diệp Hạo lập tức gạt bay suy nghĩ đó của anh, với diện mạo như vậy của Lục Mặc Hiền thì chắc chắn đàn bà sẽ tự bu lấy cậu ta mà thôi.

Diệp hạo chỉ nghe thấy một trận âm hưởng, Ngay sau đó tiếng nói lạnh băng của Lục Mặc Hiền từ bên kia truyền đến. Cả người Diệp hạo đột nhiên căng cứng, sau đó nhanh như chớp ấn treo máy, động tác nhanh nhẹn mặc quần áo.

Đúng là đã xảy ra chuyện! Giữa trán Diệp Hạo lộ ra vẻ nặng nề, cô gái kia sao lại phiền phức như vậy. Mùa xuân đầu tiên của Lục Mặc Hiền lại gặp phải một người phụ nữ phiền phức như vậy sao? ?

Thực khó mà nói trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lấy thân báo đáp

Lục Mặc Hiền công Phan Mộng Lệ lên, trên cổ tay Phan Mộng Lệ vẫn không ngừng nhỏ ra những giọt máu tươi chói mắt. Khuôn mặt hồng nhuận của An Nhượng nay trở nên trắng bệch, Phan Mộng Lệ cắt cổ tay, cô cũng có một phần trách nhiệm.

Diệp Hạo lái xe đến còn nhanh hơn cả xe cứu thương, Lục mặc Hiền đặt Phan Mộng Lệ vào trong, An Nhượng lập tức ngồi vào xe.

Là chuyện liên quan tới mạng người nên về mặt Diệp Hạo vô cùng nghiêm túc, SUV có tính năng tăng tốc cực tốt, chạy như điên tới bệnh viện quân khu.

Lục Mặc Hiền lập tức gọi điện tới quân khu, để cho nhân viên trực ban chuẩn bị cấp cứu.

Chỉ ngắn ngủi mấy câu, trong vòng vài chục giây, bệnh viện quân khu nghe theo sự phân phó của Lục Mặc Hiền chuẩn bị dụng cụ cấp cứu đầy đủ.

Bác sĩ Triệu bác sĩ hàng đầu của bệnh viện quân khu nhận được điện thoại của bệnh viện nói Thượng tá Hiền đang trên đường tới lập tức bật dậy khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo. Vội vàng vội vàng lái xe tới bệnh viện, mặc áo blouse.

Bệnh viện đã chuẩn bị xong mọi thứ, Diệp Hạo một đường lái xe đi vào bệnh viện.

Vừa mới mở cửa xe, bốn y tá đã vội vã đẩy giường cứu thương tới. Lục Mặc Hiền tự mình bế Phan Mộng Lệ lên giường cứu thương.

Ánh mắt An Nhượng nhìn chăm chăm vào 3 chữ phòng cấp cứu, Phan Mộng Lệ thật ngốc, vì Lý Thành Minh mà cắt cổ tay tự tử! Lý Thành Minh cùng lắm cũng chỉ là một tên đàn ông khôn nạn, Phan Mộng Lệ vì hắn ta mà lãng phí 5 năm còn chưa nói, nay lại thêm cả tính mạng thì nhất định phải đòi tiền bồi thường của hắn!

An Nhượng gấp đến độ đi tới đi lui trên hành lang bệnh viện, hai môi mím chặt.

Lục Mặc Hiền đưa tay giữ lấy thân thể đang không ngừng đi qua đi lại của An Nhượng, "Y thuật của bác sĩ Triệu rất giỏi, chị em tốt của em sẽ không sao đâu. Nhiệt độ trên người cô ấy vẫn còn, miệng vết thương trên cổ tay cũng không sâu lắm, không sao đâu, em yên tâm."

Giọng nói trầm ổn của Lục Mặc Hiền như một liều thuốc an thần đánh thẳng vào lòng An Nhượng, hốc mắt An Nhượng đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Lục Mặc Hiền.

Một màn này vừa vặn bị Diệp Hạo nhìn thấy, đôi mắt Diệp Hạo tròn thật lớn, về mặt này của Lục Mặc Hiền, nghĩa là cậu ta đang nghiêm túc sao.

Lại nhìn cô gái kia mang đôi mắt ửng hồng.

Từ nhỏ Diệp Hạo và Lục Mặc Hiền đã cùng nhau lớn lên trong khu tập thể của quân khu, nhưng về sau gia đình cậu ấy được chuyển tới quân khu của tổng bộ nên đã nhiều năm rồi hai người chưa gặp lại nhau.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhưng tính tình của Lục Mặc Hiền thế nào, Diệp Hạo biết rất rõ. Lục Mặc Hiền không phải là loại người thích xen vào chuyện của người khác, chỉ có người khiến cậu ta quan tâm hoặc có hứng thú thì mới có thể khiến cậu ta nhúng tay vào chuyện của họ.

Lục Mặc Hiền quan tâm tới mấy chuyện đầu đầu của cô gái kia, đến ngay cả chị em tốt của cô ấy gặp chuyện cậu ta cũng muốn quan, xem ra không đơn

thuần chỉ là cảm thấy hứng thú. Rõ ràng là. quan tâm

Nghĩ đến hai chữ này, mắt Diệp Hạo mở càng thêm lớn, không phải chỉ mới cùng cô gái này lần qua lần lại trên giường thôi sao, vậy mà đã quan tâm đến cô ta rồi hả? Chẳng lẽ phá thân cũng cần phải có một quá trình sao?

Diệp Hạo mông lung nhớ tới chính anh cũng vừa mới phá ~ thân, cô gái kia không nói hai lời liền vung tay thưởng cho anh một bạt tai. Sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa, anh đã tìm khắp mọi nơi nhưng cũng không thấy.

Cuối cùng Diệp Hạo đành bất đắc dĩ phải ngừng tìm kiếm. Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao, cho cô ta chút mặt mũi thì liền lớn lối với anh a! Anh đây không thiếu nhất chính là phụ nữ!

Người con gái tàn nhẫn đó khiến cho chỗ vừa mới bị phá của Diệp Hạo tổn thương sâu sắc, đúng là anh không có duyên với kiểu đàn ông thuần khiết.

Diệp Hạo tự tát vào miệng mình ba cái, hi vọng cô gái đó không nhẫn tâm đến vậy.

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng lau nước mắt cho An Nhượng, "Cô bé này vừa mới khóc mà mắt đã đỏ nâu vậy rồi, thật giống con thỏ nỏ a." Lục Mặc Hiên cảm thấy An Nhượng càng lúc càng giống một con thỏ nhỏ rồi, Hình bóng của chú mèo hoang nhỏ đã hoàng toàn biến mất.

Tay phải An Nhượng nắm lại thành quyền, đấm Lục Mặc Hiên một cái. "Thỏ quá yếu đuối, em mới không phải là con thỏ a."

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở, bác sĩ Triệu đi ra.

An Nhượng lập tức đẩy Lục Mặc Hiên ra, chạy về phía bác sĩ Triệu, vừa nhìn vào trong phòng cấp cứu vừa hỏi. "Tình huống như thế nào rồi? Có sao không?"

Bác sĩ Triệu tháo khẩu trang xuống, mắt nhìn An Nhượng nhưng lại nói với Lục Mặc Hiên. "Thượng tá Hiên, may mà được phát hiện kịp thời, đưa tới cũng đúng lúc nên đã bảo toàn được tính mạng. Nghỉ ngơi nửa tháng là sẽ khỏe lại, sinh mệnh con người quan trọng nhất, đang yên đang lành đi tìm cái chết làm gì? Sau khi người bệnh tỉnh lại, đề nghị mọi người làm tốt công tác tư tưởng cho cô ấy."

An Nhượng lập tức gật đầu, "Được, cảm ơn bác sĩ Triệu, tôi nhất định làm theo lời dặn của bác sĩ."

Bác sĩ Triệu ừ một tiếng, lúc này Diệp Hạo từ một ngã rẽ đi ra. Nói với An Nhượng "Thủ tục đều đã làm xong, viện phí cũng đã nộp đủ rồi, nhưng mà, chuyện này tốt nhất nên thông báo cho ba mẹ của bạn cô một tiếng."

An Nhượng nghĩ đến bệnh tim của mẹ Phan Mộng Lệ, ba của cô ấy đi lại cũng rất khó khăn, lập tức ra tiếng phủ quyết. "Trước hết không cần thông báo, người không có việc gì là tốt rồi."

Lời này của An Nhượng khiến cho Diệp Hạo phải nhún mày, loại chuyện này làm sao có thể không thông báo cho người nhà được?

Bác sĩ Triệu cũng không đồng ý với lời nói của An Nhượng, nhưng có một số việc An Nhượng không tiện nói trước mặt nhiều người như vậy, Phan Mộng Lệ là người có lòng tự trọng rất cao, để cho nhiều người biết về tình hình gia đình của cô ấy, bất hảo.

Lục Mặc Hiên đã nhận ra An Nhượng có điều khó xử, lập tức xua tay. "Cứ như vậy đi, trước không cần thông báo cho ba mẹ cô ấy biết. Đợi đến khi bệnh nhân tỉnh lại rồi tính tiếp, Diệp Hạo, cậu phải nười kéo xe của tớ tới trạm xăng đi. Để xe của cậu lại, ngày mai mình muốn lại xe tới phân quân khu."

Diệp Hạo thiếu chút nữa kêu lên, anh không nghe lầm chứ? Đêm nay Lục Mặc Hiên sẽ ở lại trong bệnh viện sao? Cậu ta cũng quản quá nhiều chuyện rồi? !

Sau khi An Nhượng nghe thấy Lục Mặc Hiên nói vậy, bắt đầu xấu hổ, Lục Mặc Hiên còn bận bịu việc quân, Phan Mộng Lệ cũng đã bảo toàn được tính mạng, Lục Mặc Hiên cũng không cần thiết phải ở lại trong bệnh viện.

Lục Mặc Hiên nhìn ra được suy nghĩ của An Nhượng, trực tiếp đẩy Diệp Hạo một cái, để cho cậu ta nhanh chóng đi làm việc.

Diệp Hạo tức giận dậm chân, sau đó hừ một tiếng. "Lục Mặc Hiên, anh em quả nhiên đã quá xem thường cậu rồi, bản lĩnh của gái của cậu thực con mẹ nó quá cao tay!"

Bác sĩ Triệu nghe thấy hai chữ của gái, đôi mắt già nua tràn đầy nghi hoặc, sau đó nhìn nhìn An Nhượng, bưng bình đại ngộ, khó trách Thượng tá Hiên lại quan tâm đến vậy, thì ra là thế a.

Bác sĩ Triệu rất thức thời rồi đi, bốn y tá đẩy Phan Mộng Lệ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh lên phòng bệnh sa hoa nhất của bệnh viện.

An Nhượng đã hiểu được thế nào là phòng bệnh xa hoa, căn bản là không giống như là phòng bệnh, so với phòng trọ của cô còn tốt hơn a!

TV LCD 42 inch, 2 chiếc điều hòa lớn màu trắng nạm vàng. Chiếc giường lớn được trải trổ tinh vi theo phong cách Châu Âu, ngay đến cả đồ dùng cho người nhà bệnh nhân cũng rất tiện nghi.

Nhìn Lục Mặc Hiên ngồi trên ghế sofa đang day day trán, An Nhượng đứng là nên cúi đầu nói một tiếng cảm ơn. Nếu như Lục Mặc Hiên không mặt dày theo cô về nhà, Phan Mộng Lệ phỏng chừng đã.

Lục Mặc Hiên ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc mắt nhìn An Nhựt một cái. "Làm tốt công tác tư tưởng cho chị em tốt của em, còn về chuyện Lý Thành Minh và người tài xế taxi kia, anh sẽ xử lý tốt."

Thân thể An Nhựt cứng đờ, ngay cả chuyện tài xế taxi mà Lục Mặc Hiên cũng muốn giải quyết sao?

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười, "Không cần cảm ơn anh, anh không phải là làm không công đâu nhé, về sau em từ từ trả là được rồi."

Từ từ trả? Trên người cô có thứ gì bị Lục Mặc Hiên nhìn trúng rồi hả? Chẳng lẽ, muốn cô lấy thân báo đáp sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bóng đèn

Lục Mặc Hiên chỉ về phía chai dịch truyền treo trên giường Phan Mộng Lệ, đèn thấp thanh âm nói. "Em đi ngủ đi, có anh trông chừng là được rồi."

Nhìn về mặt khước từ của An Nhựt, Lục Mặc Hiên lại nói thêm một câu. "Anh là quân nhân, mình đồng da sắt, vài ngày không ngủ cũng không có việc gì."

Trong đầu An nhựt bỗng nhiên lóe lên khuôn mặt già nua được chát một lớp phấn cực dày của bà trưởng bộ phận, bà ấy rất vừa ý với hiệu suất làm việc của Phan Mộng Lệ, nhưng bà ấy tuyệt đối không phải là một người có tâm địa thiện lương, cùng hùn vốn mở công ty thương mại giao dịch cả trng nội địa và ở nước ngoài, có thể ngồi lên vị trí trưởng bộ phận này, tâm địa có thể thiện lương sao?

Cho nên, bây giờ tốt nhất là cô nên đi ngủ, công việc ngày mai của Phan Mộng Lệ cố gắng hoàn thành giúp cô ấy, nếu không thì tiền lương tháng này của Phan Mộng Lệ sợ rằng khó mà giữ được.

Nghĩ như vậy, An Nhựt chỉ có thể khom lưng 90 độ tỏ ý cảm ơn Lục Mặc Hiên. "Thượng tá Hiên, hôm nay thật sự làm phiền anh rồi. Em chỉ là một người dân bình thường, cũng chỉ có thể nói một tiếng cảm ơn với anh thôi."

Sau khi An Nhựt nói xong, lại khom người 90 độ chào Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên khoát tay, nhưng đáy mắt lại vô tình lộ ra ý cười. Là thỏ nhỏ, mèo hoang nhỏ, nay lại muốn thành một con tiểu hồ ly sao? Rõ ràng vừa rồi anh đã nói với cô anh không phải là người thích lo chuyện bao đồng rồi mà.

An Nhựt thấy Lục Mặc Hiên không trả lời, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà anh ấy không cố chấp muốn cô báo đáp ân tình ngày hôm nay. Lục Mặc Hiên không nói, đương nhiên cô cũng sẽ không chủ động mở miệng.

An Nhựt nhanh chóng quay người lại đi đến chiếc giường dành cho người nhà bệnh nhân. Phan Mộng Lệ đã thoát khỏi nguy hiểm, tỉnh dưỡng nửa tháng, cô nhất định phải làm tốt công tác tư tưởng cho cô ấy. Tuyệt đối không thể xem nhẹ chuyện này.

An Nhựt gãi gãi đầu, thật muốn một đao chém đứt "gốc rễ" của Lý Thành Minh, tất cả hậu họa đều do nó mà ra!

An Nhựt cảm thấy suốt 24 năm qua, đã trải qua biết bao nhiêu chuyện nhưng chưa có ngày nào khiến cô kinh sợ như ngày hôm nay.

Chân đi giày cao gót, quần áo cũng chưa kịp thay, trực tiếp nằm ngửa ở trên giường lớn. Kéo qua tấm chăn mỏng, hồng hộc ngủ say.

Lục Mặc Hiên rất thính, nghe thấy tiếng thở đều đều của ai đó đang vang lên trong phòng, bộ mặt cương nghị thoáng chốc trở nên nhu hòa.

Lục Mặc Hiên thò tay vào túi áo lấy điện thoại, gửi một cái tin nhắn.

Diệp Hạo đáng thương làm xong chuyện mà Lục Mặc Hiên giao phó, vừa mới qua nhà Chu Công chơi cờ thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Trái tim Diệp Hạo theo đó mà co rút lại, khi thấy dòng tin nhắn chói mắt của Lục Mặc Hiên, Diệp Hạo rất muốn đập nát điện thoại.

Đúng sáu giờ ngày mai mang tới bệnh viện quân khu một bộ quần áo công sở thanh lịch hiệu Chanel, Diệp hạo mơ mơ hồ hồ nhớ tới cô gái kia vẫn mặc trên người bộ đồng phục của câu lạc bộ Thịnh Thịnh, thì ra bộ đồ này là chuẩn bị cho cô gái đó!

Diệp Hạo nắm chặt quả đấm, đấm bang bang hai cái trên vách tường, từ trước đến nay chưa bao giờ anh phải đi mua quần áo cho phụ nữ! Ngay cả đến cô gái để lại ấn tượng sâu nhất cho anh cũng chưa từng được đãi ngộ như vậy.

Sau một hồi, bức bối trong người Diệp Hạo cũng từ từ tản đi. Thở dài một hơi, ở thành phố A này nơi bán mấy thứ đồ xa xỉ như vậy thì phải nhắc đến cửa hàng của bà cô đại Boss của Diệp Hạo.

Diệp Hạo lãng phí rất nhiều thời gian để giải thích với cô. Khó khăn lắm cô mới bị thuyết phục, thì phiên phức khác lại tiếp tục mò tới.

Cô nói thẳng, ngay cả người từ trước đến nay không gần gũi nữ sắc như Lục Mặc Hiên mà còn chuẩn bị quần áo để lấy lòng phụ nữ, con cái tên tiểu tử này sao đến giờ còn chưa chịu thông suốt vậy!

Diệp Hạo dùng dùng bị cô mắng cho một trận, cực kỳ bất đắc dĩ dập máy.

Nhìn ánh trắng vàng vạc ngoài cửa sổ, đôi đồng tử của Diệp Hạo bỗng co rụt lại. Con bà nó, mẹ của Lục Mặc Hiên - Âu Mỹ Trú là tổng giám đốc công ty thời trang danh tiếng tại Đại Lục. Loại chuyện này vốn dĩ không cần anh phải nhúng tay vào!

Diệp Hạo tức giận vỗ bùm bụp lên ngực, kết giao nhầm người rồi a!

So với Diệp Hạo, An Nhược cũng không có tốt hơn là bao nhiêu. Hai người vì sao lại bị thương đến vậy, còn không phải bởi vì vẻ bề ngoài hoa lệ, cử chỉ thân sĩ nho nhã, nhưng thực chất Lục Mặc Hiên lại là một người cực kỳ ngạo nghễ và vô lại.

Đúng, Lục Mặc Hiên quả thực có cái loại bản lĩnh này, kết hợp giữa tính cách vô lại và vẻ ngoài hoàn mỹ. Khiến cho người bị anh bóc lột từ đầu tới cuối đều không bắt lỗi được anh.

Giờ phút này An Nhược mơ mơ màng màng bị bóng đèn làm cho sợ hãi mà tỉnh dậy, vốn dĩ An Nhược ngủ cực kỳ ngon giấc.

Sau đó, không biết vì sao, cảm giác có một vật gì đó rất nặng đang đè lên người cô, khiến cho cô không thở nổi. An Nhược muốn cử động, nhưng cảm thấy cực kỳ khó khăn.

An Nhược giờ tay lên, muốn kéo vật đang đè trên người mình xuống. Nhưng ngón tay lại đụng phải một cổ vật thể mềm mại ấm áp, dừng lại.

Lúc An Nhược vừa mới tỉnh lại, ý thức vẫn còn mơ hồ. Quay đầu nhìn bức màn trước mắt. Vươn tay mò mò mẫn mẫn, một lát sau, An Nhược cảm lấy đi động, mở khóa.

Điện thoại được mở sáng, trên điện thoại hiện thị thời gian là 5 rưỡi sáng, cũng để cho An Nhược thấy rõ mình bị "Bóng đèn" rồi!

Không phải Lục Mặc Hiên đã nói để cho cô đi ngủ còn anh thì trông Phan Mộng Lệ sao? Không phải anh đã nói. Nói cái cọng lông a, An Nhược tức giận.

Cô vừa mới quen Lục Mặc Hiên ngày hôm qua thì nộ hôn đầu của cô đã bị anh cướp mất, bây giờ, Lục Mặc Hiên, anh ta, đang ngủ trên người cô a.

Cánh tay săn chắc của anh đang đè lên khối mềm mại mẫn cảm của cô, còn cái chân thon dài lại ngăn giữa hai chân cô. Chỉ cần Lục Mặc Hiên nhích lên thêm một chút nữa thôi, thì phần ở dưới liền.

An Nhược hít sâu mấy hơi thở, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp của đàn ông.

An Nhược thò tay ra sau lưng Lục Mặc Hiên, ngũ trảo thành hình, liền muốn dùng lực nhéo vào lưng anh một cái.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính.

Chân dài của Lục Mặc Hiên khẽ động, lập tức đụng vào nơi tư mật của cô.

An Nhược không thèm giữ hình tượng thực nữ nữa, trực tiếp giật tóc Lục Mặc Hiên, hung hăng mắng "Em gái anh a!"

Lục Mặc Hiên mở ra đôi mắt lim dim buồn ngủ, một thượng tá Hiên anh tuần uy nghiêm lãnh khốc lúc này lại mang bộ dáng của một người say ngủ, thật là. Độc lĩnh phong tao!

"Em gái anh làm sao?" Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng mở miệng, trong lúc đó chân dài lơ đãng dời đi.

An Nhược hỏa khí đầy mình bỗng nhiên ngừng cháy, An Nhược suy nghĩ mấy cái phản ứng của Lục Mặc Hiên. Tình hình bây giờ hoàn toàn không giống với suy đoán của cô.

Em gái anh a, không phải anh nên lập tức bật dậy, ra sức nói anh sai rồi anh sai rồi, chẳng phải nên giải thích cái gì đó với cô sao? !

Nhưng cự nhiên lại hỏi, em gái anh làm sao!

Làm sao hả! An Nhược thật muốn đáp lại một câu, "em gái" của tôi không ỏn! Bị anh đụng cho hai lần, nếu cái chân của anh còn không mau rời đi thì "em gái" của tôi liền muốn khóc!

An Nhược là một cô gái cực kỳ thuần khiết, chưa có nộ hôn đầu đời, thân thể lại càng chưa có người con trai nào động qua, ngay đến cả nắm tay cũng còn chưa nắm nữa là. Hiện tại thì tốt rồi, mất nộ hôn đầu, thân thể bị động tới động lui, "em gái" đều đã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mè Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Học ngoại khóa

Lục Mặc Hiên khép hờ đôi mắt, chân dài của anh dịch chuyển xuống dưới một chút, cánh tay rời khỏi người cô, không biết là cố ý hay vô tình, bộ phận cao ngất của An Nhượng bị người nào đó đè khuỷu tay lên một hồi.

An Nhượng bị chiếm tiện nghi, sao có thể để Lục Mặc Hiên lui thân dễ dàng như vậy được.

An Nhượng xoay người một cái đè khuỷu tay phải lên cổ Lục Mặc Hiên. Dùng lực đánh anh một cái.

Bởi vì đánh lên cổ anh nên chiếc cằm thon dài hoàn mỹ bị nâng lên cao, đôi mắt to lại bắt đầu híp lại.

Hành động mờ ám này của An Nhượng, Lục Mặc Hiên đã sớm phát hiện ra, nhưng anh vẫn không động thủ, anh muốn nhìn xem con thỏ nhỏ An Nhượng khi biến thành mèo hoang thì sẽ ra tay với anh như thế nào.

An Nhượng nhìn vẻ mặt bình thường của Lục Mặc Hiên trong khi cổ anh đang bị cô kim chặt, một cỗ hỏa khí không biết từ đâu bốc lên ngùn ngụt.

Cô bị Lục Mặc Hiên làm cho tức đến mức dậm chân, Lục Mặc Hiên chế giễu, bày ra tư thế thần sĩ, rõ ràng anh đã làm ra chuyện vô sỉ như vậy mà vẻ mặt vẫn rất quân tử!

An Nhượng rất muốn giơ tay lên thưởng cho Lục Mặc Hiên mấy cái bạt tai, mặc dù Lục Mặc Hiên đã cứu cô, đã giúp cô rất nhiều việc.

Nhưng mà, chuyện này cũng không đại biểu rằng cô sẽ lấy thân mình ra báo đáp anh nha.

24 năm thủ thân như ngọc, An Nhượng muốn cẩn thận tìm một người đàn ông, và phải chắc chắn rằng người đàn ông đó là người mà cô có thể phó thác cả đời mình, lúc đó An Nhượng mới có thể an tâm trao thân cho người ấy.

Suy nghĩ này của An Nhượng bị các bạn cùng phòng hồi đại học cười nhạo, nói cô không theo kịp thời đại, năm nào rồi mà vẫn còn giữ cái quan niệm cổ hủ như vậy.

Nhưng An Nhượng chính là người như vậy, có một số nguyên tắc cô nhất định sẽ duy trì tới cùng.

Cho nên, bây giờ Lục Mặc Hiên đang chạm tới điểm mấu chốt nhất, mặc kệ anh đã giúp cô nhiều thế nào, nhưng trong mắt An Nhượng bây giờ anh chỉ là một tên bại hoại, vô sỉ, sắc lang!

"Khụ khụ, thượng tá Hiên, sáu giờ, theo lệnh của cậu mình đã mang quần áo đến rồi đây." Diệp Hạo cầm theo bộ quần áo công sở Chanel được đóng gói tinh xảo tới phòng ngủ dành cho người nhà bệnh nhân, thân thể cứng ngắc đứng ở cửa phòng, ánh mắt không ngừng liếc nhìn đôi nam nữ đang dây dưa trên giường.

Lục Mặc Hiên cũng thật quá lợi hại quá đi, ở trong bệnh viện cũng dám làm xằng làm bậy. Mà hôm qua còn nói hay lắm, sáu giờ gì chứ, loại chuyện này ít nhất cũng phải làm xong trước sáu giờ rồi chứ. Sáng sớm tỉnh mơ muốn để cho anh chảy máu mũi chết sao?

Diệp Hạo chặc chặc hai lần, nhìn không ra a, cô gái có bộ dáng nhu nhợ như thỏ nhỏ kia không ngờ lại hung hãn như vậy, lại dám chơi tư thế nữ trên nam dưới.

Lục Mặc Hiên ơi Lục Mặc Hiên, cậu cũng có lúc bị đàn bà cười sao.

Diệp Hạo càng xem càng lớn mật, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cặp mông tròn lẳn của cô gái kia. Cặp mông căng tròn được bao bọc bởi chiếc váy ngắn ôm sát, vô cùng đẹp, vô cùng yêu kiều.

Lục Mặc Hiên giữ chặt đầu An Nhượng tựa cằm lên đó, dùng lực xoay người một cái.

Một trận long trời lở đất trôi qua, An Nhượng thẳng tắp bị Lục Mặc Hiên áp dưới thân. Thân thể to lớn rắn chắc của Lục Mặc Hiên vừa đúng che khuất ánh mắt của Diệp Hạo.

"Diệp Hạo, cậu ngứa da đứng không? Để quần áo ở dưới đất, đóng cửa lại, nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường." Lục Mặc Hiên không quay đầu lại, ánh mắt yên lặng nhìn An Nhượng như đang nhìn một con sư tử Châu Mỹ nguy hiểm vậy.

Sống lưng Diệp Hạo lập tức thẳng đứng, rất lưu loát đặt quần áo trên mặt đất, xoay người đóng cửa phòng lại.

Nếu cửa phòng không mở, Diệp Hạo cũng sẽ không được nhìn một cảnh nóng bỏng ~ bạo lực ~ say lòng ~ ướt át đến vậy. Xem ra, Lục Mặc Hiên vẫn còn phải an ủi cô gái kia một hồi xong mới ra.

Diệp Hạo thấp giọng cảm thán vài câu, sau đó ngồi ở trên ghế sofa, hai mắt nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường bệnh.

Hôm qua mọi thủ tục nhập viện đều do một mình giải quyết, Diệp Hạo biết cô gái nằm trên giường tên là Phan Mộng Lệ.

Ngày hôm qua sự tình khẩn cấp, trước khi làm phẫu thuật nhất định phải có người ký tên. Cho nên, Diệp Hạo cực kỳ bất đắc dĩ đóng giả làm người thân kẻ khác một lần.

Ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng xuyên qua rèm cửa chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Phan Mộng Lệ, làn mi của Phan Mộng Lệ khẽ run lên, đôi môi trắng nhợt khẽ mấp máy.

Khăn trải giường màu trắng nhất thời bị cô nắm chặt lấy, Ngay sau đó, Phan Mộng Lệ khẽ kêu lên một tiếng tỉnh lại.

Phan Mộng Lệ hoảng hốt nhìn xem bốn phía, vừa mới tỉnh dậy đầu óc cô vẫn chưa rõ ràng cho lắm.

Quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, Phan Mộng Lệ vô lực mở miệng. "Tôi đang ở dưới Địa phủ rồi sao? Anh là Diêm Vương hay là Phán Quan?"

Khỏe mọi Diệp Hạo điên cuồng giật giật, Diêm Vương, Phán Quan sao? Có Diêm Vương với Phán Quan nào đẹp trai như anh sao?

Diệp Hạo hừ nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác. "Ồ đây là phòng bệnh của bệnh viện quân khu, chị em tốt của cô cũng ở đây, cô muốn chết cũng đâu có dễ như vậy."

Diệp Hạo nói tới đây, tạm dừng lại, thật ra anh nên nói như thế này, cô có chị em tốt, chị em tốt của cô lại có Lục Mặc Hiên. Mà Lục Mặc Hiên tên này lại vừa giống thần vừa giống quỷ, cô muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Phan Mộng Lệ kinh ngạc, sau đó nhìn xuống kim truyền dịch đang cắm trên tay trái của cô, Phan Mộng Lệ liên tục cười khổ.

Vốn tưởng rằng chết là có thể giải thoát, là có thể khiến cho cô không còn đau khổ nữa. Nhưng ông trời muốn cô sống không bằng chết, Phan Mộng Lệ đã không còn hi vọng gì vào Lý Thành Minh nữa rồi, nhưng đứa con trong bụng.

Nhớ đến cục cưng đang nằm trong bụng, Phan Mộng Lệ vội vã đặt tay lên bụng.

Diệp Hạo cười châm chọc, "Bây giờ mới nhớ đến đứa bé sao? Lúc cô cắt cổ tay tại sao không nhớ tới nó? Yên tâm, cô và cả con cô đều an toàn."

Phan Mộng Lệ mím chặt môi lại, cho dù cô có sinh cục cưng ra thì nó vẫn chỉ mang danh là con riêng, là đứa con không được lộ ra ngoài ánh sáng. Cục cưng không thể giữ, nên vốn dĩ cô muốn cùng cục cưng rời bỏ thế giới này.

Trong lúc Phan Mộng Lệ đang hăm sâu vào trong suy nghĩ, một tiếng hét chói tai của phụ nữ từ phòng ngủ dành cho người nhà bệnh nhân truyền ra.

Cả người Phan Mộng Lệ cứng đờ, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng kia. Tiếng hét này là của An Nhược! Cô ấy sao vậy?

Phan Mộng Lệ vội vã xốc chăn lên muốn đi xuống giường.

Diệp Hạo nhanh nhẹn ngăn Phan Mộng Lệ lại, "Chị em tốt của cô không sao đâu, Thượng tá Hiên đang dạy ngoại khóa cho cô ấy mà thôi."

Diệp Hạo ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong đầu lại đem Lục Mặc Hiên nắn cho mấy lần, chắc chắn là vừa mới phá ~ chỗ đó rồi, đối với chuyện đó đã nghiệm rồi! Lúc đấy anh cũng như vậy, chỉ là, anh không lớn mật như Lục Mặc Hiên.

Phan Mộng Lệ nghi hoặc, học cái gì? Tiếng kêu của An Nhược rõ ràng rất thâm thối khổ. "Có phải An Nhược đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Thật sự là đang học mà, hôm qua cô ấy ở Thịnh Tĩnh bị Cần thiếu nhìn trúng, thượng tá Hiên là một quân nhân tốt nên đang dạy cô ấy một số thuật phòng thân." Diệp Hạo mở miệng nói bừa, anh chỉ mong Lục Mặc Hiên không truyền ra mấy tiếng rên rỉ là được rồi.

Còn về cái tên Cần thiếu kia, về sau Diệp Hạo điều tra thì hóa ra hẳn là nhị thiếu gia của nhà họ Sờ, lại là một tên ăn chơi trác táng.

Phan Mộng Lệ sau khi nghe thấy hai chữ Cần thiếu, thân thể càng thêm cứng ngắc. Sờ Cần? ! Lần này An Nhược gặp phiền phức lớn rồi, Sờ Cần đã giết rất nhiều "tiểu thư" của Thịnh Tĩnh rồi, nhưng lại là giết ở trên giường a!

A, lại một tiếng hét chói tai nữa vang lên.

Khỏe mọi Diệp Hạo lại giật giật, sau đó cứng nhắc nói với Phan Mộng Lệ, "Thượng tá Hiên đang dạy võ thuật cho chị em tốt của cô đó."

Nếu như An Nhược biết Diệp Hạo nói như vậy, chắc chắn cô sẽ xé nát mồm anh!

Ở nơi này dạy võ thuật sao, cái gì gọi là đi học, bạn có thấy ai sau khi cởi hết quần áo của bạn lại còn dạy học cho bạn không? !

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Năng lực quan sát nhạy bén

An Nhựt giờ hai bắt lấy cánh tay của Lục Mặc Hiên, áo của An Nhựt đã bị Lục Mặc Hiên một lần xé nát, vì muốn ngăn cản Lục Mặc Hiên vurun mà trảo lên Bra vật che thân duy nhất còn lại của cô.

An Nhựt chỉ có thể để mặc cho cánh xuân lồ lộ trước mắt anh, trước tiên phải khống chế cái tên Lục Mặc Hiên này rồi tính tiếp.

Tầm mắt Lục Mặc Hiên rơi vào chiếc Bra ren màu đen của An Nhựt, thì ra mèo nhỏ thích loại Bra như thế này. Sau khi đảo mắt nhìn Bra của cô một vòng, Lục Mặc Hiên cúi đầu xuống.

"Lục Mặc Hiên, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám làm xằng làm bậy, tôi sẽ kiện anh! Cho anh ngồi tù!" An Nhựt cắn chặt răng, gằn ra từng chữ.

Tay phải Lục Mặc Hiên bị An Nhựt nắm chặt, anh nhẹ nhàng xoay người một cái, sau đó dùng lực cầm ngược lại tay cô.

Chỉ trong nháy mắt, thế cục liền thay đổi bất ngờ.

Cả hai cánh tay của An Nhựt đều bị Lục mặc Hiên khống chế, tay Lục Mặc Hiên còn trực tiếp đặt lên bờ vai trắng nõn mịn màng như ngọc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Em là cô gái duy nhất dám cười lên người anh, dám làm như thế, nên em nhất định phải chịu trách nhiệm." Lục Mặc Hiên nghĩ nghĩ, vẫn nên dùng trách nhiệm là tốt nhất.

An Nhựt nặng nề hừ một tiếng, Lục Mặc Hiên bắt cô phải chịu trách nhiệm sao? Đầu anh bị đập mạch rồi à, bắt cô chịu trách nhiệm cái gì chứ!

Rõ ràng người chịu thiệt là cô, còn anh từ đầu đến cuối đều chiếm tiện nghi của cô.

Bây giờ quần áo của cô đều bị Lục Mặc Hiên lột rồi.

An Nhựt liếc mắt khinh thường nhìn Lục Mặc Hiên, "Lục Mặc Hiên, là em không cẩn thận leo lên thân thể vàng ngọc của anh. Nhưng hiện tại chẳng phải anh cũng đã đề lên người em rồi đó sao, chúng ta hòa nhau, nên bây giờ anh thả em ra đi!"

Căn bản là không công bằng, nhưng An Nhựt sợ Lục Mặc Hiên lại làm ra những hành động khác người gì đó nữa nên chỉ có thể nhẹ giọng nhượng bộ anh.

Ai bảo Lục Mặc Hiên khỏe hơn cô, ai bảo cô không đánh lại được Lục Mặc Hiên.

Khỏe miệng Lục Mặc Hiên cong lên, vỗ nhẹ vai cái trên vai An Nhựt, cũng không muốn làm khó cô nữa.

Động thân một cái lùi về phía sau hai bước.

Anh không vội, về sau còn rất nhiều thời gian được ở bên cô mà.

Hôm qua Lục Mặc Hiên gửi một tin nhắn cho người trong tổng bộ đi điều tra hộ khẩu và thông tin về An Nhựt.

Một giờ sau, mọi thông tin và hoàn cảnh gia đình của An Nhựt đều được gửi đến cho anh.

Ngày tháng năm sinh của An Nhựt, bối cảnh gia đình, nơi làm việc, chuyện từ lúc học tiểu học cho tới đại học, tất cả đều được Lục Mặc Hiên ghi nhớ ở trong lòng.

Thì ra An Nhựt được sinh ra trong một gia đình đơn thân, một năm sau khi An Nhựt ra đời thì ba của cô đột nhiên mất tích, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình của cô như vậy, nhưng từ nhỏ An Nhựt đã luôn rất mạnh mẽ. Thành tích học tập cũng rất tốt luôn đứng đầu lớp, thể dục cũng không tồi, đại hội thể thao năm nào cô cũng đăng ký tham gia chạy cự ly 1500m, không giành được huy chương vàng thì cũng phải giật được huy chương bạc.

Tiền lương trong ngành maketting có vẻ khá cao, nên khi lên đại học ngành mà An Nhựt chọn chính là Maketting. Hiện tại cô đang làm việc cho công ty liên doanh Mậu Hưng.

An Nhựt nhanh chóng kéo cái chăn bọc kín cả cơ thể cô lại. Hai mắt tràn ngập sự dễ phòng nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên xuống giường đứng cạnh đó cúi đầu chỉnh lại quần áo.

An Nhượng nhìn rất không vừa mắt, chỉnh quần áo làm cái gì chứ, sắc quý, tên đàn ông mặt người dạ thú.

An Nhượng thoát khỏi hang sói của Cẩn thiếu, nhưng không ngờ cô lại tự mình bước chân vào động mả của Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên đi về phía cửa phòng, cúi người nhặt bộ quần áo công sở Chanel mà Diệp Hạo mang đến quẳng cho An Nhượng.

Mặc dù An Nhượng chưa bao giờ mặc quần áo của Chanel, nhưng logo của hãng này thì cô vẫn có thể nhận ra.

An Nhượng nhìn bộ quần áo được đóng gói tinh xảo trên giường, đây là ý gì vậy? Đại Kim chủ sau khi chiếm được tiện nghi của cô rồi thì liền phui tay ban cho cô một chút ân huệ sao? Anh nghĩ cô là loại người gì vậy!

"Mang đi, tôi không cần mấy thứ này của anh!" An Nhượng vừa lạnh giọng nói vừa quay đầu đi.

Nhìn Lục Mặc Hiên cười cảm thấy thật là chói mắt. Tiếc rằng hôm qua khi ở Thịnh Thịnh cô lại cảm thấy Lục Mặc Hiên cười rất khí phách, rất tuấn mĩ.

Lục Mặc Hiên nhú mày nhìn An Nhượng, ngón tay anh chỉ về phía bộ đồng phục công chúa của Thịnh thịnh bị anh còi ra vứt trên mặt đất. "Chẳng lẽ hôm nay khi đi làm em vẫn muốn mặc bộ quần áo đó sao? Em muốn thông báo với tất cả mọi người trong công ty rằng hôm qua em đến Thịnh Thịnh đảm nhận vai công chúa một ngày sao?"

An Nhượng nhú chặt chân mày, Lục Mặc Hiên nói không sai, Mậu Hưng là một công ty liên doanh, tổng công ty phải một boss người nước ngoài tới giám sát công ty.

Người ngoại quốc đều rất chú trọng đến hình tượng của công ty, trong hợp đồng đã ghi rất rõ ràng rằng nhân viên trong công ty không được phép đến các hội quán để vui đùa. Vui đùa còn không thể chứ đừng nói gì đến chuyện đến Thịnh Thịnh kiêm chức công chúa. Từ trước tới nay Phan Mộng Lệ luôn lén lút làm công việc này.

An Nhượng không nói gì trực tiếp cầm lấy bộ quần áo Chanel mặc vào.

An Nhượng mở ra hai tầng đóng gói, bên trong là một bộ đồ màu hồng phấn, nhìn kích cỡ, một tầng đá lớn đột ngột đè lên trái tim của An Nhượng.

Bộ quần áo này là do Lục Mặc Hiên phái người mang tới nhưng kích cỡ lại hoàn toàn giống cô!

Lục Mặc Hiên nhận ra nghi ngờ trong lòng An Nhượng, cũng không hề có ý muốn giấu cô. "Một quân nhân nếu muốn biết tất cả mọi động tĩnh của kẻ địch thì khả năng quan sát nhạy bén là điều quan trọng nhất."

Khả năng quan sát cái khi gió gì chứ, An Nhượng trực tiếp cầm bộ quần áo ném sang một bên. "Vậy anh có thể đoán ra áo ngực của tôi cỡ bao nhiêu không? Tên sắc quý nhà anh đã nhìn lâu đến vậy rồi mà!"

Lục Mặc Hiên nhìn bộ dáng thờ hờn hờn của An Nhượng, trong tim như có ánh mặt trời chiếu rọi vào vô cùng ấm áp.

Cẩn thận suy nghĩ xong, Lục Mặc Hiên dùng tay ra hiệu một cái, nhẹ nhàng lưu loát nói, "75B."

My god, quá chuẩn.

An Nhượng chính là 75B, ngay đến cup áo ngực mà Lục Mặc Hiên cũng đoán ra thì chắc hẳn cup ngực của cô anh cũng có thể đoán được!

Một nỗi sợ hãi vô hình từ trong lòng phát ra, lan truyền tới tứ chi của An Nhượng.

Lục Mặc Hiên dựa vào khả năng quan sát nhạy bén của anh, nếu đứng ở trên đường cái, chẳng phải tất cả những người đi đường trong mắt anh đều lộ ra thể hết sao?

Lục Mặc Hiên giống như biết An Nhượng đang suy nghĩ cái gì, liền nói một câu. "Anh không rảnh rồi đến mức đi quan sát người khác, khả năng quan sát nhạy bén phải dùng ở những nơi có giá trị, nếu không sẽ rất lãng phí tinh lực, phí sức lại chẳng mang lại kết quả gì tốt đẹp. Ở trong quân ngũ, đây là tối kỵ."

An Nhượng không nói gì, lúc này tiếng đập cửa bùm bụp vang lên, tiếng nói của Diệp Hạo từ ngoài kia truyền vào.

"Lục Mặc Hiên, khóa huấn luyện võ thuật nên dừng lại ở đây thôi? Phan Mộng Lệ tỉnh rồi, hai người mau ra đây nhanh đi."

Diệp Hạo thật sự đã chờ đến mất kiên nhẫn rồi, mẹ anh mới vừa gọi điện tới đây nói muốn anh về ăn sáng cùng bà.

Nói thì nói là ăn sáng, chứ thực ra là muốn bắt anh về đi xem mắt.

Chắc chắn là bà cô lắm lời của anh đã đem chuyện Lục Mặc Hiên mua quần áo hàng hiệu để lấy lòng phụ nữ cho mẹ anh nghe rồi, mẹ anh chắc chắn tưởng rằng Lục Mặc Hiên đã yêu rồi. Nên bây giờ mới nóng nảy gọi điện hạ lệnh cho anh phải trở về nhà ngay lập tức.

Diệp Hạo thật sự bị Lục Mặc Hiên hại chết rồi, cho nên vừa rồi khi nói chuyện anh mới lạnh lùng kêu cả họ lẫn tên của Lục Mặc Hiên.

An Nhục thiếu chút nữa là tức giận đến nổi không thở nổi, huấn luyện võ thuật sao?

Lục Mặc Hiên cười cười, sau đó đẩy cửa ra, cất bước đi ra ngoài, sau đó cửa phòng cũng bị đóng lại. Lúc này An Nhục mới có thể thở phào một cái nhẹ nhõm.

"Cơ thể An Nhục không được dẻo dai cho lắm, muốn học võ cũng phải dạy từ từ."

Lục Mặc Hiên nói vậy khiến cho An Nhục thiếu chút nữa phun một ngụm máu tươi mà chết, anh chỉ nhìn mà cũng biết cơ thể cô không mềm dẻo sao? Mỗi lần kiểm tra độ mềm dẻo cô luôn đạt điểm xuất sắc đó nha!

Lúc còn học Đại học, cô đã chọn học môn Thái Cực Quyền. Thầy dạy Thái cực nói sự mềm dẻo của cô khá tốt, nên đã đặc biệt dạy cho cô mấy chiêu Thái cực lấy nhu khắc cương để đối phó với người khác.

Chẳng qua là những chiêu này khi sử dụng trên người Lục Mặc Hiên đều trở nên vô dụng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đàn bà là cộp cái!

Phan Mộng Lệ kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ bước ra từ phòng ngủ dành cho người nhà bệnh nhân, dưới mày kiếm là một ánh mắt lưu ly sáng ngời, gương mặt tuy hơi gầy nhưng vô cùng cương nghị, toàn thân anh tỏa ra một loại khí thế bức người.

Cả đời này Phan Mộng Lệ cũng chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông nào đẹp trai đến vậy, sau kinh ngạc, Phan Mộng Lệ hoang mang, sao An Nhục lại quen được với người đàn ông này?

Lục Mặc Hiên đi đến bên giường, thu hồi khuôn mặt tươi cười, lời nói phát ra vô cùng cường ngạnh. "Con người có rất nhiều cách để chết, nhưng tuyệt đối không thể chết vì tự sát. Cô chết, có lẽ đối với cô đó là một sự giải thoát, nhưng với chị em tốt của cô, ba mẹ của cô thì sao, cô có nghĩ tới cảm nhận của họ không? Quan trọng hơn là, nếu cô chết rồi, thì cô làm sao có thể nhìn thấy kết cục bi thảm của kẻ đã hại cô đến bước đường này."

Diệp Hạo bĩu môi, đúng là Lục Mặc Hiên, mới vừa rồi còn ở trên giường điên cuồng một phen mà giờ đã có thể bày ra bộ dáng cấp trên nghiêm khắc lạnh lùng rồi. Trong bài kiểm tra đánh giá sức khổng chế cảm xúc của quân nhân hàng năm chắc chắn thằng nhãi Lục Mặc Hiên này luôn đạt điểm tối đa.

Toàn thân Phan Mộng Lệ cứng đờ, cả người giống như bị hóa đá, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiên.

Lời nói của anh tuy lạnh lùng tàn khốc, nhưng một chút sơ hở cũng không có. Đúng vậy, là do cô ích kỷ, lúc tự sát trong đầu Phan Mộng Lệ chỉ nghĩ duy nhất một chuyện là làm thế nào để nhanh chóng thoát khỏi nỗi thống khổ này, lúc đó quả thực cô không nghĩ tới những người xung quanh.

"Mộng Lệ, cậu đã khỏe hơn chưa?" An Nhục mặc trên người một bộ đồ công sở, hai tay vừa ngượng ngịu vuốt lại mái tóc rối vừa đi ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Phan Mộng Lệ nửa nằm nửa ngồi trên giường, An Nhục bước nhanh về phía cô, vèo một cái đã lao về phía Phan Mộng Lệ. Hai cánh tay không chút lưu tình xô Lục Mặc Hiên ra, ngồi xuống giường bệnh cẩn thận địa quan sát sắc mặt của Phan Mộng Lệ.

Diệp Hạo xem xong một loạt động tác này chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, lại nhìn về mặt thần nhiên của Lục Mặc Hiên, Diệp Hạo thiếu chút nữa đã cười sặc sụa. Trên thế giới này chưa có một người nào dám xô đẩy Lục Mặc Hiên, mà cô gái này hôm nay lại lập thêm một kỷ lục mới.

Lục Mặc Hiên lẳng lặng đứng phía sau An Nhục, ánh mắt nhu tình nhìn mái tóc đen dài mềm mượt của An Nhục, Phan Mộng Lệ cười cười với An Nhục, sau đó vỗ vỗ vào tay An Nhục mấy cái, nhẹ giọng nói. "Cậu và người đàn ông đang đứng sau lưng cậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

An Nhục cố ý trả lời thật lớn, "Minh cùng anh ấy thì có thể có chuyện gì chứ, người ta là thượng tá, là quân nhân thì đương nhiên phải có nghĩa vụ phải bảo vệ người dân rồi. Giúp đỡ chúng ta chính là chức trách của anh ấy. Mộng Lệ, bác sĩ nói cậu phải tĩnh dưỡng nửa tháng. Hôm nay lúc đến công ty mình sẽ xin với trưởng phòng cho cậu nghỉ phép."

Phan Mộng Lệ nhìn quanh thăm xung quanh mắt An Nhục, trong lòng không khỏi trào lên một trận chua xót, tại sao hôm qua cô có thể làm ra loại chuyện gốc gác ghê tởm như vậy chứ.

Haizz, Phan Mộng Lệ áy náy nói, "An Nhục, thật xin lỗi, để cho cậu phải lo lắng rồi, là mình suy nghĩ không đúng. Về sau, mình nhất định sẽ không làm ra mấy chuyện gốc gác ghê tởm như vậy nữa, đối với Lý Thành Minh mình cũng đã không còn hi vọng gì với anh ta nữa rồi."

An Nhục gật gật đầu, Phan Mộng Lệ nên sớm giác ngộ ra chuyện này mới phải, Lý Thành Minh cái tên đàn ông thói tha này, nhất định cô phải đánh chết hẳn.

Nhắc tới Lý Thành Minh, An Nhựt lập tức quay đầu lại nhìn Lục Mặc Hiên. "Về phía thị trường Phan, phải phiền anh giải quyết hộ rồi, cái tên Lý Thành Minh khôn kiếp đó nhất định phải lột một lớp da của hắn nha!"

Trong mắt Lục Mặc Hiên thì hành động này của An Nhựt rất bình thường, khả năng thích ứng của Lục Mặc Hiên rất cao, đã rất quen với bộ dáng giương nanh múa vuốt của An Nhựt rồi, rất buồn cười cũng rất đáng yêu.

Nhưng hành động này trong mắt Diệp Hạo, chắc chắn sẽ xuất hiện một quan điểm mới về đàn bà.

Thì ra, về ngoài như nhựt con mẹ nó tất cả chỉ là lừa người thôi sao, có bài hát tên là gì nhỉ, đàn bà là cộp cái!

Phan Mộng Lệ kéo tay An Nhựt, nháy mắt ra hiệu với cô.

An Nhựt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói chuyện với Lục Mặc Hiên cô không thể khách khí với anh được nữa, quần áo của cô anh cũng đã lột rồi, nụ hôn đầu tiên cũng bị anh cướp mất. Cô nhờ anh chút việc chắc chắn không được cho là quá đáng đi.

Lục Mặc Hiên cũng rất phối hợp trực tiếp gật gù đầu. Diệp Hạo không muốn nhìn tiếp nữa, hiện tại Lục Mặc Hiên rất giống với người đàn ông nội trợ trong gia đình, vợ làm chủ. Còn đâu bộ dáng oai phong thuở nào?

Diệp Hạo ngẫm thờ dài, nói câu có việc, sau đó nhanh chân rời khỏi bệnh viện.

Có việc trong miệng Diệp Hạo đương nhiên chính là việc trở về nhà ăn sáng với mẹ rồi. Bữa ăn sáng này làm sao có thể dễ nuốt như vậy, không biết hôm nay anh phải chịu giáo huấn bao lâu đây?

An Nhựt và Phan Mộng Lệ ngồi nói chuyện với nhau, Lục Mặc Hiên ngồi trên chiếc sofa bên cạnh giường, yên lặng ngồi nghe hai cô gái thì thầm to nhỏ.

Lâu sau, An Nhựt cầm điện thoại lên nhìn rồi kêu a một tiếng, 7:30, còn có nửa tiếng nữa là đến giờ làm việc rồi.

An Nhựt nghĩ đến cái mặt thối của bà trưởng phòng, lập tức bật dậy khỏi giường như tên bắn.

An Nhựt giống như một con gió biến mất khỏi phòng bệnh, Lục Mặc Hiên bất đắc dĩ cười cười. Sau cũng đứng lên rời khỏi phòng bệnh, phân phó y tá chăm sóc tốt cho Phan Mộng Lệ, sau đó bước nhanh về phía trước.

Y tá sờ sờ đầu, người mà y tá tưởng nói tới chính là người đàn ông này sao? Cô gái đang nằm viện kia có quan hệ gì với anh, còn cả cô gái vừa tông cửa đi ra nữa?

Phan Mộng Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, An Nhựt là người có phúc khí, người đàn ông vừa rồi rất quan tâm đến cô ấy, vừa nhìn đã biết là anh ấy muốn theo đuổi An Nhựt.

An Nhựt sinh ra trong một gia đình đơn thân, từ khi lớn lên An Nhựt chưa bao giờ biết ba của mình trông như thế nào, mỗi lần nhắc tới ba, mẹ An Nhựt đều khóc. Lâu dần, An Nhựt cũng thôi không hỏi nữa.

Mặc dù cô và An Nhựt mới chỉ quen biết nhau từ khi học đại học, nhưng tình cảm chị em giữa hai cô còn thân thiết hơn cả chị em trong nhà. Hai người không có chuyện gì giấu diếm nhau cả.

Phan Mộng Lệ thờ dài, cô đã sai lầm trên con đường tình cảm bao nhiêu năm rồi, bây giờ nhất định phải quay đầu lại thôi.

Bíp bíp, tiếng còi xe thanh thúy vang lên sau lưng An Nhựt. An Nhựt vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông tuấn mỹ ngồi trong chiếc Land Rover tươi cười nhìn cô.

An Nhựt không muốn để ý đến Lục Mặc Hiên, nhưng nghĩ đến việc nếu bây giờ cô không đi nhờ xe anh thì chắc chắn cô sẽ đến muộn.

Chữ nhẫn, chữ tâm như một con dao đang treo trên đầu cô.

An Nhựt cắn răng một cái, cuối cùng vèo một cái tèo lên xe của Lục Mặc Hiên.

"Công ty liên doanh Mậu Hưng, anh lái nhanh lên, em mà đến muộn bà trưởng phòng chắc chắn sẽ làm thịt em." An Nhựt lên xe, vừa thắt dây an toàn vừa nói nhanh với Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên không nói gì, trong tích tắc, chiếc Land Rover nhẹ nhàng xoay đầu xe một cái rồi phóng vụt đi.

Cửa kính xe không đóng, tóc An Nhựt bị gió thổi cho rối tinh rối mù.

Từ bệnh viện quân khu đến Mậu Hưng mất 20 phút, điều kiện tiên quyết là không được tắc đường. Dựa theo tốc độ này của Lục Mặc Hiên thì tối đa 15 phút nữa là có thể tới Mậu Hưng.

An Nhựt nghĩ tới đây, tâm tình bỗng chốc buông lỏng. Nhưng chẳng bao lâu sau, lại có chuyện. Lục Mặc Hiên dùng xe sịn đưa cô đến công ty, trên

người cô đang mặc hàng hiệu. Trong mắt mọi người, lời đồn đại linh tinh chắc chắn sẽ bám bở cô ra làm nhiều phần.

"Anh thả em xuống ở ngã tư gần công ty nhé."

An Nhựt nói như vậy khiến Lục Mặc Hiên rất không thoải mái, nhìn như nào cũng thấy như anh đang yêu đương vụng trộm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nanh vuốt của quỷ

Lục Mặc Hiên nhìn về mặt lo lắng của An Nhựt, cuối cùng anh vẫn dừng xe ở ngã tư gần công ty Mậu Hưng.

An Nhựt lập tức cầm theo túi xách xuống xe, gãi trên đôi giày cao gót cộp cộp chạy về phía công ty.

An Nhựt vừa chạy vừa thò tay vào túi xách lấy thẻ nhân viên, Mậu Hưng là một công ty cực kỳ keo kiệt, trước 8h sáng mà bạn chưa quẹt thẻ thì tiền lương tháng này của bạn sẽ bị trừ mất 50 tệ. Cứ như vậy mà công ty không ngừng phát triển.

An Nhựt cơ hồ dùng hết sức chạy vọt vào Mậu Hưng. Nghe máy quẹt thẻ vang bíp lên một cái, cô cầm điện thoại lên xem giờ, 7h55.

Lúc này An Nhựt mới thở phào một phen. Chạy trên một đôi giày cao gót là một chuyện rất bất tiện, bình thường An Nhựt vẫn có thói quen đi giày thể thao. Nhưng hết cách rồi, công ty đòi hỏi nhân viên phải ăn mặc khéo léo một chút, nên giày cao gót là tất yếu.

Đôi giày mà An Nhựt đang đi vốn là của Phan Mộng Lệ đó chứ, cô ấy mang đôi giày này khi đến Thịnh Thịnh làm việc.

Đảm nhận vai trò công chúa trong Thịnh Thịnh chắc chắn phải mang giày cao gót trên 5cm. Phan Mộng Lệ cũng giống cô không thích mang giày cao gót nên bình thường khi đi làm hai cô chỉ đi đôi 2 đến 3 phân là cùng.

Cho nên bộ dạng bây giờ của An Nhựt rất khác hàng ngày.

Trên người là một bộ đồ công sở Chanel màu hồng phấn được thiết kế đơn giản trang nhã.

Vòng eo mảnh khảnh, đôi chân dài trắng mịn làm nổi bật lên sức quyến rũ mê người của cô. Chân mang một đôi giày cao gót màu đen 6 phân khiến cho người cô trở nên cao gầy, mái tóc đen dài buông xõa trên bờ vai càng làm tăng thêm hương vị phái nữ của cô.

Quả nhiên An Nhựt trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, đi thang máy đến bộ phận Marketing, từng đạo ánh mắt mang theo vẻ nghiên cứu phóng trên người An Nhựt.

An Nhựt oán thăm, may mà cô không cho Lục Mặc Hiên đưa cô tới tận cửa công ty, nếu không thì hôm nay chắc chắn cô sẽ bị chôn vùi trong ánh mắt của mọi người, rồi hít thở không khí hồng mà chết.

An Nhựt ngồi vào bàn làm việc, đem túi xách đặt lên trên àng, chuẩn bị mở máy tính làm bảng tổng kết về tình hình tiêu thụ của quý này.

Chưa kịp cúi người mở máy tính, đã bị tiếng nói của bà trưởng bộ phận Marketing Triệu Thâm Du làm cho hoảng sợ.

Triệu Thâm du đã hơn 40 tuổi nhưng rất chú trọng đến nhan sắc. Làn da của bà chẳng khác gì gái 30.

Nhưng tuổi tác thì không thể nào thay đổi được, cho dù bạn có chăm sóc tốt như thế nào thì năm tháng vẫn sẽ yên lặng lưu dấu vết trên khuôn mặt bạn.

An Nhựt đứng lên, cười cười chào hỏi Triệu Thâm Du. "Trưởng phòng Triệu, buổi sáng tốt lành! Em pha cho chị một ly cà phê nhé?"

Sau khi Triệu Thâm Du cùng tổng giám đốc Ngô đi công tác ở Mỹ hai tháng trở về liền hình thành thói quen mỗi ngày phải uống một ly cà phê .

Triệu Thâm Du liếc mắt nhìn An Nhựt một cái, trên tay đang cầm một chồng tài liệu lớn toàn bộ đặt lên bàn làm việc của An Nhựt. "Tuần sau công ty ta sẽ tham gia đấu thầu, nếu như trúng thầu thì bộ phận Marketing chúng ta sẽ được nở mày nở mặt. Đây đây là tài liệu báo giá, cô xem xong rồi tính ra một cái giá hợp lý rồi gửi cho tôi."

An Nhựt nhìn đồng tài liệu trước mặt, đôi lông mày thanh tú liền chau lại. Những thứ này đều là vôi, các loại sắt thép và đồ dùng trong kiến trúc.

Mậu Hưng chuyên về điện tử, từ lúc nào đã chuyển qua xây dựng vậy?

An Nhựt chỉ chỉ vào đồng tài liệu kia "Trưởng phòng Triệu, Mậu Hưng trước nay luôn kinh doanh trong lĩnh vực điện tử. Đột nhiên tiến quân sang hạng mục xây dựng, thực lực không đủ mạnh, người ta chắc chắn sẽ không tin tưởng chúng ta."

Trưởng phòng Triệu trực tiếp vươn tay ấn vào đầu An Nhượng một cái, "Cô đang tăng nhuệ khí kẻ khác, diệt uy phong chính mình đó sao! Cô nhìn lại mình đi, cô nghĩ Mậu Hưng là loại công ty thích đi đầu tư linh tinh sao? Bộ phận Marketing có ba tổ, mỗi tổ sẽ đề ra một kế hoạch khác nhau. Sau đó bộ phận Marketing sẽ cùng bàn bạc với bộ phận kế hoạch, uh? Phan Mộng Lệ đâu?" Trưởng phòng Triệu liếc nhìn đồng hồ, vừa đúng 8h.

An Nhượng lập tức vỗ ngực nói, "Trưởng phòng yên tâm, em nhất định cố gắng tính ra một cái giá tốt nhất như trưởng phòng yêu cầu! Chúng ta cùng nhau cố gắng. Nhưng mà."

An Nhượng nở một nụ cười cầu tài: "Trưởng phòng à, trong nhà Mộng Lệ gặp chút chuyện, sự tình khẩn cấp nên cô ấy chưa kịp xin phép đã vội vã về nhà rồi. Sau khi xử lý ổn thỏa việc nhà, cô ấy sẽ lập tức quay trở lại làm việc. Trưởng phòng, bình thường Mộng Lệ làm việc rất chăm chỉ chị cũng nhìn thấy rồi đó, chị có thể đồng ý cho cô ấy nghỉ phép nửa tháng được không?"

Triệu Thâm Du vừa nghe thấy Phan Mộng Lệ muốn xin nghỉ phép nửa tháng, sắc mặt liền tối sầm. Lòng mày cau lại, "Nửa tháng sao? Ngày đầu thầu sắp đến, đây là khoảng thời gian bận nhất, nếu như ngày mai cô ta không đến thì vĩnh viễn cũng đừng đến nữa. Công ty sẽ trả cô ta hai tháng tiền lương làm tiền sa thải."

An Nhượng vừa nghe vậy, vội vã nở một nụ cười thật tươi với Trưởng phòng Triệu.

Mặc dù Triệu Thâm Du khá xem trọng Phan Mộng Lệ, nhưng ở thời điểm nên ngoan độc thì so với Diệt Tuyệt sư thái chỉ có hơn chứ không có kém!

Hôm nay Diệt Tuyệt sư thái chất lên mặt một lớp phấn cực dày, trong lòng An Nhượng âm thầm chửi rủa Triệu Thâm Du cả nghìn lần.

Lục Mặc Hiên đang đứng bên ngoài cửa kính của bộ phận Marketing. Nhìn dáng vẻ niềm nở của An Nhượng, đâu còn là cô gái mang vẻ mặt hung ác cười lên người anh lúc sáng nữa.

diendanlequydon.com

Lòng bàn tay của tổng giám đốc Ngô đã chạy rất nhiều mồ hôi, trong đầu thầm mắng Triệu Thâm Du mấy lần.

Đứng ở trước mắt hán vị này, gia đình bối cảnh, tự thân thực lực cũng không dung khinh thường.

Đại danh của nhà học Lục trong quân giới vô cùng nổi tiếng, là một đại gia tộc trong thương giới. Hôm nay anh đột nhiên lại xuất hiện ở Mậu Hưng, nói không chừng còn đang muốn đầu tư vào Mậu Hưng nữa kia. Nói nư vậy thì đối với việc tiến quân của Mậu Hưng vào những ngành khác là một chuyện cực kỳ tốt!

Diendanlequydon.com

Nhưng nhìn bộ dáng không giữ chút mặt mũi nào cho cấp dưới của Triệu Thâm Du bây giờ. Tổng giám đốc Ngô quyết định trừ nửa tháng tiền lương của Triệu Thâm Du.

Lục Mặc Hiên thu hồi tầm mắt, lười nhác nói một câu với tổng giám đốc Ngô: "Thì ra đây chính là văn hóa của Mậu Hưng, khiến cho tôi phải mở rộng tầm mắt rồi."

Tổng giám đốc Ngô lập tức khom lưng cúi đầu nói: "Tôi nhất định sẽ giải quyết chuyện này thật tốt, còn về phần nhân viên xin nghỉ phép kia, chẳng những không đuổi việc cô ấy mà còn tăng lương. Công ty Mậu Hưng chúng tôi từ trước đến nay luôn quan tâm đến việc tạo ra bầu không khí ấm áp cho công ty."

Lục Mặc Hiên giờ tay cắt lòi tổng giám đốc Ngô, chỉ một ngón tay về đồng tài liệu trên bàn làm việc của An Nhượng. "Nhiều như vậy mà chỉ giao cho một người làm thôi sao, sắp xếp không hợp lý. Lượng và chất không thể cùng được bảo toàn."

Tổng giám đốc Ngô toát mồ hôi hột đầy đầu, "Là là, cậu nói rất đúng. Một người sao có thể làm nhiều việc đến vậy, như vậy chất lượng công việc cũng sẽ không được đảm bảo."

Lục Mặc Hiên miễn cưỡng vỗ vỗ tay, "Đi đi, ngày mai tôi sẽ tới kiểm tra lại, để cho cô gái đó dẫn tôi đi tham quan." Lục Mặc Hiên chỉ một ngón tay vào An Nhượng.

Hai mắt tổng giám đốc Ngô sáng lên, mồ hôi trên trán cũng không còn chảy nữa, nhanh như chớp ngẩng đầu lên, vui sướng nói "Là, Mậu Hưng có thể lọt vào mắt của thượng tá Hiên là phúc của công ty chúng tôi!"

Lục Mặc Hiên không nói gì, trước khi đi lại liếc nhìn An Nhượng một lần nữa.

Tổng giám đốc Ngô muốn đích thân tiễn Lục Mặc Hiên nhưng bị anh từ chối, nhưng ẩn ý bên ngoài rất rõ ràng.

Tổng giám đốc Ngô hiểu ý, lập tức vọt vào văn phòng của bộ phận Marketing đem Triệu Thâm Du mắng cho một trận.

Mặt Triệu Thâm Du đen lại, nhưng lúc quay đầu nhìn An Nhượng lại lộ ra một nụ cười rất niềm nở.

Hai mí mắt An Nhượng nháy liên tục, lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay mặt trời không mọc ở hướng tây sao? !

Chương 18: Cho cô tức chết à!

Triệu Thâm Du chẳng hiểu ra sao bị tổng giám đốc Ngô mắng cho một trận, lại còn bị ông ta trừ nửa tháng tiền lương.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Triệu Thâm Du ôm một bụng tức giận mà chẳng dám nói gì, tháng trước bà mới mua trả góp một chiếc ô tô mười mấy vạn, mỗi tháng phải trả góp 4000, chi tiêu trong gia đình lại tốn kém, hơn nữa Triệu Thâm Du còn phải thường xuyên tới thẩm mỹ viện. Bây giờ đột nhiên bị trừ nửa tháng tiền lương, Triệu Thâm Du thật không dám nghĩ đến cuộc sống thê thảm tháng này.

Tổng giám đốc Ngô vừa mới lớn tiếng mắng chửi Triệu Thâm Du một trận nhưng vừa quay lưng một cái đã lời ngon tiếng ngọt với An Nhượng.

Triệu Thâm Du liếc mắt nhìn bộ quần áo đặc biệt khác thường mà An Nhượng mặc hôm nay, bà chăm chú đánh giá một hồi, quả thực rất khác mọi ngày.

Toàn thân là hàng hiệu Chanel, bình thường An Nhượng còn tiếc tiền không dám mua quần áo mới, nhưng giờ nhìn cô ta xem, .

Trong lòng Triệu Thâm Du rất không cam tâm, lại nhìn bộ dáng quan tâm thái quá của tổng giám đốc Ngô với An Nhượng, giờ thì bà hiểu rồi. Thì ra An Nhượng được tổng giám đốc Ngô bao nuôi!

Khỏe môi Triệu Thâm Du hiện lên một nụ cười châm chọc, lại thêm một con đàn bà sử dụng kỹ xảo trên giường để thăng tiến.

Đối với loại đàn bà dùng thân thể để thăng tiến, từ trước đến nay Triệu Thâm Du luôn xì mũi khinh thường.

Bà cố gắng đến hơn 40 tuổi, dốc sức làm việc hơn 20 năm mới có thể từ một nhân viên quen leo lên vị trí trưởng phòng Marketing như ngày hôm nay.

Lúc trẻ Triệu Thâm Du cũng là một mỹ nhân thanh tú mỹ lệ, lúc ấy cũng không ít đại Boss vờn "Cánh ô-liu" ra với bà, khi đó bà rất thân với một đồng nghiệp ở chung phòng, bộ dáng ả không xinh đẹp bằng Triệu Thâm Du. Nhưng vì bán thân cho người ta nên bây giờ chẳng phải đã leo lên chức phó tổng giám đốc của Mậu Hưng rồi đó sao?

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Tầm mắt An Nhượng xuyên qua bà vai tổng giám đốc Ngô nhìn thấy ánh mắt khinh thường châm chọc của Triệu Thâm Du.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Mặc dù đã làm việc ở đây hơn một năm, nhưng từ trước đến nay những việc An Nhượng làm đều rất trong sạch.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Nghĩ đến chuyện Triệu Thâm Du có thể đã hiểu lầm cô, An Nhượng lập tức quyết định. Bảo đảm với tổng giám đốc Ngô rằng một mình cô làm những bảng báo giá này hoàn toàn không thành vấn đề.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Nhưng An Nhượng đâu biết rằng, đây căn bản không phải là ý của tổng giám đốc Ngô, mẹ của Lục Mặc Hiền nắm trong tay một chuỗi các cửa hàng thời trang của các nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới, ông ngoại của anh thì càng không phải nói, là một nhân vật trí dũng kiệt xuất vang danh trong thương giới. Lại thêm cả dòng dõi quân nhân của nhà họ Lục. Nếu là bình thường thì tổng giám đốc Ngô làm gì có cơ hội nịnh bợ Lục Mặc Hiền.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Cho nên, tổng giám đốc Ngô lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, trong công việc phải kết hợp cả vui chơi giải trí, An Nhượng, hôm nay 4 giờ cô tan tầm đi, ngân vạn lần không thể để bản thân chịu một lời.

Cuối cùng, tổng giám đốc Ngô đem 2/3 số tài liệu kia đặt vào tay Triệu Thâm Du, Triệu Thâm Du bề ngoài thì gật đầu nhưng trong ánh mắt không khỏi lóe lên một tia khinh thường nhìn An Nhượng.

An Nhượng cũng chẳng muốn giải thích, dù sao cô và tổng giám đốc Ngô cũng chẳng có chuyện gì, tổng giám đốc Ngô bây giờ cũng đã ngoài 50 tuổi, cô mới không thèm đi làm mấy loại chuyện ghê tởm như vậy.

Cây ngay không sợ chết đứng, An Nhựt xoay người ngồi vào bàn làm việc của mình, đôi tay lật giờ tài liệu.

Tổng giám đốc Ngô trước khi đi vẫn đặc biệt dặn dò ông đồng ý cho Phan Mộng Lệ nghỉ phép một tháng, hơn nữa sẽ trả 7000 tiền lương cho cô ấy. Sau khi nói xong, tổng giám đốc Ngô liền đi.

Để lại Triệu Thâm Du đứng đó một mình tức đến mức dậm chân, Triệu Thâm Du cầm chồng tài liệu nặng chịch trên tay, thật muốn đá bay đôi giày cao gót vào mặt lão ta.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Triệu Thâm Du cúi đầu nhìn An Nhựt đang thoải mái lật giờ tài liệu, "An Nhựt, tôi thấy hình như hôm nay cô rất nhàn rồi thì phải, cô chỉ xem có 1/3 tài liệu báo giá thì liệu kết quả mà cô tính ra có chính xác hay không?"

Đúng lúc này, Mẫn Cần ông ọ đi tới, trên người cô ta là bộ đồ công sở màu vàng chói mắt, hai bàn tay lác lư khoe bộ móng tay mà cô ta mới làm.

Mẫn Cần đến Mậu Hưng trước An Nhựt 2 năm, hai cô đều là thành viên tổ 1 của bộ phận Marketing. Nếu nói An Nhựt thanh tú phóng khoáng thuần khiết như một đóa hồng trắng, thì Mẫn Cần lại là lướt bốc lửa như một bông hồng đỏ.

Bông hồng đỏ này và An Nhựt vốn không hợp nhau, cô ta luôn tìm mọi cách để công kích An Nhựt, nhưng An Nhựt từ đầu tới cuối đều không để cô ta vào trong mắt.

Điều đáng hận nhất trên đời này không phải là việc bạn xuất chiêu nhưng không đánh trúng đối thủ của bạn, mà là việc bạn đã ra hết chiêu trò nhưng đối thủ của bạn chưa một lần nào để bạn vào trong mắt.

Mẫn Cần vừa liếc mắt thấy An Nhựt và Triệu Thâm Du xảy ra mâu thuẫn, trong lòng không khỏi vui sướng khi người khác gặp nạn. Lập tức dẫm trên đôi giày cao gót cọc cọc đi tới trước mặt Triệu Thâm Du. "Trưởng phòng Triệu, chị cảm thấy gì mà nhiều vậy, đừng để mình mệt mỏi, để em cầm giúp cho."

Triệu Thâm Du là người biết thời thế, đem tất cả báo cáo đặt vào tay Mẫn Cần, sau đó khom người cầm tất cả báo cáo trên bàn làm việc của An Nhựt lên, tất cả đều đặt hết vào trong tay Mẫn Cần.

Sau đó mang theo ánh mắt cổ vũ vỗ vào vai Mẫn Cần nói: "Mẫn Cần, trong hai ngày em hãy xem hết tất cả chỗ báo cáo này, sau đó cùng với thành viên của tổ 1 tính ra một cái giá hợp lý. Nếu làm tốt việc này, nói không chừng năm nay khi tổ trưởng tổ 1 kiểm tra đánh giá sẽ chọn." Triệu Thâm Du không nói tiếp chỉ vút một ánh mắt khinh thường về phía An Nhựt.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Mẫn Cần vừa nghe đến đó, khuôn mặt chat đầy phấn của cô ta lập tức tươi rói, "Trưởng phòng Triệu, em nhất định sẽ cố gắng gấp bội, sẽ không phụ sự kỳ vọng của chị!"

Triệu Thâm Du chỉ ừ một tiếng, sau đó cao ngạo hất cằm rời đi.

Tháng này bị khấu trừ nửa tháng tiền lương, Triệu Thâm Du đem tất cả nợ nần đổ hết lên đầu An Nhựt, hạ quyết tâm, về sau nếu có cơ hội bà nhất định phải cho con nhỏ này bẽ mặt.

Trước mặt Mẫn Cần An Nhựt cố ý ngáp dài một cái, thoải mái tựa người vào lưng ghế.

Triệu Thâm Du mang tiếng là đã ngồi trên cái ghế trưởng bộ phận này nhiều năm, nhưng người nào mới là kẻ bán thân cầu vinh thật sự mà bà ta cũng không nhận ra.

An Nhựt vẫn còn nhớ rất rõ, vào một ngày sáu tháng trước, công việc trên tay cô rất nhiều, ngày nào cũng tăng ca đến tận tám giờ tối mới xong.

Hôm đó An Nhựt đi vào nhà vệ sinh một chuyến. Còn chưa bước chân vào nhà vệ sinh, An Nhựt đã nghe thấy một trận âm thanh hoan ái rất kịch liệt của một đôi nam nữ.

Nữ là Mẫn Cần, còn nam chính là người đứng đầu phòng kế hoạch, trưởng phòng Lý.

Lúc trưởng phòng Lý ở trên người Mẫn Cần, vừa nói gì mà tới rồi hả? Tiểu yêu tinh, thật chặt. Hầu hạ anh thật tốt, anh nhất định sẽ giúp em kéo con mụ Triệu Thâm Du kia xuống, cho em lên làm trưởng bộ phận Marketing.

Mẫn Cần rất nhanh đã nhận ra An Nhựt đang mặc trên người bộ quần áo hàng hiệu, trong lòng hiện lên sự ghen tị. "An Nhựt a, bộ quần áo em đang mặc thật đẹp a, bộ này ngoài chợ bán bao nhiêu vậy? Rất giống hàng thật a, so với hàng thật thì trông chẳng khác nhau là mấy."

Mẫn Cần không tin An Nhựt có tiền mua hàng hiệu, đây là trang phục công sở của Chanel mới tung ra thị trường Trung Quốc ba tháng trước chuyên dành cho tầng lớp trí thức.

Mục tiêu của Mẫn Cần chính là có được một cuộc sống xa hoa giàu có, tuy nhiên cô ta không có tiền để đi mua những bộ quần áo xa xỉ như vậy, nhưng vì muốn giả bộ giàu có nên Mẫn cần luôn đặt mua tạp chí thời trang nổi tiếng.

An Nhựt cười vô cùng sáng lạn, "Mẫn Cần a, rất lâu rồi em chưa tới chợ mua quần áo. Bộ quần áo này, chẳng lẽ chị đã nhìn thấy ở chợ bán rồi sao? Vậy mau mau đi mua cho mình một bộ đi, nói thật với chị, bộ quần áo này là do bạn trai em tặng em a, hàng thật giá thật, không tin chị sờ thử mà xem!"

An Nhựt nói xong, từ trên ghế làm việc đứng dậy.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Vốn An Nhựt cao hơn Mẫn Cần 2cm, hôm nay "đi cà" của Mẫn Cần tới nên cô ta chỉ đi một đôi giày cao 2 phân. Theo chiều cao của cơ thể mà so sánh thì khí thế của Mẫn Cần so với An Nhựt lại thấp đi một đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Than bùn, thì ra là thế!

An Nhựt giờ ồng tay áo tới trước mặt Mẫn Cần, trên mặt nở ra một nụ cười sáng chói, nụ cười này rơi vào trong mắt Mẫn cần lại cực kỳ chói mắt.

Mẫn Cần ôm một đồng tài liệu lùi lại phía sau một bước, cười nhạo một tiếng "Nhìn bộ dạng cổ hủ của cô mà xem, mua được đồ fake rẻ tiền mà cũng dám mặc đến công ty, không biết xấu hổ còn ở đây điều võ dương oai. Da mặt cũng thật dày, rõ ràng là già, vậy mà còn sống chết nói là thật, vệt chết còn cứng mồm."

An Nhựt thu lại cánh tay nhẹ nhàng phủi bụi trên tay áo, trên mặt vẫn mang theo ý cười như cũ.

Thứ hai nào Mẫn Cần cũng mua một quyển tạp chí thời trang danh tiếng, nhìn nhiều như vậy đương nhiên cô ta biết cách phân biệt đâu là thật đâu là giả. . . . Ha ha. An Nhựt ngồi trên ghế tựa, an nhàn xoay xoay chiếc bút bi trên tay, số tài liệu ấy đẩy cho Mẫn Cần cũng được, cô càng vui vẻ thoải mái tự tại.

Bàn làm việc của Mẫn Cần ở ngay bên cạnh An Nhựt, ngăn cách giữa hai bàn là một tấm thủy tinh trong suốt.

Mẫn Cần đem tài liệu để lên bàn làm việc, mắt vừa đụng phải đồng tài liệu này, tâm cô ta liền lạnh.

Nhiều như vậy, trong vòng hai ngày có thể xem xong sao? ! Đồng tài liệu này không hề liên quan tới điện tử, tất cả đều là báo cáo về kiến trúc xây dựng.

Đối với những thứ xi măng cốt thép này, Mẫn Cần một chút hứng thú cũng không có.

Bên tai truyền đến tiếng ngâm nga ca hát thoải mái vui vẻ của An Nhựt, lửa giận trong lòng Mẫn Cần lập tức xông ra. Đưa tay đập mạnh vào chông tài liệu, trừng mắt liếc nhìn An Nhựt một cái. "Hát cái gì mà hát, không thấy tôi đang bận túi bụi hay sao? Vậy mà cô còn ngồi đây quấy nhiễu tôi."

An Nhựt quay đầu thập phần buồn bực nhìn Mẫn Cần, "Mẫn Cần đại tiểu thư, trước kia lúc tôi phải xem một đồng lớn tài liệu, cô cũng ngồi một bên ca hát cất móng tay. Tôi còn chưa cất móng tay a, mới chỉ nhẹ nhàng ngâm nga vào khúc nhạc mà thôi, so với cô tôi đâu có là gì."

An Nhựt nói tới đây có ý thờ dài một hơi, sau đó đứng dậy cầm túi xách trên bàn làm việc.

Mẫn Cần nhìn thấy An Nhựt muốn dời đi, trong lòng không cam tâm, giọng nói của cô ta cũng tăng thêm mấy phần.

Tất cả đồng nghiệp của tổ 2, tổ 3 của bộ phận Marketing đều đang ngồi xem chuyện cười.

Trong lúc cách tổ đang cạnh tranh kịch liệt, mỗi thành viên trong tổ đều nhìn không vừa mắt nhau, tất cả đều muốn dành được phần thưởng cuối năm của công ty. Số tiền thưởng của công ty dành cho bộ phận Marketing đã được xác định, nếu một tổ bị loại thì tổ 2 và tổ 3 liền được hưởng nhiều hơn.

Cho nên, họ mang theo tâm tình chế giễu, nên không ai tới ngăn cản lửa đạn giữa An Nhựt và Mẫn Cần.

Trong mắt những người qua đường như bọn họ thì hai cô gái này vốn dĩ đã không hợp nhau, tác chiến quy mô nhỏ không sớm thì muộn cũng phải bùng nổ chiến tranh.

"An Nhựt, công ty 5 giờ mới tan tầm. Hiện tại còn chưa tới 9 giờ, cô cứ như vậy mà đi sao được? Nếu để trưởng phòng Triệu biết được, rất có thể sẽ đuổi cô ra khỏi công ty." Mẫn Cần cố ý đem chuyện An Nhựt muốn tan làm lớn tiếng nói cho mọi người biết, chỉ mong sao sẽ dẫn được trưởng phòng Triệu tới đây, sau đó trong ngày hôm nay đuổi cổ An Nhựt ra khỏi công ty.

Bề ngoài nhìn An Nhựt cực kỳ dịu dàng, nhưng một khi đã ra tay, thì cô tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nếu không, An Nhựt làm sao có thể lần lượt thoát khỏi sự vu oan hãm hại của Mẫn Cần được đây?

Khác với An Nhựt, Phan Mộng Lệ lại hết sức kiên định thật thà, cho dù có vất vả tới đâu thì cô vẫn cố gắng làm cho tới cùng. Phan Mộng Lệ đương nhiên không phải là đối thủ của Mẫn Cần, bởi vì cô ấy không biết dùng thủ đoạn.

An Nhựt hất cằm về phía Mẫn Cần, cô ta muốn làm lớn chuyện đây mà.

Thích âm ỉ thì cô chiều, điểm yếu của cô ta nằm trong tay cô, muốn hại cô ư, không có dễ như vậy đâu!

An Nhựt chắc chắn hai cái, bắt đắ dĩ nói. "Vừa rồi trưởng phòng Triệu nói, bởi vì thấy khoảng thời gian này tôi phải làm việc vất vả nên chị ấy đã ân chuẩn cho tôi nghỉ một hôm. Nếu như cô cũng muốn nghỉ, thì đi nói trực tiếp với trưởng phòng đi. Nhưng mà, tôi thấy Trưởng phòng Triệu ưu ái cô như vậy, cô vẫn nên ngoan ngoãn ngồi xem cho xong đồng báo cáo kia đi, bất quá, thành viên tổ 1 từ trước đến nay luôn hòa thuận lấy việc giúp người làm niềm vui, các thành viên khác sẽ giúp cô một tay đó."

An Nhựt nói tới đây, chợt nhíu lại lông mày, nhìn về phía một đồng nghiệp thuộc tổ 1.

Quan hệ giữa An Nhựt và những đồng nghiệp này không thân cũng không lạ, nhưng đối với Mẫn Cần suốt ngày ăn mặc đong đưa là lướt lướt thì họ cực kỳ chú ý.

Tổ trưởng tổ 1 đã đâm đơn xin từ chức, vừa rồi trưởng phòng Triệu cũng đã tuyên bố ý đồ của bà là muốn cho Mẫn Cần làm tổ trưởng tổ 1.

Ngay cả một bảng báo giá cô ta cũng làm không xong thì cô ta có thể ngồi lên vị trí tổ trưởng tổ 1 được sao?

Cho nên, những đồng nghiệp này trực tiếp làm lơ câu nói của An Nhựt, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Mẫn Cần tức đến không nói lên lời, chỉ có thể nặng nề khề hừ một tiếng, đợi đến khi trưởng phòng Lý thực hiện lời hứa, chính mình đã ngồi lên vị trí trưởng phòng Marketing, điều đầu tiên cô ta làm chính là xử lý con ranh An Nhựt này.

An Nhựt tiến lên vài bước, sau đó dừng lại, quyết định tặng cho Mẫn Cần một quả bom.

"Mẫn Cần a, nghe nói cô có người quen ở phòng kế hoạch? Vậy cô lại càng phải làm thật tốt báo cáo lần này, Mậu Hưng có ý muốn đầu quân sang lĩnh vực xây dựng, lần đầu thầu này cả phòng Marketing và phòng kế hoạch đều phải làm báo giá tham khảo." An Nhựt nói tới đây, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Mẫn Cần một cái.

Khí thế hung hãn của Mẫn Cần lập tức biến thành kinh ngạc cùng khủng hoảng, đôi bàn tay gắt gao nắm chặt tập tài liệu.

An Nhựt biết chuyện giữa cô và trưởng phòng Lý sao?

Không thể nào, mỗi lần cô ta và trưởng phòng Lý làm chuyện đó nếu không phải ở phòng trọ của cô ta thì chính là ở trong khách sạn.

Mẫn Cần cẩn thận suy nghĩ, chỉ có một lần mạo hiểm làm ở trong nhà vệ sinh nữ của công ty. Chẳng lẽ.

Hai mắt của Mẫn cần chớp lóe, cô ta muốn nhanh chóng đuổi cổ An Nhựt ra khỏi công ty!

An Nhựt không thèm để ý đến Mẫn Cần, trực tiếp cầm theo túi xách đi đến cửa thang máy, vừa vặn gặp được tổng giám đốc Ngô.

An Nhựt đang chuẩn bị giải thích với tổng giám đốc Ngô, ngờ đâu tổng giám đốc Ngô lại mang theo về mặt lấy lòng ấn thang máy hộ An Nhựt. "Hôm nay nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai có một nhiệm vụ trọng đại muốn giao cho cô. Tiểu An, phải làm thật tốt nha!"

"Tổng giám đốc Ngô, nhiệm vụ trọng đại gì ạ?" An Nhựt mang theo vẻ mặt tò mò hỏi.

Tổng giám đốc Ngô lộ ra một nụ cười đắc ý, "Con trai cả Lục Mặc Hiên của nhà họ Lục, thượng tá Hiên, ngày mai sẽ tới thị sát công ty chúng ta. Cậu ta đại diện cho tập đoàn Hồng Thiên, ngày mai phải tiếp đón thật chu đáo. Đối với việc đầu quân sang ngành mới của Mậu Hưng cực kỳ có lợi!"

Đinh một tiếng cửa thang máy mở ra, giờ thì An Nhựt hiểu rồi. Vì sao hôm nay tổng giám đốc Ngô lại khác thường như vậy, hôm nay Lục Mặc Hiên tới Mậu Hưng sao? Sao cô không nhìn thấy anh ấy nhỉ?

An Nhựt cứ như vậy bách vị tạp trần đi vào thang máy, giờ tay ấn thang máy, trong đầu cô bây giờ vẫn đang loạn thành một đoàn.

Cô chỉ quan tâm đến công trạng của mình mà thôi, bởi vì công trạng liên quan tới tiền lương. Đối những những danh gia vọng tộc kia cô không biết, cũng không có hứng thú để biết.

Bởi vì cho dù bạn biết nhiều hơn nữa thì tiền lương của bạn cũng không vì thế mà tăng lên.

Lục Mặc Hiên không chỉ xuất thân từ quân nhân mà anh còn được hậu thuẫn bởi gia đình trên thương giới. Bề ngoài thì cương nghị tuấn mỹ, là một người đàn ông thành thực có sức hấp dẫn chết người với phụ nữ.

Nhưng mà, không ai biết rằng, bên trong bộ mặt hoàn mỹ ấy là một tên hỗn đản, lưu manh!

Buổi sáng hôm nay lại vẫn còn ngồi trên người cô, vô liêm sỉ lột sạch quần áo của cô, lại còn rống rục nói do năng lực quan sát nhạy bén gì đó!

An Nhượng vừa sờ trán, cuộc sống của cô hình như không còn được yên bình như trước nữa, toàn bộ đều bắt đầu từ chuyện của Phan Mộng Lệ ngày hôm qua, hoặc là bắt đầu từ lúc cô xông vào lòng Lục Mặc Hiến.

----- Lạc đề -----

Tiếng lòng của Lục Mặc Hiến: An Nhượng nhanh nhanh xa lui mau, phúc hô hô

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cục cảnh sát

Lúc An Nhượng ra khỏi Mậu Hưng tâm tình của cô cực kỳ phức tạp.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Ma trảo của Lục Mặc Hiến đã vuron tới nơi cô làm việc rồi, ngày mai Lục Mặc Hiến cứ như vậy lấy thân phận đại cổ đông xuất hiện, mà cô lại phải mang khuôn mặt tươi cười nghênh đón anh.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, cô tới cùng là may mắn hay là xui xẻo đây?

Mặc kệ, dù thế nào hôm nay cô cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu như là bình thường, An Nhượng cười ra tiếng, thì cô chắc chắn đã bị bà trưởng phòng mắng cho to đầu rồi.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Nghĩ đến trưởng phòng Triệu, An Nhượng liền cảm thấy vô cùng sáng khoái. Bình thường điều vô dương oai giống như muốn giết người đến nơi, hiện tại thì tốt rồi, bà ta bị trừ nửa tháng tiền lương, cứ như vậy, liệu trưởng phòng Triệu còn có tâm tư đi thăm mỹ viện nữa không?

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng đeo túi xách đi về phía ngã tư, qua ngã tư sẽ có một trạm xe bus, cô chuyển xe hai lần, sau đó lại đi bộ thêm 5 phút sẽ đến được bệnh viện quân khu.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Sáng hôm nay vì quá vội nên cô chưa kịp hỏi Phan Mộng Lệ xem cô ấy có muốn giữ đứa trẻ ở trong bụng hay không.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Không phải An Nhượng nhẫn tâm, mà do Lý Thành Minh là loại người cặn bã, việc gì Phan Mộng Lệ phải sinh con dưỡng cái cho anh ta.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Nên An Nhượng quyết định sẽ khuyên Phan Mộng Lệ bỏ đứa bé trong bụng đi.

An Nhượng vẫn chưa đi đến ngã tư đường, không nghĩ tới sẽ gặp được tên đàn ông khốn nạn này, đêm qua cô đã nghĩ muốn giết chết tên đàn ông tồi này.

Hôm nay Lý Thành Minh bị cha vợ tương lai chửi bới một trận, hôn sự giữ hấn và Vũ Đình cũng vì thế mà đổ bể, sau đó lại bị sa thải khỏi Tòa thị chính.

Vốn dĩ mọi việc đều diễn ra rất tốt đẹp, hấn rất nhanh sẽ có thể thăng quan tiến chức, nhưng chính vì con đàn bà An Nhượng này đã khiến hấn trở nên thâm như vậy.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Lý Thành Minh đem nửa liều thuốc đang hút dở vứt xuống đất, hùng hùng hổ hổ xắn hai ống tay áo lên, tròng lón hai mắt, hung thần ác sát nhìn chăm chăm An Nhượng.

Không để ý người qua đường đang liếc mắt nhìn hắn, Lý Thành Minh vừa vung tay vừa gào thét, bộ dáng như muốn đánh An Nhượng. "Con đàn bà chết tiệt này, dám hại ông đây thế thảm như vậy, hôm nay xem tao xử lý mày như thế nào!"

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng đâu phải con cóc đâu mà chờ Lý Thành Minh tới đánh, Hiện tại Lý Thành Minh đang trong cơn giận dữ, ra tay mặc dù nhanh nhưng tâm không ổn định nên đòn tác của hắn cũng vì thế mà mất chính xác.

An Nhượng cũng đang tìm kiếm sơ hở của Lý Thành Minh, cả người nhanh chóng ngồi sụp xuống, chân phải vươn ra đem đôi giày cao gót sáu phân nghiêng thẳng vào chân hắn.

Lý Thành Minh kêu đau lên một tiếng, cả người mất cân bằng, liền tiếp lui về phía sau, thiếu chút nữa là ngã ngửa ra đằng sau.

An Nhượng đứng dậy, thập phần tiêu sái phui phui tay, xem ra đi giày cao gót cũng có cái lợi, nếu là giày cao gót hai ba phân như bình thường, thì hiệu quả sao có thể sánh bằng đôi giày cao gót sáu phân này được.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Lý Thành Minh giơ tay chỉ vào An Nhượng, khuôn mặt hắn càng lúc càng trở nên vặn vẹo, Lúc còn học Đại học Lý Thành Minh là một nam sinh nổi tiếng đẹp trai thanh tú, hắn chính là nhờ bộ mặt trắng nõn này nên mới có thể lừa gạt được Phan Mộng Lệ.

Không phải cứ trên mặt có sẹo bộ dáng lưng hùm vai gấu mới được coi là hung dữ, hung dữ thật sự phải giống như Lý Thành Minh đây này, khuôn mặt uồn ẻo vặn vẹo thành một đoàn. Muốn bao nhiêu ghê tởm liền có bấy nhiêu ghê tởm.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng cố ý làm ra một cái động tác nôn mửa, "Lý Thành Minh a, không phải anh muốn kết hôn với con gái của thư ký thị trường sao? Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, anh phải chú trọng hình tượng một chút. Nếu không, cha vợ tương lai của anh sẽ không đồng ý cho anh cưới con gái của ông ta đâu."

Lý Minh vừa nghe đến chuyện này, cả khuôn mặt liền đỏ bừng lên, An Nhượng chặc chặc hai cái, nhìn cái bộ dạng này của hắn mà xem, Phan Mộng Lệ thực sự đã mù rồi, nên mới có thể ở bên cái loại đàn ông như này 5 năm, tình cảm 5 năm, con mẹ nó đều bị chó tha hết rồi!

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

"Con đàn bà chết tiệt, mày còn dám nói đến chuyện hôn sự với tao sao? Nếu không phải mày, tao sẽ biến thành cái dạng như này sao! Hôn sự thất bại, công việc cũng mất. Đều là vì mày, con đàn bà khốn nạn, xem tao và nát miệng mày thế nào!" Lý Thành Minh rống to một tiếng, vung nắm đấm muốn đánh vào mặt An Nhượng.

Những người bên cạnh đang đứng xem náo nhiệt cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra, thì ra là vợ chồng son mâu thuẫn nên xảy ra tranh chấp, người trẻ bây giờ mà, muốn đánh nhau thì về nhà mà đánh a. Đóng cửa phòng rồi muốn đánh như thế nào thì đánh, cần gì phải gây gỗ trên đường lớn như thế này, làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng nặng nề hừ một tiếng, ôm chặt đầu né người sang một bên.

Sau khi Lý Thành Minh đánh trượt, An Nhượng lui về phía sau vài bước, lấy điện thoại ra muốn gọi 110.

Cô chẳng muốn dây dưa gì đến tên khốn này nữa, bây giờ hắn đang ở trước mặt mọi người điên điên khùng khùng, cho hắn vào đồn cảnh sát một thời gian, đúng lúc giải quyết vấn đề sinh hoạt tạm thời của hắn. Dù sao ở đồn công an ăn uống ngủ nghỉ đều không mất tiền, rất tốt.

Lý Thành Minh sao có thể để cho An Nhượng rảnh rồi báo nguy, hành động càng lúc càng nhanh.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Những người qua đường đứng một bên nhìn thấy đàn ông con trai như Lý Thành Minh lại đi đánh một cô gái như An Nhượng, trong lòng cũng không khỏi tức giận, con mẹ nó đúng là không phải đàn ông, trước mặt mọi người đánh con gái. Nhưng nhìn thấy Lý Thành Minh ngay cả một cô gái cũng đánh không lại, trong lòng không khỏi trào lên vẻ khinh thường.

Đôi khi con người chính là vậy a, mâu thuẫn với chính bản thân mình.

An Nhượng còn chưa kịp gọi 110, nắm đấm của Lý Thành Minh còn chưa kịp vung ra thì cảnh sát đã xuất hiện rồi.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng lập tức giả bộ ủy khuất, trong giọng nói như kim nén sự ghen ghét. "Chú cảnh sát à, cháu không quen người đàn ông này, có phải là anh ta

đã trốn bệnh viện ra đây không vậy? Vừa muốn cướp túi xách của cháu nay lại còn muốn đánh cháu nữa."

Chú cảnh sát dẫn theo 5 người cấp dưới đi lên, chỉ trong phút chốc đã khống chế được Lý Thành Minh đang điên cuồng kêu gào.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Lý Thành Minh vừa mắng chửi An Nhượng vừa vùng chân muốn thoát khỏi sự kiềm chế của cảnh sát.

"Thực xin lỗi, cô bé, ta sẽ cho người đi điều tra xem những bệnh viện gần đây có bệnh viện nào bị mất bệnh nhân hay không. Nếu như người phạm tội không phải bệnh nhân tâm thần, thì theo như những gì mà anh ta đã làm, cũng phải bị bắt giam từ 2 đến 6 tháng. Những chuyện phát sinh đều phải lập hồ sơ, cô bé theo ta về cục cảnh sát lấy lời khai."

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

An Nhượng nhìn chú cảnh sát nói xong, sau đó gật gù đầu, thực phiền toái, vẫn phải đến cục cảnh sát cho lời khai.

Đến ngã tư thứ hai rẽ trái một cái là tới cục cảnh sát, đi bộ đến đó chưa tới 10 phút.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Lý Thành Minh thật sự là quá ngu ngốc nên mới chọn nơi gần cục cảnh sát như thế này để ra tay với cô.

Bất quá có một việc An Nhượng không hiểu. Đứa trẻ trong bụng con gái của ngài thư ký thị trường cũng đã được 3 tháng rồi, hôn sự cứ nói bỏ là có thể hủy bỏ được sao?

An Nhượng cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn thấy có cái gì đó không hợp lý. Chẳng lẽ cái thai kia không phải của Lý Thành Minh, chẳng lẽ Lý Thành Minh bị lừa rồi sao?

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Về sau sự thật đã chứng minh, đứa bé trong bụng con gái của ngài thư ký thị trường - Vũ Đình không phải là con của Lý Thành Minh, cô ta đồng ý kết hôn với Lý Thành Minh chỉ để hợp pháp hóa đứa bé trong bụng mà thôi.

Đến cục cảnh sát, An Nhượng lại gặp một người ngoài ý muốn nữa, người này chính là bạn tốt kiêm cấp dưới của Lục Mặc Hiên.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Diệp Hạo sau khi rời khỏi nhà thì nhận được điện thoại của Thượng úy, anh ta kêu anh đến cục cảnh sát xem xét lại án kiện những năm qua.

Mặc dù chuyện này rất nhàn chán, mặc dù Diệp Hạo cũng là Thượng úy, nhưng nếu nói gì thì nói tên thượng úy kia cũng vào sớm hơn Diệp Hạo vài năm.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Lúc Diệp Hạo nhìn thấy An Nhượng thì không khỏi sùng sốt một phen, sau khi An Nhượng đi theo cảnh sát đi lấy lời khai, Diệp Hạo lập tức lấy điện thoại đi động.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Không xong rồi, người phụ nữ của Lục Mặc Hiên phạm tội bị bắt vào cục cảnh sát rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chủ ý tà ác

Một dáng người to lớn, toàn thân mặc tây trang màu đen trắng thối, các ngón tay khê vuốt ve ly thủy tinh trong suốt.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt vô cùng tuấn lãng của hắn.

Nếu trong mắt người con trai này không lóe lên sự tàn nhẫn, thì người khác sẽ tưởng hắn là một người con trai vô cùng ôn hòa.

Sau lưng hắn là một người con trai khác có dáng người cao lớn không kém, nhưng trên mặt người này hiện lên vẻ bức tức, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hung hăng đâm mạnh lên tường một cái.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Hành động này khiến cho người con trai đang cầm ly thủy tinh phải quay lưng lại nhìn hắn, giữa trán chột lóc lên sự bất mãn.

"Anh, em vẫn không hiểu nổi, dù là trên thương trường hay chính trị thì nhà họ Sở chúng ta luôn là một đại gia tộc vang danh thiên hạ. Còn sợ một cái nhà họ Lục hay sao? Cục tức này, em không nuốt nổi. Cự nhiên dám nổ súng về phía em, thật không muốn nữa mà!" Sở Cẩm nổi giận đùng đùng rống to một tiếng, sau đó lại vung nắm đấm đâm mạnh lên tường.

Sở Thiệu chậm rãi đi đến chiếc bàn làm việc được làm từ gỗ từ đàn thượng đẳng, ly thủy tinh trong tay cũng được hắn nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Nhìn bộ dáng mất kiểm soát của Sở Cẩm, Sở Thiệu hừ nhẹ ra tiếng.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

"Nhìn lại mày xem, chẳng lẽ mày chưa nghe qua câu, việc nhỏ không nhịn, sẽ loạn mưu lớn sao? Lục Mặc Hiên không phải nổ súng với mày, mà là nổ súng với nhà họ Sở. Mày nôn nóng muốn đi trả thù như vậy, mày nghĩ Lục Mặc Hiên sẽ ngồi không chắc? Hắn dám hướng mày nổ súng thì chắc chắn hắn không sợ về sau mày tìm hắn gây phiền toái! Lục Mặc Hiên vì sao nổ súng với mày, mày còn có mặt mũi để mở mồm hay sao!"

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Sở Cẩm cứ như vậy bị Sở Thiệu nắn, trong khoảng thời gian ngắn, không biết đáp lại thế nào.

Cuối cùng Sở Cẩm đi tới trước mặt Sở Thiệu, đôi bàn tay nắm chặt thành bàn tử đàn."Cục tức này em nuốt không trôi, nói cho anh biết, lần này đừng nghĩ sẽ ngăn cản được em. Con đàn bà kia, con mẹ nó em nhất định phải dành được, tưởng rằng em sợ thằng đó chắc. Lục Mặc Hiên cùng lắm mới đến được mấy ngày, mà nhà họ Sở chúng ta lại cấm rễ ở thành phố A này nhiều năm như vậy rồi, nếu lần này mà nhịn hắn, thì có khác gì bị cấm sùng!"

Sau khi nói xong, Sở Cẩm không thèm liếc mắt nhìn Sở Thiệu một cái trực tiếp xoay người đi về p

hía cửa, đập cửa đi ra ngoài.

Hai hàng lông mày của Sở Thiệu nhíu chặt lại với nhau, trong ánh mắt thoáng hiện lên sự tĩnh mịch

Sở Thiệu đưa tay xoa xoa mi tâm, sau đó nhấc điện thoại nội bộ công ty, tiếng nói trầm thấp vang vọng trong văn phòng làm việc rộng rãi.

"Tra xem người phụ nữ tên An Nhượng kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Lục Mặc Hiên?"

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Đầu bên kia điện thoại liên tục thưa vâng, sau khi Sở Thiệu cúp điện thoại, lại cầm lấy ly thủy tinh, ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên ly thủy tinh khiến nó vô cùng sáng chói.

Danh tiếng lẫy lừng của nhà họ Sở trong giới chính trị đã có từ thời ông nội hắn là Sở Vạn Hùng, nhưng vì vụ buôn bán vũ khí gần đây gặp chút sự cố nên khiến tinh thần của ông sa sút trầm trọng.

Quan chức nhà nước một khi bị tra ra có dính líu tới việc giao dịch vũ khí thì hậu quả thật khó lường.

Nếu Sở Vạn Hùng bị đánh đổ trên giới chính trị thì nhà họ Sở cũng như mất đi 2/3 nguồn vốn.

Cho nên, lúc này, không những không thể xung đột chính diện với Lục Mặc Hiên. Mà còn phải tạo một mối quan hệ tốt với hắn.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Sở Cẩm mới từ trong văn phòng tổng giám đốc ra chạy vào thang máy, đã bị một làn váy dài màu trắng ngăn lại.

Sở Cẩm đang trong cơn thịnh nộ, đầu rảnh lảng nhăng cùng với người đàn bà xa lạ này.

Sở Cẩm nhíu nhíu mày, vung tay tránh thoát khỏi cô ta."Lôi con đàn bà điên này ra khỏi công ty cho tao, bình thường bảo vệ chúng mày ăn bằng cái gì, phép tắc bình thường cũng quên rồi có đúng không? Chó mèo cũng được bước chân vào đây sao!"

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n

Bảo vệ bị Sở Cẩm mắng chửi một phen, trên mặt tất cả bọn họ đều hiện lên vẻ ngượng ngịu, vị tiểu thư này đâu phải đàn bà điên, cô ta là con gái của thư kí trị trường, bọn họ sao dám chọc vào a.

Mã Vũ Đình nghe thấy Sở Cẩm nói mình như vậy, trên mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Nhưng cô ta sao quản được nhiều như vậy, Sở Cẩn mới chính là cha của đứa bé trong bụng cô. Trước kia Mã Vũ Đình đã từng nói qua với Sở Cẩn, nhưng Sở Cẩn cho rằng cô nói bậy nên muốn đánh chết cô.

Roi vào đường cùng, Mã Vũ Đình chỉ có thể tìm một người trông có vẻ thành thực như Lý Thành Minh làm thế thân. Bác sĩ đã nói với cô rằng nếu cô bỏ đứa bé trong bụng đi, Mã Vũ Đình không muốn nên lại đến tìm Sở Cẩn thêm lần nữa.

Cho nên, đứa nhỏ này, Mã Vũ Đình nhất định phải giữ.

Nhưng mà bây giờ cô không thể trông cậy vào Lý Thành Minh nữa rồi, ba không đồng ý gả cô cho Lý Thành Minh. Người trong nhà đều muốn cô bỏ đứa bé trong bụng đi, Mã Vũ Đình không muốn nên lại đến tìm Sở Cẩn thêm lần nữa.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Mã Vũ Đình không hề giờ tay nú kéo Sở Cẩn, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, thút tha thút thít nói với Sở Cẩn. "Sở Cẩn, chuyện ba tháng trước anh quên rồi sao? Trong phòng bao của cậu lạc bộ Thịnh Thịnh."

Ba tháng trước Mã Vũ Đình cùng với mấy người bạn tốt tới Thịnh Thịnh vui chơi, hôm đó Mã Vũ Đình uống nhiều rượu, trên đường đi đến WC, khi quay trở lại thì vào nhầm phòng.

Sau khi Mã Vũ Đình tỉnh lại thì trên người trần như nhộng, cả người giống như bị xe tải cán qua chưa xót đau đớn không thôi, mà người nằm trên người cô chính là Sở Cẩn.

Sở Cẩn khẽ vỗ trán, ba tháng trước, đúng lúc hần buồn bực nhất thì lại có người đến nói chuyện ba tháng trước với hần. Hôm đó rượu của hần bị hạ thuốc, uống xong ly rượu kia liền hôn mê bất tỉnh. Làm gì còn hơi sức mà cười đàn bà?

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Tính cách của Sở Cẩn hào sảng tàn ác, nếu quả thực là hần làm, hần lập tức thừa nhận. Nhưng không phải hần làm, thì dù có lấy dao kề vào cổ hần, hần cũng không nhận.

Sở Cẩn liếc mắt ra hiệu với bảo vệ, "Đuổi con đàn bà này ra ngoài!"

Bảo vệ bị khí thế trên người Sở Cẩn dọa sợ, lập tức đi lên phía trước, giờ tay lên muốn kéo Mã Vũ Đình ra khỏi công ty.

Mã Vũ Đình nóng nảy, lúc đi qua người Sở Cẩn, hai bàn tay liền kéo chặt vạt áo của hần. "Đúng là con của anh, tôi không phải loại con gái bẩn thỉu. Tôi chỉ làm chuyện này với một mình anh, vì sao anh không chịu thừa nhận, anh chính là cha của đứa bé trong bụng tôi!"

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Mã Vũ Đình nói khiến cho tất cả nhân viên đều chấn động, ngại Sở Cẩn ở đây, nên họ không dám xì xào bàn tán. Chỉ có thể ngẩng đầu, trợn to hai mắt.

Sở Cẩn chỉ tay vào mặt Mã Vũ Đình, "Tôi cười đàn bà sao tôi lại không biết? Đứng ở chỗ này vu oan cho tôi. Có bản lĩnh thì cô sinh đứa bé ra, tôi sẽ đi giám định ADN!"

Nước mắt Mã Vũ Đình nhất thời rơi như mưa, Sở Cẩn không cần cô, muốn tìm một người đàn ông giả kết hôn cũng không được nữa rồi.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Hôm nay cô lên lút trốn ra ngoài, chỉ cần bị người trong nhà phát hiện, cô nhất định sẽ bị kéo lên bàn mổ bệnh viện.

Đúng lúc này đàn em của hần từ cửa lớn công ty đi vào, vừa thấy Sở Cẩn, lập tức đi lên phía trước thấp giọng nói, "Cẩn thiếu, hiện tại An tiểu thư đang ở cục cảnh sát."

Mã Vũ Đình cách Sở Cẩn một đoạn rất gần, hiện tại lại cực kỳ miễn cảm. Mặc dù giọng nói của đàn em hần rất nhỏ, nhưng Mã Vũ Đình vẫn nghe thấy rất rõ.

D-i-ễ-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-ý-Đ-ô-n

Không thể tin được trên khoé miệng Sở Cẩn lại nổi lên ý cười, thì ra hần không muốn thừa nhận đứa con trong bụng cô là vì hần đã thích người đàn bà khác rồi!

Sở Cẩn gật gật đầu, "Bây giờ liền đi cục cảnh sát tìm An Nhược."

Lần đầu tiên Sở Cẩn ăn phải cực tức lớn như vậy lại là do đàn bà làm hại, nếu như hần không cướp được cô ta trở về, trực tiếp ném lên giường, tứ chi đều trói chặt. Hung hăng lãng nhục cô ta một phen, để cho cô ta ba ngày không xuống được giường!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Đánh rắn phải đánh giập đầu

An Nhựt cẩn thận trả lời mấy câu hỏi của cảnh sát, đem mọi chuyện nói rõ ràng, nhưng những lời An Nhựt nói không phải tất cả đều là sự thật.

Trong lời khai, An Nhựt không hề nói mình quen biết Lý Thành Minh, mà chỉ nhấn mạnh cô gặp phải một kẻ điên, hơn nữa còn nghiêm khắc yêu cầu cảnh sát xử phạt Lý Thành Minh thật tốt.

Cảnh sát liên tục gật đầu, luôn mồm khẳng định sẽ nâng cao cảnh giác ở khu vực này, bảo đảm sự an toàn cho nhân dân, An Nhựt nghe xong hết sức hài lòng gật gật đầu.

Diệp Hạo nhàn nhả đứng dựa lưng vào vách tường phía sau, tất cả những gì An Nhựt nói anh nghe không sót một chữ. Thì ra là gặp phải kẻ điên, Diệp Hạo còn tưởng là An Nhựt phạm phải trọng tội gì nên bị áp giải đến cục cảnh sát. Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Diệp Hạo lập tức lấy điện thoại di động ra, lại gửi thêm một tin nhắn nữa cho Lục Mặc Hiên.

An Nhựt từ trên ghế đứng lên, cảnh sát lịch sự bắt tay với cô, sau khi cảm ơn cảnh sát xong, cô đi ra khỏi phòng lấy lời khai.

An Nhựt vừa bước chân ra khỏi phòng lấy lời khai mấy bước liền nhìn thấy một đám người áo đen đứng vây quanh một tên nhà giàu.

An Nhựt tập trung nhìn, cái vẻ mặt đắc ý của tên nhà giàu này không phải là tên Cẩn thiếu đề tiện vô liêm sỉ sao?

An Nhựt nhìn quanh bốn phía, nếu là ở Thịnh Thịnh, An Nhựt đối mặt với Sở Cẩn như thế này thì tỉ lệ an toàn rồi đi là không lớn. Nhưng hiện tại cô đang ở sở cảnh sát, nhiệm vụ của cảnh sát chính là bảo vệ nhân dân.

Cho nên, khí thế của An Nhựt lúc này rất lớn, chắc chắn hẳn không dám làm gì quá phận ở sở cảnh sát, huống hồ, bây giờ còn đang là ban ngày ban mặt!

Về mặt An Nhựt rất bình tĩnh, đôi mắt không nổi lên một gợn sóng, về mặt điềm tĩnh thanh nhã này khiến Sở Cẩn vô cùng ngứa mắt.

Nếu tính đến thời điểm bây giờ thì hẳn mới chỉ gặp con đàn bà này có hai lần, nhưng mỗi lần gặp à hẳn lại có một cảm giác khác.

Lần đầu tiên cảm thấy à là một người phụ nữ khá lạnh lợi giao hoạt và có vài cái võ công mèo cào, bây giờ gặp lại thì thấy à vô cùng bình tĩnh.

Chưa có một người phụ nữ nào khi nhìn thấy hắn mà một chút cảm xúc cũng không có như vậy! Trong lòng Sở Cẩn bắt đầu cảm thấy khó chịu, mắt công hắn cả đêm tìm cách bắt à về, à thì tốt rồi, bộ dáng an nhàn như không có chuyện gì!

An Nhựt tự động xem nhẹ sự phẫn hận bất mãn trong mắt Sở Cẩn, nghiêng đầu sang chỗ khác nói lớn với vị cảnh sát lúc này lấy lời khai của cô. "Cục cảnh sát có khách quý tới kia!"

Tiếng kêu của An Nhựt vang vọng cả cục cảnh sát, người đầu tiên đi ra chính là ông chú lấy lời khai.

Sở Cẩn chẳng thèm liếc mắt nhìn cảnh sát lấy một cái, đôi chân dài của hắn tiến lên một bước, vươn tay muốn tóm lấy cổ áo của An Nhựt. Toàn thân con đàn bà này toàn là hàng hiệu, thật đúng là con mẹ nó. Đẹp mắt, chỗ nên lôm thì lôm, cặp mông tròn cao vút. Mặc dù ngực không lớn lắm.

An Nhựt thấy vậy liền nhanh chân lùi về phía sau vài bước. Sở Cẩn nhìn vào mắt của cô khiến cô cảm thấy rất không thoải mái, giống như hắn đang nhìn xuyên qua quần áo của cô vậy.

An Nhựt lại kêu lên với cảnh sát, "Lại thêm một kẻ điên nữa này, chú cảnh sát à sao chú còn đứng im ở đó, không động thủ sao!"

Về sau lại xuất hiện thêm vài người cảnh sát, khi thấy trong cục cảnh sát xuất hiện một toán người áo đen bọn họ liền phát hỏa, dám gây sự trong cục cảnh sát không muốn sống nữa sao!

Nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy tên đàn ông cầm đầu mang vẻ mặt âm trầm kia, lập tức ngậm chặt mồm lại. Nhị thiếu gia nhà họ Sở, sao tự xưng Cẩn thiếu lại tâm huyết dâng trào hạ cổ tới sở cảnh sát vậy?

Sở Cẩn khề hắt cằm một cách kiêu ngạo, "Cô tưởng tôi không bắt được cô sao? Tôi một khi đã muốn ai, cho dù là đến Quỷ Môn Quan, tôi cũng sẽ lôi lại cho bằng được."

Tâm tình An Nhựt khề trầm xuống, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chỉ vì tên Lý Thành Minh vô duyên vô cớ đến gây sự với cô làm cô phải đến cục cảnh sát, hiện tại nửa đường lại xuất hiện thêm một tên Trình Giảo Kim.

An Nhựt nhìn nhìn đám cảnh sát đang đứng bất động xung quanh, tâm đầu đã lạnh đi một nửa, thì ra những tên cảnh sát này nói còn hay hơn cả hát!

"A, tôi chỉ đến xem lại hồ sơ. Vậy mà không ngờ trong cục cảnh sát lại xuất hiện một tên ôn thần." Tiếng nói vang dội mang theo ý cười châm chọc của một người con trai vang lên sau lưng An Nhựt.

An Nhựt quay đầu lại nhìn, thì ra là bạn tốt kiêm cấp dưới của Lục Mặc Hiên. Nhìn thấy Diệp Hạo, An Nhựt liền buông lỏng tâm tình. Diệp Hạo theo một phương diện nào đó mà nói, chính là đại diện cho Lục Mặc Hiên, Mặc dù Lục Mặc Hiên so với Sở Cẩm còn. Nhưng tốt xấu gì ở nơi công cộng Lục Mặc Hiên cũng sẽ không đánh cô.

Huống hồ, không có đến thời điểm quan trọng, cô tuyệt đối không thể để lộ bản lĩnh của chính mình, lời sư phụ dạy An Nhựt luôn ghi nhớ trong lòng.

Sở Cẩm nhìn thấy Diệp Hạo, trong mắt liền nổi lên một trận phong ba bão táp. Thì ra Diệp Hạo chính là người mà Lục Mặc Hiên phân phó bảo vệ An Nhựt, con đàn bà chết tiệt này, nhanh như vậy mà ả ta đã quyến rũ được Lục Mặc Hiên rồi.

Từ lúc ở câu lạc bộ Thịnh Thịnh Sở Cẩm đã nhận ra An Nhựt không hề quen biết gì với Lục Mặc Hiên cả, nhưng xem ra quan hệ giữa hai người này bây giờ rất tốt! Một lần nữa uy hiếp tới tự tôn đàn ông của hắn.

An Nhựt nhìn cảnh náo nhiệt trong cục cảnh sát, trong đầu thần thức không thôi. Đầu nói cây to đón gió, nhưng cô đâu phải cây đại thụ, sao lại nổi lên một cơn gió to như vậy.

Cục cảnh sát này là một phần của sở cảnh sát thành phố A, tổng cục nằm trong Tòa thị chính. Một đám cảnh sát đứng bên cạnh chưa bao giờ nhìn thấy một trận giao tranh lớn như vậy, một bên là nhị thiếu gia nhà họ Sở, một bên là Thượng úy Diệp, hai người đều không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào. Ài, xem ra thật phận của cô gái này cũng không phải tầm thường nhà.

Cục trưởng phân cục cảnh sát được cấp dưới báo tin bỏ dở bữa tiệc thịnh soạn buổi trưa cấp tốc chạy về cục cảnh sát. Nếu không nhanh chóng trở về thì cái chức cục trưởng này ông cũng đừng mong làm nữa!

Trận chiến của Sở Cẩm và Diệp Hạo bắt đầu, An Nhựt nhìn một hồi thì thấy ở đây chẳng có chuyện gì liên quan đến cô cả, đang chuẩn bị lặng lẽ rút lui, thì người đàn ông buổi sáng bị cô hung hăng mắng chửi đã xuất hiện rồi.

Toàn thân Lục Mặc Hiên là quân trang màu xanh thâm thẳm tấp, quân hàm ba sao hai vạch sáng chói trên cầu vai, bộ mặt nghiêm túc giống pho tượng, mũi cao thẳng, ánh mắt thâm thúy như nước, đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch lên.

Cho dù đám cảnh sát này chưa gặp mặt Lục Mặc Hiên bao giờ, nhưng quân hàm trên cầu vai đủ để bọn họ phải mở to hai mắt mà nhìn.

Sở Cẩm khẽ nhún mày, trong mắt chợt lóe lên sự tàn nhẫn, lại là Lục Mặc Hiên!

Trong đầu Diệp Hạo cảm thán liên tục, ánh mắt đại biến nhìn về phía An Nhựt, Lục Mặc Hiên quả thực đối xử rất tốt với cô gái này đi!

"Chuyện ở Thịnh Thịnh đã quên rồi sao? Tôi không ngại dùng M80 khiến cậu ghi lòng tạc dạ đâu." Lục Mặc Hiên đi tới, môi mỏng nhẹ nhàng phát ra tiếng, cực kỳ nhạt nhẽo nói.

Lời nói mặc dù nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng lực sát thương lại lớn như mười quả bom hợp lại.

Sắc mặt Sở Cẩm nhất thời biến thành màu gan heo, Lục Mặc Hiên không thèm liếc mắt nhìn Sở Cẩm lấy một cái trực tiếp nắm lấy tay An Nhựt.

"Bị kẻ điên bám lấy rồi hả?" Lục Mặc Hiên cau mày hỏi.

Kẻ điên trong miệng Lục Mặc Hiên chắc chắn là chỉ Lý Thành Minh, nhưng Sở Cẩm không biết Lý Thành Minh tới gây phiền phức cho cô. Cho nên, liền nghĩ rằng kẻ điên trong miệng Lục Mặc Hiên chính là đang ám chỉ hắn.

Bàn tay to bè của Sở Cẩm vùng lên, "Đsnh cho tao! Lục Mặc Hiên, đừng tưởng rằng ông đây sợ mày."

Sở Cẩm nói xong nhưng thuộc hạ của hắn vẫn không hề nhúc nhích.

Sở Cẩm vừa muốn mắng chửi, liền nhìn thấy một chiếc ô tô lớn có màn che đang đỗ ngoài cửa cục cảnh sát. Sở Cẩm nhìn lại, sắc mặt lập tức đen thui. Được lắm Lục Mặc Hiên, biết đánh rắn phải đánh giập đầu!

Sở Cẩm bây giờ không nhận ra mùi vị gì, An Nhựt cũng không thể chạy được đi đâu. Nguyên nhân cuối cùng không phải là do Lục Mặc Hiên ban ngày ban mặt gắt gao nắm tay cô hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giúp anh đội lên

Mặc dù theo năm tháng thân thể Sở Vạn Hùng có chút hơi 'phì nhiêu', nhưng khí thế trên người vẫn không hề giảm, lò mò có thể thấy được phong thái lúc còn trẻ của ông ta.

Sở Vạn Hùng đi vào cục cảnh sát, ông ta lễ độ chào Lục Mặc Hiên một tiếng, Lục Mặc Hiên cũng lịch sự đáp lại ông ta.

Sở Cẩm nhìn thấy bộ dáng cung kính của Sở Vạn Hùng với Lục Mặc Hiên, lại nhìn An Nhược như chim nhỏ nép vào lòng người, lông mày trên người bỗng chốc xù lên. Vừa muốn lớn tiếng ôn ào, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Vạn Hùng kim lại.

Sở Cẩm không biết sợ ai chỉ sợ mỗi ông nội của hắn là Sở Vạn Hùng. Vì sao Sở Cẩm lại sợ Sở Vạn Hùng đến vậy, ngọn nguồn bắt đầu từ lúc Sở Cẩm còn bé.

Trước đây bất luận là ở trường hay ở nhà Sở Cẩm đều như một vị vương gia phách lối, thường xuyên gây sự, Sở Vạn Hùng thì luôn bận rộn chuyện chính sự, nào có thời gian rảnh mà quản lý cháu trai.

Về sau, Sở Cẩm gây chuyện tày đình ở trường, hắn đánh một bạn học khiến cậu bé đó phải nhập viện. Cha mẹ cậu bé đó làm bộ muốn âm ỉ lên các cấp chính quyền, Sở Vạn Hùng rất tức giận lôi Sở Cẩm tới bệnh viện, ở trước mặt mọi người, cầm gậy có gai nặng nề đánh vào mông Sở Cẩm.

Mông Sở Cẩm nhất thời nở hoa, máu chảy không ngừng.

Một khoảng thời gian sau đó, Sở Cẩm chỉ cần nhìn thấy ghế dựa là bắt đầu hoảng sợ, mông đau đớn run lên từng hồi. Sau trận đòn roi đó của Sở Vạn Hùng, mơ hồ đã để lại bóng ma trong đầu Sở Cẩm.

Nụ cười trên mặt Sở Vạn Hùng có thể nói là hiền hòa, ông ta mở lời nói với Lục Mặc Hiên, "Thượng tá Hiên, Sở Cẩm làm cậu khó chịu xin cậu đừng để ở trong lòng. Ta cam đoan sẽ quản giáo lại nó thật tốt, rất nhiều năm rồi ta chưa được gặp lại ông nội của cậu, Lục lão thượng tướng vẫn khỏe chứ hả?"

Sở Vạn Hùng vừa nói vừa nhìn bàn tay đang nắm chặt tay An Nhược của Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên gật gù đầu, trong giọng nói mang theo sự xa cách rõ ràng. "Ông Sở biết ông nội của tôi thì cũng coi như là trưởng bối của tôi rồi, ông cứ gọi tên tôi là được rồi. Ông nội của tôi giờ đã về hưu, ở nhà đánh quyền đem chim đi dạo, sống yên tĩnh qua ngày, nên cả người vẫn còn rất khỏe mạnh. Đầu có giống ông Sở đây, đến bây giờ mà vẫn còn bận rộn với chuyện chính sự."

Mặt Sở Vạn Hùng đột nhiên cứng đờ, lời này của Lục Mặc Hiên nghe như thế nào cũng giống như đang khuyên ông nên rút lui khỏi giới chính trị.

Trên mặt Sở Vạn Hùng thoáng qua vẻ mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục ý cười. "Lục lão Thượng tướng dạy dỗ cháu trai rất tốt, đây có phải là bạn gái của Mặc Hiên không?"

Sở Vạn Hùng cứng họng rớt cuộc đêm vấn đề đặt trên người An Nhược.

Cả người An Nhược cứng đờ, đang muốn trả lời là không phải. Ai biết được có người còn sốt ruột hơn cả cô.

Sở Cẩm giận tới mức trừng lớn hai mắt, chỉ vào An Nhược nói. "Ông nội, đây là người đàn bà của cháu!"

Sở Cẩm vừa nói xong, làm cho một đám cảnh sát ở đây bị dọa sợ, mọi người nhao nhao thăm nghĩ, nếu theo cách nói của Cẩm thiếu thì cô gái này hẳn là bạn gái của Cẩm thiếu. Nhưng tình huống bây giờ rõ ràng là Thượng tá Hiên đang gắt gao lôi lôi kéo kéo cô gái đó mà. Lại nhìn cô gái này, trên mặt không chút biểu tình, bộ dáng như mọi chuyện chẳng liên quan tới cô.

Lục Mặc Hiên không đáp lại, biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, nhưng An Nhược nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt Lục Mặc Hiên càng ngày càng trở nên âm trầm.

Trong lòng An Nhược cứng lại, một màn như này không phải nên xuất hiện trên phim truyền hình dài tập thôi sao! Sao lại khoa trương đến nỗi roi trướng trên đầu cô vậy.

Dựa theo thể loại phim võ thuật, thì thân là người đàn ông nắm giữ địa vị cao sẽ vì cô mà lấy cái chết ra để đe dọa, sau đó hai người ân ái một phen, sau đó nữ hai người sẽ sống bên nhau suốt đời, cuối cùng vẻ đẹp lung linh ấy sẽ khiến bạn ngây chết.

Sở Vạn Hùng xoay người lại, trực tiếp vung tay mang theo vẻ ngoan độc làm bộ như muốn thưởng cho Sở Cẩm một bạt tai.

Sở Cẩm nhìn thấy cánh tay của Sở Vạn Hùng vung lên, mông lại bắt đầu run rẩy, mặc dù trong tay Sở Vạn Hùng không có vũ khí, nhưng bóng ma trong lòng Sở Cẩm vẫn không thể nào tiêu biến đi được.

Một màn tiếp theo này suýt chút nữa đã khiến cho cô bật cười. Con người tàn nhẫn như Sở Cẩm không ngờ lại như một đứa bé hoảng sợ chạy tới phía sau của cánh cửa thủy tinh, hai con mắt gắt gao nhìn cánh tay của Sở Vạn Hùng.

An Nhược rất nề tính nên không bật cười, nhưng Diệp Hạo thì khác, giọng nói của Diệp Hạo vốn dĩ đã rất lớn rồi, hơn nữa bộ dáng bây giờ của Sở Cẩm khác hẳn với vẻ mặt tàn nhẫn của hắn khi ở Thịnh Thịnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả đại sảnh của cục cảnh sát vang vọng tiếng cười của Diệp Hạo.

Lục Mặc Hiên nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Sở Cẩm liền hối hận lúc trước đã lấy M80 ra để uy hiếp hắn, Sở Cẩm căn bản không xứng để M80 chăm sóc.

Sau một lúc trốn sau cánh cửa thủy tinh, buồn bực nắm chặt hai đấm, quá con mẹ nó mất mặt rồi ! Sao mỗi lần hắn đụng phải Lục Mặc Hiên thì đều không có được một kết cục nào tốt đẹp vậy, cướp đàn bà thì cũng đã cướp rồi. Nhớ ngày đó, hắn dùng thủ đoạn tàn nhẫn để chinh biết bao nhiêu người.

Khuôn mặt Sở Vạn Hùng đen lại, ông mới chỉ vung tay lên chứ chưa có đánh a, tên súc sinh này lại không có chút tiền đồ nào mà chạy trốn.

Bên tai Sở Vạn Hùng vang lên tiếng cười to của Diệp Hạo, trong đầu càng thêm tức. Nhà họ Diệp, nhà họ Lục đều sản xuất ra những người ưu tú, tại sao nhà họ Sở lại. Trong lòng Sở Vạn Hùng, so với Sở Thiệu thì Sở Cẩm còn thân thiết hơn một chút. Sở Vạn Hùng vẫn luôn muốn đem nghiệp lớn nhà họ Sở giao hết cho Sở Cẩm, nhưng Sở Cẩm làm gì có chút bản lĩnh nào, chỉ toàn đi gây chuyện thị phi.

Diệp Hạo sau khi cười to một trận, sau đó phát tay nói với Lục Mặc Hiên: "Đi thôi, trò cười này kết thúc rồi."

An Nhục đã sớm muốn rời khỏi chỗ này, vốn muốn đi sớm một chút, nhưng bàn tay bị Lục Mặc Hiên nắm chặt, không còn cách nào khác chỉ có thể cùng anh đứng ở chỗ này.

Lục Mặc Hiên gật gật đầu, sau đó khách khí nói với Sở Vạn Hùng vài câu. Cuối cùng dưới ánh mắt phẫn hận của Sở Cẩm kéo tay An Nhục rời khỏi đây.

Mãi đến khi đi ra khỏi cục cảnh sát, thoát khỏi ánh mắt của Sở Cẩm, An Nhục mới bỗng nhiên nâng lên đùi phải, dùng giày cao gót tấn công Lục Mặc Hiên. Mỗi lần gặp lại Lục Mặc Hiên cô đều rất kinh ngạc!

An Nhục bề ngoài nhìn thì có vẻ nhu nhược, nhưng tính tình này của cô thì tuyệt đối không phải. Điểm này, về sau Lục Mặc Hiên thấu hiểu rất rõ, An Nhục chính là một tiểu hồ ly tà mị!

Lục Mặc Hiên dùng lực giữ chặt tay An Nhục, đem cổ tay cô xoay ngược một vòng, đùi phải thon dài theo lực đá của An Nhục mà nâng lên.

An Nhục bị thông phát hiện, cô không những không đá được Lục Mặc Hiên, mà ngược lại cô đang ngồi trên đùi anh, hơn nữa chân của Lục Mặc Hiên còn đang để ở nơi đó của cô.

Em gái của cô bị quấy rồi!

An Nhục hung hăng trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên, giờ túi xách lên ném vào đầu anh.

Lần này Lục Mặc Hiên không hề né tránh, chiếc mũ quân đội màu xanh thẫm của anh bị cô đánh văng ra ngoài. Không có mũ để che dấu, bộ dáng thích thú của Lục Mặc Hiên càng lộ rõ hơn, tất cả đều được An Nhục thu vào trong mắt.

Diệp Hạo khom lưng nhặt lên chiếc mũ bị lăn lộn mấy vòng trên đất, chắc chắn một tiếng "Lục Mặc Hiên, vì một cô gái mà đến ngay cả mũ cũng không cần rồi. Câu đầu tiên khi nhập ngũ không phải là."

"Diệp Hạo, cậu ngứa da đúng không, mình không ngại cự cậu đi tập huấn đâu." Lục Mặc Hiên liếc xéo Diệp Hạo một cái, lạnh lùng nói.

Diệp Hạo lập tức đưa trả mũ cho Lục Mặc Hiên, "Được, đừng cử mình đi. Mình sợ cậu rồi vẫn không được sao? Quân mũ ở chỗ này, nên xin Thượng tá Hiên đại nhân đại lượng thu hồi mệnh lệnh vừa ban ra."

An Nhục trong lòng xấu hổ, quân nhân rất chú trọng quân mũ mà cô lại đáng rớt quân mũ của Lục Mặc Hiên, đây chính là hành động khác người rồi.

An Nhục tiếp nhận quân mũ trong tay Diệp Hạo, nói với Lục Mặc Hiên, "Anh thả em xuống đi, vừa rồi là do em hơi xúc động, đối với quân nhân mà nói."

An Nhục còn chưa nói xong, khuôn mặt Lục Mặc Hiên đã kề sát An Nhục thêm một chút, "Nếu là do em làm rơi thì em giúp anh đội lên là tốt rồi, anh không so đo khuyết điểm này của em."

Diệp Hạo sau khi nghe xong khoe môi liền giật giật, Lục Mặc Hiên thật đã vút hết mặt mũi đàn ông đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dù sao cũng là của anh

An Nhượng không nói thêm gì nữa, trực tiếp cầm mũ đội lên cho Lục Mặc Hiên, chiếc mũ che khuất một phần khuôn mặt của anh, càng tăng thêm vài phần nghiêm túc và khí khái anh hùng.

Chiếc mũ che đi ánh mắt có phần hơi nhú lại của Lục Mặc Hiên, hai bàn tay to lớn của Lục Mặc Hiên lập tức nắm lấy eo thon của An Nhượng, An Nhượng hạ chân đứng vững trên mặt đất, đôi bàn tay to lớn đang nắm eo An Nhượng lại dùng lực một cái.

Động tác này của anh cực kỳ nhanh, An Nhượng chưa kịp đưa tay ngăn cản, cả người đã bị Lục Mặc Hiên bế lên.

Người trong cục cảnh sát đi qua nghi hoặc nhìn người quân nhân danh tiếng lấy lưng đang bế một cô gái đi vào trong chiếc xe việt dã quân dụng, sau đó chiếc xe nhanh chóng rời khỏi cục cảnh sát.

Có mấy người đi đường hiếu kỳ dừng lại nhìn ngắm chiếc xe quân dụng kia.

Diệp Hạo bất đắc dĩ ngẩng đầu liếc mắt một cái xem thường, cuối cùng lại nghiêm túc giải thích với mọi người. "Cô gái đó đi lại bất tiện, thân thể lại đang bị thương nên phải nhập viện ngay lập tức."

Mấy người qua đường dừng lại nghe thấy thế, bưng tỉnh đại ngộ, cuối cùng lại liên tục khen ngợi: "Giải phóng quân thật tốt, vì nhân dân suy nghĩ."

Bên cạnh có một cô gái trẻ tuổi cười phụ họa, "Đúng vậy a, bộ dáng của người quân nhân vừa rồi trông rất chính trực, rất tuần tú."

Khóe miệng Diệp Hạo lại liên tục co giật, tên Lục Mặc Hiên này càng ngày càng gian xảo.

Bị Diệp Hạo oán thầm nhưng Lục Mặc Hiên bây giờ đang rất tiêu sái vững vàng lái xe, rất nhanh lại đi qua thêm một cái ngã tư nữa.

Lúc đầu An Nhượng tưởng rằng Lục Mặc Hiên sẽ đưa cô tới bệnh viện quân khu, nhưng chiếc xe càng đi về phía trước, An Nhượng lại càng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Khi nhìn thấy trên bảng hướng dẫn ghi rõ ràng 3 chữ 'đường Hồng Kiều', hai mắt An Nhượng ngay tức khắc mở thật lớn, Lục Mặc Hiên căn bản là không có tới bệnh viện quân khu đi. Đường Hồng Kiều này là hướng đi ra vùng ngoại ô mà!

An Nhượng quay đầu lại, mở to hai mắt thể hiện sự bất mãn. "Thượng tá Hiên, em muốn tới bệnh viện quân khu. Phía trước là đường Hồng Kiều, anh muốn dẫn em đi đâu?"

Lục Mặc Hiên vẫn không hề động đậy, nhẹ nhàng nhún chân ga một chút, tốc độ xe lập tức tăng lên. Gió qua cửa sổ thổi vào trong xe, tóc An Nhượng theo gió nhẹ nhàng lay động.

Khi chiếc xe đi đến đường Hồng Kiều, bàn tay An Nhượng vỗ mạnh vào thành ghế, giọng nói cũng trở nên mềm mại. "Thượng tá Hiên, xin anh thương xót, khó khăn lắm em mới được nghỉ ngơi 1 ngày, ngày mai vẫn phải đi làm nữa, không rảnh để cùng anh ra ngoại ô chơi đâu. Tới chiếc cầu phía trước thì anh cho em xuống, chỗ đó đúng lúc là trạm cuối của xe điện ngầm."

Mặt An Nhượng nhăn nhó như trái khế qua, vốn dĩ cô dự định sáng nay sẽ ngồi nói chuyện với Phan Mộng Lệ, giữa trưa ra ngoài mua một chút đồ dùng hàng ngày, buổi chiều ngủ một chút sau đó lướt web.

Kết quả a. bây giờ cô thực sự rất mệt.

Lục Mặc Hiên khẽ liếc mắt nhìn An Nhượng một cái, nhưng tốc độ của xe vẫn không hề giảm. "Thời gian ngày mai của em là của anh, đừng nào thì cũng là của anh, thêm một ngày hôm nay cũng chẳng sao."

Bán mặt mướt đáng của An Nhượng nhất thời đen lại, chính xác, thời gian ngày mai của cô chính là của Lục Mặc Hiên, ngày mai Lục Mặc Hiên muốn mang thân phận cô đồng đến công ty để khảo sát, tổng giám đốc Ngô rất coi trọng chuyện này.

An Nhượng nắm chặt hai nắm đấm, Lục Mặc Hiên chính là đang trắng trợn uy hiếp cô, nếu như hôm nay cô không theo anh không chừng ngày mai anh sẽ hại chết cô!

Ánh mắt An Nhượng lộ ra một tầng tà khí, làm roi quân mũ của anh thì có gì ghê ghớm chứ, nên tặng anh hai cái bạt tai mới phải!

Lục Mặc Hiên đã vô si đến mức chuyên nghiệp rồi, An Nhượng vượt trán, lại nhìn xuống, sống ở trên núi, sợ gì không có củi.

Không thấy An Nhượng có động tĩnh gì, khóe miệng Lục Mặc Hiên lại cong lên, ánh mắt lộ ra ý cười.

Đi qua Hồng Kiều, lại đi thêm nửa tiếng nữa, một tòa kiến trúc không to lắm hiện ra trước mặt, không khí giống như được thanh lọc cực kỳ tươi mới trong lành.

An Nhượng nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, trước đây lúc ngồi xe bus trở về nhà, mặc dù xe bus cũng đi qua vùng ngoại ô, nhưng mà cô cũng chỉ thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, sau đó đầu lại tự vào lưng ghế mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần.

"Lần này cần đến thôn Đường thăm hỏi một người đã tham gia chiến đấu trong Hồng quân công nông Trung Quốc." Lục Mặc Hiên nhàn nhạt nói.

Cả người An Nhựt cũng đờ, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác. "Tham gia chiến đấu trong Hồng quân công nông Trung Quốc sao? Vậy bây giờ chắc ông ấy cũng phải 80, 90 tuổi rồi nhỉ?"

Ông nội An Nhựt cũng tham gia kháng chiến chống Nhật, cuối cùng bất hạnh hy sinh, nghe bà nội nói, ông nội vì bảo vệ cho Tham mưu trưởng nên mới hy sinh. Nghĩ đến ông nội bà nội, trong lòng An Nhựt không khỏi trùng xuống.

Lục Mặc Hiên nhìn ra sự đau thương của An Nhựt, hôm nay vốn dĩ không muốn dẫn cô tới đây, nhưng lúc anh nhìn thấy 2 tin nhắn của Diệp Hạo gửi tới, Lục Mặc Hiên cũng chẳng thêm quản nhiều chuyện như vậy, trực tiếp lấy xe của cục cảnh sát lao tới.

"Ông ấy họ Triệu, em gọi cứ gọi ông ấy là ông nội Triệu là được rồi", giọng nói trầm ổn nhẹ nhàng truyền vào tai An Nhựt, kéo An Nhựt ra khỏi dòng suy nghĩ.

An Nhựt quay đầu cười cười nhìn Lục Mặc Hiên, "Được, thì ra là tới thăm cựu chiến binh."

Làm cô tưởng rằng Lục Mặc Hiên tự dựng phi xe tới vùng ngoại ô hoang vắng như vậy là để giờ trò đùa bại với cô.

Nụ cười tươi rói của An Nhựt lại bắt đầu tỏa nắng ấm áp, chiếu rọi thẳng vào trái tim của Lục Mặc Hiên.

"Hôm nay có thể sẽ phải ở lại nhà ông nội Triệu một ngày." Cánh môi Lục Mặc Hiên khẽ đóng mở vài cái, phun ra một câu như vậy.

An Nhựt nhẹ nhàng a một tiếng, ở lại nhà ông nội Triệu một ngày thì ngày mai cô làm sao trở về đi làm được? Vậy chẳng phải hôm nay không có ai chăm sóc cho Phan Mộng Lệ hay sao?

Lục Mặc Hiên đoán được suy nghĩ của An Nhựt, "Ngày mai em sẽ cùng anh tới Mậu Hưng."

An Nhựt mắt bình tĩnh, nếu ngày mai Lục Mặc Hiên cùng cô tới công ty thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng rửa sạch được!

"Không được, lời đồn đãi trong công ty rất đáng sợ, nếu chuyện này bị đồn ra thì em chết chắc." An Nhựt trực tiếp lắc đầu phủ quyết Lục Mặc Hiên.

Sắc mặt Lục Mặc Hiên trùng xuống, cô cứ tiếp tục trốn anh như vậy sao? Liên quan tới anh thì chẳng phải mọi chuyện đều tốt đẹp hay sao?

Lục Mặc Hiên khẽ hừ một tiếng, An Nhựt càng trốn, anh càng muốn lời đồn được truyền ra. Lục Mặc Hiên có hứng thú với Mậu Hưng chẳng qua là vì An Nhựt làm việc ở trong đó.

Không thấy Lục Mặc Hiên đáp lời, An Nhựt đưa tay chọc chọc vào cánh tay của Lục Mặc Hiên. "Này, ngày mai không phải anh định cùng em tới Mậu Hưng thật đó chứ? Đừng a, có vẻ không hay cho lắm? !"

Lục Mặc Hiên khẽ chuyển vô lăng một cái, tốc độ xe nhanh chóng giảm xuống, két một tiếng, chiếc xe quân dụng việt dã đỗ lại bên đường.

Lục Mặc Hiên còi mũi để ở ghế sau, sau đó nheo mắt nhìn An Nhựt.

An Nhựt lui về phía sau một chút, tay phải cầm chốt mở cửa xe, nếu Lục Mặc Hiên dám là chuyện xằng bậy, cô lập tức nhảy xuống xe.

Lục Mặc Hiên nhìn An Nhựt bằng ánh mắt mờ ám. "Cửa xe bị anh khóa rồi, em muốn chạy trốn đi đâu?"

Chỉ một câu rất nhẹ nhàng đã khiến cho bàn tay đang nắm chặt chốt cửa của cô bất lực buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cực kỳ kích thích

Tay trái An Nhựt nắm chặt thành quyền đâm mạnh vào ngực Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên không hề né tránh, liên tiếp bị An Nhựt đâm cho mấy phát.

Lục Mặc Hiên tham gia rất nhiều buổi huấn luyện dã ngoại, nên quả đấm này của An Nhựt đối với anh cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi. Không những không cảm thấy đau, mà khi bị con mèo hoang nhỏ này cào cấu trong lòng anh lại cảm thấy ngứa ngứa.

Lục Mặc Hiên mím chặt cánh môi, cả người dần dần ngã về phía An Nhựt.

An Nhượng thu mình về chỗ cửa xe, tấm lưng gắt gao dựa vào cửa xe phía sau, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú được phóng đại trước mắt.

Khoảng cách giữa cô và anh rất gần, hơi thở ấm áp của Lục Mặc Hiên không ngừng phả lên mặt An Nhượng. Chỉ cần Lục Mặc Hiên khẽ cúi đầu xuống, thì môi anh sẽ dán lên đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng kia của An Nhượng.

Lục Mặc Hiên thân nhiên nhìn khuôn ngực đang phập phồng theo từng nhịp thở của cô, khóe mắt mờ hồ lộ ra ý cười.

An Nhượng nghiêng đầu nhìn về phía ghế lái sau lưng Lục Mặc Hiên, cô nâng đôi bàn tay chống đỡ lồng ngực rộng lớn của Lục Mặc Hiên, cánh môi không ngừng khép mở. "Thân là quân nhân, hơn nữa lại là người lãnh đạo, không thể làm bậy với nhân dân a, anh mau tránh ra cho tôi!"

Lục Mặc Hiên giữ chặt tay trái mảnh khảnh của An Nhượng, "Chẳng lẽ em không biết ở trong bóng tối đàn ông rất nhạy cảm sao? Vốn anh cũng không muốn làm bậy, nhưng em lại đẩy anh như vậy, khiến anh lại bắt đầu có suy nghĩ đó."

An Nhượng nghiêm mặt nhìn cánh tay đang bị Lục Mặc Hiên giữ chặt, quay đầu nhìn về phía sau xe đầu bắt giắc cũng đuổi thẳng đầu ra. "Anh cái tên khôn kiếp này! Tôi nhất định đấu tranh tới cùng, thề chết cũng không khuất phục!"

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười một cái, mèo hoang nào có dễ dàng bị khuất phục như vậy?

Anh mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay An Nhượng, đầu Lục Mặc Hiên khẽ tựa vào trán của An Nhượng, đỉnh mũi hai người cứ như vậy mà dán vào nhau. "Vậy thì chúng ta thử xem, anh không ngại chuyện xe lắc lư."

An Nhượng bị chọc cho tức đến thở hồng hộc, Lục Mặc Hiên ý thế người cao sức lớn bất nạt cô.

Xe đỗ trên đường ở vùng ngoại thành, căn bản là không có người đi đường, chỉ có tiếng gió gào rít xung quanh. Nếu Lục Mặc Hiên thực sự muốn cô ở trong xe.

Ánh mắt An Nhượng trầm xuống, lập tức đập mạnh đầu cô vào trán của Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên không ngờ được rằng An Nhượng sẽ dùng đến chiêu này, trán bị An Nhượng đập mạnh mặc dù lực của cô không lớn lắm nhưng đột nhiên bị tấn công nên Lục Mặc Hiên cũng không khỏi buông lỏng bàn tay của An Nhượng ra.

An Nhượng không thèm để ý sự đau đớn trên trán, bắt lấy thời cơ, cả hai tay nắm thành quyền, muốn đánh lên mặt Lục Mặc Hiên.

Đàn ông dù có mạnh đến đâu thì khuôn mặt cũng rất mềm. Lục Mặc Hiên là thượng tá, quân nhân đều rất coi trọng sĩ diện, nếu để người ngoài nhìn thấy vết thương trên mặt anh, nhất định anh sẽ rất mất mặt. An Nhượng chính tại nơi này bị Lục Mặc Hiên làm mất mặt, muốn mất mặt, đương nhiên là cả hai người đều cùng phải mất!

Lúc Lục Mặc Hiên bị An Nhượng đánh úp bằng hai nắm đấm, khóe miệng lộ ra một nụ cười giao hoát. Tay phải nhanh chóng ấn vào cái nút bên cạnh, tay trái ôm lấy eo thon của An Nhượng.

An Nhượng không ngờ được rằng, ngay lúc nắm đấm của cô vung tới trước mặt Lục Mặc Hiên thì anh đột nhiên nằm xuống. Chết tiệt, anh ấn vào nút điều chỉnh ghế ngồi!

Lúc An Nhượng nhận ra thì động tác theo quán tính không thể dừng lại được. Eo nhỏ một lần nữa bị anh chế trụ, cho nên, không những An Nhượng đấu tranh thất bại mà thân thể còn bị thống nằm đè lên người Lục Mặc Hiên.

Tay chân Lục Mặc Hiên không hề nhả rời. Hai chân chế trụ cửa người dưới của An Nhượng, nhiều lần tham gia tập huấn chạy trốn nên đôi chân của anh vô cùng dẻo dai và mạnh mẽ, đôi chân của anh thẳng tắp không có lấy một vết sẹo.

Hai chân của An Nhượng bị Lục Mặc Hiên quặp không cử động được, cuối cùng cả người có cảm giác nâng nâng. An Nhượng cảm thán, sức lực của Lục Mặc Hiên quả nhiên không phải là người!

An Nhượng vị Lục Mặc Hiên mạnh mẽ kéo khỏi ghế ngồi, trực tiếp đặt nằm trên người của anh.

Tay trái của Lục Mặc Hiên chế trụ em nhỏ của An Nhượng, tay phải đặt lên tấm lưng của cô, anh dùng lực một chút, cả người cô càng dính chặt lên người anh.

Bờ ngực rộng lớn của Lục Mặc Hiên bao phủ toàn bộ phần mềm mại của An Nhượng, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau. Lúc An Nhượng hít thở bộ ngực cũng theo đó mà phập phồng, Lục Mặc Hiên cũng giống như vậy.

Kết quả cuối cùng chính là, An Nhượng nhạy cảm phát hiện ra hai điểm trước ngực đang thẳng đứng cọ sát lên người Lục Mặc Hiên.

An Nhượng thật muốn cầm gạch đập bẻ đầu mình, Lục Mặc Hiên đã ăn đậu hũ của cô mấy lần rồi. Đầu tiên là môi, tiếp đến là giữa hai chân, bây giờ là ngực của cô.

Ánh mắt của Lục Mặc Hiên thâm trầm như biển chiếu thẳng vào 7 sắc cầu vồng, "Em gấp gáp muốn đùa giỡn trên xe đến vậy, thì anh cung kính không bằng tuân lệnh thôi."

Lục Mặc Hiên vừa nói xong, hai chân của anh liền mạnh mẽ tách chân An Nhượng ra.

An Nhượng hoảng sợ muốn nhanh chóng đứng dậy, nhưng lại bị Lục Mặc Hiên đè lại, vốn dĩ An Nhượng không phải là thực nữ, bây giờ bị Lục Mặc Hiên kích thích một cách trần trụi như vậy, nên lại càng thêm ngang bướng.

"Nếu anh dám động vào tôi, tôi liền hủy luôn gốc rễ của anh!" An Nhượng vô cùng tức giận nên giọng nói cũng lớn hơn mức bình thường, bộ ngực cũng theo đó mà phập phồng lên xuống.

Lục Mặc Hiên cố ý đẩy người lên trên một cái, bộ ngực của An Nhượng bị Lục Mặc Hiên kích thích một phen, thân thể đã tê rần, cả người giống như có một luồng điện chạy qua.

Lục Mặc Hiên vẫn cười như cũ, đùi phải cố ý tìm kiếm nơi mềm mại giữa hai chân An Nhượng. "Em có tin không bây giờ anh có thể muốn em mà gốc rễ của anh sẽ không tổn thương dù chỉ một chút. Thay vì cố gắng trả thù khiến cho kẻ địch nổi giận, không bằng hảo hảo hưởng thụ có phải hơn không."

Nếu như anh bị người ta cưỡng bức thì anh có hảo hảo hưởng thụ được không? ! An Nhượng không phải quả hồng mặc cho người khác vuốt ve.

Đôi mắt An Nhượng hằn lên vẻ tàn nhẫn, sau đó cười nhạt một tiếng, "Những lời này của anh nói rất đúng, tôi đồng ý rồi. Cứ coi như tôi đang cười trên một con vịt đi, uh, mà còn là một con vịt rất tuần mĩ nha."

Lục Mặc Hiên trong nháy mắt sững sờ, cô gái này lại một lần nữa khiến anh phải thay đổi cách nhìn, con vịt sao? Thật vất vả cho cô khi nghĩ ra được cách này.

Đùi Lục Mặc Hiên rời khỏi hai chân của cô, cả người dùng lực một cái, xoay người đem An Nhượng đặt về chỗ cũ. Không đợi An Nhượng nói chuyện, liền cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Lưỡi dài của anh cạy mở hàm răng của cô ra, tiến vào bên trong công thành đoạt đất, trong thời gian ngắn An Nhượng hoa mắt chóng mặt, chỉ còn lại âm thanh ô ô không ngừng truyền ra từ miệng của cô.

Nụ hôn vừa kết thúc, môi trở nên đỏ tươi căng mọng tựa hồ như muốn chảy nước vậy.

Lục Mặc Hiên nâng người lên, xoa xoa khuôn mặt của An Nhượng, "Mẹ em hình như không được khỏe lắm, lúc nào đó anh sẽ mang chút quà đến cho bác gái thăm hỏi."

Lục Mặc Hiên vừa nói xong, đưa tay giữ chặt An Nhượng. Tay còn lại điều chỉnh lại ghế ngồi.

Mang quà đến tặng mẹ cô, đây rõ ràng là cảnh con rể đến lấy lòng mẹ vợ mà.

Kỹ thuật bắn súng của Lục Mặc Hiên rất chuẩn, các loại vũ khí khác anh cũng có thể học rất nhanh, mưu lược trong chiến tranh của anh cũng rất xuất sắc. Lục Mặc Hiên tham ra tập trận vài lần, mỗi lần đều sử dụng chiến thuật một cách rất linh hoạt khiến đồng đội thò thụt không thời.

Muốn bắt được cô gái khi thì là thỏ nhỏ lúc lại là mèo hoang như An Nhượng, nhất định phải áp dụng chiến lược lâu dài, sử dụng chiến thuật du kích ép sát cả về thể xác lẫn tinh thần, lại áp dụng chiến lược đánh thẳng vào nhà họ An.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vợ à, uống nước đi!

Lúc này Triệu Hồng Lượng đang nằm trên chiếc ghế mây híp mắt nhìn lên bầu trời, không biết ông đang suy nghĩ cái gì.

Khuôn mặt dài dàu sưng gió phủ kín toàn những nếp nhăn, đôi mắt khép hờ nhìn có chút vẩn đục. Ông đặt tay lên chiếc ghế mây, các đầu ngón tay của ông vừa thô vừa cong.

Bàn tay đầy nếp nhăn thô ráp sần sùi như một lớp vỏ cây.

Triệu Hồng Lượng nuôi một nhúm râu cá trê ngắn hùn hoăn màu trắng, đôi mắt màu nâu ẩn sâu trong hốc mắt, một mái tóc hoa râm thưa dần theo năm tháng.

Triệu Hồng Lượng thở dài, sau đó quay đầu lại. Khi ông nhìn thấy một chiếc xe quân dụng màu xanh thì đôi mắt của ông hiện lên vẻ ngạc nhiên, không thể tin từ trên ghế mây ngồi đây.

Đôi bàn tay thô ráp dụi mắt mấy lần, cuối cùng ông khẳng định đó chính là một chiếc xe quân dụng.

Tâm tình của Triệu Hồng Lượng đột nhiên trở nên rất vui vẻ, từ khi xuất ngũ đến nay ông chưa bao giờ cảm thấy vui mừng như bây giờ, Triệu Hồng Lượng từ trên ghế mây đứng dậy, quả thật ông đã già lắm rồi nên đột nhiên đứng dậy tránh không được cảm thấy choáng váng đầu óc.

Hai chân An Nhựt vừa đặt trên mặt đất đã nhìn thấy một ông cụ mái tóc hoa râm đang bước đi chênh choạng, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, cô xoay chân chạy về phía ông cụ.

Ông nội của An Nhựt hy sinh trên chiến trường nên cho tới bây giờ cô chưa một lần nào được nhìn thấy ông, lúc này khi nhìn thấy ông cụ với mái tóc hoa râm, trái tim cô dường như bị níu chặt lại. Mặc dù ông cụ này không phải ông nội của cô.

Triệu Hồng Lượng được An Nhựt đỡ, đứng một hồi lâu, đầu mới hết choáng váng.

Sau khi tỉnh táo lại Triệu Hồng Lượng chỉ liếc mắt nhìn An Nhựt một cái, sau đó ánh mắt của ông lập tức bị hấp dẫn bởi bộ quần phục trên người Lục Mặc Hiền, hốc mắt Triệu Hồng Lượng đỏ lên.

Lục Mặc Hiền đứng thẳng lưng, đầu ngón tay phải để ở thái dương, lòng bàn tay song song với lòng mày, anh chào Triệu Hồng Lượng theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn.

Cả người Triệu Hồng Lượng cứng lại vì xúc động, nửa ngày mới mềm ra.

Mặc dù năm nay ông đã 90 tuổi rồi, nhưng khí chất quân nhân vẫn ăn sâu vào trái tim của ông.

Cho nên lúc này Triệu Hồng Lượng gạt cánh tay đang đỡ lấy thân thể ông của An Nhựt ra, cánh môi khẽ nhếch lên, hai chân thẳng đứng, bàn tay tiêu tụy khô ráp như vỏ cây để ở thái dương, ông đáp lễ anh theo nghi thức quân đội.

Đây là tình hữu nghị giữa những người quân nhân với nhau, mặc dù tuổi tác hai người chênh nhau rất xa, nhưng tình nghĩa quân nhân thì không giới hạn tuổi tác.

Trái tim An Nhựt như bị bóp nghẹn, giờ thì An Nhựt đã hiểu, ông nội mất khi còn rất trẻ, bà nội một mình nuôi dưỡng 2 người con 1 trai 1 gái, mặc dù ngày đó cuộc sống vô cùng kham khổ nhưng bà vẫn quyết không tái giá.

Cánh tay Lục Mặc Hiền mạnh mẽ buông xuống bên chân, lời nói mang theo sự kính nể sâu đậm, "Tiểu đoàn trưởng Triệu, cháu là con cháu nhà họ Lục, tên là Lục Mặc Hiền."

Thời điểm Triệu Hồng Lượng nghe đến nhà họ Lục và cái tên này, biểu tình trên mặt ông đại biến, vẻ kinh ngạc vui sướng không tin nổi lần lượt lóe lên trong đôi mắt ông, quân hàm hai vạch 3 sao tỏa sáng dưới ánh mặt trời khiến cho ánh mắt của Triệu Hồng Lượng sáng lên gấp đôi.

Triệu Hồng Lượng giang đôi bàn tay cầm chặt tay của Lục Mặc Hiền, lời nói mang theo vài phần nghẹn ngào. "Thì ra ông ấy là ông nội của cậu, thật không ngờ ta còn có thể biết được tin tức của lão chiến hữu. Thật tốt quá, ông ấy quả nhiên có một đứa cháu trai tài giỏi, giờ đã làm thượng tá rồi."

Ông nội Lục nhập ngũ trẻ hơn Triệu Hồng Lượng, tuổi tác cũng nhỏ hơn Triệu Hồng Lượng hai mấy tuổi.

Lúc Triệu Hồng Lượng đảm nhiệm chức vụ tiểu đoàn trưởng tiểu đội 3 thì ông nội Lục vẫn chỉ là một tên lính quen.

Nhưng năm tháng trôi qua tôi luyện con người, tính cách kiên cường của nhà họ Lục chính là được tôi luyện từ đó.

An Nhựt không biết tại sao trong lòng lại có chút chua xót, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt như thế này, An Nhựt liền muốn khóc.

Không biết vì sao, cô lại nghĩ tới chuyện cô chưa bao giờ được nhìn thấy ông nội.

Ông nội vì cứu Tham Muu Trường, nên bản thân ông bị quân địch bắn thành tử vong, bà nội mang theo 2 đứa con kiếm sống qua ngày, sau này quân đội của Nhật Bản còn mạnh hơn thế, bà nội là một liệt nữ, nhưng nhìn thấy hai đứa con, nên bà đành cắn răng chịu đựng.

An Nhựt ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, bà nội ở thế giới bên kia sẽ gặp lại ông nội thôi, cuộc sống của bà khi ở bên ông nội chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Lục Mặc Hiền vừa nghe Triệu Hồng Lượng nói chuyện về chiến trường ngày xưa vừa liếc nhìn An Nhựt, An Nhựt không che dấu được vẻ đau thương trên mặt, thấy Lục Mặc Hiền nhìn khiến cô cảm thấy bối rối.

Triệu Hồng Lượng từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ khi nói chuyện như vậy, con trai và cháu trai ông đã vào thị trấn làm việc, trong nhà cũng chỉ có mỗi con dâu hàng ngày chăm sóc cho ông, còn có một cô cháu gái đang học trung học.

Bình thường con dâu bận chăm sóc cháu gái và đốc thúc con bé học bài nên cũng không có thời gian nghe ông lải nhải.

Cháu gái ông có lúc nghe ông lải nhải nhiều quá sẽ hùng hục hỏ hỏ nói bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, thời đại mới rồi, nói về chuyện chiếc trận căn bản đã trở nên vô dụng.

Triệu Hồng Lượng sau vài lần bị cháu gái nói như vậy, con dâu cũng nói ông đừng làm phiền cháu gái học tập. Lâu dần, Triệu Hồng Lượng đành phải ngậm miệng lại, ban ngày ông ngồi trên ghế mây ngẩng đầu nhìn ngắm bầu trời, chờ con dâu đi làm ruộng về nấu cơm.

"Xem xem, ta nhất thời kích động đến mức không khép được miệng lại. Mặc Hiên, vào trong nhà ngồi đi, đây là vợ của cháu sao?" Đề tài bỗng nhiên rơi hết trên đầu An Nhượng.

An Nhượng vừa mới thu hồi xong cảm xúc đau thương nên chưa phản ứng kịp.

Lục Mặc Hiên đứng bên cạnh cười ha ha, vươn tay kéo An Nhượng về phía mình, sau đó ôm lấy vai cô, giải thích với Triệu Hồng Lượng "Tiểu đoàn trưởng Triệu, đây là vợ của cháu, cô ấy tên là An Nhượng. Cô ấy gặp người lạ nên hơi xấu hổ."

Đôi mắt Triệu Hồng Lượng sáng ngời gắt gao nhìn An Nhượng, thấy An Nhượng có khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận làn da trắng nõn mịn màng, lạ quay đầu nhìn Lục Mặc Hiên đáng người cao lớn khí thế bất phàm, trong đầu liên tục tán thưởng.

Đúng là, lão Lục có một đứa cháu trai giỏi giang như này, ngay đến cả cháu dâu cũng rất ưu tú.

An Nhượng nhìn khuôn mặt cao hứng của Triệu Hồng Lượng nên cô không nỡ vạch trần Lục Mặc Hiên, nhưng tay trái chậm rãi tiếp sát chân phải của Lục Mặc Hiên, khó khăn lắm mới nhéo được một tí thịt của anh, sau đó nhanh chóng buông ra.

Lục Mặc Hiên mặt không đổi sắc nhưng cánh tay đang ôm An Nhượng càng lúc càng siết chặt hơn, "Tiểu đoàn trưởng Triệu, tính tình An Nhượng rất tốt, cô ấy rất hiếu thuận với trưởng bối, hôm nay khi nghe thấy cháu muốn đến thăm tiểu đoàn trưởng Triệu, cô ấy vô cùng cao hứng."

Triệu Hồng Lượng vừa nghe đến đó, trong lòng vô cùng vui vẻ liên tục nói tốt tốt tốt.

Triệu Hồng Lượng 90 tuổi, người bình thường đến cái tuổi này, thính giác sẽ giảm đi rất nhiều, nói chuyện cũng sẽ phải gần từng chữ. Nhưng Triệu Hồng Lượng trái ngược hoàn toàn, có thể nghe có thể nói cũng có thể đi lại.

Lục Mặc Hiên lôi kéo An Nhượng vào căn nhà nhỏ, nhà vẫn là loại nhà trệt, trên vách tường treo một lồng hấp màu cánh rân.

"Ông nội Triệu, ông không cần rót nước cho chúng cháu đâu? Mời ông." An Nhượng giành lấy bình nước trước, động tác lưu loát rót cho Triệu Hồng Lượng một chén nước.

Triệu Hồng Lượng nở nụ cười, "Mặc Hiên, vợ cháu quả nhiên không tệ, nhu thuận lành lợi. Ta mới chỉ liếc mắt nhìn qua một cái đã thích con bé rồi, hôm nay ngủ ở đây một đêm a, đồ ăn của nông dân chúng ta ăn rất ngon đó nha."

Triệu Hồng Lượng nói tới đây, dừng lại, An Nhượng đề bình nước xuống bàn, không thêm rót nước cho Lục Mặc Hiên.

Triệu Hồng Lượng phát hiện ra chén nước của Lục Mặc Hiên trống không liền nói "An Nhượng, cháu cũng nên rót nước cho Mặc Hiên đi. Nhớ ngày đó, khi ta còn ở trong bộ đội nếu người vợ nào tự động đi rót nước cho chồng được gọi là một người rất nhanh nhẹn đó."

An Nhượng liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Mặc Hiên, trong lòng bất mãn bắt đầu nói thầm. Lục Mặc Hiên cứ như vậy bắt nạt cô, cô không lấy nước hắt lên mặt anh là tốt lắm rồi, còn ngồi đó chờ cô rót nước cho sao? !

Lục Mặc Hiên trực tiếp đứng dậy, cầm lấy bình nước trên bàn tự rót đầy một chén cho mình.

An Nhượng xem nhẹ ánh mắt sáng trưng hơi bất mãn của Triệu Hồng Lượng, tư tưởng của thế hệ trước, chính là đàn bà phải tận lực phục vụ đàn ông.

Sau khi Lục Mặc Hiên rót nước xong, lại cầm bình nước rót đầy chén của An Nhượng. "Vợ à, uống nước đi, cẩn thận nóng."

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy, khiến cho trông mắt Triệu Hồng Lượng suýt chút nữa rơi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Người chồng tốt là phải biết làm việc nhà

"Ba, nhà chúng ta có khách sao? con thấy có một chiếc xe quân dụng đang đỗ ở trước cửa nhà mình, có phải trong quân đội phải người xuống chăm sóc ba không?"

Người nói chuyện là Hồng Hiểu Mai, con dâu của Triệu Hồng Lượng.

Sau lưng Hồng Hiểu Mai đeo một cái sọt lớn, trên tay cầm một cái lưới liềm, đi đôi ủng và mặc bộ quần áo mưa màu đen bước vào từ cửa lớn. Trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, da màu vàng đất điển hình của người phụ nữ nông thôn, những nếp nhăn nơi khóe mắt in hằn rất sâu.

Trên mặt Triệu Hồng Lượng mang theo ý cười, những nếp nhăn trên mặt xẹp lại thành từng hàng. Tay chỉ về phía Lục Mặc Hiên nói với con dâu nhà

mình "Đây là cháu của một đồng đội ta, họ Lục tên là Mặc Hiên, hôm nay cậu ấy đến đây thăm ta. Hiện tại đang là Thượng tá, nhìn bộ quân phục này mà xem, hơn hẳn với chúng ta ngày trước."

Hồng Hiểu Mai đặt lưỡi liềm xuống mặt đất, cái sọt sau lưng cũng được treo lên tường nhà. Trên mặt mang theo nụ cười giản dị thật thà phúc hậu, "Ba chồng tôi chỉ thích nói về những chuyện trước kia của ông khi còn ở trên chiến trường, hôm nay cô cậu tới thế này, nhìn xem ông vui chưa kìa. Nhà chỉ có mấy món ăn dân dã, chẳng đáng là bao, cô cậu dùng tạm nhé. Cái này, tôi gọi cậu là ngài Thượng tá được không, dù sao cậu cũng là người có chức có quyền mà ?"

Hồng Hiểu Mai sờ sờ gáy, bà thấy trong phim truyền hình toàn gọi là Thượng tá. Người ta dù sao cũng là Thượng tá, nên cũng không thể gọi thẳng tên của người ta được đúng không?

Hồng Hiểu Mai vừa xấu hổ vò đầu vừa đánh giá An Nhựt và Lục Mặc Hiên. Quả nhiên đàn ông mặc trên người bộ quân phục nhìn trông rất hiên ngang mạnh mẽ, cô gái ngồi bên cạnh cũng không thể chê vào đâu được, mái tóc dài, mặt trái xoan, đôi mắt to tròn trong sáng.

Lục Mặc Hiên khoát khoát tay, vừa xắn tay áo vừa hỏi Hồng Hiểu Mai, "Người là trưởng bối, cháu nên gọi người một tiếng bác gái mới phải. Ở đây không phải là trong quân đội, nên không có loại quy định ấy. Có việc gì nặng không ạ, trong nhà có đồ gì hồng hóc cháu đều có thể sửa được."

An Nhựt kinh ngạc nhìn Lục Mặc Hiên, cái tên vô si hỗn đản này thế mà lại có nhiều công dụng, đột nhiên trong đầu An Nhựt xuất hiện một câu, người chồng tốt là phải biết làm việc nhà.

Hồng Hiểu Mai liên tục xua tay, Lục Mặc Hiên là khách sao có thể để cậu làm việc được?

Triệu Hồng Lượng vỗ vỗ vào cái bàn, ông trừng lớn đôi mắt híp ý bảo con dâu mau mau vào bếp nấu cơm.

Hồng Hiểu Mai hiểu ý, lập tức cười cười bước nhanh về phía cửa đi xuống bếp.

Lục Mặc Hiên đã xắn tay áo lên rồi, nhưng người ta không có ý muốn anh làm việc.

Triệu Hồng Lượng ho khan vài cái, sau đó ngoắc tay để cho Lục Mặc Hiên ngồi lại nói chuyện cùng ông.

An Nhựt đứng lên, đi đến sau lưng Lục Mặc Hiên, ấn Lục Mặc Hiên ngồi trên chiếc ghế dài cạnh bàn, Triệu Hồng Lượng sau khi nhìn thấy cảnh này khóe mắt lóe lên một tia vui vẻ vuốt vuốt nhúm râu.

Bàn tay An Nhựt di chuyển trên lưng Lục Mặc Hiên tiện thể véo anh một cái thật đau, trên mặt vẫn mang theo ý cười. Lời nói ra lại cực kỳ ngọt ngào. "Mặc Hiên, em đi giúp bác gái nấu cơm, anh ngồi đây tâm sự với ông nội Triệu nhé, ông nội Triệu là đồng đội của ông nội anh, chắc chắn lúc còn trẻ ông nội Lục đã trải qua không ít chuyện thú vị a. anh cố gắng nghe nhiều nhiều một chút."

An Nhựt sau khi nói xong lập tức buông tay khỏi lưng Lục Mặc Hiên.

An Nhựt cười cười với Triệu Hồng Lượng một cái, sau đó xoay người chuẩn bị đi xuống bếp.

Còn chưa đi được vài bước, eo nhỏ đã bị bàn tay to lớn của Lục Mặc Hiên ôm lại, Lục Mặc Hiên cũng thật can đảm đi, ở trước mặt ông nội Triệu mà dám động tay động chân với cô .

Bề ngoài An Nhựt vẫn rất bình tĩnh, vẫn cong mày cười như cũ.

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười, giữ chặt eo An Nhựt rồi vỗ nhẹ vài cái trên lưng cô, giống như một loại ám hiệu nào đó. "Em phải chăm chỉ học nấu nướng từ bác gái, về sau chắc chắn sẽ phải dùng đến."

An Nhựt trong lòng cười ha ha hai lần, cho dù cô có học được bí quyết nấu nướng đi chăng nữa, cũng không bao giờ nấu cho tên khốn nhà anh ăn. An Nhựt làm bộ nhu thuận gật gật đầu, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Triệu Hồng Lượng lắc lắc đầu, thở dài. "Bây giờ thay đổi nhiều quá, khác hẳn với lúc ông còn trẻ, khi đó người phụ nữ không cần đàn ông phải nhắc nhở, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm đều phải hiểu, vậy mà bây giờ còn phải để đàn ông ở sau lưng thúc giục. Mặc Hiên a, người vợ này của con mặc dù tốt, nhưng cháu quá nuông chiều con bé, cưng chiều quá chỉ có thể làm hồng chuyện."

Tư tưởng của Triệu Hồng Lượng dừng lại ở những năm Trung Quốc chưa giải phóng, nó đã ăn sâu bén rễ, trước quan điểm trái ngược hoàn toàn với anh như thế này, Lục Mặc Hiên chỉ đáp qua loa vài câu.

Lục Mặc Hiên ngồi xuống, gật gật đầu, trên mặt mang theo ý cười. "Phụ nữ quả thực không thể quá nuông chiều, cư xử đúng mực là được rồi."

Lục Mặc Hiên thuận theo Triệu Hồng Lượng, những gì ông nội Triệu nói thì ông nội anh cũng đều đã nói qua. Đúng là, trước kia khi bà nội còn sống, chỉ cần rống to một tiếng, một tướng quân uy phong lẫm lẫm như ông nội anh cũng biến thành con rùa rút cổ, không dám thở mạnh.

Nhưng ông nội rất sĩ diện, chết cũng không cho bọn anh truyền chuyện này ra ngoài. Có lẽ, anh cũng giống ông nội của mình, thua trong tay của một người con gái, cho dù trước mặt người ngoài có cứng rắn thế nào, nhưng ở trước mặt người con gái đó thì liền trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Lục Mặc Hiên ở trước mặt An Nhựt thực ra không hề ngoan, nhưng lại đi theo một chiều hướng cực đoan khác, chính là vô si hỗn đản đến cực điểm.

Theo cách nói của An Nhựt chính là, anh theo đuổi cô một cách rất vô lại, người ta theo đuổi con gái thì tặng hoa tươi chocolate đứng dưới mưa nói một đồng những lời cảm động, còn anh thì sao? Không nói không rằng liền ăn đậu hũ của cô.

Triệu Hồng Lượng hoặc là không mở miệng, nhưng một khi đã mở miệng thì không khác gì cái vòi nước ầm ầm chảy càng chảy lại càng mạnh.

Triệu Hồng Lượng không thèm để chút mặt mũi cho ông nội Lục, đem tất cả những chuyện xấu trước kia của ông nội Lục nói hết cho Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên ngồi một bên liên tục gạt đầu phụ họa Triệu Hồng Lượng.

Còn ở phòng bếp bên kia An Nhựt chẳng phải làm gì cả, Hồng Hiểu Mai coi cô như thiên kim tiểu thư, cái gì cũng không để cho An Nhựt làm, An Nhựt hơi động một chút, Hồng Hiểu Mai ngay lập tức sẽ tiến lên ngăn cản cô, ngoài miệng liên tục nói việc nặng như này sao có thể để cô động tay vào được?

Nếu xuống bếp mà cái gì cũng không phải làm thì thật không hay cho lắm, nên dưới yêu cầu mãnh liệt và sự cam đoan của cô, Hồng Hiểu Mai mới miễn cưỡng đồng ý cho cô nhóm củi.

An Nhựt đang bỏ củi vào trong bếp thì nghe thấy Hồng Hiểu Mai hỏi cô về chuyện của Lục Mặc Hiên.

An Nhựt cười cười, "Anh ấy à, thân thù rất lợi hại."

Hồng Hiểu Mai vừa xào rau vừa đáp "Không những thân thù lợi hại, bộ dáng cũng rất đẹp trai, ở vùng nông thôn này làm gì có người tốt như vậy, toàn thân khí thế, thật sự không phải người bình thường có thể so sánh."

Trong lòng An Nhựt ngẫm thờ dài, với diện mạo này của Lục Mặc Hiên ở Trung Quốc, à không, thậm chí ngay cả trên thế giới cũng khó có ai sánh bằng, Lục Mặc Hiên là một người rất đẹp trai mang trên mình khí khái đàn ông, lần đầu tiên gặp anh cô có cảm giác người đàn ông này hình như bước ra từ truyện tranh vậy.

Hồng Hiểu Mai xấu hổ nở nụ cười: "Tuệ Tuệ nhà ta hiện tại đang học trung học, mặc dù bình thường nó không thích nghe ông nội nói về chuyện chiến trận nhưng từ nhỏ nó đã rất sùng kính quân nhân, lúc nào cũng nói nhất định phải gả cho quân nhân. Chờ đến lúc Tuệ Tuệ nhà ta đến tuổi kết hôn, con giúp ta giới thiệu một người quân nhân cho nó, chắc con quen rất nhiều quân nhân."

*

An Nhựt không biết nên trả lời ra sao, thực ra số quân nhân mà cô quen biết không nhiều lắm, cô cũng chỉ mới biết Lục Mặc Hiên cách đây không lâu, hơn nữa cô và anh có quen biết nhau đâu!

An Nhựt mím môi, cũng không thể nói là không quen được, môi của cô, vùng tam giác, ngực đều đã bị Lục Mặc Hiên tập kích qua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ý nghĩ tà ác

Hồng Hiểu Mai rất nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau bốn món mặn một món canh đã được làm xong, sáng hôm nay Hồng Hiểu Mai dùng muối ướp thịt gà, nên bây giờ khi bà làm món thịt gà kho tàu thì tất cả hương vị đều ngấm trọn vào trong miếng thịt. Lại thêm một chút nắm hương già, đun nhỏ lửa, hương thơm ấy, màu sắc ấy khiến cho người ta vừa nhìn đã muốn ăn.

Trong tay An Nhựt bưng bát thịt gà kho tàu, mùi thơm tà tà bay vào trong mũi của cô, quả thực mang đậm hương vị nông thôn.

Lục Mặc Hiên cầm khăn lau sạch sẽ bà trà, năm món ăn lần lượt được bưng lên.

Triệu Hồng Lượng hứng trí bưng bưng nói muốn uống nhị oa đầu.

Hồng Hiểu Mai hét lên một tiếng, thẳng thừng nói ông cụ già rồi uống rượu vào sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

An Nhựt cũng đút một bên phụ họa, khóe miệng Triệu Hồng Lượng vênh lên, bộ dáng như vô cùng đáng thương.

Cuối cùng, Triệu Hồng Lượng đành tự than thở vài câu, bắt đắc dĩ phải cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Lục Mặc Hiên múc một bát canh nhỏ cho An Nhựt, An Nhựt nhìn trong bát canh có vài miếng bí đao và vài cọng hành lá đang trôi nổi.

Hồng Hiểu Mai nhìn thấy thế thì liên tục khen Lục Mặc Hiên.

Triệu Hồng Lượng phập phồng cái mũi vài cái, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt về chuyện đánh giặc ngày xưa, có thương tâm nhưng cũng có buồn cười.

Hồng Hiểu Mai vừa gấp một miếng thịt gà đặt vào trong bát của Triệu Hồng Lượng vừa nói những chuyện xưa xưa xưa xưa như vậy đừng nhắc lại nữa.

Triệu Hồng Lượng đập bàn một cái, trừng lớn đôi mắt him híp của mình.

An Nhượng cảm thấy cuộc sống ở đây vô cùng ảm áp.

Giờ phút này, người đang cúi đầu ăn cơm như Lục Mặc Hiên lại quay đầu nhìn về phía An Nhượng, khi thấy bát canh bí đao anh múc An Nhượng vẫn chưa động đến chút nào, chân mày khẽ cau lại. "Uống nhiều canh bí đao một chút, nghe nói có thể dưỡng nhan, uống cái này rất tốt cho da."

Một câu nói nhẹ nhàng này của Lục Mặc Hiên khiến Hồng Hiểu Mai không nhịn được cười cười, An Nhượng liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, sau đó cô cũng múc cho Lục Mặc Hiên một bát canh bí đao, An Nhượng đặt canh xuống trước mặt anh, cười tí mắt nói. "Không chỉ có phụ nữ mới cần dưỡng nhan, đàn ông cũng cần. Da dễ đẹp một chút sờ mới thoải mái."

Mặt mũi Lục Mặc Hiên vắn vẹo, An Nhượng càng ngày càng nhanh nhẹn nhanh nhẹn rồi.

Triệu Hồng Lượng vỗ vỗ cái bàn, ho khan vài tiếng, sau đó chậm rãi nói, "Người trẻ tuổi cần dưỡng nhan, chúng ta già rồi cũng cần phải dưỡng sinh. Canh bí đao không chỉ có thể dưỡng nhan mà còn có thể dưỡng sinh, chúng ta đều uống nhiều một chút. Tay nghề nấu ăn của con dâu ta cũng có thể coi là đứng thứ nhất trong thôn đó."

Triệu Hồng Lượng nói tới đây thì dừng lại, ông cụ liếc mắt đánh giá An Nhượng từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng nín thở hết sức nghiêm túc mở miệng. "An Nhượng a, con bé này quá yếu. Về sau sinh con sẽ rất vất vả, ngày trước khi chúng ta đi đánh giặc, vô luận lương thực khan hiếm đến cỡ nào, đều phải đem lương thực dự phòng để nuôi vợ đang mang bầu thành béo trắng mập mạp. Mặc Hiên, về sau phải bắt vợ cháu ăn nhiều một chút." Tay An Nhượng đang cầm thìa bỗng nhiên cứng đờ, Lục Mặc Hiên lại liếc mắt nhìn An Nhượng một cái, sau đó cười ra tiếng. "Tiểu đoàn trưởng Triệu, ông cứ yên tâm. Cháu đã có kế hoạch giúp cô ấy tăng cân rồi."

Triệu Hồng Lượng vừa nghe thấy bốn chữ kế hoạch tăng cân, liên tục gật gật cái đầu, Hồng Hiểu Mai nghe vậy ánh mắt càng ngày càng sáng, về sau nhất định bà phải tìm cho con gái một người chồng quân nhân, quân nhân đáng để dựa dẫm vào!

Trên mặt An Nhượng mang theo ý cười, chân trái lạng lẹ nâng lên, đi đôi giày cao gót sáu phân thuận thế đá vào chân người nào đó.

Đang lúc An Nhượng vẫn sức chuẩn bị hưng hăng đá cho Lục Mặc Hiên một cái thì bỗng nhiên Lục Mặc Hiên đột nhiên tách hai chân ra, không một tiếng động đem chân An Nhượng kẹp chặt giữa hai chân của anh.

Cái thìa trong tay An Nhượng bóp một cái rơi vào trong bát canh, nước canh bắn ra ngoài một chút, bắn vào ngực An Nhượng.

Hồng Hiểu Mai thấy vậy, lập tức đứng dậy đi đến chiếc tủ ngang đằng kia lấy ra một chiếc khăn mặt.

An Nhượng vừa đưa tay nhặt chiếc khăn từ Hồng Hiểu Mai lau lau vết canh trước ngực vừa gắng sức để thoát khỏi sự kìm kẹp của Lục Mặc Hiên.

Nước canh đã thấm vào vài, chỉ lau lau vài cái thì không thể sạch được.

Lúc này Lục Mặc Hiên mới buông lỏng chân An Nhượng ra, sau đó cầm lấy chiếc khăn trong tay An Nhượng.

Lời nói ra lại mang theo ý tứ đùa giỡn, "An Nhượng nghe thấy chuyện con cái chắc là xấu hổ nên mới làm rơi chiếc thìa."

Bây giờ An Nhượng đã hiểu được một cách sâu sắc câu nói tiền mất tật mang. Cái tên Lục Mặc Hiên này, ai muốn sinh con cho anh chứ! Bất tự còn chưa xem mà anh lại dám đem ra nói lung tung!

An Nhượng liếc mắt thấy Triệu Hồng Lượng muốn mở miệng nói chuyện, vội vàng nói trước. "Mặc Hiên ở trong quân ngũ phải tiếp nhận rất nhiều đợt huấn luyện, thời gian gặp anh ấy cũng không nhiều lần, mỗi lần về nhà anh ấy đều trong tình trạng kiệt sức, cháu nào dám nói đến chuyện con cái? Anh ấy đâu có đủ tinh lực." An Nhượng nói một cách cực kỳ vô tội.

Triệu Hồng Lượng và Hồng Hiểu Mai lập tức tròn mắt nhìn hai người, thể trạng Lục Mặc Hiên tốt như vậy, đáng người cũng cao lớn như này, vậy mà trải qua vài đợt huấn luyện trong quân ngũ liền mất hết "tinh lực" sinh con rồi sao? !

Khóe mắt Lục Mặc Hiên thoáng chốc lóe lên một cái, lại còn nói anh không có tinh lực. Lục Mặc Hiên trong lòng âm thầm quyết định, phải mau chóng tìm thời gian cùng An Nhượng thiết tha một phen, để xem anh có tinh lực không nhé!

Triệu Hồng Lượng thở dài, "Mặc Hiên a, bây giờ trong quân ngũ huấn luyện khổ cực đến thế sao? Có khổ hơn chúng ta khi trước không?"

Triệu Hồng Lượng dừng lại một chút, không đợi Lục Mặc Hiên đáp lời, mở miệng lần nữa. Lần này mở miệng giống như đã hiểu ra chuyện gì đó. "Ta biết rồi, ta nghe trên tivi nói, hiện tại trong quân ngũ huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, dã ngoại sinh tồn, thực chiến diễn tập, bố trí cảnh chiến tranh còn ngoan độc hơn là chiến tranh thật. Khó trách."

Triệu Hồng Lượng vuốt vuốt mấy cọng râu, sau đó hai mắt sáng lên. "Mặc Hiên a, cháu cũng đừng quá nóng vội. Ở thôn bên nhà mẹ đẻ của bác Hồng cháu có một thầy thuốc có phương thuốc bí truyền giúp duy trì tinh lực."

Hồng Hiểu Mai vừa nghe thế, vội vã gạt đầu, miệng không ngừng nói: "Buổi chiều bác sẽ lập tức gọi cho chị dâu bác, chuyện sinh con không thể vội vàng được."

Trên mặt Lục Mặc Hiên mang theo nụ cười ấm áp, trong đầu như thể đang chôn dấu mấy chục vạn ý nghĩ tà ác.

Trên mặt An Nhượng không có biểu tình gì, trong lòng đang không ngừng cười trộm, chính là muốn để cho Lục Mặc Hiên kinh ngạc.

Nhưng mà.

Phật gia có câu gieo nhân nào gặt quả nấy. Bây giờ An Nhượng đang gieo xuống 'nhân', về sau lúc bị Lục Mặc Hiên lấn qua lấn lại đến mức hai chân mềm nhũn, trên người phủ kín dấu hôn, mới thấm sâu cảm nhận được 'quả'.

An Nhượng trực tiếp bỏ qua ánh mắt ám muội của Lục Mặc Hiên, hỏi Hồng Hiểu Mai: "Bác gái, mấy năm nay gặt hái được nhiều không bác?"

Hồng Hiểu Mai cao giọng ừ một tiếng, sau đó ánh mắt lại trầm xuống, "Ruộng đất đối với người nông dân như chúng ta mà nói, đó chính là sinh mệnh. Thu hoạch không tệ, chỉ là năm nay vừa thu hoạch xong, đất ruộng sẽ bị chính phủ trưng dụng."

An Nhượng còn chưa nói thêm cái gì thì ngoài sân đã vang lên tiếng cãi nhau ầm ĩ, cả người Hồng Hiểu Mai thoáng chốc cứng đờ, đôi đũa trong tay rơi bộp xuống bàn, quay người chạy ra ngoài.

Lục Mặc Hiên cùng An Nhượng liếc nhau, lập tức cũng đi theo bà ra khỏi phòng.

"Hiểu Mai, không xong rồi, chính quyền thành phố đột nhiên muốn thu hồi đất ruộng ngay lập tức, mà mới gieo còn chưa đến thời kì thu hoạch, họ hoàn toàn không thêm đề ý đến sự sống chết của chúng ta mà!"

Nói chuyện là một người phụ nữ trung niên có nước da màu đen.

"Không có giấy thu hồi đất, chính quyền thành phố không thể tùy tiện thu hồi đất ruộng của mọi người." Lục Mặc Hiên bình tĩnh mở miệng.

Hồng Hiểu Mai hai mắt sáng lên kéo lấy cánh tay của người phụ nữ trung niên. "Tú Hoa, đây là Thượng tá Lục làm trong quân ngũ, nhất định cậu ấy sẽ giúp chúng ta. Bọn họ thật sự khinh người quá đáng! Lúc còn chưa đến thời kìa thu hoạch mà!"

An Nhượng nhướng mày, chậm rãi nói, "Xảy ra chuyện này, chắc chắn là có tên gian thương nào đó nhìn trúng đất ruộng của mọi người, bọn chúng đút lót cho chính quyền thành phố. Cho nên chính quyền thành phố mới làm như vậy. Lục Mặc Hiên, anh phải giải quyết tốt chuyện này."

Lục Mặc Hiên mặt mày nhíu lại, sau đó vỗ vai An Nhượng vài cái. "Trước xử lý chuyện này, sau đó anh sẽ xử lý em."

Ý tứ của Lục Mặc Hiên quá rõ ràng, vừa rồi là ai nói hấn không có "tinh lực" hả?

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Dám nói anh bất lực sao?

Ngô Tú Hoa nhìn thấy Lục Mặc Hiên mặc quân trang, hai mắt thoáng chốc sáng bừng lên, trong giọng nói mang theo sự kích động. "Tốt quá, người trong quân đội đến, ruộng đất của chúng ta được cứu rồi!"

Ngô Tú Hoa vừa dứt lời, An Nhượng liền nhìn thấy từng đoàn người mang trên vai cuốc xẻng về mặt phần hạn vội vã chạy về hướng này.

An Nhượng thần sắc căng thẳng, những người nông dân này định đánh nhau với người của chính quyền thành phố sao?

Hồng Hiểu Mai cùng Ngô Tú Hoa cả người cứng đờ, sau đó hồng Hiểu Mai xoay người vào trong nói vài câu với Triệu Hồng Lượng, sau đó bà cũng cầm trong tay một cái lưới liềm đi ra ngoài.

An Nhượng thấy Hồng Hiểu Mai muốn đi theo đám người liền giang tay ngăn cản bà. "Bác gái, mọi người bình tĩnh một chút có được không, mọi người làm như vậy không những không giải quyết được chuyện gì mà còn có thể dẫn đến xung đột!"

Lục Mặc Hiên đi lên phía trước tóm lấy tay của An Nhượng đè xuống. "Để cho các bác ấy đi đi."

Lời này của Lục Mặc Hiên không khác nào là cổ vũ cho Hồng Hiểu Mai, hồng Hiểu Mai và Ngô Tú Hoa liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lo lắng vội vã bước đi.

An Nhựt nhìn về mặt bình tĩnh của Lục Mặc Hiên, vươn tay nắm mạnh vào ngực Lục Mặc Hiên một cái. "Lục Mặc Hiên, nhờ đầu chính quyền thành phố cho bọn con đồ về đây thì sao, những người nông dân này chắc chắn sẽ không chịu nổi."

Sau khi An Nhựt nói xong, nhấc chân đi về phía trước.

Mới đi được vài bước, hai cánh tay của cô đã bị An Nhựt giữ chặt.

An Nhựt quay đầu lại, còn chưa nói được câu nào, đột nhiên bàn tay bị một sức mạnh lớn tác động lên, Ngay sau đó, An Nhựt bị Lục Mặc Hiên lôi kéo đi ra khỏi sân, trực tiếp chạy về phía đồng ruộng.

Từng đợt tiếng ồn ào không ngừng truyền đến từ phía cánh đồng, An Nhựt nhìn ra phía đằng xa, chỉ thấy một đám người đứng trên bờ ruộng, đang kịch liệt tranh luận cái gì đó, An Nhựt đi theo Lục Mặc Hiên cước bộ càng chạy càng nhanh, tình hình ở đằng trước càng ngày càng rối loạn, ai cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Lúc An Nhựt và Lục Mặc Hiên sắp đi đến gần chỗ bọn họ, người trong thôn và người của chính quyền thành phố bắt đầu đánh nhau, một người nông dân vùng lười liềm chém về phía trước, một lúc sau người bị chém máu chảy đầy đất.

Người của chính quyền thành phố thấy đồng nghiệp bị thương, hành động càng trở nên ngoan độc, tay nắm chân đá về phía những người nông dân.

Lục Mặc Hiên nhướng mày, sau đó buông tay An Nhựt ra, động thân một cái nhanh như chớp chạy về phía đám người đang gây lộn kia.

An Nhựt chỉ nghe thấy tiếng gào khóc hu hu vài tiếng kêu to, không bao lâu, đám người liền yên tĩnh trở lại.

Có rất nhiều nông dân và người của chính quyền thành phố nằm ngã trên mặt đất, trừ bỏ vài người bị thương nghiêm trọng thì hầu hết đều bị thương nhẹ.

Nhìn Lục Mặc Hiên đứng trong đám người toàn thân toát ra khí thế bức người, trái tim An Nhựt khe khẽ rung động, Ánh tà dương chiếu rọi vào thân hình cường tráng của anh, nhìn trông vô cùng cương nghị.

Tất cả người trong thôn và người của chính quyền thành phố phái xuống đều nhìn chăm chăm vào người mặc quân trang đột nhiên xuất hiện này, trong lòng bắt đầu run rẩy. Những người nông dân vừa nãy ra tay đánh người trong lòng không khỏi bất an, là bọn họ động thủ trước.

Mà trong lòng những người của chính quyền thành phố này cũng không hề thoải mái, thu hồi đất ruộng vốn là việc rất nhỏ, bọn họ có khả năng sẽ được chút lợi lộc từ việc này, nhưng việc này một khi được lôi ra ngoài ánh sáng, bọn họ nhẹ thì bị mất chức nặng thì ngồi tù.

Ánh mắt của Lục Mặc Hiên giống như lưỡi dao lạnh lùng quét mắt nhìn một vòng, sau đó hướng mắt về phía những người của chính quyền thành phố nói, "Thu hồi đất của nông dân, yêu cầu các anh đưa ra văn kiện của Tòa Thị Chính, chính quyền thành phố không có cái quyền này. Các anh có văn kiện không?"

An Nhựt nhìn thấy mấy người nằm trên bờ ruộng máu me be bét, lập tức lấy điện thoại di động gọi 120.

Nếu chính quyền thành phố không đi theo trình tự mà muốn thu hồi đất của nhân dân, khẳng định không có quả ngon mà ăn. Muốn giải quyết việc này thì biện pháp tốt nhất là thông qua con đường pháp luật, dùng vũ lực để giải quyết chung quy cũng không phải là cách.

Sau khi An Nhựt nhét di động vào túi, nhấc chân lên đi về phía đám người, đứng cạnh Lục Mặc Hiên.

Trên mặt những người của chính quyền thành phố lộ ra vẻ kinh sợ, mà những người nông dân ở đây cũng mím chặt môi sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

An Nhựt ngừng đầu hỏi Lục Mặc Hiên, "Anh nói gì với bọn họ vậy?"

Hiện tại bộ dạng của những người ở đây giống như bị dọa đến mức u mê đầu óc, An Nhựt quét mắt nhìn đám người một vòng, phát hiện ra vẻ mặt của Hồng Hiểu Mai và Ngô Tú Hoa cũng không được tốt lắm.

Lục Mặc Hiên liếc mắt nhìn An Nhựt một cái, giọng nói trầm thấp, "Anh vừa gọi điện cho cục quản lý đất đai nhân tiện gọi điện luôn cho quân khu."

Lục Mặc Hiên chậm rãi nói ra, nhưng ý tứ bên trong lại khiến người ta sợ mất mật. Cục quản lý đất đai và quân khu, quân đội và chính phủ cùng đến điều tra vụ này!

Trông mặt An Nhựt híu lại, đoán chừng chính quyền thành phố sắp phải thay đổi nhân sự rồi. Một số lượng lớn cán bộ bị cách chức, giải quyết không khéo có khi còn liên lụy tới cả người trong Tòa Thị Chính cũng nên.

Hồng Hiểu Mai mang theo kinh hoàng khẩu khí áp ứng nói, "Bà con chúng tôi vừa rồi do quá kích động nên mới làm vậy, mong cậu thương xót, đừng bắt họ vào tù, đất ruộng là sinh mệnh của chúng tôi, nếu như chính quyền thành phố không bức người quá đáng thì bà con chúng tôi cũng sẽ không động thủ."

Một đám hương thân nhao nhao phụ họa, có mấy người cúi xuống xem vết thương trên những người nông dân kia.

Lục Mặc Hiên không nói lời nào, động tác rất lưu loát địa ngồi xổm xuống, bàn tay kéo lên vạt áo của một người nông dân bị thương lên, roẹt một tiếng chiếc áo bị xé rách.

Lục Mặc Hiên dùng vải quần hai vòng lên vết thương của người đó sau đó cố định lại.

Cứ như vậy chỉ chốc lát sau miệng vết thương của những người nông dân bị thương đều đã được băng bó tốt.

Băng bó tạm thời chỉ có thể làm giảm tốc độ chảy của máu, Lục Mặc Hiên đứng lên, cầm điện thoại muốn gọi 120.

An Nhượng đi lên phía trước để lại cánh tay của anh, "Em đã gọi rồi, dựa vào tốc độ làm việc của 120 thì chắc họ đang trên đường tới đây."

Lục Mặc Hiên mặt mày nhũn lại, cầm điện thoại gõ nhẹ lên đầu An Nhượng một cái "Vợ à, em đứng là con giun trong bụng anh."

Khóe miệng An Nhượng giật giật, Lục Mặc Hiên lại thách thức giới hạn chịu đựng cuối cùng của cô.

An Nhượng dơ tay giữ chặt hai bên má của Lục Mặc Hiên, cường bạo san bằng ý cười trên miệng anh. "Lục Mặc Hiên, da mặt anh so với tường thành còn dày hơn!"

Lục Mặc Hiên đưa tay giữ chặt lấy bàn tay đang捏 má anh của cô, "Độ dày của tường thành so với anh không là gì cả."

"Ngài thượng tá, chúng tôi chỉ làm việc theo lệnh của cấp trên mà thôi. Người ra quyết định này không phải là chúng tôi, nếu điều tra việc này tới cùng, thì không hề liên quan gì đến chúng tôi cả." Mấy người của chính quyền thành phố vội vã nói xong, hai má một bên trắng một bên hồng trông chẳng khác nào thăng hê.

An Nhượng giành trả lời với Lục Mặc Hiên, "Các anh biết tự ý thu hồi đất là vi phạm pháp luật, không những không báo cáo mà còn giúp cấp trên làm việc. Bây giờ lại muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Còn nữa."

An Nhượng liếc mắt nhìn những người nông dân kia, tiếp tục nói, "Về sau gặp phải loại chuyện này, không thể dựa vào sự kích động nhất thời, phải dùng đúng cách. Lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt. Pháp luật chắc chắn sẽ trả lại sự công bằng cho mọi người."

Một đám nông dân bị An Nhượng thuyết giáo liên tục gật đầu.

Lục Mặc Hiên khoanh hai tay trước ngực, sau chuyện này, anh phải tính sổ thật rõ ràng với cô gái này mới được. Nói hán không tính lực sinh con, chẳng phải là đang cố ý nói anh bắt lực hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Biết tôi ở đây

Tất cả những người được chính quyền thành phố phái xuống đều mang theo về mặt gương ngưng, hai mắt vụng trộm liếc nhìn Lục Mặc Hiên, toàn thân Lục Mặc Hiên toát ra hơi thở sắc bén khiến bọn họ sợ tới mức không dám thở mạnh. Nhưng điều khiến bọn họ thực sự kinh sợ còn ở đằng sau.

Xe cứu thương, xe quân dụng, xe của Cục quản lý đất đai đều đã đến, tất cả những người bị thương nặng đều được đặt lên cáng biến mất theo tiếng gào rít của xe cứu thương.

Những người bị thương nhẹ đứng một bên trố mắt nhìn xe cứu thương đi mất, bọn họ hận người bị thương nặng không phải là mình. Thà bị thương nặng còn hơn phải hứng chịu trận phong ba bão táp này, cả quân đội và cục quản lý đất đai đều có mặt ở đây!

Bọn họ chỉ là viên chức nhỏ nhoi, sao có thể chống đỡ nổi trận phong ba này!

Cục trưởng Lưu của Cục quản lý đất đai nhìn bộ quân phục trên người Lục Mặc Hiên, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Lục Mặc Hiên, thân thể mập mạp rung lắc theo từng bước chạy của ông ta.

Cục trưởng Lưu vươn tay ra trước mặt Lục Mặc Hiên trong đôi mắt toát lên vẻ cung kính, "Thượng tá Hiên đến thành phố A mà bây giờ tôi mới biết, tôi đúng là một ông già hồ đồ, Thượng tá Hiên ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Tôi nay tôi làm chủ, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong hết cả rồi."

Cục trưởng Lưu nói xong nhưng vẫn chưa thấy Lục Mặc Hiên có ý muốn bắt tay với ông ta, trong phút chốc, Cục trưởng Lưu xấu hổ không thôi, chung quanh nhiều người đang nhìn như vậy quả thực ông ta không xuống đài được.

Cục trưởng Lưu không hổ danh đã làm cán bộ cấp cao nhiều năm, mí mắt của ông ta mang theo vẻ bức tức đảo một vòng, sau đó ngay lập tức dừng lại trên người con gái đang đứng cạnh Lục Mặc Hiên, nhìn thấy An Nhượng từ đầu đến chân mặc toàn hàng hiệu như vậy, hai con mắt của cục trưởng Lưu lập tức nheo lại, "Bạn gái của thượng tá Hiên quả nhiên vô cùng xinh đẹp, năm trước thành phố A bầu chọn mỹ nhân ngành du lịch cũng không đẹp được đến vậy!"

Lục Mặc Hiên hơi liếc mắt nhìn cục trưởng Lưu một cái, bờ môi mỏng của anh khẽ mở. "Tôi thấy cục trưởng Lưu đã hồ đồ thật rồi." Lục Mặc Hiên sau

khi nói xong không thèm liếc mắt nhìn cục trưởng Lư một cái mà quay mặt nhìn về phía người của quân khu phái xuống.

An Nhục vẫn đứng yên một chỗ quan sát sắc mặt của những người xung quanh, sắc mặt cục trưởng Lư trở nên tối sầm, âm u như bầu trời tháng sáu.

Cục trưởng Lư nghe thấy vậy vội vã vuột miệng ngửa, rốt cuộc thì chuyện chính quyền thành phố thu hồi đất của nông dân cục trưởng Lư có biết hay không? Trên mặt An Nhục lộ ra ý cười, quan liêu thực chẳng khác nào trang sức là mấy, nhắc lên một đầu, dùng lực kéo, sẽ dính đắp đến rất nhiều người tai to mặt lớn.

Người mà quân đội phái xuống là Thiếu úy Trương, Trương Văn Lâm. Trương Văn Lâm rất ngưỡng mộ đại danh của Lục Mặc Hiên, lại cực kỳ sùng bái anh, hôm nay cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy người thật rồi.

Nhưng khi nhìn thấy anh Trương Văn Lâm ngạc nhiên đến nỗi không thốt thành lời, Lục Mặc Hiên quả thật còn rất trẻ. Tuổi còn trẻ mà đã làm Thượng tá, lập được không ít công lao, quả không hổ danh là con cháu nhà họ Lục!

Trương Văn Lâm kích động đến mức cả người đứng thẳng, chào Lục Mặc Hiên theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn.

Lục Mặc Hiên khẽ gật đầu một cái, lập tức chỉ về phía đồng ruộng ở phía trước. "Chính quyền thành phố tự ý thu hồi ruộng đất của nhân dân, chuyện này cậu hãy xử lý cho thật tốt, về phía chính trị, không sạch sẽ, nên quân đội tất yếu phải tham gia điều tra."

Trương Văn Lâm cả người thẳng tắp hô to một tiếng 'Vâng', sau đó tiếp tục nói. "Thủ trưởng đã phê duyệt đề Thượng úy Diệp cùng tham gia điều tra rồi ạ."

Cục trưởng Lư vừa nghe thấy vậy, sắc mặt thiếu chút nữa đã biến thành màu gan lợn.

An Nhục vừa thấy thế, cười lạnh một tiếng, Cục trưởng cục quản lý đất đai của thành phố A không sạch sẽ, chẳng trách người của chính quyền thành phố lại hung hãn như vậy, hóa ra là có ô dù to như vậy che chở.

Đối mặt với tiếng cười lạnh không nể tình của An Nhục, cục trưởng Lư chỉ có thể nín nhịn.

Cẩn thận suy nghĩ lại tình cảnh của chính mình lúc này, việc thu hồi đất này, đầu tiên phải nói đến nhà họ Sở. Thôn Tiền Đường địa thế nhấp nhô, nguồn nước lại dồi dào, nhà họ Sở muốn phát triển thành một khu du lịch sinh thái.

Chuyện này thị trưởng Phan cũng đã đồng ý rồi, về sau Thị trưởng Phan đều giao hết cho thư ký Mã đi làm. Ông ta, thư ký Mã và Trần Trần Trường bàn bạc quyết định không xin Thị trưởng cấp văn bản liên quan, nói trắng ra là muốn đuổi bọn nông dân này đi.

Vốn nghĩ đây là một kế hoạch béo bở, ai ngờ bây giờ. lại rước họa vào thân!

Chỉ chốc lát sau, điện thoại trong túi quần Lục Mặc Hiên vang lên.

Diệp Hạo ở đầu bên kia hét to. "Thư ký Mã, cục trưởng Lư của Cục quản lý đất đai, còn cả Trần Trần Dương nữa, tất cả đều không sạch sẽ. văn bản cách chức và lệnh bắt giữ rất nhanh sẽ được phê duyệt, cậu lệnh cho thiếu úy Trương lập tức bắt ba người này lại, trực tiếp đưa đến nhà giam. Còn nữa."

Diệp Hạo còn chưa nói xong, Lục Mặc Hiên liền cúp điện thoại, làm cho Diệp Hạo tức chết.

Lục Mặc Hiên ừ một tiếng, quay người nói với Thiếu úy Trương vài câu.

An Nhục nhìn Cục trưởng Lư kêu như lợn bị chọc tiết, đầu không khỏi lắc lắc, đáng đời! Lại nhìn mấy người của chính quyền thành phố đang đứng gần đó, công việc đoán chừng không giữ được rồi.

Lúc An Nhục liên tục cảm thán, tay đã bị Lục Mặc Hiên giật mạnh.

Lục Mặc Hiên kéo An Nhục đi thẳng về phía trước, một cánh tay khác của An Nhục không ngừng đáng vào người Lục Mặc Hiên. "Mọi chuyện đều đã được giải quyết cả rồi, anh đi nhanh như vậy làm gì?"

Bước chân của Lục Mặc Hiên không hề dừng lại, cuối cùng cảm thấy An Nhục đi rất chậm, trực tiếp xoay người lại, hai bàn tay to lớn ôm lấy eo An Nhục bế cô lên.

Thiếu úy Trương nhìn thấy một màn này, hai mắt lập tức tròn tròn. Trong đầu nhất thời hiện lên một đoạn tin nhắn, Thượng úy Diệp truyền ra ngoài chuyện của Thượng tá Hiên 'cưới' một cô gái.

Bất quá, xem ra, không đơn thuần chỉ là 'cưới', mà theo như tình hình này thì có khi Thượng tá Hiên muốn cưới vợ luôn rồi!

Lục Mặc Hiên cúi đầu cười với An Nhục, "Đương nhiên nóng vội rồi, chúng ta phải mau chóng quay về sinh cục cưng, nếu không em lại trách anh không có thời gian không đủ tinh lực để sinh con."

Hô hấp của An Nhục ngay lập tức bị đình chỉ, song thủ nắm chặt thành quyền liên tục đánh vào vai của Lục Mặc Hiên. "Anh đúng là cái đồ thù dai! Quả thực là anh đã giúp đỡ em rất nhiều nhưng em không hề có ý định muốn lấy thân báo đáp, em còn chưa hiểu gì về anh cả!"

Lục Mặc Hiên cất giọng A... lên một tiếng, sau đó cúi đầu kề sát vào tai An Nhựt. "Về sau còn nhiều thời gian để em tìm hiểu anh, hiểu sở thích của anh, của anh . . ."

Lục Mặc Hiên nói tới đây, hai tay cố ý buông lỏng eo An Nhựt ra, đùi phải hơi duỗi về phía trước một chút.

Lưng An Nhựt trực tiếp tiếp xúc với nam căn của Lục Mặc Hiên, nhiệt độ trên đó cơ hồ có thể truyền khắp người An Nhựt.

1000 con ngựa điên cuồng gào thét chạy qua trái tim của An Nhựt, cô đối với 'thứ đó' của Lục Mặc Hiên, không có hứng thú a! Bộ dạng này của Lục Mặc Hiên, là muốn cưỡng gian cô sao!

An Nhựt cố gắng bình ổn lại tâm trạng của mình, nếu không còn cách nào thay đổi được, thì cô đành cam chịu trở thành con vẹt chết xinh đẹp thôi.

"Mặc Hiên, thật sự phải đi rồi sao? Khó khăn lắm mới có người chịu ngồi nói chuyện với ông già như ta." Triệu Hồng Lượng cực kỳ không nỡ để Lục Mặc Hiên đi, đôi mắt nhỏ liu liú nhìn An Nhựt ngồi ở ghế phụ lái.

An Nhựt đang vì chính mình cầu nguyện, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt của Triệu Hồng Lượng.

Lục Mặc Hiên cầm tay ông cụ, "Tiểu đoàn trưởng Triệu, về sau chúng cháu lại tới thăm người. Vừa nãy trên bàn cơm, Tiểu Nhựt vẫn còn oán giận cháu, nói cháu không dành thời gian chăm sóc cô ấy, cho nên mới không sinh được con. Bây giờ vội vàng trở về sinh con."

Cánh tay đang thắt dây an toàn của An Nhựt dừng lại, hai mắt hung hăng trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên.

Còn ở đây mà giọng trống khua chiêng nói sinh con, còn gọi cô là Tiểu Nhựt? Cách xưng hô buồn nôn này, chỉ có mẹ cô mới được gọi cô bằng cái tên ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: em là của anh

An Nhựt ngồi ở trên ghế phụ lái, nhìn mười mấy quân nhân được quân khu phái xuống đang đứng xếp thành một hàng, trên cầu vai người quân nhân đứng đầu mang quân hàm 1 gach 1 sao.

Uh ờ, cấp bậc Thiếu úy. Lúc xe chạy qua người bọn họ An Nhựt để thể hiện thiện ý đã nở một nụ cười rất tươi với bọn họ.

Nụ cười trên môi An Nhựt còn chưa kịp biến mất, chiếc xe đột ngột tăng tốc, cây cối bên ngoài cửa sổ không ngừng trôi về phía sau, con gió vốn rất nhẹ nhàng nay bởi vì xe đột nhiên tăng tốc mà trở nên mạnh mẽ hơn.

An Nhựt không ngừng chỉnh lại những sợi tóc bị gió thổi tung, quay đầu trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên, anh bị phát bệnh thần kinh à!

Lúc này Trương Vĩ Lâm một chút vui vẻ cũng không có, trong lòng không ngừng run rẩy liên hồi. Ánh mắt vừa nãy của Thượng tá Hiên tràn ngập sát khí, Trương Vĩ Lâm đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán, hẳn thực sự không muốn chị dâu cười với hắn a.

An Nhựt tựa người vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn mui xe, nhìn một hồi mắt có cảm giác hơi cay cay. Nhìn cây cối bên đường không ngừng lướt qua, An Nhựt dơ tay che miệng ngáp một cái. Sau đó trực tiếp nhắm mắt lại nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút.

Vốn cô chỉ định chớp mắt một chút thôi, nhưng lúc tỉnh lại, phát hiện đã xảy ra chuyện lớn rồi.

An Nhựt trơ mắt nhìn xe lái vào Hào Đình Hoa Uyển, đối với Hào Đình Hoa Uyển, An Nhựt mới chỉ nghe nói qua thôi chưa trước giờ cô chưa bao giờ tới đây .

Hào Đình Hoa Uyển rất lớn, người sống ở đây cũng không nhiều lắm. Khoảng cách giữa các ngôi nhà cách nhau rất xa, Hào Đình Hoa Uyển không chỉ tượng trưng cho sự giàu sang, mà còn là biểu tượng của quyền lợi. Không phải cứ có tiền là có thể sống ở đây, tổ tiên nhất định phải có công lao gì đó.

Giàu sang, quyền lợi, trong mắt An Nhựt mà nói cũng chỉ như không. Con người, sống thật với lòng mình vẫn là tốt nhất, vui vẻ là điều quan trọng nhất. Những người sống trong Hào Đình Hoa Uyển này vui có thực sự vui vẻ không?

Bảo an của Hào Đình Hoa Uyển sau khi nhìn thấy xe của Lục Mặc Hiên, lập tức ấn một cái nút, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi phòng bảo an, nghiêm túc chào Lục Mặc Hiên theo nghi thức quân đội.

Lục Mặc Hiên gật đầu với họ một cái, sau đó xe chậm rãi đi vào.

Lục Mặc Hiên trực tiếp bỏ qua vẻ mặt bất mãn của An Nhượng, nhàn nhạt nói: "Người bảo an này trước kia là lính dưới quyền ba anh, trong một lần diễn tập quân sự, mắt trái của chú ấy bị thương nên không thể nhìn thấy gì nữa. Về sau liền xuất ngũ, giờ tuổi cũng đã lớn, nên được điều đến Hào Đình Hoa Uyển làm bảo an."

Thì ra bảo an của Hào Đình Hoa Uyển cũng đã từng đi lính, An Nhượng không khỏi quay đầu nhìn người bảo an kia một cái, tuy nhiên xe đã lái đi, nhưng tư thế của ông ấy vẫn không hề thay đổi, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, sống lưng thẳng tắp, cả người toát lên khí thế của một người quân nhân.

Xe đỗ lại trước cửa một ngôi biệt thự màu đỏ trắng, Lục Mặc Hiên lau ngón tay sau đó ấn lên một cái nút trước cửa ngôi biệt thự.

Ngón tay cái vừa mới chạm nhẹ một cái, kêu bip một tiếng, cánh cửa to lớn màu vàng liền mở ra 2 bên, trái tim An Nhượng hưng phấn đập mạnh một cái. Hào Đình Hoa Uyển quả nhiên rất cao cấp, cự nhiên trang bị khóa vân tay.

Đuôi xe của Lục Mặc Hiên vừa tiến vào trong, cửa lập tức đóng lại.

Xe lượn một hình vòng cung đẹp mắt rồi dừng lại ở chỗ để xe trong sân trước của ngôi biệt thự.

Lục Mặc Hiên vừa mở khóa xe, An Nhượng ngay lập tức đã nhảy ra khỏi xe.

Đảo hai mắt quan sát xung quanh, lại nhìn nhìn ngôi biệt thự hai tầng trước mặt, trong lòng không khỏi chặc chặc hai tiếng. Tổng bộ điều Lục Mặc Hiên tới thành phố A, mà chắc anh ở lại thành phố A không lâu. Nói như vậy, căn biệt thự này chỉ để anh ở tạm thời sao.

Nhà ở tạm mà cũng tốt đến vậy à!

An Nhượng quay đầu trực tiếp nói với Lục Mặc Hiên một câu: "Xem ra quân khu ở thành phố A rất coi trọng anh nha, vừa mới tới đây không lâu đã cấp cho anh chỗ ở như vậy rồi. Nhưng cũng phải có qua có lại chứ, anh nhất định phải làm việc thật tốt đó nếu không họ cấp cho anh ngôi nhà này chẳng phải đã quá lãng phí tài nguyên rồi sao!"

Lục Mặc Hiên sau khi nghe thấy cô nói vậy chỉ cười cười. Tay trái cầm mũ đi về phía An Nhượng, sau đó cúi người ghé sát vào lỗ tai cô, từ tốn nói: "Cho nên, vì để tận dụng hết toàn bộ tài nguyên nên anh mới dẫn em tới đây. Về sau, em sẽ sống ở đây, em sẽ phụ trách ăn uống hàng ngày của anh."

Ánh mắt An Nhượng trầm xuống, lui về phía sau vài bước, hất cằm lớn tiếng nói: "Anh có tiền có quyền, thuê giúp việc không phải tốt hơn sao. Ngay đến bản thân em em còn không nấu cơm, giờ lại bắt em phụ trách cơm nước cho anh á, nằm mơ đi!"

Lục Mặc Hiên thu hồi ý cười, đi về phía cánh cửa lớn màu trắng được trang trí theo phong cách Châu Âu, ấn ngón cái xuống bảng kiểm tra dấu vân tay.

Không bao lâu, cửa lớn mở ra.

Lục Mặc Hiên cất bước đi vào trong, sau đó đứng ở bên cạnh cánh cửa, từ từ nói: "Anh đã nói với em từ trước rồi, anh chưa bao giờ giúp ai không công. Em phải từ từ trả, còn nữa, ngày mai anh có thể sẽ không tới Mậu Hưng."

An Nhượng lập tức giơ tay lên, cười một cách gượng gạo, cắn chặt hai hàm răng nói: "Lục Mặc Hiên, không phải chỉ là hầu hạ anh ăn cơm thôi sao? Được, chỉ cần anh có thể nuốt được."

Lục Mặc Hiên quay lưng về phía An Nhượng khoe môi khẽ nhếch lên một nụ cười xảo quyệt, sau đó rất nhanh đã thu lại ý cười, xoay người đối mặt với An Nhượng, "Uh, vậy đêm nay em ngủ ở đây. Ngày mai sau khi tham quan Mậu Hưng xong sẽ đưa em trở lại nhà trọ để em thu dọn đồ đạc. Còn về kỳ hạn em sống ở đây thì còn tùy vào biểu hiện của em."

Lục Mặc Hiên ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không hẳn là nghĩ như vậy. Về sau, An Nhượng trực tiếp trở thành vợ của anh, cả đời nấu cơm cho anh. Nhưng mà, cho đến lúc này, anh cũng không nhớ để cô vào bếp.

An Nhượng cao giọng uhm một tiếng, còn phải xem biểu hiện của cô sao?

Cuối cùng, An Nhượng lắc đầu mấy cái: "Em đến đây ở thì Phan Mộng Lệ phải làm sao?"

Lục Mặc Hiên hiểu sáng tỏ gật gật đầu, "Diệp hạo lúc này có gửi tin nhắn cho anh, Phan Mộng Lệ đã trở về quê, cô ấy đã từ chức ở Mậu Hưng rồi."

Cả người An Nhượng cứng đờ, Phan Mộng Lệ nói từ chức là từ chức sao? Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, thành phố A này khiến cô ấy đau khổ như vậy, nếu còn ở lại đây, Phan Mộng Lệ cũng khó có thể xóa bỏ bóng ma Lý Thành minh trong lòng cô ấy.

"Trong tủ lạnh có ít nguyên liệu, em xem thế nào rồi nấu vài món ăn, anh lên gác xử lý ít chuyện." Lục Mặc Hiên sau khi nói xong, xoay người đi về phía trước được vài bước, sau đó đột nhiên dừng lại.

Lục Mặc Hiên đi đến trước mặt An Nhượng kéo tay cô đi về phía cửa. Mở ra một cái bảng điều khiển, ấn vào mục thêm dấu vân tay.

Ngón cái của Lục Mặc Hiên cọ cọ vào ngón cái của An Nhượng vài cái "Thêm dấu vân tay của em vào, em liền là người của anh." Lục Mặc Hiên vừa nói xong, vô cùng thần tốc kéo ngón cái của An Nhượng ấn lên màn hình.

Thêm vân tay thành công, một hàng chữ to đập vào mắt An Nhượng.

Em liền là người của anh? An Nhực càng ngày càng cảm thấy mình đang mắc vào một cái lưới lớn, giống như cô đang từng bước từng bước tiến vào một cái mồm to như cái bồn máu.

Mà chủ nhân của cái bồn máu đó, giờ phút này đang tươi cười nhìn cô.

Anh mà là quân nhân sao, Lục Mặc Hiên đích thực là tiểu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: An Nhực là món ăn

An Nhực nhìn Lục Mặc Hiên thân nhiên bước lên chiếc cầu thang hình xoắn ốc lên lầu, mãi cho đến khi bóng dáng của Lục Mặc Hiên khuất khỏi tầm mắt của An Nhực cô mới buồn bực gãi tóc.

Mọi chuyện sao lại biến thành như thế này, cẩn thận hồi tưởng lại một phen, nghiệt duyên của cô và Lục Mặc Hiên bắt đầu từ lúc cô kêu anh một tiếng "anh trai quân nhân".

An Nhực một môi thờ dài một tiếng, sau đó cời đôi giày cao gót sáu phân. Kéo tú giày ở góc tường ra, đập vào mắt cô là một hàng giày độc một màu đen của quân nhân nằm ở tầng dưới cùng, tầng giữa để một loạt giày thể thao, trên cùng là một hàng dép bông đi trong nhà màu xanh lam.

Vừa rồi lúc lên gác Lục Mặc Hiên không hề đổi lại dép đi trong nhà, An Nhực khom lưng cầm lấy một đôi dép bông so lên chân mình.

Mấy đôi dép bông này kích cỡ đều rất lớn, nhưng nhìn trông có vẻ rất sạch sẽ, sạch đến nỗi có thể phản chiếu ánh sáng phát ra từ sàn nhà. An Nhực thờ dài một tiếng, sau đó quăng đôi dép bông xuống sàn nhà rồi xỏ chân vào.

Đép bông tuy lớn nhưng đi vào chân rất mềm mại êm ái, cảm thấy vô cùng thoải mái. Sự chênh lệch nhiệt độ giữ ngày và đêm bây giờ rất lớn. Đến buổi chiều, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, đây là thời điểm thích hợp để đi dép bông.

An Nhực đang tính xem có nên đến siêu thị mua một đôi dép bông hay không. Đôi dép mua năm ngoái năm nay đã không dùng được nữa rồi, tám lót ở trong đều đã hỏng hết cả.

An Nhực đi đôi dép bông lớn của Lục Mặc Hiên, đi vào bên trong. Sau đó ồ lên một tiếng, chiếc cửa lớn màu trắng kia sao không tự động đóng vào nhỉ?

An Nhực xoay người trở lại vài bước, sau đó đưa tay ấn vào một cái nút trên bảng điều khiển

Bắt đầu đóng cửa, xin chờ một lát. Một hàng chữ lớn xuất hiện trên màn hình, sau đó cửa lớn chậm rãi đóng lại.

An Nhực khoanh hai tay trước ngực, khóa cửa bằng dấu vân tay có thể phòng trộm lại còn giảm được không ít phiền phức.

Không cần phải mang một chùm chìa khóa to đùng, thật tiện.

An Nhực nhớ khi cô còn học đại học, chìa khóa của ký túc xá cô làm mất đến 4 lần, cuối cùng vào một buổi tối trước khi đi ngủ cô bị các bạn cùng phòng phê bình cho một chập.

Về sau, dưới sự nhắc nhở không ngừng của các bạn cùng phòng, cái tật vứt chìa khóa lung tung của An Nhực mới chậm rãi thay đổi.

Đứng ở bên lan can trên tầng hai, Lục Mặc Hiên nhìn cánh cửa lớn màu trắng bên cạnh An Nhực, khóe môi chậm rãi cong lên. Tay phải nhẹ nhàng gõ nhịp trên lan can, khi thấy An Nhực đi dép bông của mình, nhu tình trong mắt Lục Mặc Hiên càng nồng đậm hơn.

Trong phòng khách có một bộ sofa màu xám rất dài, mặt trên đặt một thảm lông màu đen. Đối diện sofa là một chiếc TV LCD 42inch.

Bên trái phòng khách là một quầy bar, bên trong quầy bar có một chiếc tủ kính bày đủ các loại rượu nho, trên mỗi chai rượu đều có tiếng của rất nhiều nước.

Phòng bếp nằm ở phía trong cùng, một chiếc tủ lạnh hai cửa màu trắng rất lớn nằm ở một góc nhà bếp.

Phòng bếp rất sạch sẽ, ánh mặt trời chiếu vào khiến cho tất cả đồ dùng trong nhà bếp như đang phát sáng lấp lánh.

An Nhực mở tủ lạnh ra, bên trong có trứng chim, cà chua, ớt xanh, thịt băm, ít rau và hai ba bó cải bẹ. Tầng cuối cùng của tủ lạnh đựng rất nhiều thịt bò.

Những nguyên liệu này đều do đích thân Lục Mặc Hiên đi chợ mua sao? Nhìn Lục Mặc Hiên không giống loại người như vậy.

An Nhựt nhìn mấy tảng thịt bò trước mặt, cuối cùng vẫn quyết định buông tha nó. Thịt bò bít tết cô không biết làm, muốn ăn thì đến nhà hàng Tây.

Cuối cùng An Nhựt cầm lên 2 quả trứng, một quả cà chua, một chút ớt xanh cùng thịt băm. Đang muốn đóng cửa tủ lại, An Nhựt lại với tay lấy thêm một ít rau và một bó cải bẹ.

Liền làm ba món ăn đi, trứng xào cà chua, ớt xanh xào thịt băm, canh rau cải bẹ. Sau khi quyết định, An Nhựt bắt đầu động tay.

Ớt xanh sau khi được xử lý sạch sẽ, đặt trong đĩa cùng thịt băm. Ngâm rau ở trong nước, hai quả trứng được đánh đều ở trong bát, cà chua được thái miếng để bên cạnh.

Lục Mặc Hiên nghe thấy tiếng lạch cạch truyền ra từ phòng bếp, khẽ mắt khẽ cong lên. Lục Mặc Hiên thỏa mãn xoay người đi vào thư phòng. Lưu loát mở máy tính, mở ra phần mềm chat video chuyên dụng của quân đội.

Khuôn mặt của Diệp Hạo được phóng đại trên màn hình, Lục Mặc Hiên nhìn thấy Diệp Hạo nhăn mày, biết đã xảy ra chuyện, nhưng lời nói ra lại vô cùng bình tĩnh : "Chuyện gì?"

Diệp Hạo nhìn bộ dáng khi định thần nhân của Lục Mặc Hiên, trong lòng lại càng buồn bực hơn. Lục Mặc Hiên được tổng bộ điều đến đây, theo lý thuyết, hẳn sẽ được thoải mái hơn một chút bởi vì Lục Mặc Hiên sẽ chia sẻ bớt việc với hắn.

Nhưng Diệp Hạo nào ngờ được rằng, Lục Mặc Hiên vừa tới, hẳn so với trước kia còn bận rộn hơn!

Bên kia Diệp Hạo tức giận vỗ bàn một cái, "Lúc nào thì cậu mới tới quân khu một chuyến, thành phố A có một thế lực ngầm đang đầu cơ súng ống đạn dược để trục lợi."

Lục Mặc Hiên trực tiếp xua tay cắt ngang lời nói của Diệp Hạo, ngữ điệu vững vàng bình ổn truyền vào tai Diệp Hạo. "Cho Phan Mộng Lệ một khoản tiền, từ từ liệu thì thấy hoàn cảnh gia đình của cô ấy không được tốt lắm."

Hai mắt Diệp Hạo lập tức chùng lún, qua một hồi lâu mới lắp bắp nói. "Lục Mặc Hiên, tên tiểu tử nhà cậu rơi vào lưới tình rồi hả. Yêu ai yêu cả đường đi a, ngay đến cả bạn thân của An Nhựt mà cũng cậu muốn quản."

Diệp Hạo đột nhiên dừng lại, sau đó hô lớn. "Mình đang nói chuyện súng ống đạn dược với cậu a, cậu kéo phụ nữ vào đây làm gì!"

Mày Lục Mặc Hiên khẽ nhúc lên, tuy Diệp Hạo không mặt đối mặt với Lục Mặc Hiên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng của cậu ta.

Trái tim Diệp Hạo khẽ nảy lên, từ khi còn bé lúc cậu ta đến trụ sở quân đội, quanh thân Lục Mặc Hiên đã tỏa ra khí thế khiến người khác không rét mà run. Bây giờ khí thế đó càng ngày càng lớn.

Cho nên, Lục Mặc Hiên còn chưa nói tiếng nào, Diệp Hạo đã liên tục gật đầu, vỗ ngực nói, chuyện súng ống đạn dược cậu không cần lo, mình sẽ xử lý tốt, mặc dù thế lực ngầm đó đang ẩn nấp ở thành phố A, nhưng mình nhất định sẽ điều tra cho ra, cỡ thế lực này còn nhỏ, chưa có vụ nào lớn, theo dõi và điều tra nhất định có thể nhỏ bỏ tận gốc.

Lục Mặc Hiên gật gật đầu, không có nói gì nữa, trực tiếp tắt khung chat.

Diệp Hạo nhìn màn hình máy tính đột nhiên tối sầm, bối rối, sau đó giơ tay đánh lên đầu mình mấy cái, con bà nó, cái miệng thối của hắn vừa nói cái gì vậy! Tự dưng lại mua dây buộc mình!

Lục Mặc Hiên mở trang thị trường chứng khoán của thành phố A, điều chỉnh giá của vài loại cổ phiếu hạ xuống.

Anh nhẹ nhàng ấn chuột vài cái, ngay lập tức sàn chứng khoán bên Âu Mỹ xảy ra biến động, có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính không dám tin, nhưng cổ phiếu vốn không được coi trọng giờ lại đồng loạt tăng giá.

Sau khi phản ứng kịp, mọi người liền nhao nhao đổi chỗ mua cổ phiếu.

Lục Mặc Hiên nhìn giá cổ phiếu trong vòng một phút tăng gấp hai lần, giữa hai hàng lông mày thoáng qua một đạo bén nhọn. Đóng màn hình máy tính lại, Lục Mặc Hiên tựa người vào lưng ghế, nhớ lại An Nhựt đang trong bếp làm đồ ăn cho anh.

A, một tiếng hét chói tai của phụ nữ đột nhiên vang lên truyền vào tai anh, lưng Lục Mặc Hiên lập tức thẳng đờ, sau đó nhanh chóng đứng dậy, bước chân rất nhanh, thân hình chớp lóe.

Người đàn ông giống như con báo mạnh mẽ chạy xuống lầu trong vòng vài phút đồng hồ, chạy vào phòng bếp.

An Nhựt nhìn thấy Lục Mặc Hiên đột nhiên xuất hiện ở cửa bếp, hai mắt nhắm lại, sau đó sờ sờ cổ tay phải. "Không có việc gì, chỉ là lâu rồi không nấu ăn, bị dưng phải dầu nóng một chút mà thôi."

Lúc này Lục Mặc Hiên xuất hiện làm gì, cô còn chưa rắc muối nha, cô đang tính rắc muối gấp N lần vào món ớt xanh xào thịt băm, mặn chết anh đi!

Lục Mặc Hiên đi đến bên cạnh An Nhựt, trực tiếp tắt bếp. Sau đó giữ chặt tay An Nhựt, dẫn cô đến bồn rửa bên cạnh. Mớ vôi nước sôi lên chỗ bị bỏng của cô.

Lục Mặc Hiên nhìn cổ tay trắng nõn đột nhiên hiện lên vết hằn hồng hồng của cô, trong lòng nhất thời cảm thấy không đành lòng.

Anh còn chưa bắt đầu ăn cô, An Nhựt sao có thể bị thương được!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mè Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ăn đậu hũ!

Dòng nước mát lạnh gội rửa lên vết bỏng hồng hồng trên cổ tay An Nhựt, một lúc sau, vết đỏ dần biến mất.

Tay trái An Nhựt tắt vôi nước, tay phải vội vàng muốt thoát khỏi sự kìm kẹp của Lục Mặc Hiên, "Anh ra ngoài đi khi nào nấu xong em sẽ gọi."

Lục Mặc Hiên đảo mắt nhìn vào cái nồi ớt xanh xào thịt đang dờ trước mặt, sau đó liền buông cổ tay An Nhựt ra, đi đến cạnh bếp, bật bếp rồi bắt đầu đun nấu ăn.

An Nhựt đứng một bên nhìn động tác thành thạo của An Nhựt, Lục Mặc Hiên biết nấu ăn!

Thời nay đàn ông biết nấu ăn không nhiều lắm, ánh mắt An Nhựt nhìn chăm chăm Lục Mặc Hiên, cẩn thận suy nghĩ, Lục Mặc Hiên trừ bỏ da mặt dày ra thì tất cả các phương diện khác đều là nhân tài kiệt xuất.

An Nhựt bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, chẳng lẽ cô có khuynh hướng thích bị ngược đãi sao? Chẳng lẽ trong lòng cô thực sự thích người đàn ông bề ngoài thì chính trực nhưng bên trong vô lại này sao?

Lục Mặc Hiên bỏ nửa thìa cà phê muối vào nồi, vừa xào rau vừa nói với An Nhựt. "Trong tủ lạnh có cơm chín nhanh, em lấy 2 phần cho vào lò vi sóng đi."

An Nhựt dạ... một tiếng, sau đó nhanh chóng xoay người mở ra tủ lạnh, lấy ra hai suất cơm. Cô đổ cơm vào một cái bát lớn rồi bỏ vào lò vi sóng.

Đặt thời gian 10 phút, sau khi làm xong, cả người An Nhựt dựa vào thành bếp, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của Lục Mặc Hiên.

Vài sợi tóc xoắn trên trán theo động tác của anh mà không ngừng lay động, bộ quân phục đã được đổi thành một chiếc áo sơ mi màu xanh lục thoải mái, hai cúc áo trên cùng mở ra, lộ ra xương quai xanh tinh tế mê người của người đàn ông trưởng thành,

Chẳng bao lâu sau, mùi thức ăn thơm lừng bay vào mũi An Nhựt, vốn cô dự định bỏ thật nhiều muối để mượn chết Lục Mặc Hiên, bây giờ xem ra, kế hoạch thất bại rồi.

Lục Mặc Hiên bày ớt xanh xào thịt ra đĩa rồi để sang một bên. Sau đó nhanh chóng rửa sạch cái nồi, rau xanh đã được An Nhựt chuẩn bị đầy đủ, Lục Mặc Hiên đổ nước vào trong nồi, chờ nước sôi rồi bỏ rau vào.

Đậy nắp nồi, Lục Mặc Hiên quay đầu nhìn An Nhựt, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm khuôn mặt ngại ngùng của An Nhựt.

"Biểu hiện hôm nay của em không tốt, vốn muốn để em nấu nướng cho anh ăn, bây giờ ngược lại, cho nên, kỳ hạn em ở cạnh anh sẽ dài hơn, cho đến khi biểu hiện của em khiến anh hài lòng mới thôi." Mối mong của Lục Mặc Hiên khẽ động, ánh mắt lộ rõ vẻ nghiêm túc.

An Nhựt hít thở, nếu muốn cô ở lại thì có một số việc phải nói rõ ràng trước thì tốt hơn. "Em sẽ cố gắng để anh hài lòng, nhưng có một số điều kiện."

Lục Mặc Hiên khẽ mở cánh môi, "Nói đi."

An Nhựt chậm rãi mà có lực nói ra từng chữ.

An Nhựt gờm ngón trỏ lên, "Thứ nhất, anh không được động tay động chân với em, cũng không được tùy tiện lại gần."

Lục Mặc Hiên không chút nghĩ ngợi liền gật gù đầu, trước hết cứ đồng ý với cô, nếu về sau anh có động tay động chân với cô thì cô cũng chẳng có cách nào khác.

An Nhựt sao biết được trong lòng Lục Mặc Hiên suy nghĩ như vậy, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh nên cô liền gờm ngón giữa.

"Thứ hai, anh không được tùy tiện lạm dụng chức quyền để tùy tiện tham gia vào công việc của em, nếu như bị các đồng nghiệp khác biết, chắc chắn sẽ

nói em là người đàn bà ham hư vinh." An Nhựt vừa mới nói xong đã thấy Lục Mặc Hiên gật đầu một cách rất dứt khoát, anh đồng ý một cách nhanh chóng mà không cần nghĩ ngợi gì.

An Nhựt có phần hoài nghi.

Lục Mặc Hiên phát tay ý bảo An Nhựt tiếp tục, An Nhựt suy nghĩ một chút, sau đó lắc lắc đầu. "Điều thứ 3 chưa nghĩ ra, về sau nghĩ ra rồi bổ sung sau."

Nước trong nồi đã sôi, kêu ục ục liên hồi, Lục Mặc Hiên nhanh chóng mở nắp nồi, bỏ tất cả rau mà An Nhựt chuẩn bị sẵn vào nồi, anh nhỏ thêm 3 giọt dầu ô liu cùng 3 thìa cà phê muối.

An Nhựt chưa nghĩ ra điều thứ 3, trong lòng Lục Mặc Hiên đã sớm bổ sung cho cô, điều thứ 3 là An Nhựt sẽ trở thành vợ của Lục Mặc Hiên, cho nên hai điều trên tất cả đều trở nên vô hiệu.

Huống hồ, trước khi cô đưa ra yêu cầu thứ hai thì anh đã sớm tham gia vào công việc của công ty cô rồi.

Lục Mặc Hiên suy nghĩ một chút, quyết định thay đổi chiến lược. Bây giờ An Nhựt cùng anh đàm phán, trước hết anh sẽ giả bộ đồng ý với cô. Sau đó sẽ dùng chiêu dương đông kích tây, cuối cùng sẽ đánh phá Hoàng thành.

Mục tiêu chỉ có một, nhưng để đạt được mục tiêu đó phải sử dụng rất nhiều thủ đoạn.

Lúc này, lò vi sóng kêu 'tinh' một tiếng, An Nhựt sau khi nghe thấy lập tức mở lò vi sóng, đeo bao tay lấy bát cơm bê ra ngoài phòng ăn.

Phòng ăn ở đằng sau quầy bar của phòng khách.

Trứng xào cà chua và ớt xanh xào sợi bắp tất cả đều được bung đến phòng ăn, cuối cùng là món canh rau do đích thân Lục Mặc Hiên nấu, anh tự mình bê đến phòng ăn.

Đi ngang qua quầy bar Lục Mặc Hiên nhìn thấy mấy chai rượu nho trong tủ kính khoe miệng bỗng nhiên nở một nụ cười quỷ dị.

Sau khi đặt bát canh lên bàn thủy tinh, Lục Mặc Hiên xoay người, đến bên tủ kính lấy ra một chai rượu nho 90 năm được sản xuất ở Australia. Khom người lấy hai chiếc ly thủy tinh ở phía dưới.

Ly thủy tinh óng ánh trong suốt, ở dưới ánh đèn lóe ra những tia sáng đẹp mắt. Giá của hai ly thủy tinh này không phải hạng tầm thường, chúng được làm thủ công từ bậc thầy chế tác thủy tinh của Thụy Sĩ.

"Uống một ly nhé, hương vị của loại rượu nho này rất đặc biệt." Lục Mặc Hiên vừa nói vừa mở chai rượu nho, rót một ly đưa cho An Nhựt.

An Nhựt than thở, "Em không uống rượu." Cô uống tượu gạo thôi đầu óc đã chệnh choáng rồi, đừng nói rượu nho, nồng độ của rượu nho còn cao hơn cả rượu gạo.

"Nồng độ không cao, uống một ly không sao đâu." Sau khi Lục Mặc Hiên nói xong cũng tự rót cho mình một ly, ly thủy tinh trong tay anh nhẹ nhàng xoay tròn.

Màu đỏ của rượu trong ly thủy tinh vô cùng mê người, An Nhựt nhấp mấy cánh môi uống thử một ngụm, nếu là rượu mạnh cô sẽ không uống.

Nhưng An Nhựt nào biết đâu rằng, rượu này tuy nồng độ không cao, lúc đầu uống sẽ cảm thấy ngọt ngào, uống đến cuối môi bắt đầu thấy say.

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười, sau khi nhấp một ngụm rượu, anh bắt đầu ăn cơm

An Nhựt uống một ngụm, cảm thấy không đáng sợ như trong tưởng tượng của cô. Lại thêm cô đang hơi khát, cho nên, An Nhựt uống hết nửa ly mới bắt đầu ăn cơm

"Lục Mặc Hiên, tay nghề của anh cũng không tệ nha. Ớt xanh xào thịt lượng dầu không nhiều không ít, ở trong quân đội anh từng học qua nấu ăn sao?" An Nhựt vừa ăn một miếng liền ngẩng đầu lên hỏi Lục Mặc Hiên.

Lông mi Lục Mặc Hiên khẽ chớp chớp, "Nếu nhất định nói sư phụ, thì anh chính là sư phụ, mỹ thực 100 chiều."

Tay An Nhựt dừng lại một chút, mỹ thực 100 chiều, một quyển sách dạy nấu ăn. Lục Mặc Hiên nhìn vào đó làm theo, thế này chẳng phải là tự học sao.

Bình thường An Nhựt ăn không nhiều cơm, nhưng do hôm nay cô phải bận ba cả ngày trời mệt lử người nên rất nhanh đã ăn hết một bát cơm.

Đáy mắt Lục Mặc Hiên nổi lên gợn sóng, ời nói của Triệu Hồng Lượng hiện lên trong đầu Lục Mặc Hiên, con gái trắng trẻo mập mập sinh con mới tốt.

Nhưng mà, khi nào thì rượu mới có tác dụng vậy? Lục Mặc Hiên biết, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải là quân tử, nhưng đối với An Nhựt, anh không muốn làm quân tử.

Đương nhiên, hôm nay anh sẽ không động thủ với cô, nhưng đậu hũ trên người cô dù sao cũng phải ăn một chút. Khó khăn lắm anh mới đưa được An Nhục về sống ở đây, thì làm gì có chuyện anh sẽ cho cô thoát thân dễ dàng?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Rượu nho.

An Nhục buông bát đĩa trong tay ra, hai mắt cô nhắm nghiền, sau đó An Nhục đưa tay lên ray ray trán.

Quả nhiên, rượu là thứ không thể uống bậy. Rượu nho nhập khẩu có hương vị rất ngọt ngào, tác dụng chậm nhưng lại xông thẳng lên não bộ của An Nhục.

An Nhục ngẩng đầu nhìn Lục Mặc Hiên ngồi đối diện, giờ phút này anh đang nhẹ nhàng xoay tròn ly rượu trên tay, rượu nho lắc lư trong chiếc ly thủy tinh trong suốt khiến màu đỏ của rượu nho càng trở nên hấp dẫn say lòng người hơn.

An Nhục càng nhìn càng cảm thấy đầu óc choáng váng, cô khẽ chống tay lên mặt bàn muốn đứng dậy, nhưng cả người cô ngã nghiêng chao đảo không đứng vững, mãi đến lúc đứng vững mới nhắc chân tiến về phía trước.

An Nhục mới đi được hai ba bước, một bóng dáng màu lam bỗng nhiên đứng chắn trước mặt cô.

An Nhục không hề suy nghĩ trực tiếp đẩy thân thể đó ra, bàn tay mềm mại yếu ớt chạm vào lồng ngực kiên cố rộng lớn.

Cảm giác ấm áp mềm mại này khiến cho trái tim của Lục Mặc Hiên khẽ rung lên. Bàn tay anh lập tức ôm lấy eo cô, một tay chế trụ chiếc cằm của An Nhục, nhìn cô bé ở trong lòng hai mắt nhắm nghiền, Lục Mặc Hiên cực kỳ vui vẻ khoe miệng khẽ cong lên.

Lúc này Lục Mặc Hiên không ngờ được mình tiểu nhân đến mức này.

An Nhục chếp chếp miệng ba cái, đôi mắt to tròn khẽ mở ra rồi lại đóng vào. "Lục Mặc Hiên, anh tránh ra, em muốn đến ghế sofa nghỉ ngơi một chút. Rượu nho đến bây giờ mới tác dụng."

Lục Mặc Hiên gật gật đầu, ừ một tiếng, bàn tay đang giữ cằm của anh chuyển xuống lưng của cô, anh dùng lực một chút rồi bế An Nhục lên.

Động tác bất ngờ khiến An Nhục không kịp phòng ngự, mặc dù đang uống say nhưng theo bản năng cô vẫn phản ứng rất nhanh.

Tựa như An Nhục bây giờ, trong lúc Lục Mặc Hiên bất ngờ ôm lấy cô, hai tay An Nhục liền gặt gao ôm lấy cổ anh, đầu tựa vào vai phải của anh, hô hấp nhịp nhàng.

Trên mặt Lục Mặc Hiên lộ ra ý cười quý dị, tay phải anh chế trụ eo nhỏ của An Nhục, cảm xúc khi chạm vào da thịt của cô quả thực rất tuyệt, sờ lên rất mềm mại.

Tay trái anh ôm lấy eo của An Nhục, các ngón tay vỗ nhẹ trên đó linh hoạt như đang đánh dương cầm vậy.

An Nhục ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi lông mày khẽ nhăn lại, miệng nhỏ không ngừng nói chuyện, nhưng đầu óc càng ngày càng trở nên choáng váng nên lời nói ra cũng trở nên yếu đuối vô lực.

Lúc này đầu óc An Nhục còn sót lại một chút tỉnh táo, biết Lục Mặc Hiên đang làm gì với cô. Hai chân đá về phía đùi của Lục Mặc Hiên, nhưng vô ý lại đá phải cái thứ kia của anh.

An Nhục kinh hãi đến mức nhất thời không giám đụng đây, Lục Mặc Hiên dừng bước lại, cúi đầu hôn lên khuôn mặt phấn nộn của cô, chụt, tiếng hôn vang lên bên tai của cô, An Nhục lập tức mặt đỏ tới tận mang tai.

Lục Mặc Hiên, anh! Anh vừa đồng ý là sẽ không động tay động chân với cô cơ mà!

"Mèo hoang nhỏ, hôm nay mệt cả ngày rồi, trước hết mang em đi tắm rửa cái đã." Bàn tay Lục Mặc Hiên bắt đầu di chuyển, từ cổ tới đầu rồi dừng lại trên mái tóc dài mềm mượt của An Nhục.

Lục Mặc Hiên đi tới chiếc cầu thang hình xoắn ốc, quẹo trái, phòng trong cùng chính là phòng chuyên dùng để tắm rửa.

Phòng tắm có diện tích rất lớn, ánh sáng màu trắng chiếu xuống bồn tắm hình tròn cỡ lớn, trên mặt nước nổi rất nhiều bọt xà phòng màu trắng, nguyên một bộ đồ dùng tắm được nhập khẩu từ New Zealand của phái nam được xếp ngay ngắn trên tường, trên giá treo quần áo có treo một chiếc áo tắm màu

trắng của đàn ông.

Lục Mặc Hiên để An Nhược đứng bên cạnh bồn rửa mặt trong phòng tắm, anh vói tay lấy một cái mũ chụp tóc, tay phải vén mái tóc đen dài của An Nhược lên.

Hai mắt An Nhược đã híp thành một đường nhỏ, hai má trắng nõn vẫn chưa hết hồng. Nhìn thấy bộ dạng này của An Nhược, Lục Mặc Hiên chỉ muốn ngay lập tức áp cô lên bồn rửa mặt rồi hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của cô.

Ngực Lục Mặc Hiên phập phồng lên xuống, cuối cùng cũng dần trở lên ổn định, anh nhẹ nhàng chụp tóc của cô lên. Một khuôn mặt trắng xoan trắng nõn nịn màng đập vào đôi mắt đen thâm trầm của Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên ấn vào cái nút trên vách tường, thiết bị tắm tự động khởi động, vòi hoa sen tự động điều chỉnh nhiệt độ thích hợp sau đó bắt đầu ào ào chảy xuống.

Lục Mặc Hiên ôm An Nhược đến bên bồn tắm lớn, một tay cởi quần áo trên người cô ra, một tay đóng lại chốt thoát nước dưới đáy bồn.

An Nhược đưa tay đẩy Lục Mặc Hiên ra, thanh âm nhỏ nhỏ của cô xen lẫn tiếng nước chảy vang lên. "Lục Mặc Hiên, anh là tên khốn, không cho phép anh ăn đậu hũ của tôi, nếu không, tôi sẽ cắt đứt nơi đó của anh!"

Thanh âm tuy bé, nhưng trong lời nói ẩn chứa sự ngoan độc, tay trái Lục Mặc Hiên nâng mặt cô lên, tay phải luồn vào trong áo An Nhược, vuốt ve tấm lưng mềm mại trơn mịn của cô.

Bàn tay anh vô cùng linh hoạt, bình thường khi lắp ráp súng, cho dù chỉ là một cái lò xo bé xíu cũng không thoát được khỏi tay anh.

Cho nên, tháo móc áo ngực của An Nhược đối với Lục Mặc Hiên dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong chốc lát, quần áo từ trên xuống dưới của An Nhược đều bị Lục Mặc Hiên cởi sạch, nhìn chiếc áo lót màu hồng Lục Mặc Hiên lại nhớ tới nhà trọ của cô.

An Nhược bị Lục Mặc Hiên đặt vào giữ bồn tắm lớn, hơn nữa Lục Mặc Hiên còn tốt bụng điều chỉnh tư thế nằm thoải mái nhất cho cô.

Dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen chảy lên người An Nhược, khiến cho tất cả các lỗ chân lông trên người cô đều được mở ra, An Nhược thoải mái nheo mắt khẽ thở dài một tiếng.

Bàn tay đang cởi nút áo sơ mi của anh khẽ ngừng lại, một lát sau, động tác trên tay càng trở nên gấp rút.

Chỉ chốc lát sau, dưới ánh đèn màu trắng bạc, một thân hình cao lớn vạm vỡ tuyệt đẹp lộ ra dưới ánh đèn mờ ảo.

Nhưng Lục Mặc Hiên không ngờ được rằng An Nhược tự nhiên lại.

Nhìn An Nhược bỗng đứng từ trong bồn tắm đứng lên, hai tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cổ của Lục Mặc Hiên, biểu cảm trên mặt Lục Mặc Hiên trong nháy mắt cứng đờ.

An Nhược xấu xa cười ha ha lên một tiếng, hai bàn tay đang chế trụ trên cổ Lục Mặc Hiên bắt đầu di chuyển sò soạng đôi bờ vai săn chắc của anh, sau đó là xương quai xanh. "Ừm, đáng người vô cùng chuẩn nha, nào, lại đây cười một cái cho chị xem nào!"

An Nhược sau khi nói xong nhìn Lục Mặc Hiên cười khanh khách.

Tay phải Lục Mặc Hiên ôm lấy eo cô, tay trái men theo đường cong cơ thể của cô mà vuốt ve qua lại. Giọng nói trầm thấp vang lên, "Nếu anh cười với em một cái, vậy có phần thưởng gì không?"

An Nhược ngẩng đầu, tay phải áp lên lồng ngực của Lục Mặc Hiên, bộ dáng như muốn đẩy ngã anh.

Trên mặt Lục Mặc Hiên mang theo ý cười, mặt không biến sắc theo lực đẩy của An Nhược từ từ nằm xuống.

Vì thế, An Nhược thành công ngồi trên bụng Lục Mặc Hiên. "Phần thưởng rất lớn ! Xem biểu hiện của cậu đã!"

Xem biểu hiện của anh sao? Lục Mặc Hiên khẽ cười một tiếng, những lời này hôm nay anh vừa nói qua với cô.

Tay phải của Lục Mặc Hiên trực tiếp mò tới đùi An Nhược, "Anh cực kỳ mong chờ phần thưởng của em nha."

Lục Mặc Hiên nhàn nhạt mở miệng, trong lòng thầm nghĩ, rượu nho đúng thật là một thứ rất tuyệt vời.

An Nhược nhú mày, sau đó hô lớn, "Cậu cười không đủ rực rỡ, chị đây muốn một nụ cười run rẩy hết cả người cơ!"

Sắc mặt Lục Mặc Hiên đen lại, sau đó ngồi dậy "Chi bằng em cười một cái cho anh xem trước đi, được không?"

An Nhược trực tiếp lắc đầu, ngón trỏ nâng cằm của Lục Mặc Hiên lên, "Gia muốn người cười!"

Chương 35: Dì cả

An Nhượng thu hồi vẻ mặt tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc nhăn thành một đoàn, bụng An Nhượng kêu lên mấy tiếng, cổ họng cô khẽ động sau đó nấc lên một tiếng.

Mùi rượu nồng đậm trực tiếp phả lên mặt Lục Mặc Hiên, bàn tay đang ôm eo An Nhượng của Lục Mặc Hiên càng siết chặt hơn khiến khoảng cách giữa cô và anh càng ngày càng gần.

Sau khi nấc xong An Nhượng trở nên vô cùng như thuận im lặng rúc vào trong lòng Lục Mặc Hiên, Đôi mắt ngập nước to tròn phong tình không thôi, miệng nhỏ hết đóng lại mở được làn hơi nước toả về càng trở nên hồng nhuận, hành động ấy giống như đang mời gọi, khiến người ta mê đắm chỉ muốn hái trộm.

Yết hầu của Lục Mặc Hiên lên xuống liên hồi, ánh mắt càng trở nên thâm thúy, lập tức cúi đầu xuống, môi lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm cần cổ trắng nõn mịn màng của An Nhượng.

Hai bàn tay lớn thì nhau vuốt ve lên tấm lưng trần của cô, chỉ với một nụ hôn thì khó có thể dập tắt ngọn lửa đang không ngừng dâng lên trong lòng Lục Mặc Hiên.

An Nhượng đã bị rượu làm mất lý trí, chỉ biết hiện tại chính mình đang rất thoải mái, chung quanh đều là hơi nước ấm áp. Mà cổ ấm áp kia đang dao động trên thân cô với một lực rất vừa phải giống như đang massage khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu.

An Nhượng theo bản năng kêu nhỏ ra tiếng, đây chắc chắn là sự cổ vũ và kích thích lớn nhất với Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên ôm An Nhượng càng thêm chặt, đôi môi chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Đúng lúc này đột nhiên An Nhượng nắm chặt lấy đầu của Lục Mặc Hiên, bàn tay hung hăng nắm chặt tóc của anh, khiến người đang chìm đắm trong dục vọng như anh lập tức bất động.

Lục Mặc Hiên nhìn An Nhượng khổ sở co mình thành một đống, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện sự thống khổ vô cùng khiến anh chẳng hiểu ra làm sao, uống một chút rượu nho thôi làm gì đến mức thống khổ như thế này.

Huống hồ, vừa rồi An Nhượng còn rất hưởng thụ cơ mà.

Lục Mặc Hiên đang thắc mắc thì nhìn thấy một mảng hồng hồng đỏ đỏ trôi nổi trong bồn tắm lớn, cả người anh lập tức cứng đờ.

Trái tim Lục Mặc Hiên mạnh mẽ trùng xuống, ngay đến khuôn mặt đang hưng phấn sung sướng cũng phải đen lại.

Con gái tháng nào cũng có đi cả tới thăm một lần, nhưng tại sao lại đúng vào ngày hôm nay, đúng vào thời điểm này để đến thăm An Nhượng!

Huống hồ bây giờ cô còn đang ngồi trên người anh!

Hai tay Lục Mặc Hiên nắm lấy eo của An Nhượng nhấc cả người cô đứng dậy, lúc nhìn thấy một dòng máu sẫm chảy trên bụng mình, mặt anh lại càng thêm đen.

Ngực Lục Mặc Hiên không ngừng phập phồng lên xuống, Lục Mặc Hiên ngẩng đầu lên cổ gồng bình ổn tâm trạng.

Cuối cùng khóe miệng anh bất giác lộ ra nụ cười khổ, quả nhiên, muốn làm kẻ tiểu nhân cũng chẳng phải dễ. Lần này cam chịu thôi, về sau còn rất nhiều thời gian, chẳng nhẽ còn sợ An Nhượng không vào khuôn khổ hay sao?

Ngón chân Lục Mặc Hiên quặp vào dây xích dưới đáy bồn tắm, nhấc lên, dòng nước xoáy tròn chậm rãi thoát hết.

Lục Mặc Hiên ôm An Nhượng đứng giữ bồn tắm, đi đến dưới vòi hoa sen.

Hai tay xoay tròn An Nhượng 360 độ, chờ đến khi trên người anh vào cô không còn sót lại chút máu nào, lục mặc hiên mới tắt đi tắm vòi sen, với lấy chiếc áo tắm bọc người An Nhượng lại.

An Nhượng hiện tại vẫn đang choáng váng, ngay đến chuyện đi cả mình đến cô cũng không hay biết. Chỉ biết rằng bên dưới cô rất đau, nhưng theo dòng nước ấm con đau bụng kinh của cô cũng giảm đi không ít.

Một lúc sau dưới tác dụng của rượu cồn khiến An Nhựt ngủ thiếp đi. Thân thể bị áo tắm che đậy, đầu tựa vào lồng ngực rộng lớn của Lục Mặc Hiền, lồng ngực theo sự hô hấp của anh mà không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Lục Mặc Hiền xoa xoa đầu An Nhựt, Haizz, cái cô bé này chính là do ông trời phái xuống để hành hạ anh đây mà.

Sống ở trên đời điều đau khổ nhất không phải là muốn ăn nhưng không ăn được, mà là thức ăn đã dâng đến tận miệng rồi nhưng vì một lý do ngoài ý muốn nào đó mà phải dừng lại!

Lục Mặc Hiền nặng nề thở dài, ôm An Nhựt vào phòng ngủ của anh.

Sợ máu của An Nhựt chảy lên giường, Lục Mặc Hiền cẩn thận lót một cái thảm lông dưới người cô.

Thảm lông này được nhập khẩu từ bên Australia, được chuyển trực tiếp bằng máy bay. Bây giờ bị Lục Mặc Hiền không nỡ tình biến thành tấm lót kinh nguyệt.

Lục Mặc Hiền rút tay khỏi eo cô, An Nhựt ở trên giường trở mình một cái khiến dây áo tắm bị tuột ra, cảnh xuân ngay lập tức lộ ra trước mặt Lục Mặc Hiền, mà kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này vẫn không hay biết gì, vẫn say sưa ngủ như cũ.

Lục Mặc Hiền thở dài, cuối cùng đành phải cúi người buộc lại áo tắm cho An Nhựt.

An Nhựt ngủ rất ngon, nhưng trái lại Lục Mặc Hiền lại mang theo một tâm tình hết sức phức tạp đi ra khỏi Hào Đình Hoa Uyển.

Bên cạnh hào Đình Hoa Uyển có một siêu thị 24 giờ, những đồ dùng hàng ngày cơ bản bên trong đều có hết.

Bên trong siêu thị có hai cô nhân viên bán hàng đang ngồi nói chuyện phiếm, khi thấy có một người đàn ông anh tuấn bức người bước vào, trông mắt hai người lập tức trừng lớn.

Hai cô bé này đều đã hơn hai mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn. Vốn cho rằng công việc bán hàng này rất buồn tẻ vô vị, nhưng không nghĩ tới mới trực được 5 ngày mà đã gặp được trai đẹp rồi! Nói không chừng còn có thể viết được một câu chuyện tình yêu cũng nên!

Cho nên, hai cô nhân viên bán hàng này đối với Lục Mặc Hiền rất ân cần.

Lục Mặc Hiền không để ý nhiều đến các cô, mà trực tiếp hỏi mấy câu.

"Con gái sử dụng loại băng vệ sinh nào là tốt nhất?"

Trong nháy mắt, hai cô bé bán hàng lập tứ trừng mắt. Hồi lâu mới ập a ập ứng nói, "Sophie, ABC đều rất được."

Vừa dứt lời, Lục Mặc Hiền liền đi tới giá hàng bên cạnh.

Thị lực của Lục Mặc Hiền vô cùng tốt, chỉ trong vài giây anh đã tìm thấy Sophie. Nhưng mà, mặt lưới là gì? Mặt bông là gì? 29cm, 35cm, 42cm? Rốt cuộc là nên mua loại nào?

Lục Mặc Hiền nhướn mày, sau đó mỗi loại anh đều cầm 1 gói. Buổi sáng thì dùng loại hai mấy centimet, còn ban đêm thì phải dùng mấy loại dài hơn.

Đi đến quầy thu ngân để tính tiền, Lục Mặc Hiền liền nhìn thấy mấy hộp bao cao su. Trong lòng suy nghĩ một phen, nếu An Nhựt có thể sinh cục cứng cho anh thì quá tốt rồi.

Lục Mặc Hiền tưởng tượng đến là xa, lần đầu tiên cùng An Nhựt lăn lộn trên giường đã thất bại như vậy rồi, con đường sinh con của anh thật là.

"Anh à, anh lấy nhiều ban đêm vậy sao? Xin hỏi, lượng máu chảy ra có nhiều không?" Một cô bé bán hàng tò mò không chịu được đành lên tiếng hỏi, nói không chừng anh ấy mua cho mẹ nha, hiện nay có nhiều phụ nữ trung niên hết kinh rất muộn.

Lục Mặc Hiền tí mỉ hỏi tưởng lại một phen, sau cùng trực tiếp nói, "Mua tất cả."

Lượng máu hiện tại của An Nhựt tuy không nhiều, nhưng ai biết lúc sao có tăng lên hay không, vẫn nên mua tất cả, chắc chắn vẫn hơn.

Hai cô bé bán hàng không moi được tin tức nào từ lời nói của Lục Mặc Hiền nên đành phải ngừng công kích, ngoan ngoãn tính tiền.

Xem ra, tiểu thuyết cũng không dễ viết như vậy, có cơ hội gặp được trai đẹp như này, nhưng bản thân lại không có cái phúc khí ấy.

Lục Mặc Hiền đi được vài bước, sau cùng lại quay trở lại, đi thẳng đến giá hàng để đậu đồ đường ướp lạnh.

Mẹ của Lục Mặc Hiền lúc đi cả đến đều rất đau, cho nên, mưa dầm thấm đất, Lục Mặc Hiền cũng biết, con gái khi tới ngày tất phải uống canh đậu đỏ.

"Mẹ anh có người con trai như anh, thật là may mắn!" Cô bé bán hàng kia cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói ra câu này.

Lục Mặc Hiền liếc mắt nhìn cô bé vừa nói chuyện đáp: "Tôi mua giúp bà xã."

Nhưng mà, với tính cách của An Nhựt mà nói, chỉ sợ sẽ không coi đây là may mắn của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thu hoạch!

Sáng sớm, ánh nắng vàng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng, chiếu lên hai thân thể đang quấn chặt lấy nhau ở trên giường.

Cô gái với mái tóc đen dài phủ kín chiếc gối màu trắng, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, hai đỉnh nhọn trước ngực ẩn hiện dưới lớp áo mỏng manh, dưới thân cô mặc một chiếc quần đùi của đàn ông màu đen.

Quần áo hiển nhiên không hợp với thân hình nhỏ bé của cô gái, âm thầm lộ ra một cổ ám muội.

Mà đôi bàn tay của người con trai gắt gao ôm lấy eo nhỏ của cô gái, đôi chân thon dài gác lên đùi trắng nõn nà của cô gái, bàn tay hai người nắm chặt vào nhau. Đầu anh hơi nghiêng tựa vào bên tai cô gái. Hơi thở nóng bỏng nhịp nhàng phả lên vành tai hồng nhạt xinh xắn kia.

An Nhựt bị cảm giác kỳ lạ giữa hai chân làm cho tỉnh giấc, phụ nữ đều là sinh vật hết sức nhạy cảm, đặc biệt là con mẹ nó đi cả đến.

Lúc sáng sớm máu thường chảy ra rất nhiều, chính như An Nhựt bây giờ này.

An Nhựt nhướng mày, cái cảm giác khi đi cả đến thăm này thật là con mẹ nó quá rõ ràng. Đếm ngón tay, mấy ngày này quả thật là ngày đi cả đến thăm cô.

Não nề động An Nhựt đảo mắt nhìn xung quanh, đây là một căn phòng màu trắng sáng rộng lớn, dưới người cô trải một tấm thảm lông xù xì.

Một cổ hơi thở ấm áp phả vào bên tai An Nhựt, An Nhựt sợ tới mức cả người cứng đờ, tầm mắt từ từ nhìn về phía hơi thở phả ra.

Vừa nhìn, hô hấp của cô đột ngột dừng lại. Lục Mặc Hiên cả người không một mảnh vải che thân ôm cô ngủ! Hai cánh tay còn gắt gao ôm eo của cô! Chân lại còn gác lên người cô!

An Nhựt phiến muộn đưa tay lật xem phía dưới, ngay sau đó rống to một tiếng, hai tay trực tiếp đẩy ngã Lục Mặc Hiên.

Nhanh chóng ngồi dậy. An Nhựt mạnh mẽ cúi đầu nhìn xuống cổ áo sơ mi rộng mở, bên trong cô không hề mặc áo lót a.

An Nhựt triệt để ngây dại, áo lót của cô đâu? Sơ mi trắng, quần đùi đen, còn có! cô có thể cảm nhận được dưới thân cô được lót một miếng băng vệ sinh!

Liên tục phát hiện ra những điều kinh hoàng, khiến cho An Nhựt á khẩu, đôi con mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiên đang từ từ tỉnh giấc.

Mẹ nó, uống rượu quả nhiên sẽ hỏng chuyện!

An Nhựt chỉ nhớ câu cuối cùng cô nói với Lục Mặc Hiên là cô muốn ra ghế sofa ngồi nghỉ một chút. Ngay sau đó anh ôm lấy cô, giống như hôn cô. Còn tiếp theo như thế nào, An Nhựt không còn nhớ gì nữa cả.

Lục Mặc Hiên ngồi dậy lấy một cái gối to để ra sau đầu, sau đó lười nhác ngồi nhìn An Nhựt.

Môi bạc mang theo ý cười tự nhiên. "Hôm qua đi cả của em đến, anh đã nấu canh đậu đỏ cho em rồi, vẫn đang ở trong nồi, bây giờ còn đau không?"

An Nhựt lắc lắc đầu, nhưng lúc phát hiện ra Lục Mặc Hiên đang nhìn chằm chằm vào hai điểm trước ngực cô, An Nhựt lập tức giang tay ôm lấy ngực.

Khóe mắt Lục Mặc Hiên cong lên, khẽ cười một tiếng, sau cùng từ từ nói, "Che cái gì mà che, hôm qua em say khướt sau đó tự mình cởi quần áo, cái gì nên nhìn không nên nhìn anh đều đã nhìn thấy hết cả rồi."

Mắt An Nhựt mở càng thêm lớn, hận không thể vươn tay bóp cổ Lục Mặc Hiên. Cô không tin chính mình ở trước mặt Lục Mặc Hiên cởi quần áo, cho dù có uống rượu đi chăng nữa cô cũng sẽ không làm như vậy!

An Nhựt rất tin tưởng vào phẩm hạnh của mình, nhưng đối với Lục Mặc Hiên, An Nhựt cười lạnh một tiếng.

An Nhựt nặng nề hừ một tiếng, hai mắt lộ ra sắc lạnh. "Anh chắc chắn là tôi tự cởi quần áo của mình mà không phải là do anh cởi? Hừ?"

Đôi lòng mảy của Lục Mặc Hiên nhấn chặt lại với nhau, tay trái chống lên giường, thân thể đột nhiên áp sát An Nhục.

An Nhục lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, xoay người một cái hai chân nhanh chóng di chuyển kéo dài khoảng cách với Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên cũng không tiếp tục áp sát người cô nữa, mà là buồn cười nhìn An Nhục, giọng nói mang theo sự thờ ơ, "Ngày hôm qua người nào đó hung hãn nói với anh, bà đây muốn cười người."

An Nhục triệt để hóa đá, đôi tay đang ôm ngực cứng ngắc hạ xuống.

Bà đây muốn cười người. Hôm qua cô đã nói những lời dừng mảnh như vậy sao? Lục Mặc Hiên có phải đang nói hươu nói vượn đúng không?

An Nhục nặng nề thối hắt ra một tiếng, sau đó bình tĩnh mở miệng, "Lục Mặc Hiên, anh đang vu oan giá họa cho tôi đúng không? Anh mau nói thật cho tôi biết, co phải hôm qua anh đã thừa cơ ăn đậu hũ của tôi có đúng không?"

An Nhục sau khi nói xong, cắn chặt môi, đôi môi hồng nhuận thoáng chốc trắng bệch.

Lục Mặc Hiên đi xuống giường, kéo cửa tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt và một chiếc quần jean màu xanh lam, vừa mặc vừa nói, "Hôm qua, đầu óc em không được tỉnh táo, ầm ĩ muốn đi tắm rửa. Anh thấy em đi đứng loạn xạ, liền ôm em lên đây, sau khi chuẩn bị nước ấm xong, em đột nhiên cởi hết quần áo ra. Sau đó trực tiếp đẩy ngã anh vào bồn tắm lớn. Uh ờ, lại còn ngồi ở trên người anh, câu nói bà đây muốn cười người, chính là nói lúc em đang ngồi trên người anh."

Lục Mặc Hiên nói tới đây, quay đầu lại liếc mắt nhìn An Nhục một cái, cười cười sau đó tiếp tục nói, "Bộ dạng của em lúc đó quả thật vô cùng hoang dã. Một lúc sau thì đi cả của em đến chảy hết lên người anh."

Lục Mặc Hiên thần tốc nói xong sau đó cực kỳ tự nhiên mặc quần áo.

An Nhục thật muốn đập đầu vào tường khiến bản thân hôn mê thì tốt. Lục Mặc Hiên nói chuyện vô cùng nghiêm túc, hình như không giống như giả vờ lắm. Cô thực sự nói một câu kinh thể hải tục như vậy sao? Cười Lục Mặc Hiên.

Không hề nghi ngờ gì nữa, băng vệ sinh trên người cô chắc chắn cũng là do anh mang vào cho cô. Cả người cô trên dưới trái phải tất cả đều bị anh nhìn thấy hết rồi. Tự nhiên còn cười lên ca người anh, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện những hình ảnh khiến máu nóng trong người sôi sục.

"Hôm nay cần tới Mậu Hưng, bây giờ là 7:30, giờ làm việc của em là 8 giờ, còn có nửa tiếng nữa thôi." Lục Mặc Hiên sau khi nói xong thì quần áo cũng đã mặc xong cả rồi.

An Nhục nhìn Lục Mặc Hiên đi ra ngoài, lời nói ra đến miệng lại đành phải nuốt vào bụng.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, quần áo của cô đâu rồi? Áo lót của cô đang ở nơi nào?

Những thứ này, Lục Mặc Hiên đều đã chuẩn bị tốt cho An Nhục rồi. Hôm qua sau khi mua xong băng vệ sinh và đậu đỏ đường ướp lạnh, Lục Mặc Hiên mới chợt nhớ ra là anh chưa mua nội y cho cô, lục mặc hiên mới phát hiện quên mua nội y quần lót liền đi nhanh tới cửa hàng bán nội y mua cho cô một bộ màu đen.

Lúc đang nhìn bộ nội y này, Lục Mặc Hiên vẫn để ý bộ nội y tình thú bên cạnh, khi nào đó chắc chắn phải mua cho An Nhục một bộ như vậy.

An Nhục nhìn bộ nội y màu đen trên giường, mặt bắt gặp đồ lên, kích cỡ thực con mẹ nó chính là size của cô a.

"Nhanh chóng mặc vào, sau đó đánh răng rửa mặt. Quần áo một ngay lập tức sẽ được chuyên gia mang tới đây, anh đi múc canh đậu đỏ cho em, em nhanh lên đi." Lục Mặc Hiên nói xong nhanh chóng rời khỏi phòng.

Mặc dù hôm qua không nằm trong kế hoạch của anh, nhưng may mắn, anh vẫn ăn được một chút đậu hũ, cũng coi như có chút thu hoạch.

Mí mắt An Nhục hung hăng nhảy lên, người đưa quần áo hôm nay là Diệp Hạo sao?

Nếu thật sự là Diệp Hạo, thì việc chẳng có gì cũng bị anh ta nháo loạn cả lên. Mặc dù An Nhục không nói chuyện nhiều với Diệp Hạo, nhưng An Nhục vừa thấy Diệp hạo liền biết, anh ta là loại người không quản được cái miệng của mình!

Haizz, cuộc sống mấy ngày ngắn ngủi này của cô quả thật tương đối kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cảm giác khác thường trên chân!

An Nhựt uống từng thìa từng thìa canh đậu đỏ, mỗi lần trong lúc vô tình ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy gương mặt mang nụ cười bí hiểm của Lục Mặc Hiên, không biết Lục Mặc Hiên còn định mưu tính gì với cô nữa đây.

An Nhựt cúi đầu uống thêm một ngụm canh đậu đỏ nữa, nghe thấy tiếng ho khan của ai đó, An Nhựt liền buông thìa trong tay ra ngẩng đầu lên nói với Lục Mặc Hiên "Lục Mặc Hiên, anh cũng có thể múc cho mình một chén canh đậu đỏ mà, sao cứ ngồi nhìn em ăn làm gì!"

An Nhựt vừa nói vừa tặng cho Lục Mặc Hiên một ánh mắt xem thường.

Khuyết tay Lục Mặc Hiên từ từ đặt lên mặt bàn bằng thủy tinh, một tay chống cằm. Mày khẽ nhíu lại, sau đó nhắm mắt ngắm nhìn An Nhựt. Trên một phương diện nào đó mà nói, An Nhựt khi ở trước mặt anh nên mặc quần áo rộng rãi là tốt nhất.

An Nhựt nhắm mắt, cô cảm giác có cái gì đó rất lạ. Cô nhìn theo ánh mắt của Lục Mặc Hiên đang chiếu lên người mình, vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhựt liền trầm xuống.

Chẳng trách anh cứ ngồi nhìn cô chằm chằm, thì ra. Chiếc áo sơ mi của Lục Mặc Hiên khi mặc trên người cô thì trở nên quá rộng rãi, một bên ngực lộ ra trước mặt anh, từ góc độ của Lục Mặc Hiên nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy chiếc bra màu đen ôm lấy hai bầu ngực nõn nà phồng phao của cô.

An Nhựt vội vã lôi kéo chiếc áo sơ mi che chắn cảnh xuân phơi phới, sau đó ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, giọng nói cực kỳ tức giận. "Lục Mặc Hiên, anh có còn biết khí tiết của người quân nhân là gì không hả! Bây giờ anh, so với lưu manh còn lưu manh hơn!"

Lục Mặc Hiên thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt à một tiếng, lập tức đứng lên, từ trên cao liếc mắt nhìn An Nhựt một cái xong chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu, "Cảm ơn đã khích lệ."

Khóe môi An Nhựt run lên, cuối cùng không thèm đáp lại câu nào, tay trái vẫn giữ chặt lấy ngực không buông, tay phải cầm lấy thìa tiếp tục uống canh đậu đỏ. Về sau, cô cũng dừng trông mong gì vào khí tiết quân nhân của anh.

Trong lòng An Nhựt tỉ mỉ tính toán một phen, tòa biệt thự rộng lớn rực rỡ như này, mang phong cách Âu Mỹ đơn giản nhưng lại vô cùng tinh tế.

Sống ở đây chắc chắn sẽ thoải mái hơn căn nhà trọ kia của cô, nhưng sau này không thể không tiêu hết tâm tư để đấu trí đấu dũng với Lục Mặc Hiên. Chỉ cần hơi lơ là một chút thôi thì e rằng trình độ của cô không giữ được rồi.

Hôm nay phải đi làm, đi trễ không những bị trừ tiền lương mà có thể còn bị ảnh hưởng tới tiền thưởng cuối năm của cô, cho nên An Nhựt trực tiếp bê bát lên uống, uống liền một hơi đến tận đáy bát.

Tài nấu nướng của Lục Mặc Hiên cũng không tệ, đường cho vào trong canh đậu đỏ vừa vặn không nhiều không ít, uống vào miệng chỉ cảm thấy vị thơm ngọt của canh, dù uống nhiều cũng sẽ không cảm thấy ngấy.

Lau miệng xong An Nhựt đứng lên, giương mắt nhìn Lục Mặc Hiên cầm quần áo mới trên tay đi về phía cô.

An Nhựt nhảy cảm liếc nhìn bộ quần áo đó một phen, toàn bộ thịt trên người như muốn rơi hết xuống dưới đất.

Áo sơ mi cổ chữ V màu lam cùng quần jeans màu xám. Bộ quần áo này rất quen thuộc với An Nhựt, trong tạp chí thời trang Mẫn Cần mua tuần trước, bộ quần áo mà cô người mẫu kia mặc trên trang bìa tạp chí chính là bộ quần áo này, là kiểu dáng nằm trong bộ sưu tập mới nhất năm nay của Dior.

Điều khiến An Nhựt kinh ngạc không phải là giá cả của bộ quần áo này, mà là. hôm nay Lục Mặc Hiên mặc một chiếc áo sơ mi màu xám và quần jeans màu xanh lam. Nếu như cô thật sự mặc bộ quần áo Dior này lên người, cùng với bộ quần áo mà Lục Mặc Hiên đang mặc, chẳng khác nào là quần áo tình nhân!

Lục Mặc Hiên vừa cầm quần áo vừa đưa mắt ngắm nhìn An Nhựt, "Chẳng lẽ anh thật sự muốn em mặc bộ quần áo này đến công ty sao?" Cô vừa dứt lời, Lục Mặc Hiên lập tức phóng ra một ánh mắt ám muội.

An Nhựt hừ một tiếng, trực tiếp túm lấy bộ quần áo trên tay Lục Mặc Hiên.

Bộ quần áo Chanel bị ngâm trong bồn tắm ở tầng hai, nhất định là Lục Mặc Hiên đã lên kế hoạch sẵn rồi, cố ý đem bộ quần áo Chanel kia ngâm vào trong nước, rồi lại cố ý kêu người mang bộ quần áo với màu sắc như này tới đây!

Hiện tại thì tốt rồi, cô đã không thể nào ngăn cản Lục Mặc Hiên xen vào công việc của cô nữa. Hôm qua cô nêu ra hai điều kiện, Lục Mặc Hiên đều gật đầu cả hai, kết quả thì sao?

Lục Mặc Hiên nhìn An Nhựt cầm quần áo chạy đi như một làn khói, đôi dép bông trên chân của cô ma sát trên nền nhà phát ra những tiếng lộp xộp. Một bóng dáng mảnh khảnh in trên sàn nhà bóng loáng, khóe miệng Lục Mặc Hiên bất giác cong lên.

Khi nào đến Mậu Hưng anh sẽ không nói gì cả, chắc chắn những người ở đó sẽ tự động coi An Nhựt là người phụ nữ của Lục Mặc Hiên anh.

Lục Mặc Hiên khoanh 1 tay trước ngực, một tay vuốt ve cằm. Cô bé này lại còn phải chạy vào nhà vệ sinh để thay quần áo, thay ở trước mặt anh không phải tốt hơn sao.

Hướng hồ, toàn bộ căn biệt thự này đều có gắn camera, phòng tắm tầng một cũng có một cái. Chỉ cần anh đến thư phòng ở lầu hai, mở máy tính, mở

máy theo dõi thì nhất cử nhất động của An Nhựt ở trong phòng tắm sẽ được thu lại hết.

Chắc chắc hai tiếng, nếu như An Nhựt biết trong biệt thự còn có thứ này, chắc sẽ xù lông nhím lên chơi mà xem?

Lục Mặc Hiên cười càng thêm rực rỡ, chân dài khề bước đến bên ghế sofa ngồi xuống.

Cầm ra điện thoại, đèn báo đang nhấp nháy báo hiệu có tin nhắn, Lục Mặc Hiên khẽ ấn một cái, sau khi đọc xong tin nhắn, Lục Mặc Hiên chỉ cười lạnh một tiếng, ngón tay ngay lập tức di chuyển trên màn hình, nghiêm nghị ra chỉ thị.

Ít lâu sau không ít quan chức cấp cao của thành phố A sẽ phải ăn cơm tù rồi.

"Lục Mặc Hiên, mau đi thôi, sắp đến 8 giờ rồi, chết rồi! Em mà đến muộn thì tiền chuyên cần chắc chắn sẽ mất, tiền lương cũng sẽ thiếu đi một khoản nha!" An Nhựt mặc quần áo xong, cầm túi xách ở trên ghế sofa, vừa cầm vào điện thoại liền thấy đã 7h45, mấy con số này suýt chút nữa chọc mù mắt cô rồi.

Cho nên An Nhựt mặc kệ chuyện lúc này cô ở trong nhà tắm mà Lục Mặc Hiên là đồ cầu huyết, bây giờ trực tiếp ra lệnh cho anh.

Một giây trước Lục Mặc Hiên vừa nghiêm nghị ra lệnh cho cấp dưới. vậy mà bây giờ lại vui vẻ chấp nhận mệnh lệnh của một cô bé đang giương nanh múa vuốt với anh.

Lục Mặc Hiên từ trên ghế sofa đứng lên, đi đến cạnh người An Nhựt. Vuốt vuốt mái tóc của cô, không chút hoang mang nói, "Em định đầu tóc lộn xộn quần áo không chỉnh tề ra ngoài sao. Người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng đêm qua anh cưỡng bạo em."

Lục Mặc Hiên nói xong liền lắc đầu, thờ dãi, "Nhưng mà ai biết được rằng đêm qua em mới chính là người mạnh mẽ muốn anh nha."

Bây giờ An Nhựt đã có năng lực thích ứng với sự phóng đại của Lục Mặc Hiên, đối mặt với một người mặt dày không biết xấu hổ như Lục Mặc Hiên, trên mặt không hề có một chút gợn sóng, mà phải rất tự nhiên nói."Phải, là em cưỡng bạo anh, vậy được chưa! Mau đi thôi!"

An Nhựt sau khi nói xong, trực tiếp nắm lấy tay của Lục Mặc Hiên, ngón cái ấn vào vào bảng điều khiển trên tường, cửa lớn vừa mở ra An Nhựt liền lôi kéo Lục Mặc Hiên xông ra ngoài.

Đi được vài bước, An Nhựt cảm thấy bàn chân có cái gì đó không đúng.

Cúi đầu nhìn, chết tiệt, cô đi dép bông ra ngoài này! Mặc kệ nụ cười xấu xa của Lục Mặc Hiên, An Nhựt nhanh chân trở lại phòng khách.

Đập vào mắt cô là đôi giày cao gót ba phân màu xanh lam mới tinh, An Nhựt cúi người nhìn nhãn hiệu trên đôi giày, Dior.

"Nhanh đi vào, không phải em nói muộn rồi sao?" Một giọng nói trầm ấm truyền vào tai An Nhựt.

An Nhựt nhìn chằm chằm đôi giày cao gót ba phân này, Lục Mặc Hiên biết cô không thích đi giày cao gót, cho nên mới cho người mang đến cho cô đôi giày này sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Quỷ kế của An Nhựt

Chiếc Land Rover màu đen vững vàng chạy ra khỏi Hào Đình Hoa Uyển, bảo an đứng nghiêm trang thành hàng thẳng tắp dõi theo bóng chiếc xe của Lục Mặc Hiên đi xa.

An Nhựt lười nhác tựa người vào lưng ghế, ngón tay gõ nhẹ vào túi xách đặt trên đùi.

Gõ vài cái, đột nhiên lại dừng lại, Lưng An Nhựt đột nhiên cứng đờ, tay phải nhanh chóng mò vào túi xách, lấy ra hộp phấn lót. Công ty quy định, đặc biệt là nhân viên của bộ phận marketing, khi đi làm nhất định phải trang điểm.

Tay trái cầm hộp phấn lót, tay phải cầm miếng bông phấn dậm lên mặt, hai mắt tròn tròn nhìn vào chiếc gương nhỏ trong hộp phấn lót, mím môi, bông phấn nhẹ nhàng di chuyển trên hai gò má của An Nhựt.

Khuôn mặt An Nhựt vốn đã trắng nay lại đánh thêm phấn nên càng trở nên trắng nõn.

Ánh mắt Lục Mặc Hiên nhiều lần liếc nhìn về phía An Nhựt, chỉ cần trang điểm đơn giản nhưng càng khiến cô trở nên xinh đẹp và thành thực hơn.

Cuối cùng An Nhựt cất hộp phấn lót vào trong túi xách rồi lấy ra một thỏi son nước màu hồng đánh một chút lên môi. Chuốt thêm một lớp mascara,

chỉnh lại mấy sợi tóc đang lay động trước trán.

Bộ dáng nhìn lên của người nào đó bị thu hết vào chiếc kính chiếu hậu trong ô tô, trên môi An Nhựt hiện lên ý cười không rõ cảm xúc, bỏ thời son vào trong túi xách, cô giương mắt nhìn Lục Mặc Hiên nói: "Thượng tá Hiên, bị hớp hồn rồi sao? Lúc nào về để em trang điểm cho anh nhé, đảm bảo chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, anh trai quân nhân sẽ biến thành một đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần."

An Nhựt cố ý phóng tầm mắt nhìn vào cổ Lục Mặc Hiên, sau đó chặc chặc hai tiếng, "Anh có chiếc cổ rất cao, đáng người cũng rất được. Nếu kết hợp với một chiếc váy ren thân dài màu đen chắc chắn sẽ rất đẹp!"

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cho xe dừng lại, Land Rover vững vàng dừng lại giữa đường.

Hai tay vẫn đặt trên vô lăng như cũ, Lục Mặc Hiên hơi nghiêng đầu nhìn về phía An Nhựt, tầm mắt dừng lại trên gương mặt trắng nõn của An Nhựt, sau đó chậm rãi hạ xuống, lần môi phản nộ, chiếc cằm xinh xắn, cần cổ trắng nõn, đường cong cơ thể pháp phồng theo hơi thở của cô.

Mặc dù Lục Mặc Hiên không nói bất cứ thứ gì, nhưng ánh mắt thâm sâu như biển kia dường như đang phát sáng, An Nhựt cảm thấy ánh mắt của Lục Mặc Hiên như một đôi tay đang xuyên qua lớp quần áo vuốt ve cơ thể của cô vậy!

Đôi mi thanh tú của An Nhựt khẽ nhú lại, nói không chừng cái người này đang cố những ý nghĩ không tốt với cô!

Đèn xanh sáng lên, Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng ấn chân ga, lúc chiếc xe bắt đầu chạy về phía trước, môi mím của Lục Mặc Hiên mới mấp máy vài cái "Em tỉnh mắt thật đấy, bị em nhận ra rồi, quả thực đã bị em hút hồn rồi, đêm nay về chúng ta sẽ thử xem sao. Nhưng mà, muốn trang điểm cho anh dĩ nhiên sẽ không dễ dàng như vậy, anh có yêu cầu rất cao."

Thân thể An Nhựt thoáng chốc cứng đờ, trong phút chốc, An Nhựt vút xuống khuôn mặt tươi cười. "Bảo đảm sẽ khiến anh hài lòng, em có nguyên một bộ dụng cụ trang điểm, sau khi tan tầm em sẽ trở về nhà trọ lấy, chắc chắn đêm nay anh sẽ trở thành một đại mỹ nhân, khiến cho người cấp dưới họ Diệp kia của anh cũng nhận không ra luôn!"

An Nhựt nói đến phần sau, ngữ điệu khẽ nâng lên. Có thể không kích động sao, cô có thể chinh cái tên Lục Mặc Hiên này một phen rồi! Đêm nay, chính là ngày chết của anh!

Lục Mặc Hiên biết người cấp dưới trong lời nói của An Nhựt chính là Diệp Hạo, mặc dù Diệp Hạo không làm gì, nhưng khi nghe thấy tên một người đàn ông khác thoát ra từ miệng An Nhựt, trong lòng Lục Mặc Hiên không khỏi cảm thấy khó chịu.

Thương thay cho Diệp Hạo bây giờ còn đang ở trong đường cống ngầm mò mẫm từng bước đi, địa điểm giao dịch sủng Ông đạn dược quả thật vô cùng bí ẩn, hẳn dẫn theo những bộ đội xuất sắc nhất, một đường tìm kiếm. Rốt cuộc ở trong cống thoát nước gần khu Hồng Đăng của thành phố A tìm ra manh mối, nhưng nếu như thực sự tấn công trực tiếp vào địa điểm giao dịch, nhất định phải khổ sở chui tiếp xuống một tầng cống nữa.

Diệp Hạo vất vả đi qua cống thoát nước, trên người nồng nặc mùi hôi thối, còn Lục Mặc Hiên thì đang khổ tâm làm vui lòng người đẹp, hơn nữa còn đang khó chịu với hắn.

Cho nên, chuyện Lục Mặc Hiên tới thành phố A hoàn toàn đã khắc thêm hai chữ khổ bức vào trong cuộc sống của Diệp Hạo.

"Cứ chạy thẳng qua cửa chính của Mậu Hưng, dừng xe dưới bãi đỗ xe dưới lòng đất." An Nhựt nhìn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sau đó thần tốc nói với Lục Mặc Hiên.

Ngữ điệu này hoàn toàn là đang ra lệnh cho anh, chẳng khác gì cấp trên đang sai bảo cấp dưới.

Phải biết rằng, ở trong tổng bộ quân khu, chưa có một người nào dám ra lệnh cho Lục Mặc Hiên anh, cho dù là ông Thượng tướng già cũng không có cái lá gan đó.

Thế lực của nhà họ Lục quá mạnh, tài năng của Lục Mặc Hiên lại xuất sắc như vậy, tổng bộ quân khu sớm đã coi Lục Mặc Hiên là người thủ trưởng cao nhất trong tương lai của quân khu để mà bồi dưỡng rồi.

Thế nhưng người đội trên đầu vô số quang sáng chói mắt như Lục Mặc Hiên sau khi nghe An Nhựt ra lệnh chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, sau đó ngoan ngoãn lái xe vào bãi đỗ xe của Mậu Hưng.

Boss cao nhất của Mậu Hưng là Chung Sam Vũ chạy về phía bãi đỗ xe, Chung Sam Vũ lập tức phát tay chạy về phía bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Thương thay cho người đứng phía sau đang đi đôi giày cao gót 8 phân là Triệu Thâm Du đang phải chạy thực mạng đuổi theo sếp Tổng, tất cả các ngón chân của chị ta đều đã trở nên đau nhức.

Mẫn Cần thì càng không cần phải nói, tối qua cô ta đặc biệt uốn xoắn mái tóc vàng của mình, nhưng trong quá trình chạy theo sếp Tổng, tất cả đều bị gió thổi cho rối tung rối mù.

Chiếc váy siêu ngắn màu đen ôm trọn bờ mông căng tròn của cô ta cũng trong quá trình chạy mà bị kéo lên trên. Thiếu chút nữa quần lót bên trong sẽ bị lộ hết ra ngoài, khiến cho Mẫn Cần sợ tới mức toát mồ hôi hột.

Thời điểm một đám người thờ hộc hộc chạy đến bãi đỗ xe, thấy vị khách hàng lớn cực kỳ đẹp trai đang nhu tình vuốt ve mái tóc An Nhựt, tròng mắt

thiếu chút nữa đều rớt hết xuống đất, đặc biệt là Mẫn Cần.

Môi của Triệu Thâm Du sớm đã trở nên trắng bệch, thì ra, người mà An Nhượng bám lấy không phải là quản lý Ngô, mà là... Lục Mặc Hiên. Về sau chị ta không thể không tìm cách lấy lòng An Nhượng.

Mẫn Cần sau khi kinh ngạc, trong ánh mắt lại lộ ra sự không cam lòng. Bộ quần áo này của An Nhượng, là bộ quần áo mơ ước của cô, tiêu sái giỏi giang lại không mất đi vẻ quyền rũ!

Thượng tá Hiên ra tay thật hào phóng, không ngừng đập tiền lên người An Nhượng, trước kia An Nhượng đâu dám mặc những bộ quần áo hàng hiệu thế này.

An Nhượng nhấc cánh tay đang vuốt ve cô của Lục Mặc Hiên ra, sau đó quay đầu cười với Chung Sam Vũ. Còn chưa kịp mở miệng, đã bị Lục Mặc Hiên đoạt lời trước.

“Tôi muốn đến xem phòng kế hoạch của các anh, còn về phương án của hạng mục xây dựng, trước tiên các anh cần phải cho tôi thấy bản thiết kế của các anh.”

Trong lời nói của Lục Mặc Hiên mang theo sự xa cách, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, một chút cũng không hề phách lối vô lại.

Chung Sam Vũ liên tục gật đầu, sau đó hai tay duỗi ra phía trước, “Nên vậy, Thượng tá Hiên, mời đi bên này.”

An Nhượng cảm nhận một luồng ánh mắt ganh tị đang không ngừng phóng tới trên người cô, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy hôm nay Mẫn Cần ăn mặc vô cùng lộng lẫy.

An Nhượng cố ý ôm chặt cánh tay của Lục Mặc Hiên, trên mặt mang theo nụ cười rục rịch, “Thượng tá Hiên, phòng kế hoạch ở tầng 3, bên cạnh bãi đỗ xe có thang máy.”

Lục Mặc Hiên gật gù đầu, lập tức liếc mắt nhìn Chung Sam Vũ một cái. “Bộ phận tiêu thụ có cô An là được rồi, tôi không thích có quá nhiều người ở đây. Tổng giám đốc Chung, đi bên này.”

Sau khi Lục Mặc Hiên nói xong, trực tiếp ôm An Nhượng rồi đi.

Chung Sam Vũ phát phát tay về phía Triệu Thâm Du và Mẫn Cần, “Các cô trở về bộ phận tiêu thụ đi.”

Mẫn Cần nhìn Lục Mặc Hiên ôm chặt An Nhượng rồi đi, cánh môi bị cô ta cắn đến mức trắng bệch, An Nhượng, cô ta cố ý!

Câu được con rùa vàng là Thượng tá Hiên thì tài giỏi lắm sao?! Còn không phải cũng giống như cô sao, dựa vào đàn ông để thăng tiến, khác ở chỗ, người mà An Nhượng dựa vào tốt hơn của Mẫn Cần cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trở thành người quan trọng

Trưởng phòng kế hoạch nhìn qua cánh cửa bằng thủy tinh thấy có một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, tư thế oai hùng đang đi về phía phòng kế hoạch này, nhìn kĩ lại thì người con gái đi bên cạnh không phải là An Nhượng của bộ phận marketing hay sao?

Lý Khánh Dương biết An Nhượng là thông qua miệng của Mẫn Cần, có thể nói Mẫn Cần hận An Nhượng thấu xương.

Lý Khánh Dương lập tức chỉnh lại quần áo, từ trên ghế đứng lên mang theo nụ cười nịnh nọt đi nhanh tới cửa phòng.

Chung Sam Vũ lùn hơn Lục Mặc Hiên hẳn một cái đầu cho nên lúc Lý Khánh Dương đi đến cửa phòng kế hoạch mới nhìn thấy Chung Sam Vũ. Chẳng phải hôm nay Tổng giám đốc Chung phải đến Mexico bàn chuyện làm ăn với đối tác nước ngoài hay sao?

Chung Sam Vũ vừa đi vào, liền nháy mắt với Lý Khánh Dương một cái, sau đó khom người cười, cung kính nói với Lục Mặc Hiên, "Thượng tá Hiên, bản vẽ đã được chuẩn bị tốt từ sớm rồi, lần này Mậu Hưng muốn nhanh chóng giành được công trình Tây Giao của thành phố A từ tay Đạt Thuận."

đi-ễn-đà-nh-ế-qu-y-đô-n

Lý Khánh Dương hiểu ý của Chung Sam Vũ nên lập tức cất bước đến trước bàn làm việc của mình, cầm bản vẽ đem qua anh thức khuya để chỉnh sửa lại cho thật tốt, sau đó nhanh chóng đi đến trước mặt Lục Mặc Hiên cung kính đưa cho anh bằng cả hai tay.

Trên mặt Lục Mặc Hiên không mang bất cứ cảm xúc gì, tay phải tiếp nhận bản thiết kế cúi đầu cẩn thận xem

An Nhượng đứng bên cạnh quan sát nhất cử nhất động của anh, ánh mắt chiếu thẳng vào bản vẽ.

Những thứ này đều là thuật ngữ chuyên ngành nên An Nhượng chỉ hiểu đại khái được một số cái.

Nếu đi vào sâu chi tiết từng bộ phận thì An Nhượng chẳng khác gì dân thường.

Ngón trỏ của Lục Mặc Hiền chỉ vào một điểm nào đó trên bản vẽ, "Công ty xây dựng Đạt Thuận muốn mở rộng khu ngoại ô phía Tây của thành phố A trở thành một khu ăn chơi chuyên phục vụ tầng lớp thượng lưu. Bản vẽ này của các anh chỉ đáng làm phế vật, không đủ đẳng cấp để cạnh tranh với người ta. Người phụ trách của Đạt Thuận chắc chắn sẽ không thèm liếc nhìn bản vẽ này."

Lời nói của Lục Mặc Hiền chẳng khác gì đổ một chậu nước lạnh lên đầu Lý Khánh Dương và Chung Sam Vũ, họ bị anh nói đến nỗi không thốt lên lời.

An Nhượng đảo mắt một vòng, ngẫm lại thì cũng đúng thôi, nhiều năm nay Mậu Hưng tập trung phát triển ngành điện tử, đột nhiên muốn gia nhập ngành xây dựng thì trước hết bản thiết kế công trình phải tốt hơn, hoàn hảo hơn những công ty chuyên nghiệp khác gấp nhiều lần.

Nhìn Lý Khánh Dương thường ngày vênh vào tự đắc bị một câu của Lục Mặc Hiền khiến cho đứng hình, đáy mắt An Nhượng đương nhiên là hiện lên ý cười.

Lâu sau, An Nhượng mới bước lên giải hòa. "Thượng tá Hiền, đối với ngành này, Mậu Hưng cùng lắm cũng chỉ có thể coi là mới ra đời. Nhưng mà em tin toàn thể nhân viên của Mậu Hưng từ trên xuống dưới sẽ cố gắng hết mình. Huống hồ, còn có một người vĩ đại như Thượng tá Hiền tương trợ nữa cơ mà."

Chung Sam Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó liên tục gật đầu, phụ họa nói, "Đúng đúng, Mậu Hưng nhất định sẽ thảo luận lại để chỉnh sửa tốt bản thiết kế này, sẽ cẩn thận nghiên cứu tài liệu để làm ra một bản thiết kế tuyệt vời nhất."

Lục Mặc Hiền quay đầu liếc mắt nhìn An Nhượng một cái, sau đó lạnh nhạt nói, "Ai bảo tôi sẽ đầu tư? Cho đến tận bây giờ tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn mất tiền, hôm nay chẳng qua muốn đến xem xem Mậu Hưng có thích hợp để đầu tư hay không mà thôi. Mục tiêu của cách anh đã không rõ ràng bằng Đạt Thuận người ta rồi, cực kỳ không chuyên nghiệp."

Lục Mặc Hiền vừa dứt lời, cả phòng kế hoạch lại trở nên yên tĩnh vô cùng, An Nhượng thấy bầu không khí này còn mang theo chút quỷ dị.

Chung Sam Vũ và Lý Khánh Dương đều cảm thấy quanh thân Lục Mặc Hiền toát ra từng hơi thở lạnh lẽo.

Trên mặt An Nhượng vẫn mang theo ý cười như cũ, cách nói chuyện của Lục Mặc Hiền vô cùng thẳng thắn, nhưng những lời anh nói đều là sự thật. Bất luận là trên phương diện tài lực hay nhân lực, Mậu Hưng quả thật không thích hợp để lần sân qua ngành xây dựng.

Cuối cùng An Nhượng đành với tay lấy bản vẽ trong tay Lục Mặc Hiền ra, đưa cho Lý Khánh Dương, hất cầm phân phó Lý Khánh Dương, "Thuê một kiến trúc sư nổi tiếng ngày đêm hoàn thiện bản thiết kế. Đêm nay toàn bộ nhân viên của bộ phận vật tư phải tăng ca cùng bộ phận tiêu thụ tính toán giá cả, liên hệ với các đối tác nước ngoài."

Nói tới đây, An Nhượng xoay người, trên mặt mang theo vẻ mặt chân thành nói với Chung Sam Vũ, "Tổng giám đốc Chung, khoản đầu tư cho dự án này chắc chắn không hề nhỏ, nhưng một khi đã trúng thầu thì lợi nhuận đạt được sẽ tương đối lớn. Chỉ bằng mạnh tay đầu tư một lần, tuyển chọn thêm nhiều nhân tài cho công ty."

Chung Sam Vũ nhìn Lục Mặc Hiền, lại nhìn nhìn An Nhượng, bắt đầu quần bách suy nghĩ. Vạn nhất tất cả đều chuẩn bị vô cùng hoàn hảo nhưng sau đó Đạt Thuận lại không tham gia nữa thì sao? Vậy chẳng phải ngay cả vốn hân cũng không thể thu hồi về được đó sao?

Lúc này, Lục Mặc Hiền chỉ nhẹ nhàng cười, Hai tay ôm lấy người AN Nhượng. "Không sai, có cá tính, nếu Mậu Hưng có nhiều nhân viên có cá tính và quyết đoán như này thì tôi tin chắc Mậu Hưng sẽ càng ngày càng phát triển. Tổng giám đốc Chung muốn tập đoàn Hoàng Lập đầu tư thì điều kiện tiên quyết chính là người tổng phụ trách phải là cô An Nhượng đây."

Chung Sam Vũ nghe thấy Lục Mặc Hiền đồng ý đầu tư, trong lòng vui vẻ như nở hoa, đầu gật như gà mổ thóc.

Lý Khánh Dương hoàn toàn ngây người, Mẫn Cần lấy cái gì để đầu với An Nhượng, lần này hân không giúp được Mẫn Cần rồi. Ngay lập tức chức vụ của An Nhượng sẽ cao hơn cả trưởng bộ phận anh, ngay đến cả tổng giám đốc Chung cũng phải kiêng kị An Nhượng vài phần.

Lục Mặc Hiền ừ một tiếng, sau đó mang theo ngữ điệu giải quyết việc chung nói "Để hợp tác thuận lợi, tôi muốn hiểu rõ Mậu Hưng hơn. Tôi nghĩ hiểu biết của cô An về Mậu Hưng chắc chắn rất thấu đáo, cho nên trong khoảng thời gian này lịch làm việc của cô An sẽ do Lục Mặc Hiền tôi phân phó."

Hai cánh tay An Nhượng cứng đờ, lịch làm việc của cô sẽ do Lục Mặc Hiền toàn quyền phân phó. Hôm qua cô mới đồng ý mỗi ngày đều nấu cơm cho Lục Mặc Hiền ăn. Cứ như vậy, thời gian riêng tư và làm việc của cô đều thuộc về Lục Mặc Hiền hết rồi!

Khóe miệng Lục Mặc Hiền thoáng cong lên, cô gái nhỏ phản ứng thật nhanh, bất quá đều đã muộn rồi, bây giờ tất cả thời gian của cô đều thuộc về một mình anh.

Chung Sam Vũ không chút nghĩ ngợi gật đầu, trên mặt mang theo ý cười tha thiết, "Thượng tá Hiền nói rất đúng, Tiểu An a, trong khoảng thời gian này cô cần nghe theo sự phân phó của Thượng tá Hiền nha. Tiền lương của cô sẽ được tăng lên một vạn một tháng, tiền thưởng cuối năm tăng lên 40%."

Quả là một cảm dỗ trần trụi, trong đầu An Nhượng nhanh chóng tính toán một phen, một tháng một vạn, một năm liền là 12 vạn, cộng thêm cả tiền thưởng cuối năm nữa, cô một năm có thể kiếm được 17 vạn. Bình thường chỉ tiêu tiết kiệm một chút thì mỗi năm cô sẽ tiết kiệm được 15 vạn.

Tay Lục Mặc Hiền nắm chặt cổ tay An Nhượng, cắt ngang giấc mơ của cô.

"Tổng giám đốc Chung, tiếp tục hoàn thiện bản thiết kế, trước tôi sẽ về rời khỏi Mậu Hưng một lúc." Lục Mặc Hiền vút xuống cầu cuối chân đã vội vã đi về phía trước, rất nhanh đã đem An Nhượng rời khỏi đây.

Bàn tay đang cầm bản vẽ của Lý Khánh Dương có chút run rẩy nhìn chằm chằm cửa thủy tinh nhìn một hồi lâu sau mới nói với Chung Sam Vũ một câu, "Tổng giám đốc Chung, như vậy có nghĩa là thành công rồi sao?"

Người sáng suốt vừa nhìn đã có thể nhận ra mối quan hệ giữa An Nhượng và Lục Mặc Hiền không hề đơn giản!

Chung Sam Vũ trực tiếp lườm Lý Khánh Dương một cái, "Có An Nhượng ở đây, lần đầu thầu này chắc chắn sẽ thành công. Về sau toàn thể nhân viên nhìn thấy An Nhượng, trên mặt nhất định phải cười, tiền thưởng cuối năm của các cô các cậu tất cả đều phải xem An Nhượng."

Chung Sam Vũ nói tới đây, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lý Khánh Dương một cái. "Cậu cũng là người đã có gia đình, con gái cũng đã lên cấp 1 rồi, đừng tưởng tôi không biết cậu và người của bộ phận marketing làm chuyện không đứng đắn, chú ý một chút cho tôi!"

Trông mặt Lý Khánh Dương tròn trĩnh, lập tức áp ứng nói, "Tổng giám đốc Chung, lời nói của anh em sẽ ghi nhớ trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Súng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Người đàn ông này đáng tin cậy

Chẳng bao lâu sau An Nhượng lại một lần nữa ngồi vào trong chiếc xe Land Rover này, nhìn chiếc xe chậm rãi rời khỏi Mậu Hưng.

Bình thường vào giờ này cô đang ngồi trong văn phòng của bộ phận Marketing và xem một đồng lớn các loại bảng biểu.

An Nhượng quay đầu liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiền một cái, từ giờ trở đi công việc của cô là hầu hạ Lục Mặc Hiền cho thật tốt, chỉ cần Lục đại thần vui vẻ thì trên dưới Mậu Hưng đều vô cùng phấn chấn, tiền lương của cô cũng theo đó mà tăng lên.

Bộ phận Marketing thiếu đi Phan Mộng Lệ và An Nhượng, Triệu Thâm Du không muốn vì lao lực quá độ mà ảnh hưởng đến dung nhan của chị ta nên tất cả giấy tờ lát vạt và bảng biểu chị ta đều sẽ không động tới, chính vì thế mà tất cả công việc mệt nhọc này đều rơi trên đầu Mẫn Cần.

Thành viên tổ 1 của bộ phận Marketing nhìn thấy Mẫn Cần giận đến run người nhưng không người nào chịu đứng lên nói giúp cô ta với Triệu Thâm Du, trong lòng tất cả mọi người đều vui mừng khi người khác gặp họa.

Để xem con nhỏ Mẫn Cần này còn hung hăng được đến ki nào!

Mẫn Cần giẫm lên đôi giày cao gót 8 phân lộc cộc rời khỏi phòng làm việc của Triệu Thâm Du, khuôn mặt đánh một tầng phấn lót cực dày đang gất gao nhú lại.

Trong mắt lóe lên một tầng hận ý, Lý Khánh Dương làm ăn cái kiểu gì không biết, lúc cùng cô ta lăn lộn trên giường thì nói rất hùng hồn nhưng đến lúc này thì chẳng khác nào con rùa đen rụt cổ, một chút cũng không đáng tin.

Mẫn Cần ôm một đồng lớn bảng biểu vừa giận vừa thất bại quay trở lại bàn làm việc, hai mắt vừa vận rơi xuống bàn làm việc của An Nhượng.

An Nhượng thì tốt rồi, chỉ cần nhẹ nhàng đi theo Thượng tá Hiền, còn những thứ công việc nặng nề này đều để một mình cô ta làm hết!

Phan Mộng Lệ cũng không biết đã chết ở xó xỉnh nào, thời gian xin nghỉ phép đã lâu vậy rồi vẫn chưa thấy quay lại, trưởng phòng Triệu và Quản lý Ngô cũng không thêm nói tiếng nào. Mẫn Cần cô ta từng có đãi ngộ tốt như vậy chưa!

Mẫn Cần hai tay ôm đầu, cuối cùng mọi phiền não đều trút xuống dưới gầm bàn.

Cô ta muốn tìm lại cho mình một con rùa vàng, lần này công ty tổ chức đấu thầu là Đạt Thuận, nghe nói Thái tử gia của Đạt Thuận là người nắm trong tay toàn quyền quyết định.

Thái tử gia của Đạt Thuận, Mẫn cần nhớ lại câu nói của một người quen kiêm chức tiểu thư ở hộp đêm, đạt thuận Thái Tử Gia là con lai Pháp-Trung, vô cùng bí ẩn. Nhưng tính tình so với nhị thiếu gia nhà họ Sở thì chỉ có hơn chứ không hề kém.

Nhị thiếu gia Nhà họ Sở chơi chết rất nhiều đàn bà, Thái tử gia của Đạt Thuận còn đáng sợ hơn, vô cùng thích SM và nhân thú. Đương nhiên Thái tử gia Đạt Thuận sẽ không tự mình thử nghiệm nhân thú, mà là nhìn một người đàn bà giao phối với động vật trước mặt hắn!

Hai mắt Mẫn Cần koe lên một tầng sương mù, cuối cùng đưa ra một quyết định vô cùng tàn nhẫn. Thân thể của cô ta đã bị Lý Khánh Dương giày vò hết lần này đến lần khác, nếu đã vậy, cô ta liền vứt đi cái gọi là trinh tiết, cô ta muốn cá cược một ván lớn, tiếp cận Thái tử gia của Đạt Thuận!

Mẫn Cần ghen tị đến mức tự đào mồ chôn mình, còn An Nhược thì đang ung dung ngồi trên ghế.

Có một số việc cần thay đổi cách suy nghĩ, Lục Mặc Hiên nói tất cả thời gian của cô đều là của anh, như vậy, cô cũng học được cách bắt lấy thời cơ để lười nhác. Lục Mặc Hiên không phân phó công việc cho cô, cô cũng đâu cần phải chủ động mở miệng.

"Khia lần đầu tiên tới nhà trọ của em, phát hiện trong phòng em cũng chẳng có nổi mấy thứ. Hôm nay thu dọn sẽ rất nhanh, Phan Mộng Lệ gì đó sẽ do chuyên gia của bệnh viện quân khu phụ trách, đợi đến khi chuyện của Phan Mộng Lệ kết thúc, Phan Mộng Lệ sẽ về nhà. D-i-ê-n-đ-à-n-L-ê-Q-u-y-Đ-ô-n Cho nên, nhà trọ của em anh đã liên hệ với chủ nhà để trả phòng rồi!" Lục Mặc Hiên đỗ xe trước một cái ngõ nhỏ sau đó nói một tràng dài.

Những lời này mỗi một chữ đều là địa lôi.

Cả người An Nhược đang tựa vào thành ghế bỗng chốc cứng đờ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiên.

Muốn tìm một cái nhà trọ thích hợp ở thành phố A này là một chuyện không hề đơn giản! Đầu phải cô sẽ ở lại Hào Đình Hoa Uyển cả đời, sớm hay muộn cô cũng phải trở lại nhà trọ nhỏ của cô thôi.

Bây giờ Lục Mặc Hiên đã trả phòng, thời kỳ hết hạn tiền thuê nhà còn chưa tới!

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng xoa đầu An nhược, "Đừng vội, về sau em đi theo anh rồi, anh nghỉ ngơi ở đâu em sẽ nghỉ ngơi ở đó, đảm bảo tốt hơn cái nhà trọ kia của em. Giường cũng lớn hơn rất nhiều, xoay mấy vòng cũng sẽ không ngã xuống đất."

Giường lớn, làm chút chuyện gì đó mới thuận tiện, lần qua lần lại cũng sẽ không ngã xuống.

An Nhược trực tiếp gạt phăng cánh tay của Lục Mặc Hiên ra, lập tức mở cửa bước xuống xe, đi tới trước xe liền quay đầu trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên.

Thời gian còn dài, cô sẽ trinh tiết của mình mà chiến đấu, anh cứ chờ xem!

Lục Mặc Hiên khoanh tay, nhẹ nhàng cười. Mở cửa đi xuống xe, chiếc điện thoại đã lỗi thời bắt chọt rung lên.

Lục Mặc Hiên liếc mắt nhìn, nhướn mày.

Diệp Hạo nói to, "Rốt cục cũng đã giải quyết xong vị sủng ống đạn được rồi, cậu đoán xem tình hình bây giờ như thế nào?"

Diệp Hạo nói lấp lửng, nhưng Lục Mặc Hiên chỉ cần nói một câu đã đủ khiến hắn khiếp sợ rồi, một khuôn mặt đang cười rạng rỡ đột nhiên tắt ngúm.

Diệp Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây trắng dập dềnh, ánh mặt trời tươi đẹp. Hiện tại là ban ngày nha, không có làm phiền chuyện đó của cậu ta mà.

Chẳng lẽ? Trong lòng Diệp Hạo cả kinh, chẳng lẽ lúc này mà Lục Mặc Hiên và An Nhược còn đang làm chuyện đó sao?

Diệp Hạo thích nghe những tin giật gân, không để cho Lục Mặc Hiên kịp mở miệng, liền trả lời nhanh, "Chúng tôi sẽ gửi tin nhắn lại cho cậu."

Vừa dứt lời Diệp Hạo liền ấn tắt máy, tay phải vuốt ve ngực, vỗ vỗ, ngăn vạ lần không thể chọc giận Lục Mặc Hiên, nếu không thì vừa rồi hắn tội gì phải lao tâm tổn trí thực hiện tốt nhiệm vụ làm gì.

An Nhược ở trong nhà trọ thu thập một hồi, bà chủ nhà vừa vắn xuống lầu mua đồ ăn, sau khi nhìn thấy An Nhược, liền lập tức vào cửa.

An Nhược ngẩng đầu nói chào dì.

Bà chủ nhà vui tươi hơn hờ cười cười, "An Nhược a, di mừng cho cháu, nhanh như vậy đặc tìm được bạn trai rồi. Dì đã gặp bạn trai của cháu rồi, mặc dù kiêu loi, nhưng dì vừa nhìn là biết ngay đây là một người đàn ông đáng tin cậy!"

Đáng tin? An Nhược cười gượng một tiếng, Lục Mặc Hiên đương nhiên sẽ không để lộ bộ mặt vô si của hắn ra ngoài, năng lực nguy trang thực sự quá siêu phàm!

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Lục Mặc Hiên vừa tiến đến, rất lễ phép cúi chào bà chủ nhà. Sau đó nhanh nhẹn thu dọn giúp An Nhược.

Bà chủ nhà trực tiếp giơ ngón tay cái lên, "An Nhược, có thể tìm đến một người đàn ông tốt không dễ dàng, cháu nên nắm chặt!"

Lục Mặc Hiên cười cười, "Dì đừng nói vậy, người nên nắm chặt là cháu mới phải. Chỉ cần cháu lo là một chút là An Nhược sẽ chạy đi liền."

An Nhựt chỉ có thể cười gượng, cô cũng không muốn giải thích cái gì, các người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Mấy ngày nay cô và Lục Mặc Hiên có thể nói là luôn ở cùng nhau, Lục Mặc Hiên lấy đâu ra thời gian để tìm bà chủ nhà để trả phòng?

Không thể tưởng tượng nổi!

Sức lực của đàn ông quả thực rất phi thường, làm mọi chuyện đều rất nhanh, không quá bao lâu, Lục Mặc Hiên liền khiêng bao lớn bao nhỏ xuống lầu.

Lục Mặc Hiên rất khỏe, trái một túi phải một túi, trên lưng khiêng hai cái, hơn nữa trên đầu còn đội một cái... một con chó bông lớn màu trắng!

An Nhựt cúi đầu nhìn đồng hồ báo thức trong tay cô, lại nhớ tới con chó đang ở trên đầu Lục Mặc Hiên, An Nhựt phụt một tiếng bật cười.

Bà chủ nhà sau khi nhìn một màn ầm ập này, liên tục cảm khái, "Tuổi trẻ thật là tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giao chiến ngầm trong thang máy

Sau khi để hết hành lý vào cốp xe An nhựt thắt chặt dây an toàn, trực tiếp nói với Lục Mặc Hiên một câu: "Anh lái xe đến bệnh viện quân khu trước đã, em muốn đến thăm Mộng Lệ, không biết sức khỏe của cô ấy như thế nào rồi? Sức khỏe không tốt thì làm sao phá thai được? Hai chuyện cùng xảy ra một lúc, cơ thể sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn."

An Nhựt bô bô nói một chuỗi dài, Lục Mặc Hiên ngồi một bên lái xe ngầm thờ dài. Đến khi nào thì cô ấy mới nhớ rõ chuyện của anh như thế này?

Nghĩ tới đây, Lục Mặc Hiên không khỏi cảm thấy buồn cười trước ý nghĩ của mình, từ khi nào mà anh lại ăn một bình dấm chua với cả cô bạn thân của An Nhựt vậy?

Lục Mặc Hiên đột nhiên nhớ tới câu nói của bà nội trước khi bà mất, đối với chuyện hôn sự cháu không cần phải vội.

Bà nội qua đời là tiền đề thúc đẩy hôn sự của anh, mặc dù nói không cần phải vội, nhưng người ngoài nghe thấy, nghiêm nhiên sẽ nghĩ rằng lão phu nhân luôn canh cánh trong lòng chuyện hôn sự của đứa cháu đích tôn là anh.

Cho nên anh mới bị mẹ nói cho một trận.

Nhưng khi ông nội biết chỉ cười nói: đàn ông nhà họ Lục chính là như vậy, không vội kết hôn không phải là không cần, mà là chưa gặp đúng người, một khi đã gặp, thì đó chính là trọn đời trọn kiếp.

Nhớ lại chuyện đó khỏe môi Lục Mặc Hiên lại bất giác cong lên, tầm mắt khẽ động nhìn về phía người nào đó đang lẳng lặng ngồi ở ghế phụ lái quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Mái tóc dài đen mượt của An Nhựt nhẹ nhàng phiêu dạt trong gió, một vòng sáng màu vàng, ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của cô mang theo hương vị hấp dẫn say lòng người đánh thẳng vào trái tim của Lục Mặc Hiên.

An Nhựt bị gió thổi phải nheo lại hai mắt, nhìn dòng người đi lại vội vàng trên đường.

Trong đầu không khỏi nhớ tới mẹ cô ở huyện Tây Ninh, bởi vì công việc quá bận rộn nên đã rất lâu rồi cô chưa gọi điện thoại về cho mẹ. Tìm mẹ không tốt, thời gian này bà có chịu uống thuốc đúng giờ hay không? tháng trước cô có gửi tiền về cho mẹ, mẹ dùng ít hay nhiều, có phải lại đang vụng trộm tiết kiệm tiền làm của hồi môn cho cô rồi hay không?

An Nhựt quyết định sau khi làm xong vụ đấu thầu với Đạt Thuận xong cô sẽ về quê một chuyến, xin công ty cho cô nghỉ phép vài ngày, về nhà chăm sóc mẹ thật tốt.

Nếu là trước kia, An Nhựt không bao giờ có ý nghĩ xin nghỉ phép dài hạn. Nhưng là hiện tại có Lục Mặc Hiên ở đây, cho dù cô có nghỉ phép cũng không lo bị Mậu Hưng sa thải.

Lục Mặc Hiên mặc dù có hơi đáng ghét nhưng cũng còn có một chút giá trị.

Nghĩ như vậy thoáng chốc cô đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Chính vào lúc này, Land Rover đột nhiên tăng tốc, An Nhựt hí mắt trùng hợp nhìn về phía một cô gái tóc tai hỗn độn ở trên đường cái phía đối diện, cô gái đó mang vẻ mặt kinh hoàng hơn nữa thỉnh thoảng còn liếc nhìn phía sau vài cái.

Nhưng chuyện về sau thế nào An Nhượng không biết bởi vì tốc độ xe càng ngày càng nhanh.

An Nhượng chép miệng một cái, cuối cùng vẫn không nói gì. Ban ngày ban mặt ở trên đường cái, hàng động của cô gái này lại quái dị như vậy chắc chắn rất nhanh sẽ có cảnh sát đến hỏi thăm thôi.

Nếu quả thật tính mạng của cô gái đó đang bị uy hiếp, có cảnh sát ở đây, lại là ban ngày, nên chắc sẽ không xảy ra chuyện lớn gì. Huống hồ, cô làm gì có sức mà quản nhiều chuyện đến vậy.

Lục Mặc Hiên tăng tốc là có nguyên nhân, người con gái vừa rồi chính là con gái của thư ký Thị trường mã Duyệt Thành, Mã Vũ Đình.

Lý Thành Minh vì tội quấy nhiễu mà bị phạt hai năm tù, bây giờ đang bị giam trong tù. Mã Duyệt Thành dính líu tới vụ án tham nhũng tự ý thu hồi đất của nông dân nên đã bị cách chức, vì phạm phải tội nhận hối lộ nên bị phán mười năm tù giam.

Toàn bộ tài sản của nhà họ Mã đều bị xung vào công quỹ, con gái của ông ta là Mã Vũ Đình cũng không phải là một người an phận.

Cô ta công bố đứng con trong bụng mình là của Sở Cẩm, Sở Cẩm cắn chặt hai hàm răng kiên quyết không thừa nhận.

Thủ đoạn của Sở Vạn Hùng cũng vô cùng ngoan độc, trực tiếp kéo Mã Vũ Đình đi phá thai, sau khi phá xong thì mang phôi thai đi giám định ADN.

Tất cả những thứ này nhà họ Sở đều bí mật tiến hành. Bởi vì Sở Cẩm phái người điều tra An Nhượng, cho nên Lục Mặc Hiên đối với Sở Cẩm, thậm chí là nhà họ Sở đều bí mật cho người theo dõi.

Chính vì vậy nên Lục Mặc Hiên mới biết chuyện của Mã Vũ Đình.

Bất quá, tất cả những chuyện này đều không liên quan tới An Nhượng, Lục Mặc Hiên không muốn An Nhượng tham gia vào bất cứ chuyện gì có liên quan tới An Nhượng.

Đương nhiên, với tính cách của An Nhượng thì cô trốn Sở Cẩm còn không kịp chứ nói gì đến chuyện đi trêu chọc hắn ta.

Lục Mặc Hiên ngẫm thờ dài, anh nhất định phải tạo áp lực với nhà họ Sở để Sở Vạn Hùng sớm đưa Sở Cẩm ra nước ngoài, tránh việc Sở Cẩm có ý đồ không tốt với An Nhượng.

Người con gái của anh, những người khác đừng mong đoạt được.

An Nhượng tựa đầu vào lưng ghế, thỉnh thoảng đảo mắt một cái, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt ngoan độc thoáng lên trong đôi mắt của Lục Mặc Hiên. Kẻ nào bị Lục Mặc Hiên ghi hận rồi hả? Xem ra số phận người này chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Dù sao chắc chắn đó cũng không phải là cô, lúc Lục Mặc Hiên đối mặt với cô đều mang vẻ mặt hoặc quý dị hoặc vô sỉ, ánh mắt cực nóng giống như cô đang không mặc quần áo vậy.

An Nhượng quả thực đã chịu ảnh hưởng từ mẹ mình, từ trước đến nay luôn rất bảo thủ. Cảm thấy chuyện diễn ra quá nhanh, quen nhau chưa bao lâu đã ở chung còn ôm ấp ngủ chung giường, cũng sảo chạm đến ranh giới cuối cùng rồi còn đâu.

An Nhượng thích một tình yêu theo kiểu nước chảy đá mòn, hai người cùng nhau trải qua bao sóng gió sau đó mới tâm đầu ý hợp.

Mỗi người một suy nghĩ, dọc đường đi không ai nói câu gì.

Land Rover một đường chạy đến bệnh viện quân khu, Lục Mặc Hiên vừa mới dừng xe, An Nhượng liền ấn phím mở cửa xe trên bảng điều khiển ở trong xe.

Thanh âm mở khóa giòn giã vang lên, An Nhượng liền nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống.

Bác sĩ trong bệnh viện vừa hay nhìn thấy Lục Mặc Hiên, cho nên liền tới chào hỏi anh.

Lục Mặc Hiên nhìn theo bóng dáng An Nhượng chạy về phía trước, sau đó đáp lại lời chào của bác sĩ.

Nói thật ra Lục Mặc Hiên không biết vị bác sĩ này. Nhưng từ nhỏ đã được nuôi dạy cẩn thận, Lục Mặc Hiên vẫn rất lễ phép đáp lại.

May mà vị bác sĩ này cũng rất thức thời, biết Lục Mặc Hiên nhớ mong cô gái vừa này, cho nên không nói nhiều, chẳng qua lúc trước khi đi, cười tí mắt nói một câu, "Bạn gái của Thượng tá Hiên, nhìn qua thật lạnh lùng, Lão Thượng tướng chắc chắn sẽ rất thích."

Những lời này thật vừa ý Lục Mặc Hiên, lúc Lục Mặc Hiên đáp lời trên mặt cũng mang theo ý cười nồng đậm.

An Nhượng thực mạng chạy về phía trước mấp kẹ Lục Mặc Hiên trực tiếp chạy vào cầu thang máy, không chờ Lục Mặc Hiên tới đã nhanh chóng ấn nút đóng cửa.

Lục Mặc Hiên bước chân vội vàng, chân dài bước nhanh, cả người hơi nghiêng một cái, thang máy kêu lên một tiếng sau đó mở ra.

An Nhực hừ một tiếng, lập tức đứng dịch về phía bên trái một chút.

Lục án số tầng, khoe miệng đột nhiên hạ xuống, ngay sau đó, thân thể nhanh chóng di chuyển, hai chân rất nhanh tiến về phía trước, cả người An Nhực lập tức bị áp trụ, hai tay chống lên vách tường cứng rắn lạng lẽ bên trong thang máy.

Mỗi thang máy đều được trang bị camera, Lục Mặc Hiên đột nhiên làm như vậy khiến An Nhực không thể nào nhúc nhích nổi, An Nhực vô cùng khản trương, Hai mắt không ngừng liếc nhìn camera.

Lục Mặc Hiên cúi đầu thấp xuống, kề sát vào tai An Nhực. "Cố ý không muốn anh vào thang máy đúng không? Anh không ngại diễn xuân cung đồ ở trong thang máy đâu."

An Nhực giương mắt nhìn Lục Mặc Hiên, ánh mắt khê sáng lên, "Thượng tá Hiên, anh muốn để cho người đàn ông khác nhìn em lõa thể hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chuẩn bị đồ trang điểm cho Lục Mặc Hiên

"Đội trưởng, có thể mở camera trong thang máy chưa?" Một cậu thanh niên diện mạo thật thà phúc hậu mặc trên người bộ quân trang màu xanh lục nhìn chằm chằm màn hình máy tính đang tối đen nói.

Vừa nãy ở thang máy tầng một khu nhà nội trú phía Đông có một cô gái trẻ rất xinh xắn đi vào, ngay sau đó cũng có một người con trai với thân hình cao lớn anh tuấn bất phàm chen vào thang máy, người con trai vừa vào thang máy chưa được bao lâu thì cả người anh ta đã nhanh chóng di chuyển. Hắn còn chưa kịp nhìn thấy cái gì thì đội trưởng đột nhiên tắt toàn bộ camera theo dõi của toàn bệnh viện, màn hình theo dõi đồng thời đen kịt.

Đội trưởng đội cảnh vệ bệnh viện quân khu nhìn chằm chằm màn hình theo dõi, suy nghĩ một lát sau đó lắc lắc đầu, giọng nói mang theo vài phần nặng nề. "3 phút sau - mở lên."

Đội trưởng nhìn mấy người cấp dưới đang chần chừ như muốn nói thêm gì đó, trực tiếp phát phát tay, nghiêm túc nói, "Không có lý do, nhớ kỹ, 3 phút sau mới được mở lên."

Đội trưởng nói xong liền đứng dậy đi đến phòng tư liệu.

Đội trưởng bề ngoài tỏ ra vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng ông đã đập thình thịch liên hồi từ nãy tới giờ, người con trai trong thang máy lúc nãy chính là người nối dõi duy nhất của nhà họ Lục, hiện tại đang giữ chức thượng tá trong tổng bộ quân khu.

Chẳng trách hai ngày nay tất cả mọi người trong bệnh viện đều trở nên vô cùng nghiêm túc, thì ra là có một nhân vật tầm cỡ trong quân đội đến đây a!

An Nhực vừa liếc mắt nhìn về phía camera thì ngay lập tức đèn led màu đỏ bên trái vụt tắt. Cô tròn tròn hai mắt, cô biết camera theo dõi đã bị người khác tắt mất rồi.

Uy hiếp lớn nhất đã không còn, bây giờ lại bị ghim chặt giữa thang máy thế này thìAn Nhực ngẩng đầu liếc thấy Lục Mặc Hiên đã gần trong gang tấc, muốn ăn đậu hũ của cô sao? Cô sẽ để cho anh ăn đủ, chỉ sợ anh ăn nhiều đến mức bị mắc nghẹn mà thôi.

Hai mắt An nhực lóe sáng, sau đó cong lên, hai tay ôm lấy cổ Lục Mặc Hiên, đầu phải co lên cuốn lấy chân trái của Lục Mặc Hiên chậm rãi trêu chọc, lời nói cũng mang theo vài phần mỉa mai. "Thượng tá Hiên, nếu anh muốn bị xử tử hình ngay tại chỗ thì anh cứ việc cường bạo em đi!"

Phản ứng của An Nhực nằm ngoài dự đoán của Lục Mặc Hiên, chính vì vậy mà cả người anh thoáng chốc cứng đờ.

Đợi đến lúc khôi phục lại bình thường thì cửa thang máy đã kêu lên một tiếng rồi mở ra, An Nhực vội vã co đầu lại tay chân cũng nhanh chóng rút khỏi người Lục Mặc Hiên, hai tay đang ôm cổ Lục Mặc Hiên chuyển thành nắm đấm mạnh mẽ đánh vào ngực anh.

Ngực bị đánh một đòn nghiêm trọng nhưng Lục Mặc Hiên chỉ đứng đó trơ mắt nhìn người con gái đó chạy ra khỏi thang máy, chẳng những không có tức giận mà khoe miệng còn giương lên ý cười nhàn nhạt.

Không tệ, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, mà sức lực và tốc độ đánh người của cô đã tăng lên không ít, chỉ cần liên tục so chiêu với anh thêm một thời gian nữa, thì bản lĩnh của An Nhực không chỉ dừng lại ở mức công phu mèo cào nữa rồi.

Lục Mặc Hiên sửa sang lại quần áo, mang theo vẻ mặt vui vẻ bước ra khỏi thang máy, hướng một phòng bệnh cao cấp nào đó bước đến. Bước chân rất dài nên chỉ chốc lát sau Lục Mặc Hiên đã mở cánh cửa phòng bệnh ra, người con gái mới vừa ra tay đánh anh ở trong thang máy giờ đang ngồi trên giường bệnh mang theo nụ cười vô cùng thân thiện, liên tục hỏi tình trạng sức khỏe của người đang nằm trên giường.

Phan Mộng Lệ vỗ vỗ vào tay An Nhực, sau đó ngẩng đầu chào hỏi Lục Mặc Hiên.

An Nhựt chỉ hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lục Mặc Hiên một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn Phan Mộng Lệ, trong giọng nói mang theo vài phần bất mãn: "Mộng Lệ, thân thể cậu vẫn chưa khỏe hẳn, tuần sau ... lại phải... phẫu thuật, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe của cậu!"

Phan Mộng Lệ vỗ vào tay An Nhựt ý bảo cô cứ yên tâm, sau đó giờ tay chỉ chỉ về phía Lục Mặc Hiên "Thượng tá Hiên đã phái người của Tinh Bộ đích thân mang loại thuốc bổ tốt nhất đến cho mình, các bác sĩ ở đây nói rằng có những loại thuốc bổ này thì chỉ trong vòng 5 ngày cơ thể mình sẽ hoàn toàn hồi phục. Cuộc phẫu thuật tuần sau sẽ rất thuận lợi, huống hồ, mình cũng nghĩ thông rồi, mình muốn đoạn tuyệt toàn bộ quan hệ với Lý Thành Minh. Để lại đứa bé trong bụng càng lâu, thành hình rồi khi làm phẫu thuật sẽ càng phức tạp."

Trong giọng nói của Phan Mộng Lệ không còn ủy khuất cùng hận ý nữa mà mang theo sự thoải mái.

Phan Mộng Lệ đã thay đổi, mà đối với sự thay đổi này của cô ấy, An Nhựt cảm thấy vô cùng hài lòng. bây giờ tình ngộ vẫn chưa muộn, Phan Mộng Lệ mới 24 tuổi, thời kỳ thanh xuân tươi đẹp vẫn còn.

Lục Mặc Hiên bị ghê lạnh, trong lòng có chút không thoải mái, vì muốn để cho An Nhựt chú ý tới anh, bắt đắ dĩ, đành phải ho nhẹ một tiếng.

Khóe miệng Phan Mộng Lệ hiện lên ý cười, cô chớp chớp mắt nhìn An Nhựt, nhưng thấy An Nhựt một chút phản ứng cũng không có, Phan Mộng Lệ cũng chỉ biết cười xấu hổ.

Tâm tư của Lục Mặc Hiên, Phan Mộng Lệ vừa nhìn đã hiểu, An Nhựt thật có phúc mới gặp được người đàn ông tốt như vậy.

Phan Mộng Lệ cúi đầu xuống, khẽ sát vào lỗ tai An Nhựt, nhẹ nhàng nói, "An Nhựt, không phải mình nói cậu, nhưng cậu cũng 24 tuổi rồi, ngay đến một cuộc tình chân chính cậu cũng chưa có. Bây giờ bên cạnh có một người đàn ông tốt như vậy cậu còn do dự cái gì?"

Đúng lúc này Lục Mặc Hiên đi tới, trực tiếp kéo An Nhựt rời khỏi giường, ôm cô vào trong ngực rồi chậm rãi nói với Phan Mộng Lệ: "Tuần sau làm phẫu thuật xong, lại tịnh dưỡng thêm nửa tháng nữa, tôi sẽ cho xe đưa em về nhà."

Phan Mộng Lệ nói một tiếng cảm ơn, sau đó lắc lắc đầu, "Không cần làm phiền Thượng tá Hiên, có những loại thuốc bổ này thì sau khi làm phẫu thuật xong nhiều nhất bảy ngày là có thể xuất viện rồi. Hành lý của tôi cũng không nhiều lắm, có thể tự mình về nhà không cần làm phiền thượng tá Hiên cho xe đưa tôi về đâu."

Phan Mộng Lệ nhìn biểu tình không cam tâm của An Nhựt, tiếp tục nói, "An Nhựt là cô gái tốt, nhìn qua thì tưởng là ngoan hiền chứ thực ra cô ấy là người vô cùng tàn nhẫn, thậm chí có thể nói là ... chưa ngoan. Hơn nữa tư tưởng lại vô cùng cổ hủ bảo thủ. Thượng tá Hiên, anh phải hao tổn nhiều tâm tư một chút."

Mặt An Nhựt đen lại, Phan Mộng Lệ lời hết tật xấu của cô nói hết cho Lục Mặc Hiên biết rồi. Xem ra khả năng thu phục lòng người của Lục Mặc Hiên vô cùng lợi hại!

Lục Mặc Hiên mỉm cười, cánh tay ôm An Nhựt càng chặt hơn "Cảm ơn đã nhắc nhở, em là chị em tốt của An Nhựt, hi vọng sau khi em trở về nhà, mọi sự đều thuận lợi. Chúng tôi đi mua vài thứ cho An Nhựt, trong nhà chỉ có mỗi đồ dùng cá nhân của tôi."

Một câu tưởng như vô nghĩa, nhưng lại lộ ra tin tức vô cùng quan trọng. Lục Mặc Hiên đã kéo An Nhựt về sống chung cùng một mái nhà!

Phan Mộng Lệ ngưỡng mộ nhìn An Nhựt, mặc dù An Nhựt mang theo vẻ không cam lòng, nhưng cả người cô lại tỏa ra một loại cảm giác hạnh phúc khó diễn tả thành lời.

An Nhựt nói thêm vài chuyện riêng tư với Phan Mộng Lệ, còn nói cả chuyện Mậu Hưng muốn lấn sân sang ngành xây dựng đang chuẩn bị đấu thầu với Đạt Thuận. Phan Mộng Lệ không ngừng cảm khái, dạo gần đây Mậu Hưng phát triển thật nhanh.

Phan Mộng Lệ là một người thức thời, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Lục Mặc Hiên, cô liền giục An Nhựt đi làm việc cô cần làm.

Cho nên Lục Mặc Hiên liền theo lời Phan Mộng Lệ tự nhiên ôm eo An Nhựt rời khỏi phòng bệnh.

An Nhựt vừa bước nhanh trên hành lang vừa nói, "Anh suy nghĩ thật chu đáo, đúng là em thiếu rất nhiều đồ dùng cá nhân, uh, đúng rồi, quần lót không đủ, phải mua thêm một hộp để đêm nay trang điểm cho anh."

Đúng lúc có một cô y tá đi về phía này vừa vặn nghe hết lời nói của An Nhựt.

Trên đầu cô y tá đó xuất hiện một hàng dấu chấm than cực dài, Thượng tá Hiên cao lớn đẹp trai giống như vừa bước ra từ trong truyện tranh vậy mà còn cần phải trang điểm sao?

Khi y tá nhìn thấy Lục Mặc Hiên gật đầu đồng ý một chút phản đối cũng không có thì cô ta hoàn toàn hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không cần quan tâm

"Tiểu thư, da của cô rất trắng nên tôi khuyên cô nên dùng sản phẩm kem nền này. Loại kem nền này không những có thể tạo ra hiệu quả trắng mịn bất ngờ mà còn có thể dưỡng ẩm cho da." Cô nhân viên bán hàng tươi cười mời chào, vừa nói vừa vờ tay vào tủ kính lấy ra một hộp kem nền trông vô cùng xinh xắn và tinh xảo.

An Nhượng đón lấy hộp kem nền, mở ra, cúi đầu ngửi ngửi.

Không phải loại có mùi hương đặc biệt kích thích mà có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Giọng nói ngọt ngào của cô nhân viên bán hàng tiếp tục vang lên "Loại kem nền này được chiết xuất từ thiên nhiên, bởi vì có tính năng dưỡng ẩm nên khi đánh lên da khiến cho làn da của tiểu thư sẽ vô cùng mịn màng."

An Nhượng ừ một tiếng, cầm hộp kem nền đưa về phía Lục Mặc Hiên. Tay phải lưu loát quét nhẹ một chút kem nền lên ngón trỏ, ngay sau đó quét lên má trái của Lục Mặc Hiên.

Nụ cười trên môi cô nhân viên bán hàng thoáng chốc cứng đờ.

Đây là khách hàng đầu tiên mang bạn trai đến mua mỹ phẩm sau đó lại thử ngay trên mặt bạn trai mình.

Nhìn người đàn ông này mà xem, anh khí mười phần, nhìn có vẻ là người theo chủ nghĩa đàn ông.

Người đàn ông có tính cách như này làm sao có thể để cho bạn gái ở trước mặt công chúng bôi kem nền lên mặt mình được chứ?

Lục Mặc Hiên chỉ khẽ nhún mày nhưng không hề ngăn cản cô.

Tay phải An Nhượng nhẹ nhàng di chuyển trên má Lục Mặc Hiên, lòng bàn tay mềm mại không ngừng cọ xát lên má Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên liếc mắt nhìn An Nhượng một cái, không thể không nói, An Nhượng sờ lên mặt anh như thế này khiến anh vô cùng thoải mái, anh chỉ muốn kéo An Nhượng vào lòng mà hôn ngấu nghiến thôi.

Trong lòng thì rồi thành một đoàn nhưng ngoài mặt anh vẫn vô cùng tự nhiên.

An Nhượng sau khi đánh đều kem nền, lùi lại mấy bước, cẩn thận quan sát kỹ hai má của Lục Mặc Hiên.

Không tệ, má trái của anh so với má phải thì trắng mịn và hồng nhuận hơn nhiều, loại kem nền này quả nhiên không tệ.

Cô nhân viên bán hàng nhìn Lục Mặc Hiên gật mạnh đầu một cái, giọng nói thanh thúy vang lên mang theo vẻ vui mừng "Tiểu thư, nhìn má phải của bạn trai cô mà xem, khác biệt rất lớn a, loại kem nền này vừa xuất hiện trên thị trường đã được người tiêu dùng đánh giá rất cao. Còn có nguyên một bộ trang điểm, tiểu thư, cô có muốn xem thử một chút không?"

An Nhượng cao giọng a lên một tiếng, sau đó đi đến trước mặt Lục Mặc Hiên, lại lấy thêm kem nền bôi lên má phải của anh.

An Nhượng vừa đánh kem nền vừa nói "Trang điểm quan trọng nhất là phải cân xứng, bên trái bôi thì bên phải cũng phải bôi. Trước tiên cứ bôi sơ qua, sau khi mua đủ đồ rồi, về nhà sẽ trang điểm tỉ mỉ cho anh."

An Nhượng chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu nhưng lại khiến cho bàn tay cô nhân viên bán hàng đang lấy sản phẩm bỗng chốc cứng đờ, bộ trang điểm này hóa ra là mua cho bạn trai sao? Thật kỳ quái, từ trước đến nay cô chưa bao giờ gặp phải khách hàng nào như vậy. Hơn nữa người đàn ông kia cũng không có ý muốn ngăn cô gái này lại!

Hai mày Lục Mặc Hiên nhíu lại, cúi đầu kè sát Nếu quả tính mạng của đó bị uy hiếp, có cảnh sát ở đây, lại là ban ngày, nên chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Huống hồ, cô làm gì có sức mạnh mà quản nhiều đến vậy.

Lục Mặc Hiên tăng tốc là có nguyên nhân, người con gái vừa rồi chính là con gái của thư ký thị trường Mã Duy Thành, Mã Vũ Đình.

Lý Thành Minh vì tội quấy nhiễu mà bị phạt hai năm tù, bây giờ đang bị giam trong tù. Mã Duy Thành dính líu tới vụ án tham nhũng tự ý thu hồi đất của nông dân nên đã bị cách chức, vì phạm phải tội nhận hối lộ nên bị phán mười năm tù giam.

Toàn bộ tài sản của nhà họ Mã đều bị xung vào công quỹ, con gái của ông ta là Mã Vũ Đình cũng không phải là một người an phận.

cô ta công bố đứa con trong bụng mình là của Sở Cần. Sở Cần cắn chặt hai hàm răng kiên quyết không thừa nhận.

Thủ đoạn của Sở Vạn Hùng cũng vô cùng ngoan độc, trực tiếp kéo Mã Vũ Đình đi phá thai, sau khi phá xong thì mang phôi thai đi giám định AND.

Tất cả những thứ này nhà họ Sở đều bị mất tiền hành. Bởi vì Sở Cần phái người đi điều tra An Nhượng, cho nên Lục Mặc Hiên đối với Sở Cần, thậm chí

là nhà họ Sở đều bí mật cho người theo dõi.

Chính vì vậy nên Lục Mặc Hiên mới biết chuyện của Mã Vũ Đình.

Bất quá, tất cả những chuyện này đều không liên quan tới An Nhựt, Lục Mặc Hiên không muốn An Nhựt tham gia vào bất cứ chuyện gì có liên quan tới An Nhựt.

Đương nhiên với tính cách của An Nhựt thì cô trốn Sở Cẩm còn không kịp chứ nói gì đến chuyện đi trêu chọc hắn ta.

Lục Mặc Hiên ngẫm thờ dài, anh nhất định phải tạo áp lực với nhà họ Sở để Sở Vạn Hùng sớm đưa Sở Cẩm ra nước ngoài, tránh việc Sở Cẩm có ý đồ không tốt với An Nhựt.

Người con gái của anh, những người khác đừng mong đoạt được.

An Nhựt tựa đầu vào lưng ghế, thỉnh thoảng đảo mắt một cái, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt ngoan độc thoáng lên trong đôi mắt của Lục Mặc Hiên. Kẻ nào bị Lục Mặc Hiên ghi hận rồi hả? Xem ra số phận người này chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Dù sao chắc chắn đó cũng không phải là cô, lúc Lục Mặc Hiên đối mặt với cô đều mang vẻ mặt hoặc quý dị hoặc vô sỉ, ánh mắt cực nóng giống như cô đang không mặc quần áo vậy.

An Nhựt quả thực đã chịu ảnh hưởng từ mẹ mình, từ trước đến nay luôn rất bảo thủ. Cảm thấy chuyện diễn ra quá nhanh, quen nhau chưa bao lâu đã ở chung còn ôm ấp ngủ chung giường, cũng sắp chạm đến ranh giới cuối cùng rồi còn đâu.

An Nhựt thính một tình yêu theo kiểu nước chảy đá mòn, hai người cùng nhau trải qua bao sóng gió sau đó mới tâm đầu ý hợp.

Mỗi người một suy nghĩ, dọc đường đi không ai nói câu gì.

Land Rover một đường chạy đến bệnh viện quân khu, Lục Mặc Hiên vừa mới dừng xe, An Nhựt liền ấn phím mở cửa xe trên bảng điều khiển ở trong xe.

Thanh âm mở khóa giòn giã vang lên, An Nhựt liền nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống.

Bác sỹ trong bệnh viện vừa hay nhìn thấy Lục Mặc Hiên, cho nên liền tới chào hỏi anh.

Lục Mặc Hiên nhìn theo bóng dáng An Nhựt chạy về phía trước, sau đó đáp lại lời chào của bác sỹ.

nói thật ra, Lục Mặc Hiên không biết vị bác sỹ này. Nhưng từ nhỏ đã được nuôi dạy cẩn thận, Lục Mặc Hiên vẫn rất lễ phép đáp lại.

May mà vị bác sỹ này cũng rất thức thời, biết Lục Mặc Hiên nhớ mong cô gái vừa nãy, cho nên không nói nhiều, chẳng qua lúc trước khi đi, cười tí mắt nói một câu. “Bạn gái của Thượng tá Hiên nhìn qua thật lạnh lùng. Lão Thượng tướng chắc chắn sẽ rất thích.”

Những lời này thật vừa ý Lục Mặc Hiên. Lúc Lục Mặc Hiên đáp lời trên mặt cũng mang theo ý cười nồng đậm.

An Nhựt thực mạng chạy về phía trước mặc kệ Lục Mặc Hiên trực tiếp chạy vào cầu thang máy, không ngờ Lục Mặc Hiên đã tới nhanh chóng ấn nút đóng cửa.

Lục Mặc Hiên bước chân vội vàng, chân dài bước nhanh, cả người hơi nghiêng một cái, thang máy kêu lên một tiếng sau đó mở ra.

An Nhựt hừ một tiếng, lập tức đứng dịch về phía bên trái một chút.

Lục Mặc Hiên bước lên tầng, khoe miệng đột nhiên hạ xuống, ngay sau đó, thân thể nhanh chóng di chuyển, hai chân rất nhanh tiến về phía trước, cả người An Nhựt lập tức bị áp trụ, hai tay chống lên vách tường cứng rắn lạnh lẽo bên trong thang máy.

Mỗi thang máy đều được trang bị camera, Lục Mặc Hiên đột nhiên làm như vậy khiến An Nhựt không thể nào nhúc nhích nổi, An Nhựt vô cùng khản trương. Hai mắt không ngừng liếc nhìn camera.

Lục Mặc Hiên cúi đầu thấp xuống, kề sát vào tai An Nhựt. “Cố ý không muốn anh vào thang máy đúng không? Anh không ngại diễn cung đồ ở trong thang máy đâu.”

An Nhựt giương mắt nhìn Lục Mặc Hiên, ánh mắt khẽ sáng lên. “Thượng tá Hiên, anh muốn để cho người đàn ông khác nhìn em lõa thể hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Phu thê kết hợp

Rừng lớn thì chim gì chẳng có. Trên thế giới này có những loại người mà bạn đã tuyên bố không thèm để ý đến họ nhưng họ vẫn như đĩa bám dính lên người bạn.

Chính là để nói những người như Thủy Thiên Thiên, ăn mặc lõe loét diêm dúa, trên mặt treo một nụ cười nịnh bợ, lắc mông giẫm trên đôi giày cao gót mười phân đi về phía này.

An Nhục liếc mắt nhìn Thủy Thiên Thiên một cái, làm ra cái bộ dạng như vậy là muốn quyến rũ ai đây? Lục Mặc Hiên sao?

Khóe miệng cô giương lên một nụ cười mỉa mai, An Nhục bị Lục Mặc Hiên nắm cổ tay biến bị động thành chủ động lập tức khoác lấy tay anh.

Đáy mắt Lục Mặc Hiên lóe ra một đạo ánh sáng thâm sâu khó lường, anh tức khắc cũng vươn tay phải ôm lấy eo thon của An Nhục.

Tuần nam mỹ nữ, ngọt ngào dựa sát vào nhau, rất nhiều khách mua hàng xung quanh đều quay lại nhìn họ, ĐĐ-LQĐ trong lòng cũng không ngừng cảm thán, hôm nay vận khí tốt thật a, ra đường lại có thể gặp một đôi trai tài gái sắc thế này, đúng là được mở rộng tầm mắt!

Bất quá, lúc ánh mắt mọi người dừng lại trên khuôn mặt trang điểm dày cộm của Thủy Thiên Thiên thì không khỏi lóe lên một tia khinh thường, trang điểm đậm như vậy không lẽ là người của khu đèn đỏ sao? Thật thô tục chướng mắt!

Thủy Thiên Thiên trực tiếp bỏ qua ánh mắt soi mói của những người xung quanh, lúc nhìn thấy cảnh ân ái của An Nhục và Lục Mặc Hiên, thoáng chốc trên mặt cô ta liền lộ ra vẻ ghen tức, nhưng chẳng bao lâu sau liền khôi phục lại như cũ.

Cô ta đi đến đứng trước mặt An Nhục, bởi vì cô ta giẫm trên đôi giày cao gót mười phân nên trông Thủy Thiên Thiên có vẻ cao hơn An Nhục rất nhiều.

Thủy Thiên Thiên tươi cười đơn đả, khi nói chuyện vừa đứng chỉ lộ ra tám cái răng, đem hết sự duyên dáng của bản thân ra mà phô diễn "An Nhục, từ sau khi tốt nghiệp đại học đến nay tôi chưa lần nào gặp lại cô a. Mặc dù trước kia chúng ta không hợp nhau lắm, nhưng nói cho cùng thì cũng là bạn học của nhau. Đã là bạn học của nhau thì không nên ghi thù có đúng không, ô.... đây chính là bạn trai của cô sao?"

Cô ta rất tự nhiên chuyển hướng câu chuyện lên người Lục Mặc Hiên, quanh thân Lục Mặc Hiên tỏa ra một loại khí thế bức người, bất luận là anh đứng trên đường phố đông đúc hay trên một mảnh đất hoang vắng thì đều thu hút ánh mắt của tất cả những người xung quanh.

Đối với một người đàn ông có sức hút như vậy, Thủy Thiên Thiên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội được làm quen với anh.

Phải biết rằng, đàn ông bây giờ không một ai có thể chống lại sức hút hấp dẫn của Thủy Thiên Thiên cô, chỉ cần cô ra tay thì không một người đàn ông nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của cô.

Cô ta liếc mắt đánh giá Lục Mặc Hiên từ trên xuống dưới, người đàn ông này, khác hoàn toàn những người đàn ông mà cô ta đã tiếp xúc trước đây, Thủy Thiên Thiên thầm cười một tiếng, không tệ, câu được một người đàn ông như này, đối với Thủy Thiên Thiên cô là một thách thức rất lớn.

An Nhục cười khan một tiếng, lập tức giới thiệu Lục Mặc Hiên với Thủy Thiên Thiên. "Sao không thấy cô đi cùng Trần Văn Đào? Khi học năm tư tôi có nghe nói cô mang thai con của Trần Văn Đào, vậy sao hôm nay cô lại đi siêu thị một mình thế này. Trần Văn Đào không đi cùng cô sao?"

nói tới đây, An Nhục liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, tiếp tục nói. "Ồ điểm này, Trần Văn Đào thua Mặc Hiên nhà tôi rồi."

Sau khi nói xong, An Nhục thấy trong đáy mắt Thủy Thiên Thiên lộ ra vẻ cứng nhắc.

Tầm mắt của Lục Mặc Hiên chỉ dừng lại trên người Thủy Thiên Thiên hai ba giây, sau đó lại quay đầu nhìn An Nhục, "An Nhục, chờ đến khi nào hợp lớp thì em lại tiếp tục tán gẫu với bạn em nhé. không phải nói muốn mua rất nhiều thứ sao? Sofa thiếu một cái gối ôm, hôm nay mua một cái đi, được không?"

Trái tim Thủy Thiên Thiên thoáng chốc lạnh đi mấy phần, ngay sau khi tốt nghiệp đại học, cô và Trần Văn Đào liền chia tay, An Nhục chẳng lẽ không biết? An Nhục cố ý nhắc tới Trần Văn Đào là muốn khiến cô khó xử?

Hai tay cô ôm chặt lấy người Lục Mặc Hiên, giọng nói mang theo vẻ hờn dỗi. "Mặc Hiên, lâu lắm rồi em mới gặp lại Thủy Thiên Thiên, có một số chuyện còn chưa nói xong, sao có thể đi cho xong việc được? Thủy Thiên Thiên, vì sao cô và Trần Văn Đào lại chia tay, con cũng đã có rồi, Trần Văn Đào không phải là loại người lên xe không mua vé a."

Hai mắt lộ ra vẻ hoang mang những trong lòng lại thầm cười lạnh một tiếng. Thủy Thiên Thiên sau khi có thai, liền chạy ngay đi phá thai, chính vì thế nên cô ta và Trần Văn Đào đã cãi nhau một trận âm ỉ. Nhưng chẳng bao lâu sau, có người lại nói Thủy Thiên Thiên được người ta bao dưỡng.

Nếu hôm nay Thủy Thiên Thiên đã không biết xấu hổ đến bắt chuyện với cô, cô cũng phải nể mặt một tí. Dù sao cũng từng là bạn học, nhưng An Nhục không phải là người cao thượng, một khi đã động vào cô thì cũng sẽ chẳng có quả ngon mà ăn!

Thủy Thiên Thiên ho khan mấy tiếng, lời nói ra mang theo chút thương cảm. "An Nhục, đây đều là chuyện quá khứ rồi, con người phải nhìn về phía trước, tôi cùng Trần Văn Đào tính cách không hợp, không thể sống chung cùng nhau. không nói chuyện của tôi nữa, An Nhục, bạn trai của cô đối xử

với cô thật tốt, nếu thật sự có hợp lớp, thì chắc chắn trong số tất cả các bạn học thì bạn trai cô là xuất sắc nhất a.”

Khi nói chuyện, lông mày của Thủy Thiên Thiên khẽ nhíu, liên tục nháy mắt câu dẫn Lục Mặc Hiên.

Ý tứ khiêu khích rõ ràng như vậy, chỉ cần là đàn ông, thì đều sẽ hiểu! Thủy Thiên Thiên đã câu dẫn rất nhiều nam nhân, không tin chiều này không có tác dụng với người đàn ông anh khí bức người này.

Tay phải Lục Mặc Hiên ôm eo An Nhược, lời nói ra mang theo vẻ xa cách nồng đậm. “Thủy tiểu thư, tôi quen với một bác sĩ chuyên trị chứng co giật mí mắt rất tốt. Nếu cô cần, tôi có thể giới thiệu cho cô.”

Hai mắt Thủy Thiên Thiên lóe lên vẻ mờ mịt, sao tự dưng lại nói đến chuyện này? Mí mắt cô căn bản đâu có bị bệnh, sao lại phải điều trị.

Đúng lúc này, An Nhược do không kìm được mà bật cười. Sau đó xấu hổ cười cười nói với Thủy Thiên Thiên. “Thủy Thiên Thiên, Mặc Hiên đang nói đùa cô đó, cô không cần để trong lòng.”

An Nhược nói tới đây, quay đầu lại, trong giọng nói mang theo một chút trách cứ. “Mặc Hiên, Thủy Thiên Thiên chỉ theo quán tính nháy mắt mấy cái thôi, không phải bị bệnh đâu, anh đừng dọa cô ấy, mí mắt giật quá nhiều sẽ bị liệt đó!”

An Nhược lập đi lập lại hai chữ bị liệt, Thủy Thiên Thiên không nhịn được sa sầm mặt, công phu chỉnh người của An Nhược so với đại học chỉ có hơn chứ không có kém!

Lục Mặc Hiên tiếp lời An Nhược. “Rất nhiều bệnh do thói quen sinh hoạt mà tạo thành đó, ví dụ như, chắc hẳn Thủy tiểu thư rất hay đi giày cao gót nên lúc đi cũng thấp thoáng thấy tư thế chân vòng kiềng rồi.”

Cuối cùng không nhịn được nữa, Thủy Thiên Thiên xấu hổ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt lộ ra vẻ nôn nóng nên vội vã nói có việc rồi liền bỏ đi.

An Nhược huých vào bụng Lục Mặc Hiên một cái. “Anh được lắm, mắng người mà không có lấy một từ thô tục mà vẫn rất hiệu quả!”

Cúi đầu xuống, ánh mắt Lục Mặc Hiên giống như mang theo vẻ trêu tức. “Vừa rồi, chiều này của chúng ta tên là Phu thê kết hợp – Kỳ lợi đoạn kim.”

Cho anh một chút năng, anh liền mở xưởng nhuộm luôn được!

An Nhược dùng lực vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên eo cô của anh. “Trái lại anh là đang thừa cơ để ăn đậu hũ của em có đúng không?”

Trông mặt hơi híp, Lục Mặc Hiên vô cùng thành khẩn nói. “không đủ nhét kẽ răng, về nhà bồi thường cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Năng lực thực sự

An Nhược hoàn toàn coi Lục Mặc Hiên là cứu vãn miễn phí, quần áo, đồ ăn, vật dụng hàng ngày, một túi lại một túi nằm hết trên tay Lục Mặc Hiên, thậm chí trên cổ anh cũng treo một cái túi nilon to oành.

Trong cái túi treo trên cổ Lục Mặc Hiên toàn là đồ ăn vặt của An Nhược, tỷ như khoai tây chiên, đậu phộng, thịt bò khô, hạt ngũ cốc, sữa.

Túi lớn túi nhỏ cuối cùng đều bị Lục Mặc Hiên nhét hết vào cốp xe, sau đó Lục Mặc Hiên đưa An Nhược tới chi nhánh của Chanel tại thành phố A, mua mấy bộ quần áo công sở, quần áo mặc ở nhà, giày cao gót, giày bệt, nước hoa.

An Nhược bị trùng tu lại từ đầu tới chân, người quản lý chi nhánh này chính là cô của Diệp Hạo, hai mắt bà cong lại, không ngừng khen Lục Mặc Hiên có cô bạn gái xinh xắn dễ thương, trong lời nói vô tình lộ ra sự bất mãn với Diệp Hạo khi anh vẫn mãi cô đơn lẻ bóng một mình.

Lục Mặc Hiên ôm chặt lấy eo của An Nhược, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, nói chuyện của Diệp Hạo không cần phải gấp, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi.

Anh vừa dứt lời, cô của Diệp Hạo bất đắc dĩ gạt đầu nhưng lại lập tức lấy di động nhắn tin cho mẹ Diệp Hạo, tối mai lại sắp xếp một cuộc xem mặt cho Diệp Hạo.

Lục Mặc Hiên giống như chỉ vô tình nhắc đến, nhưng thật ra là anh đang ngầm đâm Diệp Hạo một dao, An Nhược thầm thở dài, Diệp Hạo, anh đã kết giao nhầm bạn rồi, Lục Mặc Hiên chính là một tên tặc nhân!

Đợi đến lúc rời khỏi cửa hàng, bầu trời bỗng dưng đen kịt, cuồng phong gào thét.

An Nhựt ngừng đầu nhìn mây đen cuộn cuộn, chắc chắn sắp có mưa to.

Lục Mặc Hiên kéo An Nhựt đi thẳng đến chỗ đỗ xe.

An Nhựt vừa ngồi vào trong xe thất dây an toàn xong thì ðùng một tiếng trời đổ mưa to.

Lục Mặc Hiên đóng cửa kính xe, bật cần gạt nước, nhấn ga, chiếc xe nhanh chóng chuyển động.

Lúc này trời vẫn còn sáng trưng vậy mà giờ đã đen kịt mịt mờ hơi nước, Lục Mặc Hiên đỗ xe trong ga ra, ga ra nằm ở tầng trệt nên không sợ bị ướt.

An Nhựt sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn, theo thói quen tựa người vào lưng ghế, ngừng đầu nhìn mui xe.

Land Rover từ từ bình ổn tốc độ, An Nhựt chuyển tầm mắt từ mui xe lên người Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên gióng trống khua chiêng để cho mọi người nghĩ cô là người đàn bà của anh. Suy nghĩ của An Nhựt bắt đầu bay tán loạn, chuyện vừa gặp đã yêu thực sự xuất hiện trên người cô sao?

Pằng pằng, giữa trời mưa to gió lớn, ngoài cửa xe bất chợt vang lên tiếng súng.

Dòng suy nghĩ của An Nhựt lập tức bị cắt ngang, lưng An Nhựt cứng đờ, cảnh giác nhìn về phía cửa sổ xe.

Hai bên thân xe bỗng nhiên chấn động một phen, An Nhựt quay đầu nhìn về phía Lục Mặc Hiên, chỉ thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, hai cánh môi mím chặt lại với nhau.

Ngoài xe lại vang lên tiếng súng, thần kinh An Nhựt trong phút chốc căng cứng, hai bàn tay siết chặt lại với nhau, cô có thể nhận ra người bắn súng đang nhắm thẳng vào chiếc Land Rover này.

Nếu vậy, mục tiêu của người đó chắc chắn là Lục Mặc Hiên rồi!

Đột nhiên, đầu An Nhựt bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ đè xuống.

Ầm! cửa kính xe theo tiếng súng vỡ tan tành. Chỉ nghe thấy tiếng Lục Mặc Hiên khẽ chửi thề một câu.

Tốc độ xe không giảm, Lục Mặc Hiên mở cửa kính bên trái, nhanh chóng rút ra một khẩu súng lục, liếc mắt nhìn về phía xa. Pằng pằng ầm, ba phát súng vang lên.

Cảnh tượng chỉ xuất hiện trong những bộ phim bom tấn của Hollywood nay lại xuất hiện chân thật trước mắt cô.

Trung Quốc cấm mang theo súng ống vậy mà lúc này đang là ban ngày ban mặt giữa ngã tư đường lại xảy ra đấu súng!

An Nhựt vỗ vỗ ngực, vừa lo lắng cho Lục Mặc Hiên vừa rút điện thoại gọi 110.

Tiếng súng vang lên dày đặc, kẻ tấn công Lục Mặc Hiên đã sớm có sự chuẩn bị, Lục Mặc Hiên bị đánh bất ngờ, trong thời gian ngắn muốn biến bị động thành chủ động quả thực rất khó.

Tay phải Lục Mặc Hiên nắm chặt vô lăng, chân phải không chế ga, tay trái cầm súng dễ dàng bắn trả. một loạt động tác như vậy đòi hỏi sự phối hợp vô cùng hoàn hảo giữa đại não và chân tay.

An Nhựt hơi ngừng đầu lên, thông qua kính chiếu hậu, An Nhựt thấy có một chiếc Audi màu đen đang rượt đuổi phía sau, An Nhựt vừa nhìn liền thấy từ cửa kính bên phải của chiếc xe Audi đột nhiên thò ra một người đàn ông cầm súng nhắm vào xe của cô!

An Nhựt liếc mắt một cái rồi nhanh chóng cầm lên khẩu súng ngắn đặt ở giữa xe.

Lục Mặc Hiên sau khi xử lý xong ba người quay đầu lại liền nhìn thấy An Nhựt cầm trong tay khẩu súng lục A45, khẩu súng này Lục Mặc Hiên để trong xe để dự phòng.

Lục Mặc Hiên đang định đưa tay kéo An Nhựt lại, ai ngờ mắt cô bé này đột nhiên nhú lại, họng súng chĩa thẳng vào chiếc xe Audi đi phía sau, ngón tay thon dài trắng nõn nhanh chóng bóp cò súng.

một tiếng súng vang lên, trên kính chiếu hậu xuất hiện một cái trán bị trúng đạn, máu đang chảy không ngừng trên trán người đàn ông trung niên kia.

Lục Mặc Hiên nhắm đúng thời cơ, nhanh chóng nhấn ga, Land Rover nhanh chóng tăng tốc.

trên mặt Lục Mặc Hiên lộ ra sự mâu thuẫn, xem ra tài liệu về An Nhựt mà anh tra được, không phải là tất cả.

trên tư liệu viết An Nhựt chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường. Mặc dù thỉnh thoảng sẽ nổi cáu nhưng hoàn toàn không giống một cô gái biết bắn súng!

Khi đã thoát khỏi nguy hiểm, tay phải An Nhựt vẫn gắt gao nắm chặt khẩu súng A45.. Mãi cho đến khi điện thoại vang lên tiếng của cảnh sát, An Nhựt mới hoàn hồn từ vụ chấn động nổ súng giết người vừa rồi.

Di động để ở trên đùi bị Lục Mặc Hiên lấy đi, Lục Mặc Hiên phân phó vài câu, người cảnh sát kia vừa nghe, lập tức điều toàn bộ người của cục cảnh sát, nhanh chóng lên xe đuổi đến đường Đan Triều.

"An Nhựt, ai dạy em cách bắn súng?" Lục Mặc Hiên một bên lái xe một bên hỏi.

An Nhựt buông khẩu súng ra, lắc lắc đầu, "Em không biết bắn súng, vừa rồi, lực chú ý của anh đều để hết bên trái, nếu em không bắn, hậu quả khôn lường. Huống hồ, lúc ấy em không kịp gọi anh. Cho nên, em không hề suy nghĩ gì lập tức nổ súng"

Lục Mặc Hiên chỉ à một tiếng, không nói gì nữa. Mặc kệ như thế nào, hôm nay anh thật đáng chết, anh không ngờ vẫn còn tàn dư của SK mafia, anh nhất định phải giải quyết triệt để lũ tàn dư này.

Tư thế bắn súng của An Nhựt, tác phong bắn súng tàn nhẫn, đôi mắt sắc bén. Trong quân đội, kỹ năng bắn súng của Lục Mặc Hiên có tiếng là chuẩn xác ngoan độc, vừa rồi, trên người An Nhựt, anh đã nhìn thấy hình bóng của chính mình.

Còn cả vẻ bình tĩnh của An Nhựt nữa, tất cả đều không thể che dấu được thực lực thật sự của cô!

An Nhựt nhìn vào trong mắt Lục Mặc Hiên, may mà anh không hỏi tiếp. cô không thể để lộ thân phận của sư phụ được, trong mắt An Nhựt, sư phụ không khác gì một người ba.

Lúc trước, khi sư phụ dạy cô bắn súng, ông đã từng nhắc đi nhắc lại với cô rất nhiều lần rằng, chỉ lúc vạn bất đắc dĩ cô mới được để lộ sức mạnh thật sự của bản thân.

Cho nên, lúc ở Thịnh Tình hay lúc An Nhựt bị Sở Cảnh uy hiếp ở sở cảnh sát, cô đều không sử dụng những chiêu ngoan độc. Nhưng vừa nãy, cô đã nổ súng. Đây là lần đầu tiên hòng súng của cô chiếu vào người thật, không phải cộc gỗ cũng không phải bù nhìn.

An Nhựt day trán, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà cô đã nảy sinh tình cảm với Lục Mặc Hiên rồi ư? Mẹ thường xuyên dặn dò cô, con gái quan trọng nhất chính là trinh tiết, phải có lòng tự trọng, không thể quen bạn trai linh tinh, không thể dễ dàng giao phó tình cảm cho ai, nếu không người hối hận chính là bản thân mình.

Lời nói của mẹ đã ăn sâu bén rễ trong lòng An Nhựt, nhưng mỗi lần đối mặt với Lục Mặc Hiên...

An Nhựt rủ hai mắt xuống, suy nghĩ như vậy khiến tâm tình cô bất ổn. không muốn nghĩ nhiều như vậy, hiện tại, cô vẫn sẽ tiếp tục sống như một nhân viên công sở bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Mưu đồ dụ dỗ bà xã

Trong một căn biệt thự mang phong cách Châu Âu tại Hào Đình Hoa Uyển, một cô gái với mái tóc đen dài chấm vai đang ngồi dựa lưng trên ghế sofa, tay trái cầm khoai tây chiên, tay phải cầm điều khiển tivi vô cùng nhàn nhã xem tivi.

Từ trong phòng bếp truyền ra tiếng người đang nấu ăn, An Nhựt răng rắc cắn ột miếng khoai tây chiên, đảo mắt nhìn xung quanh.

Lúc vừa quay về biệt thự, cô rất tuân thủ giao ước chuẩn bị vào bếp làm cơm. Nhưng đi chưa được vài bước thì cổ tay cô đã bị Lục Mặc Hiên tóm chặt.

Cuối cùng thì biến thành thế này đây.

An Nhựt thoải mái dựa vào ghế sofa vừa xem tivi vừa ăn khoai tây chiên, Lục Mặc Hiên ở trong bếp nấu cơm. Đúng là cảnh trong một gia đình tiêu chuẩn.

Ngón tay An Nhựt không ngừng di động, tivi bây giờ hầu như toàn chiếu mấy bộ phim tình cảm sướt mướt, cô vẫn thích xem nhất vẫn là phim trinh thám.

Nhưng bật đi bật lại, đều không có bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào về trinh thám cả.

An Nhựt xoay cổ một cái, cuối cùng lại chuyển đến kênh thời sự của thành phố A, xem xem thành phố A có xảy ra vụ gì lớn không.

Hình ảnh ngừng lại trên một người đàn ông dơ dáy bẩn thỉu, trên mặt anh ta dính đầy bùn đất, nhìn cấp bậc lên cầu vai của anh ta thì lơ mơ có thể nhìn thấy một gạch và ba sao.

An Nhượng càng nhìn càng thấy quen, đây không phải là người hầu nhỏ của Lục Mặc Hiên sao?

Dưới góc màn hình có hiện lên một dòng chữ màu đen, Thượng úy Diệp Hạo của quân khu thành phố A, không quản khó khăn và nguy hiểm, mang theo đồng đội, một lần hành động đã tóm gọn tổ chức mua bán vũ khí dưới lòng đất.

Trên màn hình tivi Diệp Hạo mang khuôn mặt bẩn thỉu đang trả lời phỏng vấn.

Thì đột nhiên điện thoại trên sofa rung lên, đây là điện thoại của Lục Mặc Hiên.

An Nhượng liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, bên trên hiện lên hai chữ Diệp Hạo. Người hầu nhỏ gọi điện cũng thật đúng lúc, An Nhượng trực tiếp cầm lấy điện thoại ấn nút nghe.

"Lục Mặc Hiên, hôm nay cậu đừng xem tin tức của thành phố A, toàn là tin linh tinh. Nhớ rõ, ngàn vạn lần không được xem!" Diệp Hạo cao giọng nói nhanh một câu.

Bình ổn lại tiếng cười, An Nhượng bình tĩnh nói: "Anh chậm một bước rồi, bộ quần áo trên người anh không tệ, đáng người cao ngất, bộ dạng tuần tú."

Tiếng nói của An Nhượng nhẹ nhàng vang lên đúng lúc Lục Mặc Hiên bê thức ăn nghe được, Lục Mặc Hiên nhướng mày. Ngay sau đó liền đảo mắt một cái, tâm mắt ngừng lại trên chiếc điện thoại đang nằm trong tay của An Nhượng.

Sau khi thấy điện thoại An Nhượng cầm trên tay chính là điện thoại của anh, Lục Mặc Hiên mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà, An Nhượng ngang nhiên dám nói chuyện thân mật như vậy với người đàn ông khác, coi anh là không khí sao!?

Diệp Hạo nghe thấy giọng nói của phụ nữ, trong lòng vô cùng hoảng sợ, sau khi phát hiện người đó chính là An Nhượng, Diệp Hạo sợ tới mức hồn siêu phách tán.

Có làm không vậy, người phụ nữ của Lục Mặc Hiên khen anh tuần tú, không muốn sống nữa sao! Anh nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi, nếu như lúc này Lục Mặc Hiên đang ngồi bên cạnh thì xong đời rồi! Lần huấn luyện dã ngoại này, chắc chắn sẽ có tên của Diệp Hạo!

An Nhượng để điện thoại di động xuống, quay đầu nhìn lại đã thấy Lục Mặc Hiên đi về phía mình. An Nhượng nhẹ nhàng hỏi một câu. "Com đã nấu xong rồi hả anh?"

Lục Mặc Hiên vừa gạt đầu vừa đi đến bên ghế sofa, nhẹ nhàng vuốt tóc An Nhượng. "Vừa nói chuyện với ai vậy?"

Mặc dù trong lòng hơi chua, nhưng lời nói ra vẫn bình tĩnh như cũ.

Khỏe miệng An Nhượng cong lên, nói. "Là người hầu nhỏ của anh, Diệp Hạo. Vừa rồi kênh Tân Văn Báo Đại của thành phố A có đưa tin anh ấy dừng cảm xông vào triệt phá một vụ buôn bán vũ khí dưới lòng đất, cả người dơ dáy bẩn thỉu, bộ dạng đó..."

Lục Mặc Hiên đột nhiên giơ tay kéo người An Nhượng về phía mình khiến cả người An Nhượng bỏ nhào về phía anh. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc An Nhượng.

"Chúng ta ăn com thôi, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất." Sau khi nói xong, An Nhượng vỗ vỗ cánh tay của Lục Mặc Hiên.

Hai tay của Lục Mặc Hiên nâng đầu An Nhượng lên, ánh mắt yên lặng nhìn An Nhượng nói vô cùng tự nhiên. "So với ăn com thì anh càng muốn ăn em hơn."

Câu nói thẳng thắn mang hàm ngữ ám chỉ như vậy, từ miệng Lục Mặc Hiên nói ra lại cực kỳ tự nhiên.

An Nhượng giơ tay đánh vào đầu anh một cái, "Khẩu vị của anh lớn quá rồi đó, em to thế này, anh ăn, không sợ bị ghen hay sao?"

Lục Mặc Hiên mỉm cười, tiền đà cúi sát vào bên tai của An Nhượng, hơi thở ấm áp phả bên tai cô. "Thử rồi sẽ biết anh có bị ghen hay không?"

An Nhượng huých mạnh vào ngực Lục Mặc Hiên thêm một cái nữa. "Đàn ông không mua vé mà muốn lên xe, quá nguy hiểm. Thượng tá Hiên, anh vẫn nên ngoan ngoãn thu lại tiểu huynh đệ của anh đi thì hơn."

Lục Mặc Hiên nhún lông mày. "An Nhượng, bây giờ em không có súng. Khả năng bắn súng của em không tệ, nhưng rõ ràng em không chăm chỉ luyện tập thể lực. Cho nên..."

Hai chân An Nhượng đột nhiên gấp lại, đá vào người Lục Mặc Hiên, sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống ghế sofa, thần tốc chạy về phía trước mấy bước. An Nhượng cười tít mắt quay đầu lại, giơ tay lên ra dấu OK với Lục Mặc Hiên. "Sao em lại cảm thấy, công phu mèo ba chân của mình sau khi đánh qua đánh lại với anh thì tiến bộ không ít nha. Uhm, cảm ơn Thượng tá Hiên."

An Nhượng vừa nói xong liền quay đầu đi về phía phòng ăn, Lục Mặc Hiên ngồi trên ghế sofa mỉm cười nhìn cô, quả nhiên, người phụ nữ mà Lục Mặc Hiên anh để trong mắt phải đặc biệt như vậy đó!

Ngón tay Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng gõ lên thành ghế sofa, xem ra anh phải nắm chắc thời cơ, đem An Nhựt ăn sạch sành sanh với là vương đạo!

Lục Mặc Hiên âm thầm hạ quyết tâm, sau khi vụ Đạt Thuận thành công, anh sẽ lập tức đến ra mắt mẹ vợ.

Chỉ thương cho ông nội Lục, giờ phút này đang ngóng trông cháu trai có thể sớm ngày đem cháu dâu về nhà ra mắt.

Lúc đầu, ông nội Lục cũng không thúc ép chuyện hôn nhân đại sự của cháu trai, nhưng khi nhìn thấy một đám chiến hữu đều vui tươi hớn hở bế chất trai chất gái đi chơi, ông nội Lục bức bối. Haizz... chỉ có thể chơi chim và đánh thái thực quyền.

Nhưng mấy lão già này cũng thật quá đáng, vừa bế chất trai chất gái đi chơi lại còn hỏi chuyện hôn sự của Mặc Hiên. Đây không phải là đang khoe khoang một cách trắng trợn hay sao?

Trong lòng ông nội Lục vô cùng khó chịu, mỗi ngày đều phải mang chim đi dạo mới bình tĩnh được đôi phần, nên việc lớn việc nhỏ đều bị ông quăng hết ra sau đầu.

Mẹ của Lục Mặc Hiên là Vạn Mẫn Mẫn bung một đĩa hoa quả đến trước mặt ông nội Lục. “Ba, đừng mặt ủ mày ê nữa, mau ăn chút trái cây đi.”

Ông nội Lục khoát tay áo. “không ăn, khi nào thì Mặc Hiên mới đưa cháu dâu về? Con mau thúc giục nó đi, nếu không đưa về thì lập tức bố trí cho nó một buổi xem mặt, cảnh vệ trước đây của ta, bây giờ đang giữ chức thượng tướng ở thành phố B, ta mới gặp con gái cậu ta cách đây không lâu, xinh xắn, rất xứng với Mặc Hiên nhà ta.”

Cảnh vệ của ông nội Lục do kết hôn muộn nên đến hơn bốn mươi mới có con gái.

Vạn Mẫn Mẫn để đĩa trái cây xuống bàn. “Ba, tính tình của Mặc Hiên thế nào, ba còn không hiểu sao? Đâu phải cứ thúc giục nó là được.”

Tính cách ngang bướng của ông nội Lục lại bắt đầu trỗi dậy, sức mười con trâu cũng không kéo lại được. “Chưa có cháu dâu tiến vào nhà họ Lục thì con và Thân Hạo sinh thêm một đứa nữa. Có trẻ con, nhà này mới vui về!”

Vạn Mẫn Mẫn mang về mặt đau khổ nhìn ông nội Lục, bà đã hơn bốn mươi rồi, vậy mà ba chồng còn muốn bà sinh thêm một đứa con.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tàn nhẫn đến đáng sợ

Tập đoàn Hồng Thiên đặc biệt cử những kỹ sư hàng đầu tới giúp đỡ Mậu Hưng, Tổng giám đốc của Mậu Hưng, Chung Sam Vũ cười đến mức không khép miệng lại được, cứ như vậy, ông ta sẽ tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Chung Sam Vũ biết tất cả những chuyện này đều nhờ vào công lao của An Nhựt, dựa vào mối quan hệ không đơn giản giữa Lục Mặc Hiên và An Nhựt nên Lục Mặc Hiên mới giúp đỡ Mậu Hưng nhiều như vậy.

Chung Sam Vũ ngồi trong phòng làm việc một lúc, đảo mắt một cái, sau đó đứng lên chuẩn bị đích thân đến bộ phận Marketing xem thử.

Lúc Chung Sam Vũ tới, An Nhựt đang cùng mấy người tổ trưởng ngồi thảo luận về vụ đấu thầu sắp tới.

Mẫn Cần liếc mắt nhìn An Nhựt một cái, sau đó lập tức đứng lên cung kính cúi người chào một tiếng Chung tổng.

Một tiếng chào Chung tổng của Mẫn Cần đã cắt ngang dòng suy nghĩ của An Nhựt, An Nhựt đóng tài liệu lại. Sau đó đứng lên, xoay người, trực tiếp nói vào trọng tâm công việc: "Chung tổng, bộ phận Marketing đã tính toán xong bảng báo giá. Ông xem xem, cái giá này đã được chưa?"

An Nhựt nói xong, liền cầm tập tài liệu trên bàn đưa cho Chung Sam Vũ.

Chung Sam Vũ nhận lấy, vừa liếc mắt nhìn một cái đã vui vẻ gật gật đầu: "Giá như này đi, tôi tin vào thực lực của bộ phận Marketing, tiền thưởng cuối năm chắc chắn sẽ không bạc đãi bộ phận Marketing. Nếu lần đấu thầu này thành công, Mậu Hưng chúng ta có thể tăng thêm 80 điểm rồi."

An Nhựt nhủ thầm, công trình này ngoại trừ phần bảng báo giá ra thì từ việc thiết kế bản vẽ tới mua sắm nguyên vật liệu đều do một mình tập đoàn Hồng Thiên lo liệu.

Chung tổng có gì mà đặc ý đến vậy, bề ngoài là Mậu Hưng đứng ra đấu thầu, nhưng thực chất đã bị Hồng Thiên thâm tóm toàn bộ rồi.

Chẳng bao lâu sau, Mậu Hưng chắc chắn sẽ bị Hồng Thiên thu mua. Chỉ chờ xem Hồng Thiên có muốn thu mua Mậu Hưng hay không thôi.

Đối với việc Hồng Thiên có thu mua Mậu Hưng hay không, vẫn phải chờ xem Lục Mặc Hiên quyết định như thế nào.

Nhưng qua nhiều ngày quan sát, An Nhượng phát hiện Lục Mặc Hiên hoàn toàn không có hứng thú với Mậu Hưng.

Nếu nói Lục Mặc Hiên hứng thú với nơi này, thì chi bằng nói...

An Nhượng nhớ tới hình ảnh vài ngày qua mà trào máu mũi, máu nóng xông thẳng lên óc, Lục Mặc Hiên sờ soạng khắp cơ thể cô, hôn toàn thân cô, chỉ còn thiếu mỗi bước dấn sủng ra trận, một lần công phá tấm màng mỏng manh kia của cô.

Chỉ tiếc, khẩu súng kia của Lục Mặc Hiên phải chết ngay từ trong trứng nước, công phu mèo cào của cô càng ngày càng tiến bộ, nhưng nói cho cùng, vẫn không thể sánh được với Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên đúng là đao thật súng thật, lăn lộn một vòng lại trở về như cũ!

Chung Sam Vũ cười tít mắt khép tập tài liệu lại, nhìn An Nhượng nói, "Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi, hôm nay cô về nghỉ ngơi đi, ngày mai đấu thầu cô vẫn phải vất vả một phen. An Nhượng, cô đúng là con ngựa đen của Mậu Hưng, qua vụ đấu thầu lần này, Mậu Hưng nhất định sẽ trọng dụng cô!"

An Nhượng cười gượng một tiếng, quay đầu nhìn thấy trong mắt Mẫn Cần lóe lên tia ghen tị, lập tức chỉ tay về phía Mẫn Cần: "Trưởng phòng Triệu hôm nay không được khỏe nên chưa tới công ty, ngày mai đấu thầu chắc trưởng phòng Triệu cũng không đến được. Chi bằng, để cho Mẫn Cần đi theo tôi đi."

Hiện tại, chức vụ của An Nhượng lớn hơn Mẫn Cần không phải chỉ một chút, từ trước đến nay Mẫn Cần đều rất tự phụ. Hơn nữa, An Nhượng cũng đã từng nghe người ta nói về mức độ biến thái của tên thái tử gia Đạt Thuận, vì không muốn dính líu tới tên thái tử gia này, nên An Nhượng ắt phải mang một tấm bình phong đi theo.

Cho nên, không nghi ngờ gì nữa, Mẫn Cần chính là tấm bình phong tốt nhất.

một tấm bình phong thích đương đưa đàn ông, nếu Thái tử gia của Đạt Thuận có yêu cầu đặc biệt gì, thì Mẫn Cần chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Chỉ một điểm này, An Nhượng tin chắc Mẫn Cần cũng sẽ vui vẻ đồng ý.

Suy nghĩ của An Nhượng đã thay đổi vài lượt, Mẫn Cần vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc.

Chung Sam Vũ ừ một tiếng, không có bất kỳ nghi vấn gì, sau khi dặn dò Mẫn Cần vài câu, Chung Sam Vũ liền trở về văn phòng.

Bóng dáng Chung Sam Vũ vừa khuất, Mẫn Cần liền khề hừ một tiếng, không để ý lắm nói "An Nhượng, đừng cho là vì chuyện này mà tôi sẽ cảm kích cô. Cho dù không có cô, tôi cũng có thể đấu thầu thành công!"

An Nhượng cầm túi xách, a một tiếng, không thèm liếc nhìn Mẫn Cần lấy một cái chuẩn bị rời đi.

Mẫn Cần thấy An Nhượng không thèm nhìn cô ta thì càng thêm tức giận.

An Nhượng không có rảnh mà tán gẫu cùng Mẫn Cần, trực tiếp phui tay rời đi. Ngày mai Mộng Lệ phải phá thai, cô phải đến chợ nông sản một chuyến, mua cho cô ấy một con gà về nấu canh gà hầm nấm cho cô ấy tắm bổ thân thể.

An Nhượng ra khỏi Mậu Hưng, chợ nông sản cách Mậu Hưng không xa, đi qua một con đường nhỏ là đến. Cùng lắm là mất 10 phút, An Nhượng vừa hát vừa đi đến con đường nhỏ.

An Nhượng vừa đi đến ngã rẽ, một cái gì đó lạnh buốt ngăn eo An Nhượng lại.

"Ngoan ngoan đi theo chúng tôi, nếu không, một phát bắn chết cô!" một giọng nói đàn ông trầm thấp mang theo sự uy hiếp vang lên.

An Nhượng xoay người lại, nhìn đến một chiếc xe Audi màu đen.

Chiếc xe Audi màu đen quen thuộc này khiến An Nhượng nhớ tới vụ đấu súng mấy hôm trước.

Chắc chắn đây là kẻ thù của Lục Mặc Hiên tìm tới cô, chúng muốn lợi dụng cô uy hiếp Lục Mặc Hiên.

An Nhượng nhìn trộm chiếc xe Audi một cái, trong xe có một người đàn ông ngồi ở ghế lái. Thêm một người đứng sau đang uy hiếp cô nữa là hai người.

An Nhượng cười lạnh một tiếng, cướp khẩu súng này, đối phó hai người kia, thừa sức.

An Nhượng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó không nói tiếng nào theo tên đàn ông kia lên xe.

Chiếc Audi màu đen phóng đi như bay, An Nhượng ngồi ở phía sau xe, lười nhác hỏi, "Trang thiết bị của xe này, chẳng lẽ đã được cải tạo rồi sao?"

Tính năng của một chiếc Audi bình thường kém xa Land Rover, xem tình hình trước mắt thì thấy trong mộ khoảng thời gian ngắn mà chiếc xe này có thể đạt đến tốc độ như này, động cơ chắc chắn đã được thay đổi.

Người đàn ông kia vẫn dí súng vào lưng An Nhượng như cũ, "cô gái, cô cũng thông minh đó, tất cả thiết bị của chiếc xe này đều là thiết bị chiến đấu.

Hôm nay cô đừng mong có thể trốn thoát."

An Nhựt lắc lắc đầu, "Tôi là một cô gái yếu đuối, dưới tình huống như này, làm sao có thể thoát được đây? Anh có thể yên tâm để súng xuống."

Người đàn ông suy nghĩ một hồi cảm thấy An Nhựt nói cũng đúng, cô là phụ nữ mười ngón mảnh dẻ, làm gì có sức mà đấu lại được với một người đàn ông vạm vỡ như hân?

Tốc độ xe Audi càng lúc càng nhanh, một đường chạy về phía cầu vượt.

An Nhựt thấy người đàn ông bên cạnh đã buông lỏng cảnh giác, lập tức chọn đúng thời cơ, nâng chân trái dẫm thật mạnh vào chân hân, tay trái mạnh mẽ đánh vào mặt hân, tay phải còn lại rất nhanh tóm lấy khẩu súng của hân.

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, tình thế đã bị đảo ngược hoàn toàn.

"Nếu anh không dừng xe, tôi đếm tới ba, bạn của anh sẽ chết ngay lập tức!" Giọng nói của An Nhựt mang theo sự tàn nhẫn.

Vứt một câu xuống, người đàn ông đang lái xe vẫn nhấn mạnh chân ga, tốc độ một chút cũng không giảm!

Mẹ kiếp, An Nhựt ngẫm nghĩ, sau đó nhẹ nhàng bóp cò.

Người đàn ông bị dí súng vào ót sợ tới mức kêu lên, "Mày, con bà nó, mau dừng xe lại, nếu không ông đây sẽ mất mạng thật đó!"

Ngay lúc An Nhựt đang cố gắng để thoát khỏi nguy hiểm thì Lục Mặc Hiên cũng đang vội vã đi tìm kiếm cô.

"Báo cáo Thượng tá Hiên, Hệ thống định vị vệ tinh đã được mở, hệ thống hồng ngoại của thành phố A đã đóng!"

Lục Mặc Hiên hơi nhíu mày, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím nhập vào một dãy mật mã, vài giây sau, tất cả đường phố của thành phố A đều hiện lên trên màn hình vi tính.

Cục trưởng cục Công an và cục trưởng cục Giao thông sợ tới mức không dám thờ ơ, chết chắc rồi! Hệ thống hồng ngoại đóng lại, thành phố A xảy ra chuyện lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Súng, Cô Vợ Nhỏ Mé Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vô cùng tà mị!

An Nhựt di chuyển ngón tay về phía cò súng, ngón út và ngón áp út giữ chặt lấy tay cầm, An Nhựt dùng súng gõ gõ vào đầu tên đàn ông ngồi cùng vài cái, lời nói mang đầy vẻ trâm chọc "Bạn của anh cần bản là không thêm quan tâm đến sống chết của anh, nếu đã như vậy, thì tôi giữ lại anh cũng chẳng có ích gì."

An Nhựt vừa nói xong, ngón trỏ nhẹ nhàng bóp cò.

Cùng với tiếng hét của tên đàn ông, ầm, tiếng súng đồng thời vang lên, cửa sổ của xe Audi theo tiếng súng vỡ tan tành, cùng lúc đó, xe không ngừng lắc lư qua lại.

Tốc độ xe đột ngột chậm lại, đầu xe đâm mạnh vào một chiếc BMW đi đằng trước, bang bang bốp bốp. Một chuỗi âm thanh liên tiếp vang lên, mấy chiếc xe đằng sau không kịp được tốc độ khiến tình cảnh trên cầu biến thành một vụ đâm xe liên hoàn.

Cả sáu chiếc xe đều bị mất kiểm soát đâm mạnh vào giải phân cách trên cầu, đuôi xe bốc khói đen mờ mịt.

Tất cả xe đang lưu thông trên cầu đều ngừng lại, mọi người đều xuống xe cầm điện thoại gọi 120, đâm xe liên hoàn, có một người lái xe đang gọi cấp cứu mà giọng nói không kịp được sự run rẩy, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy một vụ đâm xe lớn đến vậy.

Khói đen bốc ngùn ngụt ở đằng trước, bốn chiếc xe đi phía sau đột ngột phanh gấp, thân xe quay bị quay 1 vòng rồi dừng lại, toàn bộ kính trên xe ô tô đều bị vỡ vụn.

Có vài người vội vã chạy đến xem có còn người nào sống sót hay không. Khi thấy một cánh tay đầy máu me vươn ra khỏi ô cửa kính bị vỡ, mọi người lập tức ngồi rụp xuống chuẩn bị cứu người.

An Nhựt vươn cả hai tay ra ngoài cửa kính, chống đỡ lên mặt đất lạnh lẽo, hai tay cố gắng dùng sức, hai chân co lại, người bên ngoài nắm lấy tay của An Nhựt cố gắng kéo cô ra khỏi chiếc xe.

Hai chân An Nhựt càng thêm dùng sức, hai người đàn ông ở trong xe đều đã chết, người đàn ông lái xe hình như lúc đâm vào giải phân cách đã tắt thở ngay tức khắc.

Lúc đó hòng súng của cô nhắm vào là cửa kính xe, cô gác súng lên đầu tên đàn ông ngồi phía sau, lúc xe Audi bị lật, cả người tên đàn ông đó cũng bị xoay theo chiếc xe, cổ hắn bị mắc kẹt trên ghế, đường hô hấp không được lưu thông dẫn tới tắt thở mà chết.

Lúc xe bị lật, An Nhựt nhanh chóng điều chỉnh tư thế ngồi, hai tay cô dùng lực chống đỡ lên cửa xe giảm bớt xung lực.

Lúc đầu An Nhựt không hề bị thương, nhưng do lúc xe bị lật, cô phải dùng tay chống lên cửa xe để cố định cơ thể, nên tất cả xung lực đều dồn hết vào cánh tay của cô. Cổ tay An Nhựt bị thương một cách vô cùng vinh quang.

Tiếng máy bay trực thăng ầm ầm vang lên bên tai, nửa người trên của An Nhựt đã được kéo ra khỏi xe, mở to hai mắt nhìn chiếc trực thăng quân dụng từ từ đáp xuống, nhìn người đàn ông mặc bộ quân phục vô cùng anh dũng tiến về phía mình.

Hai mắt Lục Mặc Hiền lộ ra vẻ nặng nề, quanh thân tản mát ra sự lạnh lùng, An Nhựt hít mắt lại nhìn anh.

Lục Mặc Hiền ngồi xồm xuống, hai cánh tay to lớn của anh ôm lấy An Nhựt, điều chỉnh tư thế sau đó dùng lực đem An Nhựt từ trong xe kéo ra ngoài.

Lục Mặc Hiền đứng dậy, tay phải ôm An Nhựt, tay trái nâng mông của cô lên.

Cả người cô được nâng lên khỏi mặt đất, An Nhựt cúi đầu nhìn Lục Mặc Hiền.

An Nhựt nhìn ra sự bất an lo lắng trong đáy mắt anh, mái tóc hỗn độn đã nói cho cô biết vừa này anh đã kích động đến mức nào.

Trong lòng An Nhựt mềm nhũn, hai tay ôm chặt lấy đầu của Lục Mặc Hiền, nhỏ giọng nói: “Tại sao bây giờ anh mới đến?”

Vừa dứt lời, An Nhựt liền nâng mặt anh lên, cúi đầu áp đôi môi hồng nhuận mềm mại của mình lên môi Lục Mặc Hiền.

Cái lưỡi nhẹ nhàng lướt trên cánh môi của anh, Lục Mặc Hiền vô cùng kinh ngạc, sau khi phản ứng kịp, anh lập tức lấy lại sự chủ động, trong phút chốc há miệng dùng lưỡi của anh cuốn lấy lưỡi của cô đưa vào miệng anh, vừa nhẹ nhàng liếp liếp vừa mạnh mẽ hút lấy, hấp thụ nộ hân của cô.

Quần chúng nhân dân đang vây xem liền chứng kiến toàn bộ nộ hân kích tình của đôi tuấn nam mỹ nữ trên cầu, trong nháy mắt trợn trừng, há hốc mồm kinh ngạc.

Chẳng bao lâu sau, có một cô gái trẻ bỗng dưng bật khóc thút tha thút thít nói, sau khi sinh ly tử biệt, tình yêu mới có thể khắc cốt ghi tâm.

Vừa kết thúc nộ hân, tay trái Lục Mặc Hiền nắm chặt lấy tay phải của An Nhựt, hai mắt hiện lên sự xót xa: “Rất đau sao?”

An Nhựt lắc lắc đầu: “Vừa rồi rất đau, bây giờ không đau nữa, vô cảm rồi.”

sự thống khổ cực hạn trong nháy mắt qua đi, giống như bị tiêm một liều thuốc tê, cổ tay phải rốt cuộc không còn cảm giác gì nữa.

Bất quá trong mắt An Nhựt thì chút thương tích này đã là gì, bị thương so với chết vẫn còn tốt hơn nhiều.

Trong lòng Lục Mặc Hiền vô cùng căng thẳng, chỉ sợ vụ tai nạn đó ảnh hưởng đến thần kinh của An Nhựt, tay phải nới rộng chiếc áo khoác, đem An Nhựt bao bọc kỹ càng rồi bế cô đi về phía trực thăng.

Toàn bộ nhân viên của cục cảnh sát đều được huy động đến hiện trường, ba chiếc xe cứu thương gào rít lao đến.

Cảnh sát trưởng Chu tiến đến hỏi thăm tình hình của Lục Mặc Hiền, nhưng thấy sự lạnh lùng trong mắt anh thì sợ tới mức không dám lên tiếng. Giương mắt nhìn về phía chiếc trực thăng quân dụng đang đỗ trên cầu vượt, cả người cảnh sát trưởng Chu khẽ run lên, thượng tá Hiền thật khí phách uy vũ, ngay cả đến trực thăng quân dụng cũng đã được điều đến rồi!

Lúc trực thăng rời khỏi mặt đất, An Nhựt ngoái đầu nhìn về phía chiếc cầu vượt, năm cổ thi thể được kéo ra khỏi xe, được đặt nằm trên mặt đất, mấy người khác bị trọng thương cũng được nằm trên cáng.

Lục Mặc Hiền dùng băng gạc lau sạch máu tươi trên cổ tay An Nhựt, “Tới bệnh viện quân khu kiểm tra tổng quát.”

An Nhựt rút tay về, thổi thổi vào miệng vết thương “Vết thương nhỏ như này thì kiểm tra làm gì.”

An Nhựt thờ ơ nói một câu khiến trong lòng Lục Mặc Hiền không khỏi trùng xuống. Trước kia An Nhựt đã phải chịu rất nhiều tổn thương sao? Thế nên bây giờ khi bị thương trong một vụ đâm xe liên hoàn mới không đáng để cô nhắc tới như vậy sao?

An Nhựt giật giật khóe miệng, nhàn nhạt nói “Trước đây, mọi người trong thị trấn đều chế nhạo em không có ba, thường xuyên đánh chửi em. Bất quá em cũng không phải là người hiền lành mà để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Bọn họ bắt nạt em như thế nào, em liền trả lại bọn họ như vậy. Có vài đứa bị em đánh đến mức phải nhập viện. Mẹ vì chuyện này mà mất rất nhiều tiền để bồi thường tiền thuốc men cho người ta, sau đó, hai mẹ con em mới rời khỏi nơi đó.”

An Nhựt thâm cười, cô phải cảm ơn những kẻ đã đánh cô trước đây. Tính cách kiên cường của cô chính là được sinh ra từ đó!

Việc này không có trong tài liệu mà Lục Mặc Hiên điều tra được.

Lục Mặc Hiên cảm thấy người anh như bị cắt ra thành từng khúc, gắt gao nắm chặt lấy tay của An Nhựt, càng yêu cô hơn, anh nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô, “An Nhựt, gả cho anh, anh sẽ bảo vệ em, một đời một kiếp, vô lo vô nghĩ.”

An Nhựt liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, “Thượng tá Hiên, màn cầu hôn này của anh sao đơn giản quá vậy. không có hoa tươi, không có nhẫn, chọn thời điểm cầu hôn cũng không bình thường. Em mới trở về từ Quý môn quan đó.”

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười, vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô, “Bất cóc em là tàn dư của bang mafia SK, năm ngoái quân khu đã phái rất nhiều trinh sát đi vây bắt băng đảng này, nhưng lại chưa xử lý sạch sẽ.”

Lục Mặc Hiên nói tới đây, mặt mày nhú lại, “Thân thù của em hình như cũng không tệ đi, gián tiếp giết chết hai tên tàn dư của mafia, vợ yêu của anh, rốt cuộc em còn giấu anh những chuyện gì nữa đây?”

Việc đã đến nước này, An Nhựt cũng không muốn giấu anh nữa, Tiểu Bạch Thỏ từ đầu đã không phải là tính cách của cô rồi!

An Nhựt đề đầu của Lục Mặc Hiên xuống, ghé sát vào lỗ tai anh oán trách nói: “Thượng tá Hiên, em là một cô gái rất tà mị đó, một người cô gái như vậy, anh vẫn muốn chọc vào sao?”

Khóe môi Lục Mặc Hiên cong lên, ánh mắt lộ ra tinh quang. “đã chọc phải rồi thì làm gì có lý do để dừng tay, cho nên, anh quyết định, đã chọc là phải chọc tới cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Khẩu súng này, cô muốn!

"Phan Mộng Lệ, cái con bé chết tiệt này, chẳng phải nói ngày mai mới tiến hành phẫu thuật à? Vậy sao lại tùy tiện đổi thành hôm nay hả? " An Nhựt cao giọng quát nạt Phan Mộng Lệ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Lục Mặc Hiên kéo An Nhựt một cái, trầm tĩnh đáp, "Phan Mộng Lệ đã bình phục rồi, sớm làm phẫu thuật sẽ tốt hơn cho cô ấy, em đừng kêu la ầm ĩ nữa được không, hoạt động mạnh, vết thương trên cổ tay của em sẽ bị toạc ra đấy."

Lục Mặc Hiên sau khi nói xong, liền nắm lấy tay phải của An Nhựt, cẩn thận quan sát vết thương.

Đáng nhẽ ra lúc này An Nhựt đang ở trong phòng băng bó vết thương, nhưng vì vô tình hỏi đến chuyện của Phan Mộng Lệ, sau khi nghe bác sĩ nói sáng nay Phan Mộng Lệ mới làm phẫu thuật phá thai xong, trong nháy mắt An Nhựt trở nên vô cùng nóng nảy. Vừa sốt ruột giục bác sĩ nhanh lên vừa liếc mắt ra hiệu cho anh.

Lục Mặc Hiên trực tiếp xem nhẹ ánh mắt của An Nhựt, An Nhựt chỉ có một người bạn thân duy nhất là Phan Mộng Lệ, không dễ gì cô mới có thể mở lòng kết bạn với người khác, nhưng một khi đã coi người đó là bạn tốt, thì cô sẽ đối xử chân thành, sẽ luôn vì đối phương mà suy nghĩ.

Bác sĩ dưới sự thúc giục không ngừng của An Nhựt, động tác băng bó cũng nhanh hơn, Lục Mặc Hiên vẫn chưa kiểm tra tình hình vết thương của An Nhựt, An Nhựt liền mang tốc độ của đầu đạn, bật dậy khỏi ghế, chạy tới phòng bệnh của Phan Mộng Lệ.

May là Phan Mộng Lệ sẽ sớm rời khỏi thành phố A để về với ba mẹ của cô ấy, Lục Mặc Hiên nghĩ như vậy, khuôn mặt nhăn nhó của anh mới từ từ giãn ra.

Phan Mộng Lệ tựa người vào thành giường mỉm cười nhìn An Nhựt, vừa mới làm phẫu thuật xong, Phan Mộng Lệ có vẻ hơi suy yếu, cánh môi của cô trở nên trắng bệch nhợt nhạt, "An Nhựt, mình đã hỏi bác sĩ rồi, với tình trạng bây giờ của mình thì có thể tiến hành mổ được rồi, cậu đừng trách thượng tá Hiên."

Phan Mộng Lệ vừa nói xong thì nhìn thấy vết băng bó trên cổ tay phải của An Nhựt, trong ánh mắt lộ ra tia hoảng hốt cùng lo lắng. "Sao cậu lại bị thương?"

Phan Mộng Lệ tuy là hỏi An Nhựt, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên có thể lực vô song, An Nhựt ở bên cạnh anh sao lại bị thương được? Trong đầu Phan Mộng Lệ trải một hàng dấu chấm hỏi thật dài.

An Nhựt khoát tay áo, "Mình không trách anh ấy, Mộng Lệ, hôm nay cậu mới làm phẫu thuật xong, sau khi thân thể hồi phục, chẳng bao lâu cậu sẽ trở

về nhà, sau này, cậu còn đến thành phố A nữa không?"

Phan Mộng Lệ lắc lắc đầu, "Chắc là không, trừ phi, trừ phi hôn lễ của cậu và thượng tá Hiền tổ chức ở thành phố A." Khóe môi Phan Mộng Lệ cong lên.

Những lời này nghe cực kỳ êm tai, khóe mắt Lục Mặc Hiền hiện lên ý cười, nắm chặt lấy bàn tay của An Nhựt: "Hôn lễ chắc sẽ không tổ chức ở thành phố A, địa điểm cụ thể vẫn còn phải chờ thương lượng với An Nhựt, về phần mẹ của An Nhựt, anh cũng phải đến ra mắt bà sớm thôi. Tất cả chờ vụ đầu thầu với Đạt Thuận hoàn thành xong cái đã."

Lần này An Nhựt không hề phản đối, sau khi Phan Mộng Lệ nhìn thấy vậy, vươn một ngón cái về phía Lục Mặc Hiền, mặc dù vừa rồi An Nhựt không lên tiếng đồng ý, nhưng chỉ lẳng lặng đứng một bên không nói gì, đó chính là bày tỏ cô đã đồng ý rồi.

Tính tình ngang ngược của An Nhựt cũng bị Lục Mặc Hiền thuần phục rồi, Phan Mộng Lệ càng ngày càng bội phục Lục Mặc Hiền. Đồng thời, cũng vì An Nhựt tìm được một người đàn ông tốt như vậy mà vui mừng thay cho cô.

"Thượng tá Hiền, anh là người tốt, An Nhựt đi theo anh, em nghĩ rằng mẹ cậu ấy cũng sẽ rất yên tâm. Về phía mẹ vợ, anh không cần lo lắng." Phan Mộng Lệ nhẹ giọng nói.

An Nhựt thở dài một tiếng, sau đó nhướn mày liếc nhìn Lục Mặc Hiền "Mẹ em rất khắt khe với con rể, anh nên chuẩn bị sẵn tinh thần đi là vừa." An Nhựt vừa nói vừa hừ nhẹ một tiếng.

Lục Mặc Hiền bất chấp việc đang đứng trước mặt Phan Mộng Lệ, hai tay liền tóm lấy vai An Nhựt kéo cô vào lòng anh, cúi đầu nhẹ giọng nói với cô "Bà xã, còn nhiều thời gian hàn huyên với bạn thân của em, chúng ta mau về nhà thôi. Ông xã chờ ăn thịt." Lục Mặc Hiền cố ý đem chữ thịt nói thật chậm, hơi thở ấm áp phieu giạt trên má An Nhựt

An Nhựt giờ tay đẩy nhẹ người Lục Mặc Hiền, nhẹ nhàng đáp lại, "không được có ý nghĩ ăn com trước keng" nói xong, An Nhựt liên tục giẫm lên chân của Lục Mặc Hiền, sau đó lập tức nhảy ra khỏi vòng tay của anh.

Phan Mộng Lệ cười ha ha ra tiếng, cuối cùng An Nhựt nói mấy câu với Phan Mộng Lệ sau đó liền bị Lục Mặc Hiền kéo ra khỏi phòng bệnh. Cả người tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Land Rover vội vã chạy về phía Hào Đình Hoa Uyển, vết thương trên tay An Nhựt cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi. Hôm nay ở trên cầu vượt xảy ra vụ tai nạn nghiêm trọng như vậy, các tờ báo lớn nhỏ trong thành phố đều đồng loạt đưa tin, chính phủ thành phố A cũng nhanh chóng có câu trả lời với người dân.

Trong khi đó thân phận của hai tên trên chiếc xe Audi kia đã được chứng thực là phần tử của Mafia SK, phân quân khu của thành phố A lập tức báo cáo với tổng bộ. Chắc không bao lâu nữa, quân khu tổng bộ sẽ phái một lượng lớn nhân mã đến để tiêu diệt tàn dư của Mafia SK

Lục Mặc Hiền tay phải cầm vô lăng, tay trái vuốt trán, quân khu tổng bộ sẽ sớm ra nhiệm vụ cho anh, hơn nữa, lần này bọn Mafia SK đã động vào người không nên động, lòng mày Lục Mặc Hiền cau lại, lần này phải cho chúng một lần tập kích trùng điệp, để cho chúng không bao giờ có thể trở mình được nữa.

An Nhựt gõ gõ vào ghế của Lục Mặc Hiền hỏi: "Lục Mặc Hiền, anh có muốn thu mua Mậu Hưng không?"

Lục Mặc Hiền quay đầu nhìn An Nhựt một cái, sau đó bình tĩnh trả lời: "Trở về liền thu mua, sau đó đá Chung Sam Vũ đi, đưa em lên vị trí đứng đầu của Mậu Hưng. Tập đoàn Hồng Thiên sẽ cho nhân tài đến Mậu Hưng, họ sẽ giúp em quản lý tốt Mậu Hưng."

Trợ giúp cô quản lý? Mí mắt An Nhựt nhảy lên hỏi, cứ như vậy, cô từ đầu đến cuối chẳng phải làm gì sao, ở Mậu Hưng bất quá cũng chỉ treo một cái biển hữu danh vô thực thôi sao?

An Nhựt liếc Lục Mặc Hiền một cái, "Làm như vậy, em mới có thời gian để hầu hạ anh chứ gì? Gian xảo!"

Khóe mắt Lục Mặc Hiền hiện lên ý cười, ánh mắt phát sáng tựa ngọc lưu ly, "Đừng vội, về sau em sẽ có rất nhiều việc phải làm. Như là cùng anh kết hôn, cùng anh lăn lộn trên giường, cùng anh sinh con."

An Nhựt nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiền một hồi, sau đó hết sức nghiêm túc hỏi, "Lục Mặc Hiền, anh thành thật trả lời em một câu, trước kia anh đã từng lên giường cùng người phụ nữ nào chưa?"

Lục Mặc Hiền không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại: "Vậy em đã từng chưa?"

An Nhựt gõ lên đầu Lục Mặc Hiền một cái: "Bà đây là xử nữ!"

Khóe miệng Lục Mặc Hiền cong lên "Anh cũng vậy, anh cũng là xử nam. Nhưng phỏng chừng lập tức sẽ khác thôi, anh muốn khai trai rồi."

Lần này, An Nhựt không hề tỏ ra ngượng ngùng.

Hai tay chống cằm cẩn thận suy nghĩ. Hai người đều là ..., vậy biết phải làm thế nào? Xem AV? Hay học một số kiến thức về phương diện kia?

Lúc An Nhượng suy nghĩ bỗng nghe thấy Lục Mặc Hiền nói, “Chuyện trên giường, em không cần lo lắng. Khả năng lĩnh ngộ của anh rất cao, trái lại là em đó, có muốn xem một chút ảnh nhạy cảm không?”

Ảnh nhạy cảm ư, cút xuống địa ngục đi! không được ăn com trước keng!

Sáng sớm hôm sau, Lục Mặc Hiền rời khỏi giường từ rất sớm, mặc trên người bộ quần trang, đội mũ lính, toàn thân toát lên khí thế anh dũng bất phàm.

Lục Mặc Hiền hôn nhẹ lên trán của An Nhượng, sau đó nhanh chóng lái xe tới quán khu. An Nhượng đi đến phòng bếp, mở nồi com điện ra xem, thấy bên trong đang hấp hai cái bánh bao và một cốc sữa đậu nành.

An Nhượng ngẩng đầu lên nói nhỏ: "Mẹ, Lục Mặc Hiền thực sự rất tốt với con, mẹ chắc chắn sẽ rất thích anh ấy."

Sáng sớm đã dậy là điểm tâm nhưng chính mình lại không kịp ăn. Người đàn ông như này, trên đời còn được mấy người.

An Nhượng ăn điểm tâm xong thì liền trang điểm nhẹ nhàng, buộc tóc đuôi ngựa, đeo túi xách Chanel, mặc đồ công sở của Dior, vô cùng thoải mái bước ra khỏi cửa.

Bên ngoài biệt thự, sớm đã có một chiếc xe Benz đứng đợi. Khi cửa kính được hạ xuống, An Nhượng mới nhìn rõ người lái xe là ai.

Diệp Hạo ngáp một cái thật dài, mở ra đôi mắt đang nhắm nhèm vì buồn ngủ: "Nhanh lên xe, nửa đêm hôm qua Lục Mặc Hiền gọi điện cho tôi, bảo tôi sáng sớm nay đưa cô đến buổi đấu thầu của Đạt Thuận. Làm tôi cả đêm ngủ không ngon giấc."

An Nhượng trực tiếp mở cửa xe ngồi vào trong, thắt dây an toàn, "Đồng chí Diệp Hạo, vất vả cho anh rồi!"

Diệp Hạo vừa nhún ga vừa nói: "Đừng mang theo nụ cười ấy nói chuyện với tôi, tôi phải cẩn thận mới được! Sau khi đưa cô đến nơi tổ chức đấu thầu của Đạt Thuận là tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ và rút lui!"

Buổi đấu thầu được tổ chức tại một khách sạn 5 sao cao cấp ở thành phố A, từ trước đến nay Mậu Hưng tham gia đấu thầu về lĩnh vực điện tử, nhà máy, hay các cửa hàng tư nhân đều chỉ dừng lại ở hai chữ 'phòng hợp', mà lần này, công ty Đạt Thuận trực tiếp đem buổi đấu thầu tổ chức ở khách sạn 5 sao.

Nhân viên tiếp tân đều mặc trên người bộ sườn xám màu đỏ thẫm, đi tới đi lui trong gian phòng, đôi chân dài trắng nõn đều lộ hết ra ngoài.

Sườn xám truyền thống hầu như đều là cao cổ hoặc cổ tròn, nhưng sườn xám mà những cô tiếp tân này mặc đều là cổ thấp, sườn xám cổ thấp bó sát, họ chỉ hơi cúi đầu một chút thôi thì cặp vú đầy đặn ngay lập tức đập vào mắt người đối diện.

Quy mô của lần đấu thầu này quả thực rất lớn, rất nhiều công ty trong thành phố A đều đến tham dự, những công ty có cùng đẳng cấp với Mậu Hưng thì nhiều vô số kể.

Trong các công ty có mặt ở đây, thu hút nhất vẫn là 'ông trùm' của thành phố A, tập đoàn Quốc Lập của nhà họ Sở.

Hồng Thiên âm thầm hỗ trợ Mậu Hưng, những người ở đây đều biết tập đoàn Quốc Lập vốn dĩ sẽ không tham dự lần đấu thầu này, nhưng không biết tại sao bây giờ lại tham gia.

Tập đoàn Quốc Lập đột nhiên đến đây ra một chiêu như vậy, làm rất nhiều các công ty tham gia đấu thầu khác phải choáng váng.

An Nhượng ăn mặc đơn giản nhưng vô cùng thành thực, quanh thân tỏa ra một cỗ khí phách, còn Mẫn Cần thì mặc bộ váy bó sát màu vàng chói mắt, cổ áo thêu vài đường kim tuyến trông vô cùng lấp lánh. Đôi môi được tô vẽ cẩn thận bằng một lớp son nước màu Mẫn côi, tóm lại, trông Mẫn Cần chẳng khác gì một cái bóng đèn, đâm vào cô ta một cái liền mù mắt.

An Nhượng đảo mắt nhìn mọi người xung quanh một cái mà không khỏi cảm thán, với phong cách ăn mặc này của Mẫn Cần, không muốn hấp dẫn ánh mắt của Thái tử gia Đạt Thuận cũng khó.

Mẫn Cần đã chuẩn bị sẵn tinh thần làm tình với thú hay SM rồi hả?

An Nhượng không thèm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, trực tiếp dẫn theo Mẫn Cần đi tới chỗ ngồi.

Sau khi Mẫn Cần ngồi xuống, lưng cô ta lập tức thẳng tắp, có ý muốn đem cặp vú mà cô ta luôn lấy làm kiêu ngạo ra phô diễn hết sức.

Nhìn từ bên cạnh thì quả thật là đáng người của Mẫn Cần cũng rất chuẩn, chỗ nên lồi thì lồi chỗ nên lõm thì lõm.

Người phụ trách của công ty Đạt Thuận đi đến, nói khách khí vài câu, sau đó theo lệ, từng công ty một viết giá đấu thầu của mình vào màn hình điện tử bên cạnh, nhấn một cái xác nhận, những số liệu này sẽ lập tức được chuyển tới máy chủ của Đạt Thuận.

Mẫn Cần nhìn mấy con số mà An Nhượng ấn, hai mắt đột nhiên tròn trĩnh, ghé đầu vào sát tai An Nhượng, trong giọng nói mang theo bất mãn cùng chỉ trích, “tại sao cô lại tự ý nâng giá lên cao như vậy? cô bị điên rồi hả!?”

An Nhượng liếc mắt nhìn Mẫn Cần một cái, ngón trỏ nhẹ nhàng ấn xác nhận, “Nhất thời quyết định nâng giá.”

một câu nói nhẹ nhàng bằng giọng của anh nhưng mà khiến mặt Mẫn Cần trở nên trắng bệch, nếu không trúng thầu, thì tiền thưởng cuối năm của tất cả nhân viên bộ phận Marketing đều mất hết, rốt cuộc thì An Nhựt đang nghĩ cái gì vậy!

Mẫn Cần cắn chặt cánh môi, “An Nhựt, cô đại diện cho Mậu Hưng tới đây, sao cô có thể...”

An Nhựt trực tiếp cắt ngang lời nói của Mẫn Cần, “Tôi đã quyết rồi. Lại nói, không phải có đại mĩ nhân Mẫn Cần ở đây sao, Thái tử gia của Đạt Thuận liền giao cho cô thu phục, cô có dám hay không?” An Nhựt nhíu mày, ngữ khí mang theo vẻ khiêu khích.

Tâm Mẫn Cần phịch một cái thiếu chút nữa thì rớt ra ngoài, lần này cô ta ăn mặc sắc sảo như vậy chính là muốn câu dẫn ánh mắt của Thái tử gia Đạt Thuận, nhưng đến hình ảnh của anh ta còn chưa hiện ra, cô ta phải đi nơi nào để tìm anh ta bây giờ? Tìm không thấy người, thì sao mà câu dẫn được! Vậy mà An Nhựt còn nói mãi.

“Mời đại diện của ba công ty Quốc Lập, Hạnh Mĩ và Mậu Hưng đến nội sảnh, còn tất cả đại diện của các công ty khác, mời các vị ở lại khách sạn dùng bữa, Đạt Thuận cảm ơn các vị đã tới.” Trong loa truyền ra một giọng nói đàn ông vô cùng vang dội.

Rất nhiều đại diện của các công ty khác không khỏi thở dài, mới vòng đầu tiên đã loại nhiều công ty đến vậy.

Khoé miệng An Nhựt cong lên, tiêu sái đứng lên.

Trong mắt Mẫn Cần lộ ra vẻ nghi hoặc, trả giá cao như vậy, thế nhưng thuận lợi vượt qua ách đầu tiên.

Hai mắt Mẫn Cần dừng lại ở tập đoàn Quốc Lập, cảm thấy người đại diện của tập đoàn Quốc Lập trong rất quen, hình như cô ta đã từng trong thấy anh ta trên tạp chí kinh tế.

Nghĩ một lát, hai mắt của Mẫn Cần liền trợn trừng, không nói với An Nhựt câu nào chừa động bước tới.

“Thuộc tổng, em đã từng nhìn thấy anh trên một cuốn tạp chí kinh tế, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Mẫn Cần mặt dày tươi cười, lời nói khiến da gà An Nhựt rơi đầy đất.

An Nhựt liếc mắt nhìn Mẫn Cần một cái rồi lui về phía sau vài bước sau đó chuyển tầm mắt lên người cái tên Thuộc tổng.

Tầm mắt vừa giao nhau đã thấy Thuộc tổng nhìn cô cười hờn ngạo.

Để đáp lễ, An Nhựt cũng đành mỉm cười thân thiện chào lại anh ta, đối với sự chào hỏi nhiệt tình của Mẫn Cần hoàn toàn bỏ qua.

Sở Thuộc đi về phía An Nhựt: “cô An của công ty Mậu Hưng, hẳn hạnh được lắm quen.”

An Nhựt gật đầu: “thật không ngờ tập đoàn Quốc Lập cũng có hứng thú với công trình này, Mẫn Cần chúng ta vào nội sảnh thôi.”

An Nhựt vừa dứt lời, lập tức hướng về phía trước đồng thời ra hiệu bằng mắt với Mẫn Cần.

Phía trong nội sảnh tổng cộng có ba phòng, mỗi một công ty được bố trí ở một phòng khác nhau.

Khoé miệng An Nhựt khẽ nhếch lên, một buổi đấu thầu thật kì quái.

trên mặt Mẫn Cần lộ ra vẻ đề phòng, kéo lấy cánh tay của An Nhựt, “An Nhựt, tôi cảm thấy lần đấu thầu này có vẻ rất thần bí, liệu có phải chúng ta bị lừa rồi không?”

“không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, cô tưởng rằng tiền thưởng cuối năm dễ lấy như thế sao?” An Nhựt lạnh lùng lên tiếng, trực tiếp đẩy cửa vào phòng.

Căn phòng tối như mực đột nhiên sáng lên, nhưng bên trong rỗng tuếch không có lấy một bóng người.

Mẫn Cần bị không khí quỷ dị này dọa làm cho sở đến mức trốn vào góc phòng không dám tiến lại gần.

An Nhựt trấn định đi đến bên tường vỗ vỗ vài cái, sau một hồi mò mẫm, ánh mắt An Nhựt dừng lại ở một nơi gồ lên, tay phải thăm dò chỗ gồ lên kia.

Cạch, đột nhiên trên vách tường xuất hiện một hình ảnh cực lớn, một con chó sói miệng đầy máu tươi đang đứng trên đỉnh núi cao giọng tru lên.

Thanh âm cực kỳ vang dội, Mẫn Cần bị tiếng hú bất ngờ đó dọa sợ đến mức run bần bật.

Ngay sau đó, hình ảnh biến mất, từng hồi tiếng chó sủa truyền đến.

An Nhựt cẩn thận lắng nghe, tiếng chó sủa này không giống như là giả. Mày nhăn lại, lúc này một cánh cửa ẩn trên bức tường từ từ mở ra.

Thật không ngờ, ngênh đón cô là một bữa tiệc người thú tươi mát thế này, phim AV của Nhật Bản không thể nào sánh kịp được, quả thực đã được mở mang tầm mắt.

Những cô tiếp tân vừa nãy đứng tiếp đón khách ở ngoài đại sảnh ban nãy bây giờ không còn một mảnh vải che thân, đủ các loại tư thế vuốt ve mon tron điểm mẫn cảm trên người, vừa vuốt ve vừa rên rỉ điên cuồng. Trên mặt hồng rực đến đáng sợ, trông giống như đã bị người khác hạ thuốc.

Bên cạnh mấy cô gái đó có ba con chó đen cực to đang bị trói chặt bốn chân.

Đúng là cực kỳ biến thái! An Nhượng ổn định tâm trạng, liếc mắt thấy Mẫn Cần sợ tới mức không thở nổi đằng kia.

"Công ty Đạt Thuận quả thực rất khác người, lần đầu thầu này thực sự đã cho chúng tôi mở rộng tầm mắt rồi." An Nhượng hướng tới bức tường phía đối diện nói, nếu cô đoán không sai, trong bức tường đó có một chiếc cửa bí mật nữa.

Một hồi tiếng cười trầm thấp truyền đến, Ngay sau đó, cánh cửa bí mật được mở ra, một đấng người cao lớn bước ra, là một người đàn ông vô cùng tà mị.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, người đàn ông với mái tóc highlight màu tím, hấn có đôi mắt màu xanh lục vô cùng cuốn hút bí ẩn.

Tri Lăng Hạo lười nhác ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, vắt hai chân vào nhau, đưa tay ra dấu cho An Nhượng và Mẫn Cần: "Chỉ cần các cô có thể khiến cho lũ đàn bà và đàn chó kia yên tĩnh lại thì dự án lần này của Đạt Thuận sẽ thuộc về các cô."

An Nhượng liếc mắt đánh giá Tri Lăng Hạo từ trên xuống dưới, cô phát hiện phía thắt lưng của hắn có chút lòi ra, khoe mắt An Nhượng khẽ cong lên. Chỉ cần như vậy, cô đã có thể chinh chết cái tên Tri Lăng Hạo này rồi.

Đôi mắt màu xanh lục toát ra vẻ u ám nhìn chằm chằm An Nhượng, khoe miệng mang theo nụ cười khiêu gợi mê hoặc, ngón trỏ từ từ chuyển lên người Mẫn Cần, "Cô gái này đã ăn mặc lố lẹt như thế, vậy thì để cho cô lên trước đi."

Tri Lăng Hạo khẽ vút xuống một câu, sau đó ngả người dựa lưng vào ghế sofa, vạt áo hơi bị kéo lên lộ ra một chút da bụng màu lúa mạch.

An Nhượng nhìn thấy vẻ hoang mang lo sợ của Mẫn Cần thì liền lùi đi về phía bức tường bên cạnh, cả người dựa vào vách tường cứng rắn, hai tay khoanh trước ngực, hai chân vắt chéo, khép hờ đôi mắt, tư thế đứng của cô lúc này vô cùng nhàn nhã.

Mí mắt Tri Lăng Hạo khẽ nhếch lên, tầm mắt thoáng dừng lại trên người Mẫn Cần, sau cùng mang ánh mắt sáng ngời nhìn An Nhượng.

Không tệ, rất có bản lĩnh. Hắn càng ngày càng chờ mong xem An Nhượng làm sao để giải quyết ba con chó cùng đám đàn bà đang lửa thê này.

Mẫn Cần nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng An Nhượng lộ ra vẻ mặt cầu cứu. Sao An Nhượng có thể trấn định tự nhiên đến thế, cục diện trong phòng đang căng thẳng như vậy, An Nhượng ổn định được cảm xúc bằng cách nào vậy?

Mẫn Cần vừa căng thẳng vừa khiếp sợ, hai khoe mắt không ngừng chảy nước mắt, dòng nước mắt chảy xuống làm trôi hết lớp phấn dày đặc trên mặt cô ta.

Mẫn Cần cắn chặt môi, bước chân trở nên cứng nhắc đi về phía Tri Lăng Hạo.

Tri Lăng Hạo nhấc tay, tiếng nói trầm thấp truyền ra từ hai cánh môi, "Những con đàn bà này đã bị hạ thuốc hết rồi, nếu như cô không có cách gì khiến cho bọn chúng câm miệng lại, thì kết cục của cô cũng sẽ giống như chúng, cần thuốc."

Đôi chân cứng nhắc của Mẫn Cần bắt đầu run lên, vốn dĩ cô ta đã chuẩn bị tâm lý rất tốt để đến gặp Thái tử gia của Đạt Thuận, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Hai bên đầu gối của Mẫn Cần khẽ cong lại bộ dáng như muốn quỳ xuống, cô ta muốn đi cầu tình.

Đột nhiên đầu gối Mẫn Cần đau dữ dội, An Nhượng dùng giày cao gót đập cho cô ta một cái. Vì có một cái đập này nên Mẫn Cần không quỳ xuống nữa mà khom lưng ôm gối vuốt ve lên chỗ vừa bị đập.

An Nhượng liếc mắt nhìn Mẫn Cần một cái: "cô đứng đẹp sang một bên cho tôi, Tri Lăng Hạo chỉ cho cô một lựa chọn, mà lựa chọn đó không phải là muốn cô quỳ xuống cầu xin hắn. Bây giờ không phải xã hội phong kiến, tại sao đàn bà phải quỳ trước mặt đàn ông?"

Giọng nói sắc lạnh giống như đang lau một cây đao sắc bén lạnh ngắt, từng câu từng chữ đều như muốn lảng tri Mẫn Cần.

Mẫn Cần rũ mắt xuống, chậm rãi bình ổn lại trái tim đang nhảy dựng lên vì sợ hãi, vừa rồi An Nhượng đã cứu cô ta.

Mẫn Cần giương mắt nhìn An Nhượng, quanh người cô tỏa ra một cỗ khí thế mạnh mẽ mà ngoan độc, bộ dạng này của An Nhượng, Mẫn Cần chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Tri Lăng Hạo nhàn nhã nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, đầu tựa vào lưng ghế, hai chân tà tà vắt lên chiếc ghế bên cạnh. Ngoắc ngoắc ngón tay về phía An Nhượng: "Người đẹp, em muốn làm như thế nào? Chỉ có cách hoàn thành được yêu cầu của tôi, thì công trình này mới thuộc về em."

An Nhượng không thèm để ý đến Tri Lăng Hạo, chỉ chậm rãi đưa ngón tay lên vuốt mấy lọn tóc: "Tôi tò mò một chuyện, anh để cho người đại diện của ba công ty vào nội sảnh, người đại diện của Quốc Lập và Hạnh Mỹ đều là nam. Theo tôi được biết, lần này người mà Quốc Lập phái tới chính là Sở

Thuộc, vậy hai gian phòng kia cũng đều đang trình diễn một màn tươi mát như thế này sao?"

Ánh mắt của Trì Lăng Hạo thoáng dừng lại, không nằm nữa mà nghiêng người ngồi lại trên ghế, "Tôi làm việc hết sức công bằng, cả ba gian phòng đều được bố trí như nhau. Chỉ có duy nhất một thứ không giống, đó là tôi tự mình tới đây để kiểm các cô, cứ coi như đây là đặc quyền của phụ nữ đi."

An Nhượng không nói tiếng nào chỉ lẳng lặng đứng trước mặt Trì Lăng Hạo.

Trì Lăng Hạo vỗ vỗ tay, trên màn hình lập tức xuất hiện hình ảnh ở hai gian phòng bên cạnh.

Sở Thuộc đứng giữa một đám phụ nữ, giữa trán toát ra vẻ ngưng trọng, có một cô gái do không nhìn được nữa nên hai bàn tay không ngừng treu chọc trên người Sở Thuộc, Sở Thuộc cũng không có bất cứ hành động chống cự nào.

Lại nhìn đến người đại diện của Hạnh Mỹ, vẻ mặt hoảng sợ, lúc này đang ngồi chồm hổm trong góc phòng run rẩy kịch liệt.

Bốp một tiếng, hình ảnh biến mất.

Trì Lăng Hạo lạnh nhạt nói, "Tin không? Người đẹp, cho dù người chống lưng cho em có là Lục Mặc Hiền đi chăng nữa, nhưng một khi đã đến đây thì phải làm việc theo nguyên tắc của tôi, không có một chút quyết đoán, thì Mậu Hưng nghĩ có thể dễ dàng tóm được một dự án lớn đến vậy sao?"

Trong không khí bỗng vang lên tiếng vỗ tay của An Nhượng: "Đối với loại đàn ông biến thái thì chỉ có thể dùng vũ lực để đối phó!"

Lời nói ra như mang theo một thanh đao sắc bén, An Nhượng cực nhanh vọt đến trước mặt Trì Lăng Hạo, tay phải vung lên chém vào cổ hắn ta, còn tay trái cực kỳ thần tốc chuyển đến bên hông của hắn.

Cả người Trì Lăng Hạo vẫn nghiêng người ngồi trên ghế sofa, tất cả lực chú ý đều dừng trên tay phải của An Nhượng.

Khi thấy tay trái An Nhượng đang cầm thứ gì đó, Trì Lăng Hạo mới vui sướng cất tiếng cười to: "không hổ là người phụ nữ mà Lục Mặc Hiền nhìn trúng, đủ ngoan độc! Người đẹp, em muốn bắn chết tôi sao?"

Hai mắt Mẫn Cần tròn tròn, lúc nhìn thấy ánh mắt mang đầy sát khí nhìn Trì Lăng Hạo của An Nhượng, cô ta không kìm được kêu lên thất thanh.

Trì Lăng Hạo nhướng mày, tay phải vỗ vỗ vài cái, chỉ chốc lát sau đã có hai người mặc áo đen tiến vào trực tiếp kéo Mẫn Cần ra khỏi phòng.

Hai cánh tay Mẫn Cần không ngừng khuỷa khoáng loạn xạ, trong miệng vẫn tiếp tục truyền ra tiếng hét chói tai.

Cuối cùng hai người đàn ông kia đánh phải chặt một cái vào cổ Mẫn Cần, lúc đó tiếng la hét mới chịu dừng lại.

một khắc sau khi hai người đàn ông kia kéo Mẫn Cần ra khỏi phòng liền liếc mắt nhìn Trì Lăng Hạo: "Thái tử gia..."

Tay phải Trì Lăng Hạo vung lên, "Các người đi xuống đi."

Kẻ có tiền chính là nhảm chán như vậy đó, cần phải tiêu tiền tìm kích thích.

Khóe miệng An Nhượng cong lên, quay hòng súng lại, dùng chuôi súng gõ mạnh vào đầu Trì Lăng Hạo một cái.

Kiểu tóc cầu kỳ của Trì Lăng Hạo thoáng chốc trở nên hỗn loạn, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, "Chị dâu, đầu có thể rơi chứ tóc không thể loạn, chị xuống tay chú ý một chút!"

An Nhượng nhíu mày a... một tiếng, ngay lập tức dùng ngón trỏ và ngón áp út tiếp tục vò tóc Trì Lăng Hạo.

Trì Lăng Hạo nhíu chặt lông mày, bàn tay dùng lực giữ chặt lấy cổ tay An Nhượng, dùng năm phần sức bóp mạnh cổ tay cô.

Trì Lăng Hạo nhớ, phụ nữ làm từ nước, mặc dù chỉ dùng năm phần sức, nhưng đã đủ để cho An Nhượng gào khóc kêu to.

Nhưng khi nhìn thấy ý cười trên mặt An Nhượng Trì Lăng Hạo không khỏi kinh ngạc, đây rốt cuộc có phải phụ nữ không vậy?

Sau một hồi suy nghĩ, Trì Lăng Hạo đưa ra đáp án, An Nhượng không phải là phụ nữ. Ngắm lại thì cũng đúng, cái tên Lục Mặc Hiền này cường đại đến mức vượt qua cả phạm trù về đàn ông, thì người đàn bà mà hắn nhìn trúng chắc chắn cũng không phải là người bình thường.

"Chị dâu, vừa rồi tôi chỉ là muốn thử chị một chút thôi, tôi muốn xem thử xem người đàn bà mà Lục Mặc Hiền chọn rốt cuộc là người như thế nào thôi. Chị hung dữ như vậy, Lục Mặc Hiền quản được chị sao?" Trì Lăng Hạo buông cánh tay đang bị hắn nắm chặt của An Nhượng ra, sau đó liền ngăn cản hành động chà đạp đầu tóc hắn của An Nhượng.

"Không phải anh muốn giỡn sao? Tôi đây sẽ giỡn với anh tới cùng, Lục Mặc Hiền đã nói rồi, muốn tôi chinh chiến anh. Anh xem, người anh kết nghĩa của anh cũng không thêm quan tâm đến sống chết của anh, vậy tôi việc gì phải bỏ qua cho anh? Anh nói xem có phải không?" An Nhượng nắm lấy khẩu súng nhắm vào Trì Lăng Hạo đang ngồi trên sofa mà bóp cò.

Đạn lao ra khỏi nòng súng mà không phát ra bất cứ một âm thanh nào, một góc của sofa xuất hiện lỗ thủng, toát ra một làn khói trắng.

An Nhực nhếch môi thối nhẹ vào họng súng, khẩu súng xoay vòng vòng quanh ngón trỏ của cô. Súng cách âm, tuyệt thật, cô muốn khẩu súng này!

Trái tim Trì Lăng Hạo không ngừng nhỏ máu, khẩu súng này hẳn phải vất vả lắm mới mang được từ Pháp về đây!

Tại đại sảnh của khách sạn 5 sao, một người đàn ông với mái tóc highlight đang đứng bất động một chỗ, đôi đồng tử màu xanh toát ra một tia u oán.

Khiến cho một đám vệ sĩ đứng sau lưng hắn lo sợ không dám ho he nửa lời, nhìn cô gái đi đằng trước với dáng vẻ vô vùng thông dong, khẩu súng tuy thân cách âm cực tốt của Pháp mà Thái tử gia thích nhất đã bị cô gái đó cướp mất rồi! Hơn nữa hình như thái tử gia cũng không có ý định cướp lại! Người này là Thái tử gia ngoan độc tàn nhẫn của bọn họ sao? !

Trì Lăng Hạo đưa tay lau khóe môi, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đám thuộc hạ đang nhìn chằm chằm An Nhực. Lộ khí càng thêm nặng, hừ một tiếng rồi đập mạnh xuống nền bước đi.

"Đặt phòng khách sạn rồi vứt đám đàn bà kia vào phòng khác nhau, buổi trưa sau khi người đại diện của mấy công ty kia dùng cơm xong thì dẫn họ tới đó, mỗi người một phòng." Giọng nói trầm thấp kia truyền vào tai những tên vệ sĩ đi phía sau.

Đám vệ sĩ nín thở đứng lại, gật đầu rồi lập tức quay người đi làm việc.

Mẫn Cần vẫn chưa khôi phục lại như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang trắng bệch. Nhìn nụ cười tự nhiên trên khóe môi An Nhực, hai mắt Mẫn Cần lập tức tròn tròn, trong lòng vô cùng tò mò, "An Nhực, sau khi tôi bị đánh ngất xỉu, cô đã dùng cách gì để đối phó với Thái tử gia của Đạt Thuận vậy? Hắn dễ dàng đem công trình đó giao cho Mậu Hưng như vậy, chẳng lẽ cô đã. . ."

Mẫn Cần dừng lại, không có tiếp tục nói nữa, nhưng ý tứ trong lời nói vô cùng rõ ràng, An Nhực có thể giành được công trình ấy về tay mình, thì chắc chắn cô ta đã làm gì đó khiến cho thái tử gia Đạt Thuận hài lòng rồi.

Chuyện gì có thể khiến cho Thái tử gia Đạt Thuận hài lòng ư? Đương nhiên là. . . khiến cho đám đàn bà và lũ chó kia im mồm, nhưng tất cả họ đều bị hạ xuân được rồi mà!

Huống chi, ba con chó kia lại béo tốt như vậy.

Rốt cuộc thì An Nhực đã làm như thế nào vậy?

An Nhực nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mẫn Cần một cái, sau đó dơ tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc vài cái, "Làm như thế nào ư? Đương nhiên là phải dùng cái đầu rồi, bất quá, hình như có người chẳng có chút chất xám nào."

Mẫn Cần nghe thấy thế, mặt vốn trắng bệch nay càng trắng hơn, từ trước đến nay An Nhực mắng chửi người không bao giờ dùng từ ngữ thô tục, nói cô ta không có đầu óc! Mặc dù cô ta bị đánh hôn mê bất tỉnh, mặc dù An Nhực đã cứu cô ta, nhưng tốt xấu gì cô ta cũng là người tốt nghiệp đại học chính quy mà!

Hai mắt Mẫn Cần lóe lên một tia phản hận, nhưng không thể phát tác. Địa vị của An Nhực ở Mậu Hưng còn cao hơn Triệu Thâm Du gấp nhiều lần. Triệu Thâm Du hiển nhiên không tiêu hóa được cái sự thật này, vô có cách nào đối mặt với sự thật nên mới tức đến mức ồm ồm giương như vậy.

An Nhực bây giờ, không những Mẫn Cần không thể đắc tội, mà ngược lại còn phải lấy lòng cô. Sự phát triển sau này của Mậu Hưng như thế nào, tất cả đều phải dựa vào An Nhực.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt trắng bệch của An Nhực lộ ra tươi cười, khóe mắt cũng đã nhắm thành một đường. Nếu trên mặt Mẫn Cần không chất đầy phấn, thì khi cô ta cười như vậy trông cũng chẳng đến nỗi nào.

Nhưng bây giờ thì. . . trông chẳng khác gì ma nữ! An Nhực khoát khoát tay: "Mẫn Cần, hôm nay cô vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi. Mậu Hưng rất quan tâm đến nhân viên, yên tâm, sẽ thưởng cho cô. Chuyện hôm nay cô nhìn thấy ở khách sạn, không được tiết lộ với người ngoài. Chắc cô cũng biết thủ đoạn của Thái tử gia Đạt Thuận rồi đây." An Nhực càng nói, giọng càng trở nên thâm trầm.

Nụ cười trên gương mặt Mẫn Cần lập tức biến mất, liềm miệng gật đầu.

An Nhực ừ một tiếng, vẫy một chiếc taxi. Mẫn cần đi theo An Nhực ngồi vào trong xe.

An Nhực vừa ngồi vào ghế phụ lái, còn chưa kịp nói địa chỉ thì tài xế đã đập mạnh chân ga phóng đi.

An Nhực hồ nghi, liền quay đầu nhìn về phía đầu xe, mỗi tài xế lái taxi nào cũng phải có giấy chứng nhận công tác để ở đầu xe, nhưng trên xe này lại không có.

An Nhực yên lặng không lên tiếng, hôm nay gặp phải nhiều chuyện bất ngờ thật đó. An Nhực lặng lẽ sờ vào khẩu súng cách âm trong túi, khẩu súng này tới thật đúng lúc.

Mẫn Cần ngồi ở ghế sau cũng cảm thấy có gì đó không ổn, hai tay vỗ vào ghế của người tài xế, vội vàng mở miệng, "Anh lái xe này, chúng tôi muốn tới công ty trách nhiệm hữu hạn Mậu Hưng, sao anh chưa hỏi chúng tôi muốn đi đâu mà đã tự tiện chạy vậy? Cần thận tôi kiện anh đó!"

Mẫn Cần nhú chặt lồng mày.

An Nhựt khẽ cười một tiếng, chỉ tay về phía đầu xe nói: "Mẫn Cần, vừa lúc đến giờ ăn trưa, có người muốn mời chúng ta ăn cơm. Mời cơm không phải là chuyện tốt sao? Lại còn phải người giả dạng tài xế taxi lừa chúng ta, làm như vậy, thật khiến người ta mất hứng."

Mẫn Cần sau khi nhìn theo húng ngón tay An Nhựt chỉ thì liền tròn trĩnh đôi mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, nước mắt Mẫn Cần lại rơi xuống, hướng tài xế lái taxi ki cầu xin: "Chúng tôi đều là người tốt, cầu xin anh thương xót thả chúng tôi xuống đi."

Tên tài xế lái taxi không lên tiếng, Mẫn Cần khóc càng thêm lợi hại.

An Nhựt lắc lắc đầu, nhân nhả nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lần này cô đưa Mẫn Cần tới buổi đấu thầu, thật sự là một quyết định sai lầm. Lúc nguy cấp không giúp được gì cho cô lại còn gây thêm phiền phức.

An Nhựt thật muốn thưởng cho Mẫn Cần một cái bạt tai, sau đó trực tiếp đánh ngất cô ta.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, chạy đến một vùng ngoại ô hoang vắng mới thả An Nhựt và Mẫn Cần xuống.

An Nhựt cười tít mắt bước xuống xe, tiêu sái đóng cửa xe lại.

Mẫn Cần sớm đã khóc đến kiệt sức, cô ta càng lúc càng không hiểu An Nhựt đang nghĩ gì, sao An Nhựt lại không hề hoảng sợ chút nào vậy!

Mẫn Cần không biết là An Nhựt đã sớm mở di động, thừa dịp lúc tên lái xe không chú ý, nhấn di động ghi lại quãng đường vừa mới đi qua, trong lúc cô đóng cửa xe, lựa chọn người liên lạc, trực tiếp gửi cho Lục Mặc Hiến.

Mặc dù biết hôm nay Lục Mặc Hiến đang làm nhiệm vụ, nhưng An Nhựt vẫn quyết định gửi tin cho anh.

Không biết vì sao, An Nhựt chỉ biết, bất luận Lục Mặc Hiến đang ở chỗ nào, chỉ cần lúc đó An Nhựt gặp nguy hiểm, việc đầu tiên anh làm sẽ là lao đến bên cô.

Lại nói, người mời cô đến nơi này, chưa chắc đã làm gì được cô!

Mẫn Cần sợ hãi theo sát sau lưng An Nhựt, nếu alf trước kia, Mẫn Cần tuyệt đối sẽ không đứng gần An Nhựt như vậy, nhưng bây giờ, Mẫn Cần không thể không thừa nhận, bề ngoài trông An Nhựt vô cùng bướng bỉnh lì lợm, đi phía sau lưng cô, khiến cô ta có một cảm giác vô cùng an toàn.

An Nhựt nghĩ tới Sở Cần, nhưng dựa theo tính cách của cái tên hoa hoa công tử này, thì hẳn mời cô đến hộp đêm hoặc khách sạn thì có vẻ hợp lý hơn.

Một người khác sao? Rốt cuộc là ai?

Đi được vài bước, An Nhựt nhìn thấy đằng sau góc cây xuất hiện một bóng dáng nhỏ xinh màu trắng.

Hai mắt An Nhựt nhú lại, mời cô đến nơi này là một cô gái sao?

Bóng dáng màu trắng quay người đi về phía này, một đầu tóc dài hỗn độn không chịu nổi, ánh mắt đều bị tóc mái che khuất, cô gái đó lại cúi thấp đầu, nhìn qua, cực kỳ giống Trinh Từ!

Mẫn cần khẩn trương lôi kéo ống tay áo của An Nhựt, "An Nhựt, có phải cô đã bức chết một cô gái, nên bây giờ, hồn cô ta mới hiện về gặp cô kia!"

An Nhựt tức giận liếc mắt nhìn Mẫn Cần, hất mạnh tay của Mẫn Cần ra, đi nhanh về phía trước.

Một cơn gió lạnh thổi tới, toàn thân Mẫn Cần run lẩy bẩy, lập tức thần tốc di chuyển hai chân, bắt kịp An Nhựt.

Cô gái kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chỉ tay vào mặt An Nhựt, phẫn hận kêu lên, "An Nhựt, mày đã giết chết con của tao, trả lại con cho tao!"

Lông mày An Nhựt nhíu lại, kỳ quái, cô gái này biết tên cô, mà cô lại không hề biết cô ta! Hơn nữa, cô giết con của cô ta lúc nào!

An Nhựt dừng bước, bình tĩnh nhìn cô gái mang về mặt phẫn hận dưới gốc cây.

Cả người Mẫn Cần cứng đờ, hai mắt nghi hoặc nhìn về phía An Nhựt, chẳng lẽ cô gái mặc quần áo màu trắng này là bạn gái cũ của Lục Mặc Hiến? An Nhựt đã hại chết con của cô ta rồi sao?

Suy nghĩ của Mẫn Cần càng lúc càng hỗn loạn, mang ánh mắt nghi hoặc nhìn An Nhựt. An Nhựt không nói bất cứ lời nào, có phải là đang ngầm thừa nhận rồi không?

An Nhựt lẳng lặng nhìn cô gái đang đứng dưới tán cây kia, vững vàng nói, "Có ân oán mới có thể trả thù, tôi và cô không hề có ân oán gì, sao tôi phải giết con của cô? Ngay cả tên của cô tôi còn không biết, nhưng cô biết tên của tôi. Cô gái, cô bị điên hay có người đứng đằng sau sai khiến cô?"

Bàn tay đan duỗi ra của Mã Vũ Đình không ngừng run rẩy, vừa gào to vừa đi đến trước mặt An Nhựt: "Chính là mày, đồ đàn bà xấu xa, mày hại tao

tan cửa nát nhà, mày hại tao mất con! Mày không biết tao, nhưng chắc mày biết Sở Cẩn chứ? Chắc mày cũng biết thư ký Mã của thành phố A chứ?"

Mẫn Cẩn đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Thư ký Mã, kẻ tình nghi nhận hối lộ, đang bị tòa án giam giữ, bị khai trừ khỏi Đảng và tịch thu toàn bộ tài sản sung vào công quỹ. Chẳng lẽ cô là Mã Vũ Đình con gái của thư ký Mã sao?"

Mã Vũ Đình ngửa đầu cười lớn một tiếng, sau đó mang theo ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm An Nhượng: "An Nhượng, nếu không phải tại mày thì Sở Cẩn sao có thể không cần tao? Cũng chính vì mày đã sủi giục Lục Mặc Hiến, cố ý vu oan hãm hại nhà họ Mã, bây giờ tất cả người nhà họ Mã đều bị giam trong tù! Như vậy, mày vui vẻ chưa, khiến chúng tao người không ra người, quỷ không ra quỷ!"

Mã Vũ Đình sau khi nói xong, bước chân càng lúc càng nhanh, chạy như bay đến chỗ An Nhượng.

An Nhượng đảo mắt một cái, trong cổ tay áo Mã Vũ Đình có giấu một con dao gọt trái cây.

Mẫn Cẩn sớm đã bị sự điên cuồng của Mã Vũ Đình dọa sợ đứng sang một bên, còn An Nhượng vẫn đứng yên một chỗ bất động, yên lặng nhìn Mã Vũ Đình lên cơn điên.

Khi gần đến trước mặt An Nhượng, Mã Vũ Đình chạy chậm lại, vừa oán hận chửi mắng An Nhượng vừa vung tay lên chém về phía An Nhượng.

An Nhượng vẫn đứng yên một chỗ rồi bỗng nhiên cô gấp người xuống một cái, Mã Vũ Đình đâm dao vào người An Nhượng thất bại, Mã Vũ Đình lại tiếp tục vung dao về phía An Nhượng, An Nhượng lạnh lùng tóm chặt lấy cổ tay phải của cô ta, xoay ngược một cái, Mã Vũ Đình đau đến mức mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc nào, mặt nhăn lại như một tờ giấy bị vò nát.

An Nhượng có đuôi thúc vào bụng Mã Vũ Đình một cái, Mã Vũ Đình đau đến nhất thời quỵ rạp xuống đất, ngửa đầu liên tục kêu đau.

Tay phải An Nhượng dùng lực, hai mắt nghiêm túc nhìn Mã Vũ Đình: "Vu oan hãm hại người khác chính là cô, thứ nhất, tôi và Sở Cẩn chẳng có quan hệ gì hết, hán bắt cô bỏ đứa bé trong bụng thì có quan hệ gì đến tôi sao? Thứ hai, việc ba cô nhận hối lộ là thật, theo luật pháp thì phải ngồi tù. Thứ ba, đứa bé trong bụng cô không phải là của Lý Thành Minh sao, sao lúc này lại đổi thành Sở Cẩn rồi hả?"

Từng câu từng chữ của An Nhượng như một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trái tim của An Nhượng.

Cả người Mã Vũ Đình không ngừng run rẩy, mãi đến lúc răng nanh cắn nát môi, mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng, Mã Vũ Đình mới lên tiếng: "Mày dùng ba lý do đó để chối bỏ hết trách nhiệm sao, nếu không phải mày đi treu trọc Sở Cẩn, thì hán sẽ không bị người mê hoặc, tao cũng sẽ không phải mất đi đứa con này. Lý Thành Minh chẳng qua cũng chỉ là cái bia mà thôi, tao chỉ muốn con tao là đứa con hợp pháp, không muốn để người đời biết nó là con riêng mà thôi. Nhà họ Mã lại bại, nếu không phải mày đến quyến rũ Lục Mặc Hiến, thì hán cũng không xuống tay với nhà họ Mã chúng tao. Mày là vì bạn của mày là Phan Mộng Lệ đúng không?"

An Nhượng nâng tay hung hăng tát vào mặt Mã Vũ Đình một cái, bên má phải của Mã Vũ Đình sưng đỏ lên. Mã Vũ Đình bị đánh ngã lệch sang một bên.

Sau khi Mẫn Cẩn nhìn thấy cảnh này, hai tay bịt chặt miệng lại, tròng lớn hai mắt, quanh thân An Nhượng tỏa ra một khí thế vô cùng lạnh lẽo, giống như chị hai của giới hắc đạo vậy!

An Nhượng hừ nhẹ một tiếng, "Cô còn có mặt mũi để mở mồm ra sao? Cô muốn con của cô hợp pháp thì cô nên đi tìm người ba thật sự của đứa bé! Sở Cẩn không cần cô, cô lại đem tất cả tội lỗi đổ hết lên đầu tôi. Mã Vũ Đình, tôi thấy cô cũng sắp phải ngồi tù rồi, giết người chưa thành. Cảnh sát kiểm tra dấu vân tay trên chuôi con dao kia sẽ rõ!"

Mã Vũ Đình đột nhiên cười lạnh, hai mắt lộ ra tia tàn độc: "An Nhượng, tao có xuống địa ngục cũng phải kéo mày chết chung! Chẳng lẽ mày không nghĩ thấy mùi gì lạ hay sao?" Mã Vũ Đình nói đoạn sau, thanh âm bỗng dừng trầm xuống.

Mùi thuốc nổ bây giờ mới sộc thẳng vào mũi An Nhượng, An Nhượng thảm kêu không ổn, lập tức dùng lực đẩy mạnh Mã Vũ Đình ra.

Mã Vũ Đình điên cuồng kêu một tiếng, áo bị xé ra, trên chiếc bra đích thị là bom hẹn giờ!

Được cài đặt một tiếng đồng hồ, đúng giờ bắt đầu, An Nhượng hí mắt nhìn, chỉ còn một phút đồng hồ.

Mã Vũ Đình dùng hết sức lực của bản thân nhảy về phía An Nhượng ôm chặt lấy hai chân của cô, trên mặt mang theo vẻ hung ác cười, "An Nhượng, để cho chúng ta cùng xuống địa ngục đi. Mày hủy hoại tao, tao cũng không thể để mày sống vui vẻ một mình được!"

Hai tay An Nhượng lần mò bom hẹn giờ, Mã Vũ Đình bị điên rồi, cư nhiên ôm bom liều chết, khối thuốc nổ này vô cùng lớn, nhất thời không gỡ được tới.

Thời gian từng giây trôi qua, còn lại 45 giây.

Hai tay Mã Vũ Đình ôm chân An Nhượng càng lúc càng chặt, trên mặt nở ra nụ cười điên cuồng.

Mẫn Cẩn nhanh chóng tiến lên, muốn giúp An Nhượng kéo Mã Vũ Đình ra.

Kéo vài cái, Mẫn Cẩn đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía An Nhượng, bộ dạng lúc này của An Nhượng vô cùng lạnh lẽo, chỉ cần liếc mắt một cái, khiến cho người khác có cảm giác như rơi vào hầm băng vậy.

An Nhực liếc mắt nhìn bom hẹn giờ, 30 giây.

30 giây, đủ để cô giải quyết Mã Vũ Đình, đây là con đường mà tự cô ta chọn.

An Nhực nhanh chóng thò vào trong túi xách, lấy ra một khẩu súng vô cùng tinh xảo, hòng súng nhắm thẳng vào trán của Mã Vũ Đình, trong giây phút Mã Vũ Đình vẫn còn đang trong trạng thái kinh hoàng, An Nhực nhanh chóng bóp cò.

Không một tiếng động, chỉ có làn khói trắng. Mã Vũ Đình ngã phịch trên mặt đất, tắt thở chết.

Mẫn cần bị dọa sợ tới mức hai chân cứng đờ, không thể di chuyển được dù là nửa phân.

An Nhực tóm lấy tay Mẫn Cần, kéo Mẫn Cần chạy như điên về hướng ngược lại.

25 giây sau, bang bang ầm, giữa vùng đất hoang vắng vang lên một tiếng nổ lớn, từng tia lửa bắn thẳng lên bầu trời, bầu trời trong xanh thoáng chốc đen kịt, tro thuốc nổ bốp bốp rơi đầy xuống đất, mùi thuốc nổ nồng nặc phiêu tán trong gió.

Bên cạnh có một thôn nhỏ, người dân trong thôn đang nấu cơm sau khi nghe thấy tiếng nổ lớn, tất cả đều chạy ra xem, khi thấy trên bầu trời khói đen mù mịt, sợ tới mức trên mặt cắt không còn giọt máu.

Trong giây phút trái bom phát nổ, cũng là lúc Lục Mặc Hiên nhảy xuống xe.

Thiếu úy của phân quân khu Trương Vĩ Lâm không khỏi chấn động, lửa cao ngút trời, bà xã của thượng tá Hiên đang ở trong đó.

Sắc mặt của Lục Mặc Hiên trong nháy mắt biến đổi, Trương Vĩ Lâm trở mắt nhìn Lục Mặc Hiên từ đi nhanh đến chạy vội cuối cùng là chạy như điên, mấy sợi tóc trên trán Lục Mặc Hiên dường như cũng trở nên cứng đờ.

Trương Vĩ Lâm rũ mắt xuống, hai bàn tay đang nắm chặt thành quyền bỗng buông thõng ra, phạm vi nổ vô cùng lớn, xe quân dụng còn bị nó làm cho rung lắc một hồi.

Trương Vĩ Lâm lại giương mắt nhìn về phía trước, cả người Lục Mặc Hiên đã tiến vào giữa làn khói đen sì.

Sau khi Lục Mặc Hiên nhìn thấy một khối thịt trông giống cánh tay thì đôi lông mày liền nhíu chặt lại, yên lặng nhìn hai giây, sau đó lập tức quay đi. Trong mắt anh bắt gặp dâng lên một tia hi vọng, An Nhực không có việc gì, tuyệt đối không có việc gì!

Lục Mặc Hiên rất nhanh di chuyển hai chân, dù là bấp thịt hay thân kinh đều đã trở nên căng cứng.

Ánh mắt một lần nữa dừng lại trên thân thể của một người con gái mặc quần áo màu vàng, Lục Mặc Hiên chỉ liếc qua một cái rồi lại tiếp tục tìm kiếm.

Sắc mặt Mẫn Cần vốn trắng bệch nay lại trở nên đen sì làm lộ ra hàm răng trắng tinh.

Mẫn Cần suy yếu vô lực ngẩng đầu, nhận ra có người đi qua, Mẫn Cần khẽ kêu một tiếng.

Trương Vĩ Lâm dừng bước lại, kéo Mẫn Cần, cánh tay và hai chân của cô gái này đều bị thương rất nặng, bom lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có thể chạy xa đến 20 mét đã là qua giới rồi.

Hai tay Mẫn Cần tóm chặt lấy Trương Vĩ Lâm, cánh môi khô ráp nứt lể khép mở vài cái, "Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi."

Quảng lại một câu đó, đầu Mẫn Cần đột nhiên sụp xuống, Trương Vĩ Lâm vươn tay ôm lấy Mẫn Cần.

Tay phải kiểm tra hơi thở của Mẫn Cần, hơi thở vô cùng mỏng manh, nhưng vẫn còn sống, Trương Vĩ Lâm giương mắt nhìn về phía trước đã không thấy bóng dáng thượng tá Hiên đâu nữa, anh đã đi đâu rồi?

Trương Vĩ Lâm có linh cảm không tốt, nếu tìm không thấy An Nhực, chỉ có hai khả năng, một là An Nhực bình an vô sự thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của trái bom, hai là đã bị trái bom làm cho tan xương nát thịt, thân thể cùng bom đồng thời hóa thành khói đen, theo gió mất đi.

- -

An Nhực phụt một tiếng, đem cỏ trong miệng phun ra ngoài. Chạy quá nhanh, giẫm lên một tảng đá, trực tiếp lăn xuống sườn núi.

Thình lình xảy ra chấn động nên bàn tay đang nắm chặt tay Mẫn Cần của cô bị tuột ra.

An Nhực bóp nhẹ vai cánh tay và cổ tay, sau đó, An Nhực quay đầu nhìn xung quanh.

Lúc quay đầu ngửa cổ lên nhìn, hai mắt chống lại ánh mắt mang theo vô vàn lời nói của người nào đó. Lo lắng, kinh hoàng, sợ hãi, sự bế tắc lóe lên trong mắt rồi biến mất, cuối cùng sáng lên.

một bóng dáng cao ngất từ đỉnh núi chạy như điên xuống như một con gió, An Nhực vừa nháy mắt một cái, thân thể đã bị Lục Mặc Hiên ôm vào trong lòng.

Mùi cỏ quen thuộc lập tức bay vào chớp mũi, An Nhựt hưng hăng ở trong ngực, An Nhựt hít mạnh một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu như biển của Lục Mặc Hiên, "Lục Mặc Hiên, em đã giết..."

Lời còn chưa nói hết đã bị nụ hôn của anh chặn lại ở cổ họng, hai tay An Nhựt gắt gao ôm lấy đầu của Lục Mặc Hiên, đầu càng lúc ngửa càng cao, chống đỡ lại nụ hôn ngày càng mãnh liệt của anh.

Miệng môi hòa lại làm một, một mảnh ôn nhu, khói đen trong không trung đằng xa chậm rãi phiêu đảng.

trên sườn núi có hai người đàn ông mặc quân trang đang đứng đó, Trương Vĩ Lâm khoát tay một cái, trong giọng nói mang theo sự vui vẻ, thậm chí còn mang theo chút âm rung, giống như bị cảm động: "Đừng đi quấy rầy thượng tá Hiên, xem ra, chị dâu không có việc gì. Cho xe cứu thương chở cô gái kia đến bệnh viện, để lại một chiếc xe cho thượng tá Hiên, chúng ta trở về."

Trương Vĩ Lâm sau khi nói xong, xoay người mang theo cấp dưới rời đi, thời gian còn lại là của thượng tá Hiên và chị dâu.

"An Nhựt..." Lục Mặc Hiên chậm rãi thấp phần nhu tình gọi tên An Nhựt, tay phải không ngừng vuốt mái tóc dài của cô.

một tiếng qua đi, tay phải lại đè xuống cái ót của cô, đem An Nhựt ôm chặt vào trong lòng, mặt An Nhựt áp chặt vào khuôn ngực rộng lớn của Lục Mặc Hiên, không một kẽ hở.

An Nhựt ở trong ngực Lục Mặc Hiên rầu rĩ nói "trên người Mã Vũ Đình gắn bom hẹn giờ, em nổ súng giết chết cô ta, khẩu súng cách âm đó em lấy từ chỗ Trì Lăng Hạo."

Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng ừ một tiếng, "Tự vệ chính đáng, không tính là phạm tội."

"Lục Mặc Hiên, Mã Vũ Đình lấy đâu ra bom vậy, chắc không phải cô ta là người của mafia SK chứ?" An Nhựt ngẩng đầu, cau mày hỏi.

Lục Mặc Hiên cúi đầu yên lặng nhìn An Nhựt, "Mã Vũ Đình bị người khác lợi dụng, bây giờ cô ta đã chết không toàn thây rồi, xem như trừng phạt đúng người đúng tội. An Nhựt, chúng ta ngày mai liền đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận kết hôn."

Trong ánh mắt anh chan chứa rất nhiều tình cảm, An Nhựt lẳng lặng nhìn một hồi, sau đó dùng hai tay nâng mặt Lục Mặc Hiên lên, hôn nhẹ lên cánh môi của anh một cái rồi nói: "Vâng."

Chỉ một chữ nhẹ nhàng mộc mạc đơn giản như vậy, nhưng uy lực lại vô cùng to lớn. Trái tim của Lục Mặc Hiên đập sai một nhịp, hôm nay An Nhựt là vợ của anh, cả đời là vợ của Lục Mặc Hiên anh.

Tầm mắt An Nhựt bỗng thay đổi, nhìn lên vết thương trên vai trái của Lục Mặc Hiên, "Anh bị thương?"

Quân trang trên vai trái của Lục Mặc Hiên bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Lục Mặc Hiên thân nhiên đáp, "Vết thương nhỏ, không đáng ngại."

Vừa dứt lời, ngēnh đón Lục Mặc Hiên lại là một dòng nước mắt. Lục Mặc Hiên nhất thời không biết làm thế nào, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm túc.

An Nhựt đắm nhẹ vào ngực Lục Mặc Hiên một cái, "Anh thì giỏi rồi, vết thương như thế cũng không coi ra gì, nếu như đầu đạn chỉ cần lệch đi một chút thôi, thì bắn trúng sẽ là cổ anh đó!"

trên mặt Lục Mặc Hiên lộ ra nụ cười ngượng ngùng, "Bà xã, anh rất khỏe, muốn bắn vào cổ anh đâu phải chuyện dễ dàng."

An Nhựt nhẹ nhàng véo một cái lên cổ anh, "không chịu nhận sai, ngày mai không cùng anh đến cục dân chính nữa, anh đi một mình đi."

An Nhựt sau khi nói xong, liền đẩy Lục Mặc Hiên ra, trực tiếp đứng lên.

Lục Mặc Hiên cũng nhanh chóng đứng dậy, giữ chặt lấy cánh tay của An Nhựt, "Bà xã, lúc nào về anh quỳ lên tấm gỗ giặt quần áo rồi viết phạt một ngàn chữ được không?"

An Nhựt hừ một tiếng, hất cằm, "Em chỉ thấy máy giặt thôi, làm gì nhìn thấy tấm gỗ giặt đồ nào đâu. không bằng, tự anh chui vào trong máy giặt rồi ngồi trong đó viết phạt được không?"

Với dung lượng của máy giặt thì cùng lắm cũng chỉ chứa được nửa người dưới của Lục Mặc Hiên mà thôi.

Lục Mặc Hiên suy nghĩ một phen, sau đó nặng nề gật đầu.

"Đạn lấy ra chưa?"

Lục Mặc Hiên lộ ra tươi cười, vô cùng thành thật: "Lấy ra rồi!"

An Nhựt liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái: “nói dối, phải phạt.”

Khuôn mặt của Lục Mặc Hiên lập tức sụp xuống, sao An Nhựt lại phát hiện ra là anh đang nói dối nhỉ? Bà xã thật lợi hại, không có chuyện gì có thể qua được mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bản kiểm điểm, đọc thật buồn nôn.

Tại phòng băng bó vết thương bệnh viện quân khu thành phố A, An Nhựt nhìn chăm chăm viên đạn vẫn nhuộm đầy máu tươi lấy ra từ trên vai Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên không gây tê mà trực tiếp lấy đạn ra.

Sắc mặt anh không hề thay đổi, cũng không nhăn mày lấy một cái.

Sau khi băng bó xong, An Nhựt liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, rồi quay người hỏi bác sĩ "Viên đạn cắm vào thịt có sâu không ạ? Có để lại sẹo không bác sĩ, ăn uống hằng ngày cần lưu ý những gì?"

Vị bác sĩ kia thoáng nhìn Lục Mặc Hiên, hai mắt lộ ra vẻ căng thẳng, sau đó vội vàng xua tay, "Quân nhân khi đi làm nhiệm vụ bị thương là chuyện rất bình thường. Không cần lo lắng, một chút thương tích đó có là gì, cũng chỉ như bị muỗi đốt thôi. Người bình thường bị thương, không được ăn mặn, nên ăn lỏng dễ tiêu. Còn quân nhân ý hã, muốn ăn gì thì ăn cái đó, cơ thể vô cùng khỏe mạnh, không cần kiêng nhiều như vậy đâu."

Sau khi nói liền một tràng dài xong vị bác sĩ kia lại căng thẳng nhìn về phía Lục Mặc Hiên, sợ vừa rồi mình có nói sai cái gì đó.

Lục Mặc Hiên mặc trên người quân phục, giang tay ôm lấy An Nhựt "Em đã nghe bác sĩ nói rồi đó, anh không sao cả. Chút thương tích con con này, chỉ giống như bị muỗi đốt thôi."

An Nhựt ha ha cười khan một tiếng, cảm ơn bác sĩ xong liền quay mặt trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên, "Uy lực của đầu đạn có thể so sánh với muỗi đốt sao? Anh quá đề cao con muỗi rồi đó, lúc về xem em xử lý anh thế nào!"

An Nhựt vừa dứt lời liền đưa tay đỡ lấy người anh, vừa diu anh ra khỏi phòng bệnh vừa trách mắng anh một phen.

Bác sĩ băng bó vết thương cho Lục Mặc Hiên trọn mắt nhìn đôi nam nữ dần dần đi xa, thượng tá Hiên bị bà xã quân thật là nghiêm a? Một chút phản kháng cũng không có!

Bác sĩ kinh sợ đưa tay dụi mắt, có phải mình nhìn lầm rồi không? !

An Nhựt lấy chìa khóa xe từ trong túi áo của Lục Mặc Hiên, ấn xuống nút điều khiển từ xa. Land Rover bip bip kêu lên một tiếng, An Nhựt nhanh chóng mở cửa xe, lần này trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Lục Mặc Hiên thở dài một tiếng, không dám phản kháng câu gì, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ lái, sau khi thắt dây an toàn xong, Lục Mặc Hiên nở một nụ cười lấy lòng, "Khi nào về đến nhà anh sẽ viết bản kiểm điểm cho em kiểm tra, rồi ngày mai chúng ta cũng nhau đến cục dân chính đăng kí kết hôn."

Cắm chìa khóa xe vào ổ khóa, An Nhựt nhấn ga, Land Rover vững vàng tiến về phía trước.

Lục Mặc Hiên gờ ngón tay cái lên, không tiếc lời khen kỹ thuật lái xe của An Nhựt rất giỏi.

An Nhựt hơi liếc nhìn Lục Mặc Hiên một cái "Nói thôi là được rồi, anh giờ cao tay như thế để làm gì, cẩn thận bị rách miệng vết thương rồi lại nhiễm trùng đó. 1000 chữ, đứng trong máy giặt viết, viết xong mới có thể ra ngoài."

Lục Mặc Hiên lập tức ngoan ngoãn để tay trái xuống đùi, không ngừng gật đầu lia lịa. Chỉ cần An Nhựt đồng ý ngày mai đến cục dân chính đăng kí kết hôn, thì bất luận bây giờ cô có đưa ra yêu cầu gì anh cũng đồng ý với cô hết.

Đợi đến khi cầm trên tay giấy đăng ký kết hôn, khoe miệng Lục Mặc Hiên nhếch lên, thì lập tức có thể nhận phúc lợi của anh rồi!

Mỗi hồi tiếng chuông điện thoại từ trong túi xách của An Nhựt truyền ra, túi xách để ở phía trước, An Nhựt đang định thò tay ra lấy điện thoại thì đột nhiên Lục Mặc Hiên vươn tay ra đoạt mất.

Lục Mặc Hiên mò tay vào trong túi xách của An Nhựt lấy điện thoại ra rồi nói: "Anh nghe giúp em, cứ chuyên tâm lái xe đi."

Lục Mặc Hiên chỉ vút xuống một câu như thế rồi nhanh chóng ấn phím nghe, "Alo, xin hỏi ai vậy ạ?"

An Nhựt liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, rồi quay người hỏi bác sĩ "Viên đạn cắm vào thịt có sâu không ạ? Có để lại sẹo không bác sĩ, ăn uống

hằng ngày cần lưu ý những gì?"

Vị bác sĩ kia thoáng nhìn Lục Mặc Hiên, hai mắt lộ ra vẻ căng thẳng, sau đó vội vàng xua tay, "Quân nhân khi đi làm nhiệm vụ bị thương là chuyện rất bình thường, không cần lo lắng, một chút thương tích đó có là gì, cũng chỉ như bị muỗi đốt thôi. Người bình thường bị thương, không được ăn mặn, nên ăn lỏng dễ tiêu. Còn quân nhân ý hả, muốn ăn gì thì ăn cái đó, cơ thể vô cùng khỏe mạnh, không cần kiêng nhiều như vậy đâu."

Sau khi nói liền một tràng dài xong vị bác sĩ lại căng thẳng nhìn về phía Lục Mặc Hiên, sợ vừa rồi mình có nói sai cái gì đó.

Lục Mặc Hiên mặc trên người quân phục, giang tay ôm lấy An Nhựt "Em đã nghe bác sĩ nói rồi đó, anh không sao cả. Chút thương tích còn con này, chỉ giống như bị muỗi đốt thôi."

An Nhựt ha ha cười khan một tiếng, cảm ơn bác sĩ xong liền quay mặt trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên, "Uy lực của đầu đạn có thể so sánh với muỗi đốt sao? Anh quá đề cao con muỗi rồi đó, lúc về xem em xử lý anh thế nào!"

An Nhựt vừa dứt lời liền đưa tay đỡ lấy người anh, vừa diu anh ra khỏi phòng bệnh vừa trách mắng anh một phen.

Bác sĩ băng bó vết thương cho Lục Mặc Hiên trọn mắt nhìn đôi nam nữ dần dần đi xa, thương tá Hiên bị bà xã quân thật là nghiêm a? một chút phản kháng cũng không có!

Bác sĩ kinh sợ đưa tay dụi mắt, có phải mình nhìn lầm rồi không? !

An Nhựt lấy chìa khóa xe từ trong túi áo của Lục Mặc Hiên, ấn xuống nút điều khiển từ xa. Land Rover bíp bíp kêu lên một tiếng. An Nhựt nhanh chóng mở cửa xe, lần này trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Lục Mặc Hiên thờ dài một tiếng, không dám phản kháng câu gì, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ lái, sau khi thắt dây an toàn xong, Lục Mặc Hiên nở một nụ cười lấy lòng, "Khi nào về đến nhà anh sẽ viết bản kiểm điểm cho em kiểm tra, rồi ngày mai chúng ta cũng nhau đến cục dân chính nhé."

Cắm chìa khóa xe vào ổ khóa, An Nhựt nhún ga, Land Rover vững vàng tiến về phía trước.

Lục Mặc Hiên giờ ngón tay cái lên, không tiếc lời khen kỹ thuật lái xe của An Nhựt rất giỏi.

An Nhựt hơi liếc nhìn Lục Mặc Hiên một cái "nói thôi là được rồi, anh giờ cao tay như thế để làm gì, cẩn thận bị rách miệng vết thương rồi lại nhiễm trùng đó. 1000 chữ, đứng trong máy giặt viết, viết xong mới có thể ra ngoài."

Lục Mặc Hiên lập tức ngoan ngoãn để tay trái xuống đùi, không ngừng gật đầu lia lịa. Chỉ cần An Nhựt đồng ý ngày mai đến cục dân chính đăng ký kết hôn, thì bất luận bây giờ cô có đưa ra yêu cầu gì anh cũng đồng ý với cô hết.

Đợi đến khi cầm trên tay giấy đăng ký kết hôn, khoe miệng Lục Mặc Hiên nhếch lên, thì lập tức có thể nhận phúc lợi của anh rồi!

Mỗi hồi tiếng chuông điện thoại từ trong túi xách của An Nhựt truyền ra, túi xách để ở phía trước, An Nhựt đang định thò tay ra lấy điện thoại thì đột nhiên Lục Mặc Hiên vươn tay ra đoạt mất.

Lục Mặc Hiên mò tay vào trong túi xách của An Nhựt lấy điện thoại ra rồi nói: "Anh nghe giúp em, cứ chuyên tâm lái xe đi."

Lục Mặc Hiên chỉ vút xuống một câu như thế rồi nhanh chóng ấn phím nghe, "Alo, xin hỏi ai vậy ạ?"

An Nhựt liếc mắt nhìn Lục

Mặc Hiên một cái, trong danh bạ điện thoại không phải có lưu tên người gọi đó sao, vậy sao còn hỏi ai đó? Trừ phi, người đang gọi đến không có tên trong danh bạ của cô.

Lục Mặc Hiên bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, vẻ mặt vô cùng niềm nở cung kính đáp: "Dạ, bác gái, An Nhựt đang lái xe không tiện nghe điện thoại nên cháu nghe giúp cô ấy. Dạ, được ạ, cháu sẽ nói với cô ấy, bác cứ yên tâm... Cháu tên là Lục Mặc Hiên, là bạn trai của An Nhựt ạ. Vẫn chưa đến thăm bác, thật sự là rất có lỗi. Dạ được ạ, bác gái khách khí quá, về sau cháu chính là con trai của bác."

Cả người An Nhựt cứng đờ, liếc mắt nhìn về phía anh: "Sao anh lại tùy tiện nhận điện thoại của mẹ em, em vẫn chưa nói với mẹ em về anh."

Lục Mặc Hiên để điện thoại vào trong túi, lời nói vô cùng ủy khuất: "Bà xã, em không lưu số điện thoại, anh nghe xong mới biết là bác gái gọi. Bác gái bảo em về nhà một chuyến, có chuyện muốn nói với em. Bà xã, anh cùng về với em nha. À không phải, anh phải gọi bác gái là mẹ mới phải."

An Nhựt vuốt trán nói: "Lục Mặc Hiên, em dự định sẽ về một mình trước, nói rõ chuyện của hai chúng ta đã, sau đó mới dẫn anh về nhà. Tim mẹ em không tốt, đột ngột thông báo như vậy, em sợ mẹ em không tiêu hóa kịp. Huống hồ..."

An Nhựt không nói tiếp, trước kia ba cô cũng là quân nhân, về sau không biết đã xảy ra chuyện gì, mẹ vẫn không muốn cô gả cho quân nhân.

"Bà xã, em đã đồng ý với anh ngày mai đến cục dân chính đăng ký kết hôn, dù sao cũng không thể nào cưới giấu được đâu, sao có thể lén lút giấu anh đi như vậy được." Lục Mặc Hiên nói xong không thèm nhìn An Nhựt liền quay đầu đi.

Lục Mặc Hiên bây giờ giống như đang... làm nũng

An Nhượng vỗ vỗ vào vô lăng: “Em không nghĩ muốn cưới trộm.”

Lục Mặc Hiên sau khi nghe xong câu này, lập tức quay đầu, hai mắt sáng lên: “Anh sẽ hiểu thảo với bác gái, từ từ nói chuyện với bà, bà chắc chắn sẽ chấp nhận người con rể này!”

An Nhượng mấp máy môi, “Vết thương trên vai anh ngàn vạn lần không được để mẹ em phát hiện, anh là quân nhân, lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, mẹ em không hy vọng...”

Lục Mặc Hiên cắt ngang lời An Nhượng, “trên đời này, người có thể lấy đi tính mạng của Lục Mặc Hiên anh chỉ có một mình em, trừ lần này ra, những kẻ khác muốn động đến một cọng lông tơ của anh thôi cũng khó.”

Lục Mặc Hiên dừng một chút rồi lại nói tiếp, “Nếu em không đi đăng ký kết hôn với anh, không dẫn anh về nhà, mới chính là muốn lấy mạng anh.”

Lục Mặc Hiên không chỉ có thể giỏi trò lưu manh, mà còn có thể quán quít làm phiền, dây dưa không dứt!

An Nhượng nhìn thẳng về phía trước, nhấn mạnh chân ga, Land Rover đột ngột tăng thêm 20km/h nữa.

Hồi lâu không nghe thấy An Nhượng trả lời, Lục Mặc Hiên trực tiếp tung ra đòn sát thủ, “Mẹ em chắc hẳn không biết em giỏi võ, cũng sẽ không biết em giỏi bắn súng thế nào.”

An Nhượng đập mạnh vào vô lăng: “Dẫn anh về! Câm miệng lại cho em!”

Mắt Lục Mặc Hiên chợt lóe lên, nguyện vọng được thỏa mãn, Lục Mặc Hiên thoải mái tựa người vào lưng ghế.

“Bà xã, chẳng phải em nói bản kiểm điểm 1000 chữ sao? Sao đột nhiên lại tăng lên thành 1500 chữ vậy? Tại sao vậy?” Lục Mặc Hiên tay trái cầm một tờ giấy A4, tay phải cầm một cái bút lông, thẳng tắp đứng trong máy giặt, hai mắt lộ ra vẻ khát khao, thiếu mỗi nước dầu môi lên nữa thôi.

An Nhượng tùy tiện lật giờ cuốn tạp chí quân sự, sau đó cười tít mắt đưa cho Lục Mặc Hiên, “Lót cuốn tạp chí này ở dưới, như vậy khi viết cũng sẽ dễ dàng hơn chút. Nhiều hơn có 500 chữ thôi mà, ngoan ngoãn viết cho em, không được thiếu một chữ, chờ anh viết xong, em sẽ quét trên máy vi tính, sau khi nhập vào word, kiểm tra số lượng từ, dấu chấm câu không được tính là một chữ.” Lúc An Nhượng nói, khóe môi càng lúc càng cong.

Mới đầu, khi Lục Mặc Hiên nghe thấy sẽ nhập vào Word thì vô cùng cao hứng, khi Word thống kê số lượng từ luôn tính cả dấu câu.

Như vậy khi viết, anh hoàn toàn có thể thêm dấu chấm than, dấu chấm dấu phẩy, dấu ngoặc kép...

Nhưng nghe đến về sau, mặt anh lập tức sụp xuống, 1500 chữ, chữ thật, Lục Mặc Hiên thăm thò dài, An Nhượng quá độc ác!

“Anh ở trong này từ từ viết, nếu như môi lưng thì em đã lấy cho anh một cái đệm lót rồi đó. Em vào bếp nấu mì, sẽ ưu tiên cho anh một quả trứng gà.” An Nhượng đầu hơi nghiêng, nhìn về phía Lục Mặc Hiên nói.

Lục Mặc Hiên lắc lắc đầu, “Vết thương nhỏ thôi, toàn thân cũng không hề đau nhức, bà xã, anh nhất định sẽ viết thật tốt bản kiểm điểm này. Lúc nấu mì, cẩn thận bỏng tay.”

nói xong anh lập tức cúi đầu, tập trung tinh thần tìm từ ngữ, bản kiểm điểm này nhất định phải viết thật tình cảm, tốt nhất và viết thật nhu tình, khiến cho tâm can của An Nhượng bị đảo lộn mới là tốt nhất!

Khuôn mặt quay nghiêng của Lục Mặc Hiên đập vào mắt An Nhượng, toàn thân anh tỏa ra tỏa ra sức quyến rũ của một người đàn ông vừa an tĩnh vừa nhu hòa. An Nhượng mỉm cười rồi quay lưng đi vào phòng bếp.

Lục Mặc Hiên nghĩ một lát, rồi ánh mắt anh đột nhiên cong lên. Kê cuốn tạp chí ở dưới, thanh âm soạt soạt của ngòi bút cọ vào trang giấy vang lên, không bao lâu sau, trên tờ giấy trắng hiện lên mấy chữ, bà xã thân yêu.

Trong phòng bếp vang lên tiếng báo hiệu An Nhượng bắt đầu "khai hỏa", An Nhượng đổ tạm một bát nước lạnh vào trong nồi, đẩy nắp nồi đợi nước sôi.

Vừa khê ngâm nga một ca khúc nào đó vừa xoay người mở tủ lạnh lấy ra hai quả trứng, những quả trứng gà này toàn bộ đều được mua trực tiếp từ trang trại mang đến đây, người bán trứng nói những quả trứng này đều là từ gà nuôi thả trên núi, không hề ăn một chút thức ăn cho gia cầm nào.

Rất giàu protein, không bị nhiễm bất cứ chất gây hại nào.

Đổ một chút dầu ô liu vào trong chảo, đập nhẹ hai quả trứng vào thành chảo sau đó thả vào trong chảo dầu.

Lại rắc thêm một chút muối lên lòng trắng của hai quả trứng. Lúc hai quả trứng chín cũng là lúc nước trong nồi sôi lên.

An Nhượng bóc hai gói mì rau cải màu xanh ở trên mặt bàn ra. Cái gọi là mì rau cải thực chất là sợi mì được tẩm một lớp nước rau cải, sau khi sợi mì đã thấm màu xanh của rau cải thì vớt ra.

Bỏ mì vào trong nồi, đun vung, sau 3 phút, đặt nồi mì vào trong một chậu nước lạnh, sau một phút là mì đã nấu xong rồi.

An Nhựt thích nhất là nấu mì, thứ nhất vì nguyên liệu nấu mì vô cùng đơn giản, thứ hai là không sợ bị sống hoặc bị cháy, thứ ba là có thể điều chỉnh độ mặn nhạt, nếu bị mặn thì đổ thêm một ít nước sôi vào thế là xong, thứ tư, bát đĩa rất dễ rửa, nếu nấu đồ ăn, thì bát đĩa sẽ dính rất nhiều dầu mỡ.

An Nhựt bưng bát mì trứng thơm ngào ngạt đến bên người Lục Mặc Hiên, đưa bát mì cho anh trước sau đó cô mới xem bản kiểm điểm của anh.

Xung quanh bát mì bọc một lớp vải ướt nên sẽ không bị bỏng khi cầm, lúc nhìn thấy lớp vải ướt này thì trong lòng anh không khỏi cảm thán, An Nhựt chắc chắn sẽ là một người mẹ hiền vợ đảm, chu đáo cẩn thận.

"Lục Mặc Hiên, anh đang viết bản kiểm điểm hay đang viết thư tình vậy! Còn thiếu mỗi nước viết cả 'tới khi nào núi mòn, trời đất hòa làm một mối cùng chàng chia lỵ' nữa thôi!" An Nhựt vừa nói vừa trừng mắt nhìn Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên ăn một miếng mì, suy tư một phen, "Uh ờ, chúng ta viết thêm câu này vào."

An Nhựt dơ tay gõ vào đầu Lục Mặc Hiên một cái, "Viết cái đầu anh ý, những lời này là lời của con gái nói với con trai, 'mối cùng chàng chia lỵ'! Anh là con gái hả?" An Nhựt tức giận liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên cười hắc hắc, "Đương nhiên là phải chỉnh sửa một chút rồi, 'mối cùng nàng chia lỵ'. Em đọc tiếp đi, phía dưới anh còn có cả lời sám hối từ tận đáy lòng và lời cam kết của anh, anh vừa đếm rồi, khoảng 700 chữ, sau khi ăn mì xong, lại viết thêm 800 chữ nữa. Bà xã à, anh viết mệt chết đi được nên hôm nay em giúp anh tắm rửa nhé."

An Nhựt nheo mắt, sau đó nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, "Có thể à, anh viết bản kiểm điểm để đổi lấy việc em tắm rửa cho anh. Thế này đi, ngày mai em không cùng anh đến cục dân chính nữa, đây là do anh tự chọn."

Lục Mặc Hiên ngẩng phắt đầu lên, nói nhanh: "Anh tự tắm, anh tự tắm! Ngày mai nhất định phải đi cục dân chính, nếu như em không đi, anh liền trói em lại mang tới đấy! Em cũng đừng mong sẽ trốn được!" Lục Mặc Hiên nói đến đoạn sau thì giọng nói càng lúc càng to.

Kính koong, tiếng chuông cửa vang lên.

Lục Mặc Hiên đang chờ mong câu trả lời của An Nhựt liền oán hận liếc ra ngoài phòng khách, ai mà không biết điều như vậy, sao cứ nhảm đúng lúc quan trọng mà tới thế!

An Nhựt đặt bản kiểm điểm của Lục Mặc Hiên lên mặt tủ bên cạnh máy giặt, lại vỗ vỗ vài cái vào lưng Lục Mặc Hiên, "Ăn từ từ, cẩn thận bỏng."

Sau khi cửa lớn của ngôi biệt thự được mở ra, khi Diệp Hạo nhìn thấy An Nhựt thì trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp, "Ặc, chị dâu!"

Liếc mắt nhìn trộm vào bên trong một cái, Diệp Hạo cung kính hỏi han, "Tôi có việc cần bàn bạc với thượng tá Hiên, chị dâu, bây giờ liệu có tiện không?"

An Nhựt cười nhẹ, đưa tay ra dấu mời vào "Đương nhiên là tiện, anh gọi tôi là chị dâu, nhưng sao lại không gọi Lục Mặc Hiên là đại ca? Sao lại phải câu nệ như vậy, không cần phải xưng hô theo quân hàm đâu?"

Diệp Hạo thấy An Nhựt cười với hắn, trong lòng nhớ lại mà vẫn còn sợ, nói không chừng lúc này Lục Mặc Hiên đang đứng ở cửa sổ bên kia quan sát, vạn nhất bị Lục Mặc Hiên nhìn thấy An Nhựt cười với hắn, cả người Diệp Hạo liền căng thẳng, anh sẽ không có nổi một ngày bình yên mất!

Diệp Hạo lập tức xua tay, bước nhanh vào nhà, "Lúc đang làm việc công nhất định phải xưng hô theo quân hàm, đây là quy củ. Bình thường, tôi đều gọi đại ca hoặc là trực tiếp kêu tên. Chị dâu cứ yên tâm."

Diệp Hạo đi đến đại sảnh thì dừng lại, nhìn quanh phòng khách một lượt, sao không thấy bóng dáng của Lục Mặc Hiên nhỉ?

Diệp Hạo xoay người hồ nghi nhìn An Nhựt một cái, nghi ngờ nói: "Chị dâu, chị nói thật đi, tôi vào là thuận tiện hay bất tiện? Chị đừng lấy cái mạng nhỏ này của tôi ra đùa."

Mấy ngày nay, hắn bận như một con chó, mặc dù hắn không giống như Lục Mặc Hiên, vậy quét Mafia SK không sót lại một mống. Nhưng mà, hắn phụ trách giải quyết tốt hậu quả!

Giải quyết tốt hậu quả so với việc tham gia tác chiến còn khổ cực gấp vạn lần kia! Tác chiến thì chỉ cần dựa vào sức lực và sự ngoan độc, mà giải quyết hậu quả chính là xử lý mấy chuyện vụn vặt. Ví dụ như, xử lý sạch sẽ hiện trường, biên soạn hồ sơ còn sót lại của Mafia SK.

An Nhựt tiến vào bên trong nhà liền thay một đôi dép lê màu tím nhạt, sau đó mới lấy một đôi dép màu xanh lam đưa cho hắn, "Diệp Hạo, anh đi vào đi, mới mua, chân của anh chắc không bị thối đâu nhỉ?"

Diệp Hạo vừa mới cởi được đôi giày quân đội ra, nghe An Nhựt nói xong, thoáng chốc chỉ muốn nhét chân trở lại.

Mặt Diệp Hạo nhú lại, bất đắc dĩ nói: "Chị dâu, chân của tôi chắc cũng có chút mùi, dù sao cả ngày hôm nay đi làm nhiệm vụ, toàn thân toát mồ hôi, chân cũng toát mồ hôi nên không tránh khỏi có chút mùi."

An Nhựt a... một tiếng, sau đó lấy ra hai cái túi nylon, "Anh bọc đôi giày lại, có việc gấp cần gấp Lục Mặc Hiền đúng không? Anh ngồi ở phòng khách xem TV chờ một lát."

An Nhựt vừa nói vừa đi đến trước TV, cầm lấy điều khiển mở TV lên.

Diệp Hạo nhìn trái nhìn phải, sững sờ vì không nhìn thấy Lục Mặc Hiền, "Chị dâu, tôi không xem TV đâu, tôi ngồi trên sofa chờ thượng tá Hiền là được rồi, hôm nay anh ấy bị thương ở vai, vốn không thể thuận lợi vây quét Mafia SK như vậy, may mà thượng tá Hiền có diệu kế, dùng thủ thuật để che mắt bọn người của Mafia SK." Diệp Hạo hai mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

An Nhựt hừ nhẹ một tiếng, đặt điều khiển xuống mặt bàn thủy tinh, "Cánh giới cao nhất phải là, không hao tổn một binh một tướng mà vẫn có thể đem quân địch giết sạch không còn một mống. Diệp Hạo, tôi đi xem Lục Mặc Hiền ăn mì xong chưa?"

Hai mắt Diệp Hạo tròn trũng, ăn cơm sao không ăn ở phòng ăn? Sao An Nhựt lại đi về phía ban công, bố cục của căn biệt thự này do chính Diệp Hạo kiểm định, ở ngoài ban công ngoài ba cái chậu hoa ra thì chỉ còn mỗi một cái máy giặt đứng mà thôi.

Cho dù thế nào đi nữa, thì cũng sẽ không ngồi ngoài đó ăn cơm chứ? !

Bát mì mới ăn một nửa đã bị Lục Mặc Hiền vớt lên chiếu tủ bên cạnh, lúc này Lục Mặc Hiền đang cúi đầu hi hục viết bản kiểm điểm.

An Nhựt liếc nhìn bát mì một cái, nói khẽ, "Sao mới chỉ ăn có một nửa? Còn lại anh muốn để cho em ăn sao?"

Lục Mặc Hiền không ngẩng đầu lên, vừa viết vừa nói, "Bà xã, lát anh sẽ ăn tiếp, đã uống hết nước canh rồi. Đang ăn đột nhiên anh nghĩ ra mấy câu, nhất định phải viết ra cho em xem, cho nên trước viết xong bản kiểm điểm đã."

An Nhựt cúi đầu kẻ sạt vào Lục Mặc Hiền, ai ngờ Lục Mặc Hiền đột nhiên ngẩng đầu hôn lên mặt cô một cái.

An Nhựt đánh Lục Mặc Hiền một cái, sau đó tiếp tục xem.

"Lục Mặc Hiền, anh có cần buồn nôn như vậy không!"

An Nhựt trực tiếp giật lấy bản kiểm điểm của Lục Mặc Hiền, "Anh không cần viết nữa, Diệp Hạo tới tìm anh, có việc muốn bàn bạc với anh, anh mau ra ngoài đi. Lúc trở về lại viết tiếp đến chuyện ở trên giường..."

Lục Mặc Hiền yên lặng nhìn An Nhựt, việc này rất cần phải viết, cam kết gì đó của anh sau khi kết hôn, có thể đảm bảo An Nhựt chịu nổi.

An Nhựt vuốt cằm, nghiêm túc nói, "Lục Mặc Hiền, anh rất thích bị SM đúng không?"

Lục Mặc Hiền khẽ chống tay lên thành máy giặt, hơi dùng lực nhắc người một cái, trong nháy mắt đã nhảy ra ngoài.

Lục Mặc Hiền tinh thần phấn chấn ôm lấy An Nhựt, "Bà xã, chỉ cần em thích thì anh có thể làm bất cứ thứ gì. Diệp Hạo, tên tiểu tử này tới đây làm gì, chẳng phải đã phái cậu ta đi giải quyết hậu quả rồi sao?"

An Nhựt chỉ tay ra phía ngoài, "Anh ấy đang ngồi trên ghế sofa chờ anh, anh đi bàn công việc đi, em tới phòng bếp, em còn chưa được ăn gì, về sau em không cho phép anh lãng phí đồ ăn."

An Nhựt vuốt ve khuôn mặt của Lục Mặc Hiền, rồi cầm bát đi vào nhà bếp.

Lục Mặc Hiền khôi phục thần sắc như bình thường, về mặt nghiêm túc bước nhanh tới phòng khách.

Diệp Hạo thấy Lục Mặc Hiền đi đến lập tức đứng dậy. Tay phải để sạt huyết thái dương, chào theo nghi thức quân đội, "Báo cáo thượng tá Hiền, công tác giải quyết hậu quả vụ Mafia SK đã hoàn tất, xin thượng tá Hiền cho chỉ thị hành động tiếp theo!"

Mặc kệ đang ở đâu, mặc kệ mối quan hệ giữa người và cấp trên tốt như thế nào, nhưng trong lúc đang làm việc, tuyệt đối phải dựa theo quy củ.

Lục Mặc Hiền gật gù đầu, "Uh, biểu hiện không tồi. Khóa huấn luyện quân sự đã ngoại tháng sau, cậu không cần tham gia nữa. Có thể ở lại phân quân khu."

Diệp Hạo nghe xong, ánh mắt nhất thời sáng chói như mặt trời mùa hè.

"Diệp Hạo, Trương Vĩ Lâm đang điều tra vụ án nổ bom tại vùng ngoại ô thành phố A, có để lại dấu vết gì không?" Lục Mặc Hiền cau mày, ngưng trọng hỏi.

Diệp Hạo lắc lắc đầu, "Tạm thời không có, nhưng là tuyệt đối không thể xem thường vụ nổ lần này. Bom mà Mã Vũ Đình dùng là địa lôi, không phải một dạng bom hẹn giờ, người đứng phía sau cũng không giống như là Mafia SK."

Lúc này An Nhựt đang bụng một bát mì vừa ăn vừa đi về phía này, lời Diệp Hạo nói An Nhựt không bỏ sót một chữ.

"Diệp Hạo, rốt cuộc tại sao những người đó lại tìm tới Mã Vũ Đình? Nhà họ Mã rốt cuộc là bị lợi dụng hay là từ sớm đã phản động rồi?" An Nhựt đặt

bát mỷ lên bàn trà vội vàng hỏi.

Lục Mặc Hiên khoát tay với Diệp Hạo, Diệp Hạo nhận được chỉ thị, lập tức lên tiếng, "Chị dâu, vẫn chưa tra ra được. Chị cứ từ từ ăn, tôi còn có việc, đi trước."

"Trong nồi vẫn còn mỷ, anh ở lại ăn đi." An Nhựt sau khi nói xong, liền muốn đứng dậy đi múc mỷ.

Sắc mặt Lục Mặc Hiên liền sa sầm lại, An Nhựt nấu mỷ, sao có thể để cho người đàn ông khác ăn được, nước phù sa tất cả đều phải chảy vào nơi này của anh, tuyệt đối không thể nhường cho người đàn ông khác dù chỉ là một chút.

Diệp Hạo nhìn thấy sắc mặt Lục Mặc Hiên đen lại, sợ tới mức không dám thở mạnh. Một câu cũng không dám nói, thần tốc chạy về phía cửa. Ngay đến cái nilon đang buộc ngoài đôi giày cũng không kịp cởi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tập luyện mỗi ngày?!

Công lực chạy trốn trong mấy ngày nay của Diệp Hạo có thể nói là đã đạt tới cảnh giới cao nhất, chỉ trong phút chốc đã không thấy người đầu nữa. An Nhựt cảm thán, may mà Diệp Hạo vẫn đi đôi giày quân đội đó, nếu không thì chẳng phải anh ta sẽ mang luôn đôi dép lê đó mà chạy trốn hay sao.

An Nhựt ngồi trên ghế sofa, nghiêng người về phía trước, thối thối bát mỷ thơm ngào ngạt.

Khỏe mặt Lục Mặc Hiên cong cong, bỗng dưng nhớ tới mình vừa mới phạm lỗi: "Bà xã, vừa rồi anh chưa ăn xong mỷ, bây giờ anh sẽ giải quyết nốt ngay lập tức!" Vừa dứt lời, Lục Mặc Hiên liền xoay người chạy vào phòng bếp.

An Nhựt ngừng đầu nói với theo: "Mì nguội rồi, anh cho vào lò vi sóng hâm nóng lại đi đã." Lục Mặc Hiên dừng chân lại "ừ" một tiếng rồi lại bước nhanh vào phòng bếp.

An Nhựt cúi đầu xuống uống một ngụm nước mỷ, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, đột nhiên điện thoại trong túi xách rung lên. An Nhựt và Lục Mặc Hiên có một thói quen giống nhau, đó chính là luôn để điện thoại ở chế độ rung chứ không để chuông.

Đặt đôi đũa lên bát mỷ, An Nhựt thò tay vào trong túi xách lấy ra chiếc điện thoại.

Số điện thoại lạ hoắc, An Nhựt nhướn mày, dè xuống nút nghe. Bên trong truyền đến một giọng nữ nhu hòa, khỏe mặt An Nhựt lập tức cong lên, ngoan ngoãn kêu một tiếng "Mẹ".

Lúc này bà Bùi Thư, mẹ của An Nhựt đang lo lắng không thôi, hôm nay lúc gọi điện thoại cho con gái, nhưng lại thấy một người đàn ông nghe máy, từ trước tới giờ con gái có chuyện gì đều tâm sự với bà, vậy sao lần này quen bạn trai lại không nói với bà tiếng nào.

Lông mày bà Bùi không khỏi nhăn lại, lời nói ra mang theo vẻ trách cứ, "Nhựt Nhựt, có bạn trai tại sao không nói với mẹ một tiếng? Mẹ biết công việc của con rất bận, nhưng bạn trai không thể quên bữa được. Nhân phẩm, gia thế của người ta con biết được bao nhiêu?"

An Nhựt ngừng đầu nhìn về phía phòng bếp, trong phòng bét vang lên tiếng bát đĩa. An Nhựt đứng dậy, đi đến một góc trong phòng khách, nói nhỏ: "Mẹ, anh ấy tên là Lục Mặc Hiên, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề gì, anh ấy đối xử với con rất tốt, là người đáng để phó thác cả đời. Lời mẹ dạy con luôn ghi nhớ trong lòng, lần này về nhà con sẽ dẫn anh ấy về cho mẹ xem mặt, mẹ đừng tức giận, con không nói cho mẹ vì con không biết nói thế nào. Mẹ, từ trước đến nay con làm việc đều rất cẩn thận, Lục Mặc Hiên tuyệt đối là một người đàn ông tốt!"

Bà Bùi thở dài, "Lục Mặc Hiên làm nghề gì? Hôm nay mẹ nói chuyện vài câu với cậu ấy, nó có vẻ rất lễ phép. Nhựt Nhựt, mẹ hi vọng con có thể tìm được một người đàn ông bình thường sống cuộc sống ổn định, chúng ta không cầu phú quý chỉ cầu bình an."

An Nhựt đảo mắt một vòng, chuyện Lục Mặc Hiên là quân nhân trước chưa nên nói cho mẹ biết, nếu không mẹ chắc chắn sẽ phản đối. An Nhựt uhm vài tiếng, cuối cùng nói: "Làm trong một công ty bình thường nên công việc không vất vả mấy. Mẹ, công ty con đang tiếp nhận một công trình rất lớn, chờ thêm một thời gian ngắn nữa, con và Mặc Hiên sẽ về thăm mẹ. Đạo này mẹ có khỏe không? Có uống thuốc đúng giờ không?"

Bà Bùi sợ con gái lo lắng cho sức khỏe của mình nên cố ý nói lớn: "Mấy ngày nay khi mẹ nói chuyện cảm thấy rất tốt, mẹ không sao! Mẹ ở nhà làm rất nhiều món ngon, chờ con trở về!"

An Nhựt vâng một tiếng, "Mẹ, sao mẹ không gọi bằng số ở nhà? Mẹ đang nhờ nhà hàng xóm sao?"

Bà Bùi căng thẳng nắm chặt điện thoại, sợ An Nhựt nhận ra điều gì đó: "Dây điện thoại đột nhiên bị hỏng, mẹ đang mang đi sửa. Mẹ đang ở nhà Cổ Lương."

An Nhựt nghe thấy cái tên Cổ Lương này, đột nhiên khựng lại. Cổ Lương lớn hơn cô ba tuổi, là một anh hàng xóm vô cùng ôn nhu sẵn sàng, từ khi gia đình cô chuyển đến huyện Tây Ninh, Cổ Lương luôn chiều cô đến hai mẹ con cô.

"Mẹ, mẹ thiếu thứ gì cứ nói với con, không cần làm phiền đến dì Cổ, chúng ta nợ nhà họ quá nhiều ân tình rồi." An Nhựt chớp chớp mắt, mở miệng.

Bà Bùi hiểu con gái đang nghĩ gì, con gái không thích nợ nhân tình, nợ ân tình người ta rồi cũng có một ngày phải trả: "Nhựt Nhựt, tháng sau Cổ Lương sẽ kết hôn, hôm nay mới tổ chức lễ đính hôn xong, dì Cổ con đang rất vui vẻ, mẹ không phải là tới tham gia chút nào nhiệt sao. Nhựt Nhựt, con nhất định phải đưa Lục Mặc Hiên về cho mẹ gặp, không được hồ đồ làm ra cái chuyện tiền trạm hậu tẩu, khi nào mẹ đồng ý thì con mới được phép kết hôn với nó, có biết chưa?"

Câu cuối của bà Bùi có chút tàn khốc.

An Nhựt nghĩ một đằng nói một nẻo a..., một tiếng, sau đó cúp điện thoại. An Nhựt ngửa đầu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhìn thấy Lục Mặc Hiên đang hít hít nhìn cô, An Nhựt lập tức lắc đầu.

"Bà xã, mẹ gọi điện sao?" Lục Mặc Hiên rất nhạy cảm, nhìn biểu tình vừa rồi của An Nhựt, khi nghe điện thoại, Lục Mặc Hiên liền cảm thấy có gì đó không ổn. Một là mẹ vợ, lại còn có nhà họ Cổ nào đó.

An Nhựt gật gù đầu, "Mặc Hiên, hay là chúng ta đừng đăng ký kết hôn vội có được không? Em dẫn anh về gặp mẹ em trước đã được không?"

Trong lòng Lục Mặc Hiên vang lên một hồi chuông báo động, lập tức lắc đầu xua tay, "không được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Ngày mai nhất định phải đến cục dân chính. Chỗ mẹ vợ, anh tự có biện pháp. An Nhựt, vì sao mẹ em lại không thích quân nhân?"

An Nhựt nhún vai: "Nguyên nhân cụ thể thì em cũng không biết, có thể là bởi vì ông nội và ba em đều là quân nhân. Chắc mẹ em cảm thấy ở cùng quân nhân không an toàn, dù sao ông nội và ba em đều mất sớm. Mẹ không hi vọng em sẽ phải ở góa."

Lục Mặc Hiên tiến lên ôm chặt lấy hai vai cô, cảm đặt trên đỉnh đầu An Nhựt: "An Nhựt, anh là ngoại lệ, anh tuyệt đối sẽ sống lâu bằng em."

An Nhựt đưa tay véo anh một cái: "Chỉ cần em còn sống, nhất định sẽ bảo vệ anh." Trong lời nói của An Nhựt mang theo vài phần đùa giỡn.

An Nhựt là người phụ nữ thứ hai nói sẽ bảo vệ anh, về người thứ nhất thì người ngoài không biết, đó chính là chị họ của anh, Vạn Dịch Đình.

Lục Mặc Hiên xoa nhẹ lên đầu của An Nhựt, "Ừm, một khi đã như vậy, ngày mai nhất định phải đi đăng ký kết hôn. Nếu không thì anh sẽ không có cảm giác an toàn. Người giám hộ, điều kiện tiên quyết là phải khiến cho đối phương có cảm giác an toàn."

Về phương diện đầu cơ trục lợi thì Lục Mặc Hiên có bản lĩnh rất cao.

An Nhựt đập vào cằm Lục Mặc Hiên một cái: "Lục Mặc Hiên, em nghĩ, chuyện chúng ta đăng ký kết hôn tuyệt đối không được để cho mẹ em biết. Đằng để anh phải chịu uất ức rồi, được không?"

Lục Mặc Hiên cúi đầu nhìn thoáng qua An Nhựt, cuối cùng đành thở dài, "Em nói sau thì làm vậy đi, tư tưởng của người già chính là như vậy, nhất định phải làm theo trình tự." Đăng ký kết hôn, anh đương nhiên có thể lăn lộn trên giường với cô rồi. Còn về phần mẹ vợ, ánh mắt Lục Mặc Hiên trở nên căng thẳng, lần này cần phải áp dụng chiến thuật đánh lâu dài, chọn thời điểm thích hợp cắt tóc chiếm đóng.

Cuối cùng, An Nhựt và Lục Mặc Hiên anh một câu em một câu mà đem tất cả vấn đề đều được giải quyết, còn về cái bản kiểm điểm chứa chan tình ý kia bị An Nhựt kẹp trong cuốn tạp chí quân đội, đặt trên giá sách ở thư phòng.

Một đêm này, Lục Mặc Hiên ngủ vô cùng ngon giấc, mặc dù trên vai trái đang bị thương, nhưng không hề gặp trở ngại đến hoạt động của anh, muốn ôm An Nhựt thế nào thì liền ôm như thế.

Hơn nữa, Lục Mặc Hiên phát hiện bị thương cũng có cái lợi rất lớn, ban đầu khi anh ôm cô, An Nhựt luôn trách anh ôm cô quá chặt, mỗi lần đều phải đá anh qua một bên.

Nhưng lần này, chắc An Nhựt nghĩ đến vết thương trên vai trái của anh nên không hề phản kháng chút nào, mà tùy ý để anh ôm chặt trong lòng. Lục Mặc Hiên có thể mất hứng sao, khóe môi đều đã cong hết lên rồi. Quả nhiên, trong họa có phúc!

Nhưng, lúc nửa đêm, hai mắt Lục Mặc Hiên đột nhiên mở ra, anh suy nghĩ nửa thì quên mất một việc quan trọng. Lục Mặc Hiên nhìn An Nhựt đã ngủ say, nhẹ nhàng bước xuống giường, đi xuống lầu.

Sáng sớm hôm sau, Lục Mặc Hiên đứng giờ gọi An Nhựt dậy, anh nhanh chóng mở tủ chọn quần áo cho An Nhựt. Áo phông màu đỏ sẫm cùng quần jean màu xanh lam.

An Nhựt vừa mặc quần áo vừa nhìn Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên cũng mặc bộ quần áo giống hệt cô, là bản phóng đại của bộ quần áo trên người cô.

"Bà xã, anh đã hấp bánh bao rồi, nhanh lên em, không biết hôm nay người đến đăng ký kết hôn ở cục dân chính có nhiều hay không? Chúng ta nhất định phải đến đầu tiên." Lục Mặc Hiên vút lại một câu, sau đó phi thân đi thẳng xuống lầu.

An Nhựt ngáp một cái, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, chậm rì rì đi vào phòng vệ sinh. Nhìn hai chiếc cốc tình nhân dùng để đánh răng dựa sát vào nhau

trên bề gương, khoe môi An Nhục cong lên, bóp kem đánh răng ra bàn chải, soi gương rồi chậm rãi đánh răng.

Hôm nay cô muốn cùng Lục Mặc Hiên đến cục dân chính đăng ký kết hôn, sau khi tốt nghiệp đại học xong, cô muốn đi tìm việc ở thành phố A này nên cần phải cầm theo hộ khẩu để xác minh hộ tịch của mình, vì thế mà sổ hộ khẩu luôn nằm trong vali hành lý của cô.

Bởi vì công việc bận rộn, cô chỉ có thể về nhà vào ngày Quốc Khánh, nên lâu dần cô cũng quên đưa trả lại cho mẹ.

Bởi vì lúc đó nhất thời quên mất việc này, An Nhục thật không ngờ, cự nhiên lại thuận tiện cho việc đi đăng ký kết hôn với Lục Mặc Hiên nếu hộ khẩu để ở quê, hai mắt An Nhục cong lên, vậy thì chuyện đăng ký kết hôn này cũng chẳng dễ dàng như này rồi.

Sau khi An Nhục súc miệng xong, nhanh chóng lau mặt, đeo chút trang sức trang nhã. An Nhục nghĩ, lần trước nói muốn trang điểm cho Lục Mặc Hiên, nhưng là vì đột nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên đã quên mất việc này, bây giờ bỗng dưng nhớ tới chuyện này, nên lúc xuống nhà liền mang theo túi đồ trang điểm.

"Bà xã, bánh bao cùng với cháo trứng muối thịt nạc đã xong cả rồi, nóng hổi hổi." Lục Mặc Hiên vừa nói vừa bê thức ăn đặt lên bàn.

An Nhục nhìn bát cháo và bánh bao bốc khói nghi ngút thơm lừng, Lục Mặc Hiên lấy đâu ra thời gian mà làm những thứ này vậy? An Nhục nhanh nhẹn kéo Lục Mặc Hiên ngồi xuống ghế, trực tiếp mở ra túi đồ trang điểm, cầm một lọ tinh dầu dưỡng da xịt lên mặt Lục Mặc Hiên.

"Bà xã, da anh rất ổn, vô cùng ẩm ướt, không tin em sờ thử mà xem." Lục Mặc Hiên sau khi nói xong quay đầu nhìn An Nhục, bắt lấy thời cơ hôn lên trán An Nhục một cái.

Tay phải An Nhục cầm phần trang điểm BB, tay trái đề cổ Lục Mặc Hiên ra, "Không được nhúc nhích, đã nói từ trước là sẽ trang điểm cho anh rồi mà, nhưng vì chuyện của Mafia SK làm em quên khuấy đi mất. Hôm nay là một ngày đặc biệt, đương nhiên trước khi ra ngoài phải đánh phấn cho long lanh lấp lánh rồi, em đảm bảo hôm nay anh sẽ là chú rể đẹp trai nhất."

Lục Mặc Hiên hást cằm, "An Nhục, sau khi đăng ký kết hôn xong, chúng ta liền đi xem nhà nhé. Cho dù em không trang điểm thì cũng đã là cô dâu xinh đẹp nhất rồi." Miệng của Lục Mặc Hiên như được quét mật vậy.

An Nhục ôm lấy hai má của Lục Mặc Hiên, "Vậy hôm nay anh phải bỏ rất nhiều vốn đấy, em muốn một chiếc nhất cực kỳ lấp lánh, cực kỳ xa xỉ cơ!"

Lục Mặc Hiên dơ tay sờ mũi An Nhục, "Tuân mệnh, bà xã! Nhanh ăn thôi, cháo trứng muối thịt nạc, ngon miệng lại dinh dưỡng. Trong quân đội, buổi sáng mà được ăn cháo trứng muối thịt nạc, thì sẽ vô cùng phấn chấn đó."

An Nhục thổi nhẹ vào bát cháo vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, "Anh làm lúc nào vậy? Đêm qua anh thực giấc sao?"

Lục Mặc Hiên ngồi trên ghế, hai mắt phát sáng, "Đêm hôm qua tự dưng anh nhớ ra vẫn chưa chuẩn bị đồ điểm tâm cho sáng nay, nên đành phải nhờ Diệp Hạo đi mua hộ trứng muối và thịt nạc, nấu xong từ hôm qua rồi, sáng nay chỉ cần hâm nóng lên là có thể ăn rồi."

Bàn tay đang cầm thìa của An Nhục bỗng khựng lại, trong lòng vô cùng ấm áp, Lục Mặc Hiên có phẩm chất của một người vợ hiền. Nhưng hôm qua anh vừa bị thương, hôm nay đã phải dậy sớm như vậy.

An Nhục cọ cọ bàn tay lên mái tóc của Lục Mặc Hiên, "Vai trái của anh đang bị thương, ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho em, khoảng thời gian này, đồ ăn không cần anh làm. Em nấu cho anh ăn, vậy được không?!"

Lục Mặc Hiên dơ tay trái kê sát vào huyệt thái dương, chào một Cái theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, hô to: "Tuân lệnh, phu nhân thượng tá!"

An Nhục liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, trên mặt anh lập tức nở ra một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Sau khi hai người ăn sáng xong, Lục Mặc Hiên nắm chặt lấy tay An Nhục kéo đi, sau khi ngồi vào Land Rover, chỉ thoáng chốc, Land Rover liền tiến ra khỏi Hào Đình Hoa Uyển.

Đuôi xe kéo theo một trận gió, khiến cho nhiều người quay đầu lại nhìn bọn họ. Những người sống ở đây đều là những người có địa vị trong xã hội, trong đó có một ông thượng tướng già đã về hưu, ngày đầu tiên Lục Mặc Hiên tới nhận nhiệm vụ ở phân quân khu thì cũng là ngày ông xuất ngũ.

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua, nhưng Lục Mặc Hiên là người quá bắt mắt, cho nên vị thượng tướng già này vừa nhìn đã lập tức nhận ra người lái chiếc xe vừa xong chính là Lục Mặc Hiên.

Thượng tướng già lập tức lấy điện thoại bấm số của phân quân khu: "Phân quân khu lại có chuyện gì khẩn cấp rồi hả?"

Nhân viên liên lạc không hiểu ông đang nói cái gì, Mafia SK vừa được vây quét thành công, hiện tại vẫn chưa có chuyện gì khẩn cấp.

"Thượng tá Hiên, vừa rồi lái xe rất nhanh..."

Vừa đúng lúc Diệp Hạo cũng đang ở trong phòng liên lạc, sự khuếch đại âm thanh của điện thoại quân đội lớn hơn điện thoại bình thường gấp bội, cho nên, Diệp Hạo nghe không lọt một chữ.

hắn giật lấy điện thoại nói thẳng: "Hình như hôm nay thượng tá Hiên sẽ đến cục dân chính"

Thượng tướng già vừa nghe thấy thế, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó xử. Mắt mặt quá, lại còn quản cả chuyện hôn sự của người ta nữa.

Bên này, Lục Mặc Hiên huyết sáo giẫm chân ga, Land Rover phóng càng thêm nhanh.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, trời trong nắng ấm, trên đường lại còn gặp toàn đèn xanh.

Nhưng mà lúc tới cục dân chính, thì trước cổng dân chính đã có một hàng dài người đang xếp hàng.

Đối với chuyện này, Lục Mặc Hiên chỉ híp mắt cười: "Hôm nay là ngày hoàng đạo, rất thích hợp để tổ chức hôn lễ, mới sáng sớm đã có nhiều người tới đăng ký vậy rồi."

An Nhựt trực tiếp mở cửa xe, hướng cửa kính xe nói một câu: "Hiên đại thần, anh bấm ngón tay tính toán, liền chọn đúng ngày tốt. Em vừa mới xem cuốn Bách khoa xong, hôm nay là một ngày tốt trăm năm mới gặp một lần đó."

An Nhựt sau khi nói xong, nhanh chóng xoay người, chiếc túi xách trên vai vì hành động xoay người của cô mà không khỏi rung lắc. Lục Mặc Hiên híp mắt nhìn một hàng dài kia, lại nhìn về phía An Nhựt đang đứng xếp hàng trong đám người đó, khoe mắt anh lập tức cong lên, bên cạnh cục dân chính có một cửa hàng tiện lợi, An Nhựt có thể sẽ đói, anh muốn đi tới cửa hàng tiện lợi mua chút điểm tâm gì đó cho cô.

An Nhựt đứng ở vị trí cuối cùng, chẳng bao lâu sau, phía sau lại có thêm mấy đôi tình nhân nữa tới xếp hàng đăng ký kết hôn.

Ở đây, hầu như cô gái nào cũng mặc áo màu đỏ. Có rất nhiều người con trai cũng mặc áo màu đỏ sẫm, có vài người mặc màu lam hoặc màu đen.

An Nhựt ngẩng đầu nhìn ba chữ Cục dân chính màu đen mạnh mẽ có lực trên tấm biển, mới tốt nghiệp được hơn một năm, liền đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận kết hôn, tốc độ này so với các bạn học khác xem ra là cục nhanh đi.

An Nhựt yên lặng nhìn cửa lớn của cục dân chính, trong đầu không ngừng lóe lên từng hồi ức từ khi quen nhau cho tới khi thổ lộ tình cảm với Lục Mặc Hiên. Hai mắt An Nhựt đột nhiên nhòe đi, mẹ không cho phép cô lấy một người quân nhân làm chồng, nhưng Lục Mặc Hiên thật sự rất tốt. An Nhựt vuốt vuốt mái tóc, dựa vào bản lĩnh của anh, thì về phần mẹ cô, chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ.

An Nhựt đang chìm trong suy nghĩ trên vai đột nhiên bị ai đó vỗ một cái. An Nhựt xoay người, thấy một cô gái híp mắt tươi cười nhìn cô, An Nhựt thân thiện cười hỏi: "Sao vậy?"

cô gái trẻ xấu hổ cười cười: "Chỉ có gương không? Em muốn xem xem tóc em có bị rối hay không." An Nhựt vui vẻ gật đầu, lập tức lấy từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ "Của em đây, thật ra tóc của em được chải rất gọn gàng, hôm nay đi đăng ký kết hôn. Có phải rất hồi hộp đúng không?"

cô gái trẻ đáp một tiếng, sau đó nghi hoặc hỏi lại An Nhựt, "Chẳng lẽ chị không hồi hộp sao? Chẳng bao lâu nữa, thân phận của chị sẽ thay đổi, bước vào nhà thờ, đã là người có chồng."

Người con trai đứng bên cạnh cô gái trẻ kia lập tức ôm lấy vai bạn gái mình, sau đó đối với An Nhựt xấu hổ nói: "cô ấy chính là như vậy đó, mới đăng ký kết hôn thôi đã hồi hộp như vậy rồi."

An Nhựt nhìn cô gái trẻ chu miệng lên, nũng nịu vỗ vào ngực bạn trai, sau đó được người con trai kia ôm vào lòng an ủi. Khoe môi An Nhựt cong lên, hạnh phúc chỉ đơn giản vậy thôi, không cần lên lên xuống xuống, không cần sông cạn đá mòn, chỉ cần hai người ở bên nhau là đủ.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Tiếng nói trầm thấp của Lục Mặc Hiên vang lên bên tai cô, An Nhựt quay đầu nhìn anh, trên tay Lục Mặc Hiên xách một cái túi nilon, trong túi nilon có một túi khoai tây chiên, một gói thịt bò khô, một hộp bánh quy và một chai nước khoáng.

An Nhựt lấy khay tay thức ăn một cái, chớp mắt nói: "Anh mua nhiều vậy, muốn em đứng trước cổng cục dân chính ăn cơm trưa hả!"

Khoe miệng Lục Mặc Hiên cong lên: "Nhiều người xếp hàng như vậy, hơn nữa sáng nay em cũng mới chỉ ăn có một cái bánh bao, cháo cũng chưa ăn hết, anh sợ em bị đói."

Lục Mặc Hiên vừa dứt lời, tất cả những đôi tình nhân đang đứng phía trước đều quay lại nhìn anh, rất nhiều ánh mắt tán thưởng cùng ngưỡng mộ bắn thẳng lên người Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên có thân hình cao lớn, phong thái hiên ngang, đường nét khuôn mặt cương nghị rõ ràng, hơi trang điểm chút đứng dưới ánh mặt trời càng khiến anh toát ra sức quyến rũ đàn ông của mình một cách triệt để.

Lúc này, cô gái đứng đằng sau trả lại gương cho cô, An Nhựt tươi cười nhận lấy, sau đó cất vào trong túi xách. Cô thò tay vào trong túi nilon trên tay Lục Mặc Hiên, lấy ra một túi khoai tây chiên, bóc ra.

Rắc rắc một tiếng, miếng khoai tây chiên giòn rụm vang lên trong miệng An Nhựt, Lục Mặc Hiên sờ sờ đầu An Nhựt, "Em thích ăn khoai tây chiên như vậy, thế mà người cũng chẳng thấy béo lên tí nào."

An Nhựt hást cằm, cầm miếng khoai tây chiên quơ quơ trước mặt Lục Mặc Hiên: "Ghen tị với em hả? Thể chất của em là như vậy đó, dù ăn cái gì thì cũng không bị béo."

Lông mày Lục Mặc Hiên khẽ cau lại, cúi đầu kề sát vào bên tai An Nhựt, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói, "Phụ nữ béo một chút mới dễ đẻ, em cần phải lên cân thôi. Về sau ăn ít khoai tây chiên thôi, ăn nhiều cơm một chút, anh sẽ hỏi chuyên gia chế độ dinh dưỡng cho em, sắp xếp bữa ăn

khác nhau trong tuần cho em."

An Nhựt lấy ra một miếng khoai tây chiên nhét thẳng vào miệng của Lục Mặc Hiên, "Anh yên lặng đi! Nếu như muốn nuôi em thành một con lợn nái, vậy thì chẳng phải anh cũng sẽ trở thành một con lợn đực rồi sao."

Hai mắt Lục Mặc Hiên cong lên, "Em không ngại làm lợn nái, thì anh cũng không ngại trở thành lợn đực. Tiến lên một chút, lại có mấy người nữa đi vào rồi kìa."

An Nhựt ừ một tiếng sau đó bước một bước nhỏ, đi thêm được vài bước. Thi cửa chính của cục dân chính đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên đứng đó đảo mắt nhìn về phía đám đông.

Sau đó bà liền đi nhanh về phía này, cuối cùng dừng lại trước mặt An Nhựt và Lục Mặc Hiên, trên mặt lộ ra một nụ cười cung kính: "Tôi vừa mới nhận được tin, mời thượng tá Hiên đi lối này." Nói xong, bà duỗi tay về hướng cửa chính ra đầu mời.

Đây gọi là đi đường tắt đó! An Nhựt nâng mắt nhìn Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên ôm lấy eo của An Nhựt, trên mặt mang theo ý cười lên tiếng: "Cảm ơn ý tốt của bà, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, chúng tôi vẫn nên làm theo quy tắc thì tốt hơn, hiệu suất làm việc của các vị rất cao, lại có thêm một đôi đi vào rồi kìa."

Người phụ nữ trung niên sau khi nghe Lục Mặc Hiên nói xong, trên mặt lộ ra thần sắc ngượng ngập, sau đó xấu hổ cười trừ, thấy vẻ mặt kiên định của Lục Mặc Hiên, đành gật đầu một cái rồi bước nhanh vào cục dân chính.

Bà ấy vừa đi, tốc độ của đoàn người càng nhanh, An Nhựt còn chưa ăn xong khoai tây chiên thì đã sắp tới lượt cô và Lục Mặc Hiên rồi.

Lục Mặc Hiên lạnh lùng cười một tiếng, "Hiệu suất làm việc của cục dân chính quả nhiên tốt!"

Di động trong túi xách của An Nhựt đột nhiên rung lên, An Nhựt đem khoai tây chiên và túi nilon đựng đồ ăn đưa hết cho Lục Mặc Hiên, trên màn hình hiển thị số của phòng Marketing Mậu Hưng gọi đến.

Lục Mặc Hiên giữ chặt lấy tay của An Nhựt "Hôm nay em không được phép làm việc."

An Nhựt hí mắt, sau đó gạt tay của Lục Mặc Hiên ra, trực tiếp ấn phím tắt điện thoại sau đó nhìn anh cười nói: "Được chưa?"

An Nhựt vừa dứt lời, di động của Lục Mặc Hiên cũng rung lên, An Nhựt nhú mày nhìn Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên nhanh chóng lấy điện thoại ra, rồi dứt khoát ấn phím tắt máy.

Hôm nay là ngày chỉ thuộc về anh và cô, không ai có thể quấy rầy bọn họ.

Tâm tình của đôi vợ chồng son vô cùng thoải mái, nhưng có một số người lại đang tức đến mức nổi trận lôi đình. Ví dụ như Lục Gia Dịch, ông nội của Lục Mặc Hiên.

Lục Gia Dịch vứt mạnh điện thoại sang một bên, "Giỏi lắm, giỏi lắm, cứ nhiên dám cúp điện thoại của ta!"

Vạn Mẫn kéo ống tay áo của chồng mình là Lục Thần Hạo một cái, thần sắc có phần rối rắm, "Mặc Hiên làm việc thật thiếu suy nghĩ, đầu chúng ta chuyện đã có bạn gái đã đành, ngay đến cả chuyện đi đăng ký kết hôn mà cũng không nói cho chúng ta biết."

Lục Thần Hạo thở dài, "Tính tình của con trai, bà còn chưa hiểu sao. Cứ kệ nó đi, người con gái mà nó nhìn trúng chắc chắn sẽ không tồi. Cha chẳng qua chỉ đang hờn dỗi tí thôi."

"Thượng tá Hiên, đây là giấy chứng nhận kết hôn của hai vị, mời anh nhận lấy." Nhân viên của cục dân chính vừa nói vừa đưa hai bản giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ cho Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên tươi cười nhận lấy.

An Nhựt cúi đầu nhìn, Lục Mặc Hiên liền mở tờ giấy chứng nhận kết hôn ra cho cô xem, trên đó có dán một bức ảnh chụp chung của hai người, khuôn mặt Lục Mặc Hiên bất giác cong lên. An Nhựt chỉ vào khuôn mặt của Lục Mặc Hiên ở trên bức ảnh, "Nhìn anh cười kìa, vốn dĩ mắt rất to, thế mà chỉ cười có một cái thôi, mắt đã hí tịt vào rồi."

Lúc này cậu nhân viên kia mới nở nụ cười, "Tôi đã nhìn thấy giấy kết hôn của rất nhiều người, trong tất cả các bức ảnh, thì ảnh của hai vị là đẹp nhất đó, tươi cười rạng rỡ, vô cùng xứng đôi!"

Lục Mặc Hiên khép tờ giấy chứng nhận kết hôn lại, cầm chặt tay An Nhựt như đang nâng niu một bảo bối vô giá, lúc đứng lên liền ôm chặt lấy cô vào lòng, nở một nụ cười lịch thiệp và nói tiếng cảm ơn sau đó ôm An Nhựt rời khỏi cục dân chính.

"Bà xã, chúng ta đi mua nhẫn kim cương thôi, thích cái nào liền mua cái đó!" Hôm nay Lục Mặc Hiên vô cùng vui vẻ, giọng nói cũng mang theo chút hồ hởi, những đôi tình nhân vẫn đang xếp hàng ngoài cổng cục dân chính nhao nhao nhìn về phía Lục Mặc Hiên, khẩu khí của người đàn ông này cũng lớn thật, nhẫn kim cương cứ việc lấy!

An Nhượng đánh nhẹ vào người Lục Mặc Hiên một cái, "Em chỉ muốn một cái thôi, nhẫn kim cương chỉ có thể mua một cái, chỉ khi nào tái hôn mới được mua chiếc thứ hai." An Nhượng nói xong liền quay đầu nhìn Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên nắm chặt tay An Nhượng dắt cô đi: "Cả đời này em chỉ có thể thuộc về anh, em trốn không thoát đâu. Cho dù em có mua bảy tám cái nhẫn kim cương, thì cuối cùng em vẫn là của anh, muốn tái hôn sao, đời này kiếp này cũng đừng mong nghĩ tới." Lúc Lục Mặc Hiên nói ra những lời này, trong ánh mắt anh phát ra một thứ ánh sáng chói mắt mà kỳ diệu.

An Nhượng mỉm cười nói với anh: "Rất nhiều người đã từng nói, hôn nhân là nấm mồ của phụ nữ, lúc đàn ông theo đuổi phụ nữ, họ sẽ tìm mọi cách để có được người phụ nữ đó, nhưng khi có rồi, thì người chịu khổ lại chính là phụ nữ, giặt giũ nấu cơm dọn dẹp đều phải làm tất cả."

Lục Mặc Hiên liên tục lắc đầu: "Em không cần phải làm gì cả, anh sẽ làm hết tất cả. Nhiệm vụ duy nhất của em bây giờ chính là sinh con cho anh, tạo ra một bản sao thu nhỏ của em, nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi."

Lục Mặc Hiên đối với vấn đề con cái tương đối khác người, lần đầu tiên An Nhượng thấy một người đàn ông nào lại thích trẻ con như anh. Con cái đầu phải cứ muốn là được, trước hết là cả hai đều phải có ý muốn sinh con, sau đó... thì... lăn lộn trên giường, không vận động trên giường thì sẽ không thể có con. Cả người An Nhượng cứng lại, giấy chứng nhận kết hôn cũng đã cầm trên tay rồi, chuyện chăn gối còn có thể từ chối được nữa sao.

Đối với chuyện phòng the, An Nhượng vô cùng sợ hãi. Nghe nói lần đầu tiên của con gái vô cùng đau đớn, chỉ có đàn ông các anh là người thoải mái thôi, hơn nữa cô và Lục Mặc Hiên đều là...uhm...là lần đầu tiên, kỹ thuật gì gì đó thì phải làm sao bây giờ!

"Thắt chặt dây an toàn vào, chúng ta sẽ đi mua nhẫn kim cương. Sau khi rời khỏi cục dân chính sao anh cứ có cảm giác như em đang lo sợ chuyện gì đó nhỉ?" Lục Mặc Hiên nói xong liền tra khóa vào ổ khởi động Land Rover.

An Nhượng ho khan một tiếng, kéo tay anh nói: "Lục Mặc Hiên, đêm nay anh muốn làm chuyện kia thật sao?" Chuyện này, An Nhượng nhất định phải nói rõ ràng chuyện này để cô có gì cô còn có thể chuẩn bị sẵn tinh thần.

Lục Mặc Hiên nhìn chằm chằm An Nhượng một hồi, lúc hiểu ra ý nghĩa trong câu nói của An Nhượng thì liền cười to một tiếng rồi vút cho An Nhượng một ánh mắt xem thường.

Lục Mặc Hiên ngừng cười: "Vợ yêu à, anh không ngờ em lại nóng vội như vậy a. OK, bây giờ chúng ta sẽ đi mua nhẫn kim cương, sau đó về nhà làm cả đêm, uh'm, ngày mai quần khu không có chuyện gì quan trọng, vậy thì làm một ngày một đêm luôn, được không?"

An Nhượng cười gượng một tiếng, dương tay gõ vào đầu Lục Mặc Hiên một cái, "Cái đó của anh quá lớn, em không chịu được khi bị anh đi vào một ngày một đêm. Em chưa bao giờ xem AV, nên về phương diện này chỉ biết những thứ cơ bản thôi."

Lục Mặc Hiên vừa lái xe vừa thấp giọng nói: "Còn gì nữa không?"

Khóe mắt An Nhượng cong lên, búng tay một cái nói: "Hay là vậy đi, anh hãy tìm hiểu xem có cách nào để giảm bớt sự đau đớn của phụ nữ trong lần đầu quan hệ. Trong khoảng thời gian đó, em sẽ tìm hiểu một chút về chuyện kia. Đợi đến khi chuẩn bị xong tất cả, chúng ta sẽ làm chuyện kia."

Lục Mặc Hiên trầm mặc một hồi, sau đó kiên quyết bác bỏ lời đề nghị của An Nhượng: "Bà xã, về phương diện kia thì ông xã em cũng đã tìm hiểu đủ rồi. Cổ nhân có câu, chỉ thượng đắc lai chung đắc thiện, muốn hiểu thì phải tự mình thực hành. Nhìn nhiều cũng vô dụng, quan trọng là thực hành. Chuyện đó cũng giống như tác chiến vậy."

An Nhượng chống cằm, hai mắt chớp chớp nhìn Lục Mặc Hiên, "Nếu vậy, nhất định phải dùng dầu bôi trơn rồi. Cái kia của anh nếu không có dầu bôi trơn chắc chắn không được."

Lần này đến lượt Lục Mặc Hiên gõ vào đầu An Nhượng, "Bà xã, em lại nghi ngờ năng lực của chồng em rồi! Không cần dầu bôi trơn, chỗ đó của em chắc chắn có thể dung nạp được anh, yên tâm đi. Em phải vượt qua được cảm giác sợ hãi. Thân hình của chồng em vô cùng cường tráng, phía dưới của em chắc chắn sẽ tiết ra rất nhiều dịch, không cần đến dầu bôi trơn đâu."

An Nhượng đen mặt, cái đề tài này quá mức nhạy cảm đi, không thích hợp nói giữa ban ngày ban mặt thế này. An Nhượng không thèm nhìn Lục Mặc Hiên, trực tiếp quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Một loạt xe cảnh sát rú còi chạy lướt qua như một cơn gió, An Nhượng liếc mắt nhìn theo, tổng cộng có mười chiếc.

"Lục Mặc Hiên, thành phố A này lại xảy ra chuyện gì rồi ư, sao lại huy động nhiều xe cảnh sát vậy."

Lục Mặc Hiên liếc nhanh mắt nhìn biển số xe của chiếc xe chạy cuối cùng, sau đó nhàn nhạt mở miệng, "Không cần phải xen vào, bọn họ chính là người của cục cảnh sát. Bà xã, mẹ vợ thích ăn cái gì? Hay là có hứng thú với việc gì không?"

Lục Mặc Hiên tự nhiên thay đổi đề tài.

An Nhượng gõ nhẹ tay vào thành ghế, nói: "Mẹ em thích ăn thanh đạm, không thích nói chuyện vòng vo. Anh thật lòng với bà là được rồi."

Về mặt của Lục Mặc Hiên đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc: "Nếu vậy, anh liền trực tiếp đến trước cửa nhà em đập đầu ba cái."

An Nhượng chặc chặc hai tiếng, "Lục Mặc Hiên, mời nói tiếng người!"

Lục Mặc Hiền ngồi thẳng lưng nói: "Rõ, bà xã đại nhân!"

"Bà xã đại nhân, hôm nay chúng ta tắm uyên ương được không?" Lục Mặc Hiền vô cùng nghiêm túc đề nghị, kì thực trong lòng đã sớm tính toán trước rồi.

"Anh không sợ di cã của em đến rồi lại rây hết lên người anh sao?" An Nhược bình tĩnh mở miệng, vốn dĩ kinh nguyệt của cô rất đều, nhưng hôm trước bụng cô có chút nhói đau, chẳng lẽ tháng này di cã tới những hai lần.

Lục Mặc Hiền bĩu môi, "Vậy thì cũng chẳng còn cách gì nữa, rây thì rây. Ăn tối xong, chúng ta liền thi hành chiến thuật tắm uyên ương!"

An Nhược trực tiếp coi Lục Mặc Hiền như không khí, giờ tay bật radio, vặn vài cái, chuyển đến kênh tin tức của thành phố A.

Giọng nói êm ái của cô dẫn chương trình truyền ra, ngón tay vẫn đang đặt trên volume của An Nhược đột nhiên cứng đờ, nhanh chóng quay đầu nhìn Lục Mặc Hiền: "Lục Mặc Hiền, mau đi tới công trường xây dựng của Đạt Thuận, tập đoàn Quốc Lập bắt nạt người quá đáng rồi, khối thịt béo này Mậu Hưng đã nuốt rồi, lý nào lại có thể phun ra được!" Ánh mắt An Nhược lóe ra tia lạnh lùng, giống như mũi tên bắn thẳng ra ngoài.

Lục Mặc Hiền xoay vô lăng một cái, Land Rover linh hoạt xoay một vòng liền chuyển sang làn đường khác, hướng tới công trường xây dựng của Đạt Thuận chạy vút đi. Lục Mặc Hiền hết sức khôn khéo lựa chọn nghe theo An Nhược.

Mậu Hưng thành công dành được công trình này, người đại diện của tập đoàn Quốc Lập then quá hóa giận, dẫn theo một đoàn người tới công trường quấy rối.

Trong đầu An Nhược không ngừng nghĩ tới câu nói phát ra từ radio, cách một tiếng tắt radio đi, lần này người mà tập đoàn Quốc Lập dẫn tới là người của Sở Thiệu, Sở Thiệu trông có vẻ là người bình tĩnh, không giống như kẻ sẽ làm ra loại chuyện như này.

Sau ót An Nhược nóng lên, liệu có phải là Sở Cần hay không? Nghĩ như vậy, An Nhược liền quay đầu nói cho Lục Mặc Hiền biết. Mà Lục Mặc Hiền nhú lại, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ trên vô lăng, "Sở Cần bị Sở Vạn Hùng vút sang đất Mĩ rồi, trừ phi Sở Cần tự ý chuẩn về, nếu không chắc chắn hẳn không thể có mặt ở thành phố A này được."

An Nhược thở ra một hơi, mí mắt rũ xuống, "Biết vậy em đã mang theo khẩu súng cách âm kia rồi, em đoán chính là cái tên khốn Sở Cần kia, Sở Cần thoát khỏi tay của Sở Vạn Hùng, muốn tìm em trút giận nhưng lại không tìm được em, đành phải gây rối ở công trường. Lục Mặc Hiền, chỉ bằng quảng tên khốn này tới Châu Phi đi, phải thêm mấy người bộ đội đặc chủng đi theo hấn, xem hấn còn trốn được không!"

Lục Mặc Hiền trịnh trọng gật gật đầu, "Bà xã, ý này của em không tồi. Sở Cần có thể dễ dàng mang một đồng người như vậy tới gây rối, Sở Thiệu chắc chắn cũng đã ngầm ngầm ra tay. Lần này thì có cơ để trị hai tên nhãi đó rồi."

Lục Mặc Hiền vút một câu xuống, sau đó hung hăng nhấn ga, Land Rover vừng vàng lao vút về phía trước, chưa tới 30 phút đã chạy tới công trường xây dựng thuộc dự án đầu tư của Đạt Thuận.

An Nhược nhìn ra phía ngoài cửa xe, cái tên vênh vào đứng ở giữa kia không phải Sở Cần thì là ai!

Sở Cần lúc này nhìn trông có vẻ xốc xếch, trên trán bị thương, máu chảy ròng ròng. An Nhược đảo mắt nhìn quanh, đứng trước mặt Sở Cần đích thị là Sở Thiệu. Sở Thiệu vung nắm đấm đầm đầm lên mặt Sở Cần, Sở Cần nhanh tay ôm chặt cánh tay của Sở Thuộc, hai anh em mũi đối mũi mắt đối mắt.

An Nhược nặng nề hừ một tiếng, "Hai anh em đánh nhau không ở nhà họ Sở mà đánh, lại tới địa bàn của Mậu Hưng mà đánh, đang diễn tuồng cho ai xem vậy!"

Lục Mặc Hiền cười tít mắt coi dây an toàn, rút chìa khóa xe: "Kiểm Tảo Thiên Phong, anh thấy người chán sống chính là Sở Vạn Hùng thì đúng hơn, lần này Sở Cần mò về nước, tám phần là do Sở Vạn Hùng cố ý. Bà xã, có muốn một khẩu súng lục 86 không, cũng là súng cách âm, còn tốt hơn cái của Trì Lăng Hạo nhiều!"

Lục Mặc Hiền nói xong, trực tiếp nhấn vào một cái nút, một cái hộp ẩn đột nhiên mở ra. An Nhược thò tay sờ vào bên trong, cái người này được lắm, trong xe vẫn còn cất giấu một khẩu súng tốt như vậy!

An Nhược vuốt vuốt bóng súng, quả nhiên là một khẩu súng tốt, nhỏ nhưng vô cùng tinh xảo, bóng súng rất ngắn, chuôi súng không phải chỉ có một màu đen, mà là dùng tơ vàng quấn thành một đóa hoa hồng.

một đóa hoa hồng, mê người nhưng nguy hiểm!

"Cây súng này còn hơn cả nhẫn kim cương! Lục Mặc Hiền, em đồng ý hôm nay tắm uyên ương với anh, nhưng mà, trước tiên phải giải quyết hai tên họ Sở kia trước đã. Lần này Mậu Hưng nhất phải có lời, chuyện thu mua Hồng Thiên, anh đừng làm quá lộ liễu." An Nhược nói nhanh, sau đó cất lại vào trong chiếc hộp ẩn kia, đẩy cửa bước xuống xe.

Phịch một tiếng, cửa xe đóng lại, Lục Mặc Hiền nhìn qua kính chiếu hậu, An Nhược lấy tốc độ cực nhanh tiến vào trong đám người. Trong phút chốc mặt Lục Mặc Hiền hiện lên một nụ cười tà mị, không hề nóng lòng xuống xe, mà lấy điện thoại di động ra, không bao lâu một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ cánh môi Lục Mặc Hiền.

"Lập tức điều xe cảnh sát trở về, không cần đến nữa."

Cảnh Thủ, đội trưởng đội cảnh sát trước kia là lính tiên phong ở tổng bộ quân khu, trong một lần thực hành động thất bại nên bị điều đến phân quân khu. Nhưng vì anh ta là người có năng lực, nên được bổ nhiệm làm đội trưởng đội cảnh sát khẩn cấp của thành phố A.

Lục Mặc Hiên nói xong liền cúp điện thoại, Cảnh Thủ cũng sờ một cái, sau khi phản ứng kịp liền kết nối bộ đàm, một đoàn xe cảnh sát đồng loạt quay đầu trở lại đường cũ.

An Nhượng khoanh tay trước ngực, mang ánh mắt khinh thường liếc nhìn hai anh em nhà họ Sở: "Hai anh em các anh muốn đánh nhau thì mời đi tìm chỗ khác mà đánh, công trình đã khởi công, Mậu Hưng toàn quyền phụ trách, nơi này không phải chỗ cho tập đoàn quốc lập các người đều vô dụng oai."

Sở Cẩm vì An Nhượng mà chịu không ít nhục nhã, lần này về nước vừa là để báo thù cho anh hai, thứ hai là để gây khó dễ cho An Nhượng!

Anh hai làm việc quang minh lỗi lạc, chỉ tại tên Trì Lăng Hạo kia dở thủ đoạn, lại dám hạ thuốc với anh hai, làm hại anh hai ở trong khách sạn phải chơi nhiều gái như vậy, về đến nhà, vẫn còn tìm đàn bà! một đêm chơi mấy chục người, thiếu chút nữa tỉnh tấn nhân vong!

Sở Thiệu nhìn ánh mắt em trai vẫn không thay đổi, lập tức ngăn lại.

Sở Cẩm giận dữ rống lên một tiếng: "Anh hai, cái tên Trì Lăng Hạo kia đừng mong có thể thuận lợi hoàn thành công trình này ở thành phố A! An Nhượng, lần này, con mẹ nó, ông đây không phải muốn nhắm vào Mậu Hưng."

An Nhượng hiểu ra, Trì Lăng Hạo chọc giận nhà họ Sở. Mậu Hưng bị vạ lây, An Nhượng đảo mắt nhìn xung quanh, Trì Lăng Hạo không biết đã trốn ở chỗ nào rồi.

An Nhượng lắc lắc ngón trỏ: "Thứ cho tôi nói thẳng. Trì Lăng Hạo bị cuồng chơi thú nhân và SM, nhưng vẫn chưa đạt tới cái trình độ muốn chơi với đàn ông. Anh có ân oán gì với Trì Lăng Hạo?"

Lửa giận của Sở Cẩm bốc lên ngàn ngút, thật muốn đè đầu An Nhượng xuống rồi hung hăng chà đạp cái miệng kia! Từ lúc nào cô ta trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy!

Sở Cẩm vô cùng không vui, khi thấy An Nhượng đi đến sau người Lục Mặc Hiên, Sở Cẩm càng thêm không vui! Đàn bà mà ông đây nhìn trúng, lại đang dính vào người tên Lục Mặc Hiên lại như keo! Sở Cẩm thờ phỉ phỉ phát hiện, hẳn đối với An Nhượng có một loại cố chấp khác người, không thể cướp được An Nhượng, liền mất hết cả tôn nghiêm đàn ông!

Sở Thiệu sau khi nhìn thấy Lục Mặc Hiên, lập tức trừng mắt nhìn Sở Cẩm. "Ngay lập tức trở về Mỹ cho anh, vừa về đã muốn làm loạn!"

Sở Cẩm hất cằm, "Anh hai, Trì Lăng Hạo đùa giỡn anh như vậy, mẹ nó, hẳn ta có còn là đàn ông không vậy!"

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Sở Cẩm không hề phát hiện ra, trong lời nói của hắn, còn mang một ý khác.

Lục Mặc Hiên khẽ cười một tiếng: "Sở Thiệu, nếu quả thực Trì Lăng Hạo ức hiếp anh, tôi nhất định bắt nó chịu trách nhiệm với anh."

An Nhượng thiếu chút nữa thì phì cười, vốn tưởng rằng hôm nay sẽ được động tay động chân một chút, thật không ngờ chuyện lại thành ra thế này. Sở Thiệu mất hết mặt mũi, trực tiếp cúi đầu xin lỗi Lục Mặc Hiên, lập tức đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ.

Thuộc hạ của hắn hiểu ý, tiến lên tóm lấy Sở Cẩm.

Sở Cẩm co chân đạp cho tên thuộc hạ một cái, sau khi đứng vững, liền chỉ tay vào mặt Lục Mặc Hiên nói: "An Nhượng là đàn bà của tao, mẹ nó, mày cút xa ra một chút!"

Sau khi nói xong, Sở Cẩm không nói hai lời, gơ tay muốn đánh vào lưng An Nhượng. Lục Mặc Hiên bình tĩnh đứng một bên, An Nhượng tuyệt đối có khả năng trừng trị tên Sở Cẩm này một trận.

Vài giây sau, Sở Thiệu đành nhắm chặt mắt lại, mặt mũi đều vút xuống Bắc Băng Dương hết rồi!

Sở Cẩm hét to một tiếng. A, từ lúc nào An Nhượng trở nên khỏe như vậy? Chẳng lẽ là do tập luyện mỗi ngày ở trên giường với tên Lục Mặc Hiên kia sao?!

~ Hết chương ~

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hai ngón tay tiến vào.

An Nhược dùng lực vặn tay phải lại, thuận thế đập lên đùi Sở Cần một cái, Sở Cần đau đến mức nhúu chặt chân mày, hai chân cứng đờ, đôi mắt giống như đang bắn ra tia lửa.

Tay phải của Sở Cần như muốn đánh vào gáy An Nhược, trong nháy mắt, An Nhược liền buông Sở Cần ra, nhanh chóng lui người về phía sau vài bước, lập tức cúi người, nhặt lên một cục đá nhỏ trên mặt đất dùng sức búng tay một cái, cốp một tiếng, cục đá rơi trúng sau ót của Sở Cần. Ót của hắn vốn đã bị thuộc hạ đánh cho chảy máu, nay lại bị cục đá đánh trúng nên thân thể hắn không khỏi đung đưa.

Lục Mặc Hiên đưa tay giữ chặt lấy cô, thấp giọng cười nói: "Chơi vậy thôi, có cần phải đem cái anh đã dạy em ra sử dụng như vậy không? Nếu khiến nhị thiếu gia nhà họ Sở phải nhập viện, chúng ta sẽ phải đền tiền thuốc men, vậy thì sẽ không có lời rồi."

Ánh mắt An Nhược cong lên, cẩn thận đưa mắt nhìn Sở Cần, sau đó ngoan ngoãn gật đầu: "Em cũng chỉ muốn luyện tay luyện chân tí thôi, cũng là do tự hắn đưa thân đến cho em đánh, nên cũng không cần phải kiêng nể cái gì. Sở đại thiếu gia, bây giờ anh có thể dẫn em trai anh về nhà được rồi. Tôi thấy, em trai anh rất thích hợp với cuộc sống ở Mỹ, thành phố A bây giờ đã không còn yên bình như trước kia nữa rồi. Ví dụ như chuyện của anh và Trì Lăng Hạo..."

Sở Thiệu khoát tay áo, lập tức cắt ngang lời An Nhược nói: "Trì Lăng Hạo không nể mặt nhà họ Sở, nhà họ Sở tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Nhưng mà, nhà họ Sở trước nay làm việc vô cùng nguyên tắc, công trình này đã bị Mậu Hưng đoạt đi mất, Quốc Lập chắc chắn sẽ không nhúng tay vào. Có điều, tôi hảo tâm nhắc nhở cô An một câu, Mậu Hưng ăn không hết được khối thịt lớn như vậy, cần thận ề."

Lục Mặc Hiên khẽ chớp mắt, hai mắt mang theo ý cười trên môi: "Cảm ơn Sở đại thiếu gia đã nhắc nhở, mậu hưng tiêu hóa không nổi số thịt béo này, Hồng Thiên cũng sẽ không trơ mắt đứng nhìn Mậu Hưng bị nghiền chết."

Sở Thiệu sau khi nghe xong những lời này, nháy mắt trở nên căng thẳng, Hồng Thiên muốn thu mua Mậu Hưng sao?

Mậu hưng trong lĩnh vực điện tử cũng có chút danh tiếng, nhưng trong lĩnh vực xây dựng thì thực sự không đáng để nhắc tới. Hồng Thiên là một tập đoàn rất lớn, nếu như ra tay nâng đỡ Mậu Hưng, thì chắc chắn sẽ không có lợi nhuận. Sở Thiệu đảo mắt nhìn An nhược, có thể khiến cho Lục Mặc Hiên đầu tư không quan tâm đến lợi nhuận như vậy, chắc chắn là vì An Nhược.

Sở Thiệu chậm rãi vỗ góc áo, An Nhược là nhược điểm của Lục Mặc Hiên. Chỉ cần khống chế được An Nhược, Lục Mặc Hiên chắc chắn sẽ phải trợ giúp nhà họ Sở trong giới chính trị, An Nhược này... ánh mắt Sở Thiệu thoáng chốc hiện lên ý cười, lần này hắn muốn ngăn cản ông nội đưa Sở Cần sang Mỹ.

Sở Cần ổn định cơ thể liền hung hăng trừng mắt nhìn An Nhược, "Con đàn bà chết tiệt này, tao lo là một cái, mày liền chạy theo tên đàn ông khác, mày cứ chờ đấy!"

Lục Mặc Hiên lập tức đánh mặt, bỏ tay ra khỏi eo An Nhược, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lùng, "Đây là vợ của tôi, mời Sở nhị thiếu gia tôn trọng một chút!" Lục Mặc Hiên vút xuống một câu, ngón trỏ khẽ động, mặt Sở Cần đột nhiên co rúm lại, trong chốc lát liền lăn đùng trên mặt đất, vừa cười lăn lộn trên mặt đất, vừa chảy nước mắt ròng ròng.

An Nhược có chút nghi hoặc, tay trái lên lút nắm lấy tay phải của Lục Mặc Hiên, hung hăng mò nắn trong lòng bàn tay anh, lúc ngón trỏ của cô đụng vào một viên bột rất nhỏ, An Nhược nhất thời ngộ ra, sau đó cố ý tỏ ra kinh ngạc nhìn Sở Cần đang lăn lộn trên mặt đất, "Sao vậy? Chẳng lẽ Sở nhị thiếu gia có bệnh không tiện nói ra? Không ổn rồi, lần này Sở nhị thiếu gia gặp chuyện không may ngay trên công trường xây dựng của Mậu Hưng, Mậu Hưng chắc chắn sẽ bồi thường phi thuốc men cho Sở nhị thiếu gia."

Sở Thiệu mặt mày cứng đờ, tay phải nhanh chóng giữ chặt Sở Cần, dùng sức kéo Sở Cần dậy. Sở Cần cười đến mức mặt mũi vặn vẹo hết cả, hai tay không ngừng đánh lên người Sở Thiệu, tiếng cười của Sở Cần vang vọng khắp công trường, nhưng hai mắt lại mang theo bao nhiêu hận ý nhìn chằm chằm Lục Mặc Hiên, "Con mẹ nó, mày dám giờ thủ đoạn sau lưng tao!"

"Cho dù không dùng thủ đoạn thì tao cũng có thể vòn chết mày." Tiếng nói lạnh lùng của Lục Mặc Hiên truyền vào trong tai mọi người, như một cỗ hàn băng ngàn năm lạnh thấu xương, trong lòng Sở Thiệu vô cùng căng thẳng, Lục Mặc Hiên rất khó đối phó, nếu như gây khó dễ cho An Nhược không đúng cách, Lục Mặc Hiên rất có khả năng sẽ đối địch trực diện với nhà họ Sở.

An Nhược kéo tay Lục Mặc Hiên, giọng nói: "Chúng ta đi thôi, thời gian có hạn, không rảnh cùng hai anh em nhà họ dây dưa."

Sở Thiệu hơn Sở Cần ở chỗ, hắn có vẻ rất thức thời, biết nhìn thời thế. hiện tại Lục Mặc Hiên không hề có thiện cảm với hắn, vì tránh việc Lục Mặc Hiên sẽ đối địch lại với nhà họ Sở, Sở Thiệu chỉ có thể tươi cười, lôi kéo Sở Cần đi thẳng đến chiếc Volvo đang đỗ phía trước.

Sở Thiệu phân phó hai tên thuộc hạ giữ chặt Sở Cần ngồi ở ghế sau, sau đó nhanh chóng nhả ga, Volvo lập tức chạy vút đi. Sau khi Sở Thiệu lên xe, nụ cười trên mặt trong phút chốc biến mất, đôi mày rậm căng thẳng nhúu chặt.

Sở Thiệu lo lắng hai điều, thứ nhất là Sở Cần lên xe rồi mà vẫn cười rất to, thứ hai là làm cách nào để đối phó với Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên sẽ không bao giờ giúp nhà họ Sở vô điều kiện, danh tiếng nhà họ Sở trong giới chính trị không còn được như trước nữa, ông nội bởi vì dính vào vụ giao dịch vũ khí, tạo ra một làn sóng phản đối vô cùng dữ dội trong giới chính trị. thật sự nếu không sử dụng thủ đoạn thì nhà họ Sở sớm muốn gì cũng biến mất khỏi giới chính trị.

một khi đã không còn hậu thuẫn bởi thế lực chính trị, thì nguồn tiêu thụ trên thị trường của nhà họ Sở sẽ chịu ảnh hưởng vô cùng nặng nề, Sở Thiệu nghĩ tới đây, càng nhủ chặt chân mày, bàn tay siết chặt lấy vô lăng.

An Nhục lắc đầu nhìn theo hướng chiếc Volvo kia chạy, về đoạn toàn thì Volvo là loại xehàng đầu trên thế giới, nhưng chiếc xe này chức năng không được tốt. Xả nhiều khí như vậy, không biết đã thải ra bao nhiêu là khí cacbon diocid. An Nhục chắcchắc hai tiếng, xoay người liền muốn nói chuyện với Lục Mặc Hiên.

Trong phút chốc cô liền nhủ mất lại, có một người đàn ôngkhông cao lắm đang đứng phía sau Lục Mặc Hiên áng chừng 20 thước đang giờ súng nhắm thẳng vào Lục Mặc Hiên!

Tay phải An Nhục thần tốc kéo lấy tay của Lục Mặc Hiên, xoay người một cái dùng lực liêndem Lục Mặc Hiên áp trênmặt đất, phịch một tiếng, đạn mang theo uy lực vĩ đại vút qua, tiếng nổ của An Nhựcdẫn nhỏ đi. Mọi người tụ tập trên công trường lúc này đều đã tản đi,nếu không một phátsúng này, chắc chắn sẽ trúng vào người nào đó.

Lục Mặc Hiên ôm chặt lấy người An Nhục, vài giây sau,anh ôm An Nhục lộn một vòng. Hai phát súng vang lên, hai bàn tay cô găt gao ôm chặt lấy đầu của Lục Mặc Hiên, tìnhhuống hiện tại vô cùng bất lợi. Địch núp trong tối còn họ ởngoài sáng.

Lục Mặc Hiên lại lẩn thêm vài vòng, ôm An Nhục núp vàochiếc máy ủi bên cạnh. Lục Mặc Hiên thu tay ôm chặt lấy cô, thân hình cao lớn nhấc cô đặt vào trong máy ủi, Lục MặcHiên xuyên qua khe hở nhìn về phía xa.

An Nhục đẩy đẩy Lục Mặc Hiên, quay đầu nhìn theo tầm mắt của anh, chỗ người nổ súng về phía họn họ thoảng chốc đãkhông thấy bóng dáng đâu nữa. An Nhục không tin người đóđã đi nhất định là đang trốn trong chỗ tối, chắc hẳn muốn cho bọn họ một đòn chí mạng!

Biểu cảm trên mặt Lục Mặc Hiên nhất thời giãn ra, rút từ bên hông ra một khăn A86 màu đen sau đó dứt khoát nhét vào trong tay An Nhục, “An Nhục, anh thu hút sự chú ý của chúng, nhân lúc chúng lơ là cảnh giác, nhanh chóng nổ súng.”

An Nhục giữ chặt lấy Lục Mặc Hiên đang muốn chạy rangòai, “Lục Mặc Hiên, anh...” An Nhục chống lại đôi mắt đenláy tràn đầy nhu tình kia trong lòng bỗng trùng xuống. AnNhục hơi nhếch môi cười, găt găt đầu, “Cẩn thận!”

Lục Mặc Hiên cúi đầu hôn vào trán An Nhục, sauđó nhanh chóng chạy ra khỏi xe ủi đất. An Nhục cầm chặt khẩu súng, tập trung tinh thần đôi mắt nhìn theo bóng dáng Lục MặcHiên đang chạy rất nhanh, chạy thẳng vềphía Land Rover.

Chờ giây lát, kẻ địch còn chưa xuất hiện, An Nhục càng nhủ mày căng thẳng. Thần kinh cô đều trở nên căng cứng, nhưng lúc hợng súng lạnh buốt dí thẳng vào ót cô,khoẻ môi An Nhục liền hiện lên ý cười. thì ra là muốn tìm cô.

An Nhục chậm rãi xoay người, mỉm cười nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, kỹ năng bắn tia tótnhư vậy, người đàn ôngngày là ai trong tổ chức?

“Thức thời một chút, bỏ súng xuống!” Giọng nói thô lỗ của người đàn ông kia vang lên, hợng súng càng dí sát vào ót cô, rồi trực tiếp hướng lên đỉnh đầu vút một cái dí vào thái dương của cô.

“Súng không có mất, anh cẩn thận một chút.” An Nhựcvẫn mang theo vẻ thản nhiên, buông tay, A86 bốp một tiếng rơi xuống đất. Hợng vẫn dí chặt vào sau ót của cô, người đàn ông vẩy tay về phía chiếc xe tải màu trắng đồ đẳng xa, “cô gái ngoan ngoãn lên xe, nếu không một phát bắn chết cô!”

An Nhục nhàn nhạt ồ... một tiếng, nhưng vẫn không nhúc nhích chút nào, “Bất cóc tôi là muốn lợi dụng tôi, nếu tôi chết rồi, thì còn có giá trị lợi dụng nữa sao. Tôi dám đánh cược mạng của tôi, anh bảo tôi thức thời một chút, nếu tôi không phối hợp với anh, thì lãnh đạo trực tiếp của anh chắc chắn sẽ một nhát bắn chết anh.”

Người đàn ông đó tức giận cắn chặt môi, một cô gái xảo quyết! Chẳng trách một người ngoan độc như Mã Vũ Đình cũng phải bỏ mạng trong tay cô ta, hơn nữa còn chết không toàn thây!

An Nhục đảo mắt nhìn xung quanh, lạnh lùng nói: "Anh dám ở đây lằng phí thời gian với tôi, nên chắc hẳn không tới đây một mình, Lục Mặc Hiên đã bị các anh khống chế rồi hả?"

Người đàn ông hừ một tiếng, "Cô không cần biết nhiều chuyện như vậy, hiện tại Lục Mặc Hiên ồc còn không mang nổi mình ồc, làm gì có thời gian mà tới cứu cô! Ngoan ngoãn lên xe cho tôi! Cô dám cược mạng sống của cô, vậy thì tôi cũng sẽ đánh cược một lần, tôi ghét nhất là loại phụ nữ dài dòng, cô còn lằng nhằng, tôi sẽ lập tức nổ súng."

An Nhục vỗ tay một cái, hai chân chậm rãi bước về phía trước, mới đi được vài bước, An Nhục nhìn về phía sau lưng người đàn ông rồi kêu lên: "Mực Hiên, rút cuộc thì anh cũng đến!"

Trong lời nói mang theo đầy vẻ mừng rỡ, tiếng nói rất to, lập tức khiến người đàn ông đó thay đổi sự chú ý. An Nhục trầm mặt, lập tức ngồi xổm xuống dùng chân phải gạt ngã hấn ta, người đàn ông kia không chú ý nên bị dính một đòn này của An Nhục.

An Nhục nhân cơ hội nắm lấy khẩu súng A86 vừa bị cô quăng xuống đất lúc nãy, ngón trỏ đặt trên cò súng khẽ bóp một cái. Bụp bụp hai tiếng, bàn tay đang cầm khẩu súng bắn tia của hấn bị trúng hai phát đạn.

An Nhục tiến lên hai bước, khom lưng muốn nhặt khẩu súng bắn tia kia lên, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn khác. An Nhục không hề nghĩ ngợi, nhắm thẳng A86 về phía người đó.

Khi nhìn thấy rõ mặt mũi người đó, An Nhựt nhanh chóng dừng tay: "Lục Mặc Hiên, an đến sao không kêu lên một tiếng, làm bà đây suýt nữa thì nổ súng bắn chết anh rồi!"

Lục Mặc Hiên cầm lấy khẩu súng bắn tĩa kia, cười tít mắt nói với An Nhựt, "Bà xã, anh phát hiện ra em chỉ cần cầm súng trên tay thì tính tình trở nên vô cùng nóng nảy."

Vừa nói xong, khẩu súng trên tay Lục Mặc Hiên liền xoay ngược lại, bóp cò súng một cái, người đàn ông kia vừa muốn đứng dậy trên trán liền xuất hiện một lỗ thủng, máu chảy không ngừng, hấn trọn tròng hai mắt.

An Nhựt rũ mí mắt xuống: "Lục Mặc Hiên, hôm nay là ngày chúng ta lấy giấy đăng ký kết hôn, giết người, đổ máu."

Lục Mặc Hiên đem khẩu súng bắn tĩa đặt vào tay người đàn ông kia, bình tĩnh đáp lại, "Bà xã, đám người này muốn giết chúng ta, nhưng không điều chỉnh được lực bắn nên đã tự ngộ sát chính mình. Bà xã, chúng ta phải thực hiện theo tư tưởng quân đội, tin tưởng khoa học, rời xa mê tín."

Ồ ề ề, từng đợt chuông báo vang lên, một đoàn xe màu xanh thẫm đang nhanh chóng tiến vào đây, biển số xe nền trắng chữ đỏ, phân quân khu trực tiếp phái xe tới đây.

Diệp Hạo dẫn đầu xuống xe, hai mắt lo lắng liếc nhìn xung quanh, công trường không một bóng người, Lục Mặc Hiên và An Nhựt, hai người này đang ở đâu? Con bà nó, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Diệp Hạo vỗ đầu một cái, Lục Mặc Hiên là ai cơ chứ, dù trời có sập, thì hấn cũng chẳng mất một cọng lông tơ nào đâu!

Trương Vĩ Lâm xuống xe ngay sau đó, lời nói ra vô cùng nghiêm trọng: "Thượng úy Diệp, lần này chắc chắn do một tổ chức ngầm nào đó ra tay. Phân quân khu đã điều tra nhiều năm nay rồi, nhưng tổ chức này vẫn chưa một lần nào để lộ hành tung."

Tầm mắt Diệp Hạo vẫn không ngừng quan sát quanh công trường, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc xe ủi đất, "Công trình này được đầu tư bởi nhà họ Trì, xin chỉ thị của cấp trên, điều tra rõ ràng về nhà họ Trì cho tôi. Tôi đi xem một chút, cậu mang anh em đi kiểm tra công trường, bởi vì có dính líu tới tổ chức ngầm, nên công trình này tạm thời không thể khởi công."

Diệp Hạo đi về phía chiếc máy ủi đất liền nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, tâm trạng lo lắng liền bị vứt xuống đất, hấn đã nói rồi mà, Lục Mặc Hiên sẽ không sao!

An Nhựt nhếch môi cười với Diệp Hạo, trái tim Diệp Hạo nhất thời run rẩy, hai mắt bất giác nhìn về phía Lục Mặc Hiên, may quá, mặt chưa có sầm xuống.

"Diệp Hạo, tối nay anh tới Hào Đình Hoa Uyển ăn cơm với chúng tôi nhé? Tay nghề xào rau của Lục Mặc Hiên rất cao siêu đó." An Nhựt ôn nhu hỏi.

Lần này mặt của Lục Mặc Hiên thực sự đã đen lại rồi, không phải nói sẽ ăn tối dưới ánh nến sao? Vậy cô gọi Diệp Hạo tới làm gì! Lục Mặc Hiên lạnh lùng liếc nhìn Diệp Hạo, ý tứ bên trong thực sự quá rõ ràng.

Diệp Hạo liên tục xua tay, "Chị dâu, chị khách khí rồi, không cần đâu, hôm nay tôi phải về nhà ăn cơm, mẹ tôi đã dục vài lần rồi. Hai người cũng mau kết hôn đi thôi, tốt nhất là tiền trăm hậu tấu luôn!"

Lục Mặc Hiên trực tiếp xem nhẹ Diệp Hạo, quay đầu nói với An Nhựt, "Hôm nay còn rất nhiều việc phải làm, đừng ở chỗ này tốn thời gian gian nữa." Nói xong, Lục Mặc Hiên liền phân phó Diệp Hạo, "Nhà họ Trì và nhà họ Lục mấy đời thân nhau, chắc sẽ không liên quan gì đến tổ chức ngầm kia đâu. Nhưng mà, cậu có thể điều tra thêm về mẹ của Trì Lăng Hạo."

lục Mặc Hiên nói xong Diệp Hạo liền hiểu ra, Trì Lăng Hạo có hai người mẹ, mẹ đẻ của Trì Lăng Hạo là người nước Pháp, thế lực ngầm ở nước Pháp vô cùng phát triển.

"Tiểu Hạo Tử, lần sau nhớ tới ăn cơm nha!" Tiếng nói của An Nhựt kéo Diệp Hạo ra khỏi dòng suy nghĩ, cả người bất giác run rẩy, Tiểu Hạo Tử, chuột nhắt sao?!

Trương Vĩ Lâm giờ tay chào Lục Mặc Hiên một cái theo nghi thức quân đội. Lục Mặc Hiên gật đầu, sau đó nhanh chóng ôm lấy eo An Nhựt, ấn cô ngồi vào ghế lái phụ.

Lúc này, gió đột nhiên nổi lên rất to An Nhựt liền đóng cửa sổ xe vào.

Súng lục Hoa Hồng, trong đầu An Nhựt đột nhiên nghĩ đến cái này, cô ấn vào một cái nút nhỏ được thiết kế ẩn ở trong xe, một cái hộp ẩn chậm rãi mở ra. An Nhựt cầm khẩu súng lục lên, tinh tế đoan trang.

"Lục Mặc Hiên, tên của khẩu súng này là gì?" An Nhựt vuốt nhẹ lên bông hoa hồng được kết bằng tơ vàng, nhẹ giọng hỏi.

"Súng mang tính cách của chủ nhân, em giúp nó đặt một cái tên đi."

An Nhựt ha ha cười, giờ lên xoay một vòng trong không trung, "không bằng liền gọi nó là Hoa Hồng đi, trên báng súng có một đóa hoa hồng, hoa hồng có gai, bình thường thì xinh đẹp nhưng một khi đã lên nòng thì vô cùng tàn nhẫn."

“Có Hoa Hồng rồi thì em mau đem khẩu súng cách âm của Trì Lăng Hạo ném đi cho anh, khẩu súng kia sao sánh được với Hoa Hồng.” Lục Mặc Hiên vẫn nhớ đến khẩu súng cách âm được An Nhượng quý trọng kia. Tất cả những người đàn ông khác, cò thể có được An Nhượng sao?

An Nhượng vuốt ve Hoa Hồng. “Súng cũng cần có bạn, khẩu súng cách âm kia cũng không tệ, đúng lúc có thể làm bạn với Hoa Hồng.”

Lục Mặc Hiên trực tiếp hừ một tiếng. “không được, ném! không thì em phải niêm phong khẩu súng đó lại cất trong kho!”

An Nhượng thổi thổi vào Hoa Hồng: “Ném đi hay cất vào kho đều rất đáng tiếc, em thấy Trì Lăng Hạo vô cùng nâng niu khẩu súng kia, nếu em đã có Hoa Hồng rồi, mà anh lại không thích khẩu súng kia, chỉ bằng vật hoàn chủ cũ, như vậy, Trì Lăng Hạo sẽ nợ em một cái ân tình.”

rõ ràng khẩu súng đó là do cô cướp từ chỗ Trì Lăng Hạo về, vậy mà An Nhượng còn nói đến hai chữ ân tình, quả nhiên ở lâu với Lục Mặc Hiên, nên tính cách của anh mất rồi.

Lục Mặc Hiên gõ nhịp trên vô lăng. “Bà xã, chủ ý này của em không tồi! Trì Lăng Hạo, từ trước tới nay Trì Lăng Hạo chưa hề nợ ai cái gì.” Trì Lăng Hạo là con lai Trung Pháp, mẹ của hắn thuộc hán đạo sao?” Vừa rồi Lục Mặc Hiên bảo Diệp Hạo đi điều tra về mẹ của Trì Lăng Hạo, mà họ Trì là một đại gia tộc quan nhân, vậy mà lại kết hôn với một gia tộc hắc đạo.

Lục Mặc Hiên trầm mặc rất lâu mới nói: “Mẹ đẻ của Trì Lăng Hạo là người Pháp, yêu bác Trì, sau khi sinh ra Trì Lăng Hạo, bác trì mới biết thân phận của bà ấy, có thể nghĩ....”

An Nhượng nhủ chặt chân mày. “Ba Trì Lăng Hạo trở lại Trung Quốc cưới người khác sao?”

Lục Mặc Hiên không nói gì, trực tiếp gật gật đầu, một lát sau nói thêm một câu: “Mẹ của hắn cũng không phải người không, sau đó bà ấy đã đoạt lại Trì Lăng Hạo.”

An Nhượng chắc chắn hai tiếng. “Chẳng trách Trì Lăng Hạo lại biến thái như vậy, với hoàn cảnh giáo dục như vậy, không bồi dưỡng ra biến thái mới là lạ! thật khổ cho hắn, vẫn nên trả lại súng cho hắn thì tốt hơn.”

“Bà xã, sao hôm nay em cứ nhắc đến những tên đàn ông khác hoài vậy, anh mới đúng là nhân vật chính, mau gạt hết những tên đàn ông khác sang một bên đi.” Lục Mặc Hiên cắt ngang suy nghĩ của An Nhượng, từ trong mắt Lục Mặc Hiên thì thấy, Trì Lăng Hạo không hề đáng thương, mà ngược lại hắn cực kỳ hưởng thụ điều đó.

“Mua nhẫn cưới, ăn tối dưới ánh nến, tắm uyên ương, một cái cũng không thiếu, nhưng mà hôm nay anh nhẫn nhịn một chút có được không, em sợ đau.” An Nhượng thích khiến cho người khác đau đớn, nhưng không thích làm đau bản thân.

Lục Mặc Hiên có chút buồn bực, giấy chứng nhận kết hôn cũng đã lấy rồi, lão Nhị có, giường có, tư tưởng cũng có, vậy mà sao bà xã của hắn vẫn khó bị dụ dỗ như vậy?

“Bà xã, chẳng lẽ em chưa từng nghe qua câu, đau dài không bằng đau ngắn? Sớm hay muộn cũng đau, chi bằng nhanh lên một chút có phải hay hơn không.”

An Nhượng cầm Hoa Hồng nhắm thẳng vào đầu Lục Mặc Hiên. “Bắn anh một phát, anh nói xem có đau hay không, người bị cấm có phải là anh đâu, hay là để em cưỡng bạo hoa cúc nhỏ của anh trước đã, nếu anh không rên lên tiếng nào, em kiên cho phép anh....”

Hai mắt Lục Mặc Hiên sáng lên: “Cho phép cái gì?”

Khóe miệng An Nhượng cong lên. “Cho phép anh cắn vào hai đầu ngón tay.”

Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Chỉ cho phép anh tiến vào hai ngón tay, Lục Mặc Hiên cụp mắt xuống, chỉ được nhìn không được ăn, cảm giác này khổ sở biết bao

Một khi đưa ngón tay vào, anh còn có thể khống chế được sao? Lục Mặc Hiên hơi đảo mắt một cái, trước tiên cứ đồng ý với cô cái đã, đến lúc đó, tên đã lên dây, không phóng không được, lừa cô trước đã, sau đó tính tiếp.

Lục Mặc Hiên ngoài mặt thì đồng ý với yêu cầu của An Nhượng, dưới chân nhấn ga càng lúc càng mạnh, Land Rover nhanh chóng chạy tới công ty trang sức lớn nhất thành phố A.

Ông chủ của công ty này là người Mỹ gốc Hoa, ở đây tập hợp tất cả các sản phẩm cao cấp nhất của các thương hiệu lớn trên thế giới, những người vào đây mua sắm không phủ thì cũng quý.

Giờ phút này, những người có mặt ở đây đều mặc trên người những bộ quần áo vô cùng tinh xảo, trên cổ, trên đầu, lỗ tai đều mang những loại trang sức vô cùng quý giá, Lục Mặc Hiên và An Nhượng mặc trên người bộ quần áo tình nhân thoải mái thu hút tất cả ánh mắt của những người có mặt ở đây.

Nhưng Lục Mặc Hiên và An Nhượng hoàn toàn không thèm để tâm đến chuyện đó, tự mình nhìn ngắm xung quanh, cuối cùng, tầm mắt của An Nhượng dừng lại trên một chiếc dây chuyền kim cương bằng bạch kim rất đẹp, rất hấp dẫn trong tủ kính.

An Nhượng chỉ chỉ vào chiếc dây chuyền ra hiệu cho nhân viên bán hàng: "Chiếc này được đó, cô lấy ra cho tôi xem." An Nhượng nhẹ nhàng nói một câu khiến cho tất cả nhân viên trong cửa hàng tròn mắt vô cùng nghiến tấc, tổng mắt rõ ràng mang theo vẻ khinh thường, chiếc dây chuyền này vô cùng trân quý, là bảo vật của công ty, nó được đặt ở chính giữa là vì muốn để cho mọi người qua lại nhìn ngắm thưởng thức, là hàng không bán.

Lục Mặc Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn cô nhân viên bán hàng ở gần đó một cái, trong giọng nói lộ ra một cổ khí phách, "Lấy ra!" Anh chỉ nói hai chữ đơn giản, vang vọng khắp cửa hàng.

Một tràng tiếng cười duyên dáng vang lên, một cô gái trang điểm ăn mặc xinh đẹp lác mông đi về phía này, cô ta giơ bộ móng tay đỏ chói chỉ chỉ vào An Nhượng: "Nếu có thể mua chuỗi dây chuyền này, thì tôi nhất định đã mua rồi. Đáng tiếc, người ta không muốn bán, chúng ta cũng không thể buộc người ta bán đi?" Sau cô ta nói xong, liền ở ngay trước mặt An Nhượng nháy mắt đưa tình với Lục Mặc Hiên.

An Nhượng kéo lấy cánh tay Lục Mặc Hiên, "Thật không ngờ, phụ nữ bị mắc chứng co giật mí mắt cũng nhiều thật đó. Đây, tôi khuyên cô mau đi khám đi, nếu không sẽ bị liệt cơ mặt đó." An Nhượng hát cảm nhìn về phía cô ta nói.

Cô gái kia rất nhanh đã hiểu ra ý trong lời nói của An Nhượng, khuôn mặt được tô vẽ vô cùng kỹ càng lập tức nhăn thành một đoàn, cô ta chưa bao giờ gặp người nào dám giễu võ giương oai với cô ta!

"Ly Ly, bên kia có một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp." Một người đàn ông cao lớn khập khiễng bước tới, Lục Mặc Hiên nhìn thấy người đàn ông này, mặt mày liền cứng lại, cự nhiên là hắn, Dương Bách Tinh.

An Nhượng phát hiện ra Lục Mặc Hiên có điều bất thường, không nói gì chỉ đứng một bên lặng lẽ quan sát người đàn ông vừa mới xuất hiện kia. Người đàn ông này cao khoảng 1m80, chân trái đứng thẳng, tay phải chống nạng, ống quần bên phải buông thõng xuống, người đàn ông này bị mất một chân.

Ánh mắt Thủy Ly Ly lộ ra bất mãn, trực tiếp đánh vào vai của Dương Bách Tinh, "Anh đi lại bất tiện, không phải đã bảo anh phải đứng yên ở đó hay sao? Đi lại như vậy, nếu như bị ngã, tôi lại phải đưa anh vào bệnh viện!" Thủy Ly Ly sau khi nói xong, nặng nề mà hừ một tiếng, khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng vào Lục Mặc Hiên.

Dương Bách Tinh theo ánh mắt Thủy Ly Ly nhìn thấy Lục Mặc Hiên, tấm lưng rộng lớn bỗng chốc lạnh băng, Lục Mặc Hiên... Dương Bách Tinh nhớ tới lần diễn quân đó, trước khi tham gia diễn quân, hai người đều giữ chức thượng úy, nếu biểu diễn trong lần diễn quân đó tốt sẽ được thăng lên 1 cấp. Lục Mặc Hiên và hắn là hai người xuất sắc nhất được thiếu tá chọn lựa, cuối cùng, Lục Mặc Hiên thuận lợi thăng chức, còn hắn, mất đi một chân trong lần diễn quân đó, từ đó từ chức chuyển đến bộ phận hậu cần của quân khu.

Ngày xưa là đối thủ cạnh tranh, người thắng lấy dáng vẻ kiêu ngạo nhìn đối phương, dù ai thắng, thì người kia cũng không thoải mái gì. Dương Bách Tinh trực tiếp tóm lấy tay của Thủy Ly Ly, lời nói mang theo vài phần cương quyết, từ trước đến nay khi nói chuyện với Thủy Ly Ly, Dương Bách Tinh đều vô cùng dịu dàng, chưa bao giờ cường ngạnh như lúc này.

Thủy Ly Ly không vui nhún mày, hất mạnh tay phải một cái, bởi vì dùng lực quá mạnh, tay cầm nạng của Dương Bách Tinh không chắc, chân trái không có gì chống đỡ, thân thể cao lớn lập tức ngã trên mặt đất.

Lục Mặc Hiên nhanh chóng chạy đến trước mặt Dương Bách Tinh, duỗi tay muốn kéo Dương Bách Tinh lên, trên mặt anh mang theo ý cười: "Dương Bách Tinh, đã lâu không gặp."

An Nhượng nhún chặt chân mày, lạnh lùng liếc nhìn từ trên xuống dưới cô gái trang điểm lòe loẹt trước mắt, Mặc dù cơ thể Dương Bách Tinh không còn lành lặn, dáng vẻ rất ôn nhu. Nhưng nội tâm vẫn mang một ý chí kiên cường của người quân nhân, một người đàn ông như vậy, sao lại yêu một người phụ nữ nông cạn như này? Hắn không thể đem tất cả đồ trang điểm thoa hết lên mặt mình, loại này phụ nữ này... Trong mắt An Nhượng hiện lên vẻ khinh thường.

Thủy Ly Ly tức giận không chịu nổi, chồng chưa cưới của cô ta bị chính cô ta ản ngã trên mặt đất, còn chồng chưa cưới của cô gái kia lại vô cùng cường tráng, khí thế bất phàm. Từ trước đến nay Thủy Ly Ly luôn vô cùng kiêu ngạo, nếu không phải vì xí nghiệp của gia tộc đột nhiên phá sản, thì cô ta cũng chẳng tới gì phải đi theo Dương Bách Tinh, Dương Bách Tinh vì tham gia diễn quân nên bị tàn tật, quân khu cấp cho hắn 100 vạn và một ngôi nhà 90 mét vuông.

Dương Bách Tinh gật đầu đáp lại Lục Mặc Hiên, thông qua Lục Mặc Hiên, những năm tháng lăn lộn trong quân ngũ giống như lại như hiện ra ngay trước mắt. Lục Mặc Hiên của bây giờ như cá gặp nước, nhà họ Lục cũng lớn mạnh như ánh nắng của buổi ban trưa.

Ngày xưa hai người là kỳ phùng địch thủ của nhau, hôm nay thế nhưng lại có sự chênh lệch lớn đến thế này.

Khóe miệng Dương Bách Tinh run run nở một nụ cười bất đắc dĩ, duỗi tay về phía Thủy Ly Ly, ôn nhu nói, "Ly Ly, bên kia có một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp, chắc chắn em sẽ thích. Chẳng phải em âm ỉ muốn một chiếc nhẫn kim cương hay sao? Cửa hàng này vừa hay chỉ có một chiếc."

Thủy Ly Ly hơi nhếch môi: "Tôi đổi ý rồi, tôi muốn sợi dây chuyền kia!" Thủy Ly Ly nói xong, giương tay chỉ về phía sợi dây chuyền vừa nãy An Nhượng hỏi.

Một người nhân viên mặc đồng phục màu lam đứng gần đó gấp gáp đi tới, vội vàng nói, "Tiểu thư, thực xin lỗi, sợi dây chuyền này không bán, tổng giám đốc chỉ để đây trưng bày cho khách hàng thưởng thức mà thôi, xin cô đừng làm khó chúng tôi." Từ đầu tới chân Thủy Ly Ly đều là hàng hiệu, tất cả nhân viên trong cửa hàng đều không dám chọc giận cô ta.

Nhưng lúc nhân viên trong cửa hàng biết được thân phận của Lục Mặc Hiên và An Nhượng, thì sợ tới mức muốn bán tim ra khỏi lồng ngực.

Hai hàng long mày của Dương Bách Tinh khẽ nhíu lại, "Ly Ly, đây là hàng không bán, đi làm thuê cũng không dễ dàng gì, đừng làm khó người ta. Ngoan, chúng ta đi xem cái khác."

An Nhượng thấy thủy Ly Ly không chịu bỏ qua, trực tiếp từ bên hông lấy ra Hoa Hồng, dùng chuỗi sừng đập vỡ tủ kính.

Bang bang bốp bốp, thủy tinh vỡ vụn rơi trên mặt đất, toàn bộ cửa hàng đá quý rơi vào yên lặng, ngay đến tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lấy một khẩu súng lục tinh xảo đập vỡ tủ kính!

Dương Bách Tinh nhận ra khẩu súng trong tay An Nhượng, đó là khẩu súng mà đội trưởng đội phòng chống ma túy quốc tế dùng trước khi chết! Dương Bách Tinh nhíu mày, thần sắc phức tạp nhìn về phía Lục Mặc Hiên, trong nháy mắt, Dương Bách Tinh liền hiểu ra.

Hóa ra là như vậy! Lần diễn quân đó hẳn dù có cẩn thận đến đâu, thì cuối cùng cũng không tránh được việc bị thương! Cho dù hẳn có biểu hiện xuất sắc thế nào, thì người được tiến cử chắc chắn vẫn là Lục Mặc Hiên!

Bàn tay trắng nõn thon dài của An Nhượng thò vào trong tủ kính lấy sợi dây chuyền kia ra, An Nhượng giờ sợi dây chuyền lên, để ngọn đèn trong cửa hàng chiếu vào nó, lấp lánh ngời ngời.

Móc khóa của sợi dây chuyền được ghép bởi một chữ tiếng Anh, Beloved, tình cảm chân thành. Đôi mắt đang lấp lánh của An Nhượng đột nhiên mở ra, câu chuyện về sợi dây chuyền có giá trị xa xỉ này chắc chắn rất cảm động, bởi lẽ trên mặt của ba viên kim cương có vết xước.

Trên mặt Lục Mặc Hiên lộ ra nụ cười cung chiêu, phát tay nói với nhân viên trong cửa hàng, "Vợ tôi rất thích sợi dây chuyền này, mặc kệ các người có bán hay không, chúng tôi nhất định phải lấy! Trước cứ mang nó đi, tôi để lại đây một tờ chi phiếu trống, tùy tổng giám đốc các người viết giá."

Cả người Thủy Ly Ly trở nên cứng nhắc, ôi trời ơi! Lúc nhà cô ta còn chưa phá sản, vung mấy chục vạn vào việc mua sắm là chuyện rất bình thường, nhưng chưa bao giờ giám để lại một tờ chi phiếu trống!

Để lại ngân phiếu trống, bất kể viết bao nhiêu con số trên đó, thì đều có thể trực tiếp ra ngân hàng lấy tiền!

Cánh môi hồng nõn của Thủy Ly Ly bị cắn đến mức trắng bệch, người đàn ông của cô ta là một tên què, chỉ có một trăm vạn tiền tiết kiệm, còn người đàn ông này, khí thế, tiền tài, ngoại hình, tất cả đều có!

Thủy Ly Ly đảo mắt một vòng, đột nhiên kéo Dương Bách Tinh, "Bách Tinh, người này là bạn của anh sao?"

Dương Bách Tinh gật gù đầu, quanh người Lục Mặc Hiên càng lúc càng phát ra hào quang sáng chói, chiếu vào hắn khiến hắn cảm thấy tự ti vô cùng.

Lần diễn quân đó thực sự rất kỳ lạ, nhưng quả thực Lục Mặc Hiên là một con người rất tài giỏi, Dương Bách Tinh lộ ra một nụ cười sâu thẳm, chỉ có thể trách đối thủ của hắn từ gia thế đến thực lực đều vô cùng xuất sắc.

An Nhượng cầm Hoa Hồng đi, cầm dây chuyền đi đến trước mặt Lục Mặc Hiên, "Em không cần nhẫn, chỉ cần sợi dây chuyền này thôi, giúp em đeo đi." An Nhượng nói xong, đặt dây chuyền vào trong tay Lục Mặc Hiên, sau đó nhanh chóng xoay người, vén mái tóc dài lên, lộ ra cằm cổ trắng nõn.

Khóe môi Lục Mặc Hiên hiện lên ý cười, đôi tay dịu dàng như dòng suối mát trong lành.

Cạch, sợi dây chuyền nhẹ nhàng khóa lại. An Nhượng xoay người lại, mỉm cười nhìn anh: "Không biết chủ nhân của sợi dây chuyền này là ai nhỉ?" An Nhượng quay đầu nhìn về phía người nhân viên bán hàng, "Gọi người quản lý của cô tới đây, bảo quản lý của các cô thông báo cho tổng giám đốc của các cô. Tôi muốn biết câu chuyện về sợi dây chuyền này."

Thủy Ly Ly cười nhạo một tiếng, "Muốn nghe chuyện cổ tích thì mua sách về mà đọc, nghìn lẻ một đêm rất thích hợp với cô đó."

Con đàn bà ngu dốt, loại đàn bà không biết đến sự tàn ác của xã hội! Thủy Ly Ly coi An Nhượng như loại con gái ý vào đàn ông, mặc dù Thủy Ly Ly cô ta có chút hám giàu, nhưng từ khi đi theo Dương Bách Tinh, bởi vì hắn bị tàn tật, nên sinh hoạt hàng ngày rất bất tiện, cô ta luôn phải giúp hắn đi vệ sinh!

Dương Bách Tinh biết tính cách thật sự của Thủy Ly Ly, lý do khiến hắn không chia tay cô ta là vì cha của Thủy Ly Ly và cha hắn có quen biết, sau khi nhà họ Thủy phá sản, cha của Thủy Ly Ly không chịu nổi sự đả kích này, nên đã uống thuốc độc tự tử.

Thủy Ly Ly đã quen làm một thiên kim tiểu thư rồi, nếu không có tiền, rất có thể sẽ trở nên sa đọa. Dương Bách Tinh không ngờ thấy cô ta như vậy, lại

nhớ đến mối ân tình của thể hệ trước, nên mới đưa Thủy Ly Ly tới nhà hắn.

Nhưng mà ánh mắt Thủy Ly Ly nhìn Lục Mặc Hiên rất khác, thậm chí còn mang theo vẻ thù địch nhìn vợ của Lục Mặc Hiên. Dương Bách Tinh trầm mặt, không thèm quan tâm tới lời nói chua ngoa của cô ta, trực tiếp kéo cô ta đi về phía cửa.

"Ly Ly, lúc khác chúng ta sẽ đến xem nhẫn sau." Sức lực trên tay Dương Bách Tinh rất lớn khiến cổ tay cô ta hiện lên những ngấn hồng hồng.

An Nhượng nhìn Lục Mặc Hiên, kiễng chân lên, cánh môi chạm vào lỗ tai anh: "Anh và Dương Bách Tinh có ân oán gì hả, là bạn bè sao, em thấy anh và hắn chẳng có chút tình cảm bạn bè gì cả."

Lục Mặc Hiên miễn cưỡng cười, nhẹ giọng đáp lại, "Hại người ta mất đi một chân, nếu là em thì em có muốn làm bạn với anh nữa không?" An Nhượng lập tức đứng hình, lập tức gật gật đầu, thì ra là thế, việc Dương Bách Tinh mất đi một chân có liên quan tới Lục Mặc Hiên.

"Tiểu thư, đề nghị cô tháo sợi dây chuyền đó xuống, nếu không tôi sẽ gọi 110, cô ngang nhiên dám cướp đồ trong cửa hàng trang sức, muốn ngồi tù có đúng không! Nếu cô đặt sợi dây chuyền đó vào chỗ cũ, chỉ cần bồi thường tiền sửa chữa tủ trưng bày là được rồi. Sợi dây chuyền này thực sự không bán, tiểu thư, không cần làm khó chúng tôi!" Về mặt của cô nhân viên bán hàng vô cùng nghiêm túc.

Lục Mặc Hiên lấy ra một tờ chi phiếu và một tờ danh thiếp, đặt trên tủ kính, "Có việc gì cứ liên lạc với tôi, chúng tôi sẽ mang sợi dây chuyền này đi, muốn báo cảnh sát hay không, tùy các người." Lục Mặc Hiên sau khi nói xong, liền ôm eo An Nhượng, hai mắt tinh tế quan sát sợi dây chuyền giống như mang theo vết tích của thời gian kia, "Mặt trên có vết xước, anh cũng rất tò mò về sợi dây chuyền này."

An Nhượng vui tươi hơn hờ cười nói: "Chúng ta đi thôi, bước kế tiếp, đi mua sắm, chuẩn bị bữa tối lãng mạn nào."

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tất cả nhân viên và khách hàng trong cửa hàng đều ngẩng ngẩng cả người, người vừa mang sợi dây chuyền kia đi chắc chắn là một nhân vật vô cùng có máu mặt, ngay đến cảnh sát mà cũng không sợ.

Tay chân của các nhân viên ở đây đều run lẩy bẩy, nhanh chóng kết nối điện thoại nội bộ, cố gắng không chế giọng nói, thuật lại toàn bộ sự việc một cách tỉ mỉ.

Lúc nghe điện thoại, quản lý của cửa hàng trang sức này đang ôm mỹ nữ trong lòng, giọng nói vô cùng nghiêm trọng, lúc nghe thấy dây chuyền bị cướp, nhất thời bị dọa tới mức ngây người, sau đó liền đẩy mỹ nữ đang không ngừng cọ sát trên người ra, nôn nóng sốt ruột cúp điện thoại, nhanh chóng gọi điện thoại cho thư ký của tổng giám đốc.

Không may là, Tổng giám đốc Thượng Quan Tiêu Nhiễm đang ở Mỹ ký kết một hợp đồng quan trọng, hiện nay trên thị trường Trung Quốc chưa một công ty nào xuất khẩu được ngọc Lưu Ly ra thị trường nước ngoài, nếu như ký kết thành công, thì đây sẽ là bước đột phá rất lớn đối với những người trong giới đá quý.

Sau khi thư ký cúp điện thoại, bình tĩnh đứng trước cửa phòng họp, lẳng lặng chờ đợi Thượng Quan Tiêu Nhiễm đi ra. Cuối cùng, vào lần nhìn đồng hồ thứ sáu, Thượng Quan Tiêu Nhiễm mới từ phòng họp bước ra.

Thượng Quan Tiêu Nhiễm đang ở trong độ tuổi lập gia đình, dáng người cao ngất, hai chân thon dài, toàn thân vest đen thể hiện sự lịch lãm trầm ổn. Một người đàn ông anh tuấn như vậy, nhưng trên đầu lại đầy tóc bạc, đối lập với tuổi tác hiện tại của hắn.

"Tổng giám đốc, Ánh Sáng Diệu Kỳ bị người ta cướp đi rồi. Là con trai duy nhất của nhà họ Lục, thượng tá của tổng bộ quân khu, Lục Mặc Hiên gây ra. Bởi vì vợ của anh ta thích Ánh Sáng Diệu Kỳ."

Chỉ ba câu đơn giản đã tóm gọn nội dung trọng điểm. Thượng Quan Tiêu Nhiễm yêu cầu rất cao với nhân viên, một khi làm lãng phí thời gian của hắn, kết cục chỉ có một, đó là bị xa thải.

Với thói quen như vậy, nên trước đó đã có năm người thư ký bị sa thải, người thư ký này tới nhậm chức cách đây một năm, khá ít nói, nhanh nhẹn, Thượng Quan Tiêu Nhiễm rất coi trọng anh ta.

Thượng Quan Tiêu Nhiễm lạnh lùng gật gật đầu: "Biết rồi." Hắn vút một câu xuống, sau đó cũng không hề nói thêm gì liền cất bước rời đi.

Người thư ký không hiểu, Ánh Sáng Diệu Kỳ là bảo vật của công ty, bị người ngoài cướp mất mà sao tổng giám đốc vẫn còn bình tĩnh được như vậy? Sự nghi ngờ chỉ tồn tại trong nháy mắt, tổng giám đốc làm việc đều có đạo lý của hắn, nếu hắn nói nhiều một lời, thì công việc này của anh cũng mà khó giữ nổi.

Thượng Quan Tiêu Nhiễm ngồi trên ghế dựa cực lớn lật xem hợp đồng, vụ làm ăn này vẫn cần phải tiếp tục. Từ đội trưởng hy sinh trong khi thi hành nhiệm vụ, Thượng Quan Tiêu Nhiễm chưa từng gặp lại Lục Mặc Hiên. Sau khi xuất ngũ, Thượng Quan Tiêu Nhiễm hoàn toàn không để ý đến những chuyện xảy ra trong quân đội nữa, thật không ngờ, chỉ vài năm ngắn ngủi mà Lục Mặc Hiên đã giữ chức vụ thượng tá trong tổng bộ quân khu rồi.

Thượng Quan Tiêu Nhiễm đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ sát đất, đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà, nhìn dòng xe tấp nập qua lại trên phố, Thượng Quan Tiêu Nhiễm vuốt trán, đã từng có vài người làm việc dưới trướng của đội trưởng, nhưng hiện giờ chỉ còn mỗi Lục Mặc Hiên là còn làm việc trong quân khu. Dương Bách Tinh mất một chân nên phải từ chức, còn hắn thì bỏ quân nhân đi làm thương nhân.

"Vợ à, miếng thịt bò này không tươi, đổi miếng khác đi." Lục Mặc Hiên dùng tay ấn vào miếng thịt bò, sau đó quay đầu nói với An Nhượng.

Ông chủ bán thịt bò vừa nghe thấy thế, nhất thời không vừa ý nói: "Chàng trai này, đừng có nói bậy, miếng thịt bò này rất tươi, hồng hào nõn nà, ta dám đảm bảo, thịt bò nhà ta là ngon nhất!"

An Nhựt a.... một tiếng, đưa tay ấn vào miếng thịt bò: "Chú à, miếng thịt bò này thực sự không hề tươi như chú nói đâu. Nếu chú đồng ý bán cho chúng cháu với giá mười đồng, thì chúng cháu cũng sẽ không so đo nữa."

Ông chủ bán thịt bò nhú mày nói: "một đồng cũng không bớt, mười đồng thì rẻ quá."

An Nhựt thờ dãi, kéo cánh tay của Lục Mặc Hiên, "Chúng ta tới nhà khác xem đi, cũng không phải chỉ có mỗi ở đây bán thịt bò, hôm nay mua nhiều một chút."

Ông chủ đó thấy An Nhựt muốn đi, lập tức gọi cô lại, "Sang năm nay buôn bán thật khó khăn, được rồi, bớt cho cô cậu tám đồng, cô cậu mua nhiều là được rồi."

An Nhựt quay lại: "Đại thúc, không được a, nhất định phải mười tệ cháu mới mua. Hơn nữa còn mua những 20 miếng, bình thường người ta chỉ mua 5 6 miếng là cùng. Chú à, lần ít đi một chút nhưng bán được nhiều, chú cứ nghĩ kĩ đi."

Lục Mặc Hiên không nói lời nào, cười nhìn An Nhựt mặc cả.

Ông chủ bán thịt bò vuốt cằm, sau đó nhanh chóng cầm miếng thịt bò lên, "Về sau mua thịt bò nhớ đến quán của ta đó, lần đầu tiên ta bán rẻ như thế đấy. Cầm lấy này, 20 miếng thịt bò."

An Nhựt cười hi hi cầm lấy túi nylon, rồi nhanh chóng đưa cho ông chủ kia ba tờ Mao gia gia.

Ông chủ bán thịt bò sừng sốt: "không nhiều như vậy đâu."

An Nhựt lắc lắc cái túi: "Chú à, chú bán hàng rất thật thà, buôn bán khó khăn, vừa rồi là cháu cố ý mặc cả, tiền này, chú cứ cầm lấy đi."

Mí mắt Lục Mặc Hiên này lên, vợ hán, đúng là lãng phí.

An Nhựt nhìn Lục Mặc Hiên nói: "Đến ngay cả chi phiếu trống anh còn có thể tiêu sái để lại cho người ta, có mỗi ba tờ Mao gia gia, anh chắc hẳn sẽ không đau lòng đúng không?"

Ông chủ kia thấy bộ dáng An Nhựt không giống như đang nói đùa, buôn bán thành thật là bản phận của ông, tự dưng được nhiều tiền như vậy, quả thực không ổn cho lắm. Trong lòng vô cùng phiền muộn, nghĩ như thế, ông lập tức xua tay, hô to: "Việc buôn bán không thể như vậy, không cần trả thêm tiền cho ta, nên trả bao nhiêu thì trả bấy nhiêu."

Lục Mặc Hiên nhìn thấy bộ dáng dậm chân của ông, lập tức mở miệng: "Vậy thì chú mau trả lại tiền thừa cho cháu đi."

Ông chủ kia lập tức cứng người.

An Nhựt lên lút cười thầm, Lục Mặc Hiên liếc mắt ra hiệu cho cô, sau đó hai người nhanh chóng rời đi.

Sau khi ông phản ứng kịp, liền cười ngốc nhìn ba tờ tiền kia. Đôi nam nữ vừa rồi chắc hẳn là vừa mới kết hôn chưa bao lâu, cái bộ dáng ngọt ngào kia, khiến ông nhớ lại lúc vừa mới kết hôn với vợ, ài, mẹ nó à, em ở dưới đây có khỏe không? Chờ con chúng ta thành gia lập thất, anh sẽ xuống đó đoàn tụ với em.

~ Hết chương ~

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Màn đêm dài đằng đẳng.

Từ trong nhà bếp vọng ra tiếng xèo xèo rán bò bít tết, An Nhựt mặc tạp dề, trên đầu quấn một cái khăn lụa màu hồng, trên tay cầm một cái xẻng gỗ đang lật giở hai miếng thịt bò trong chảo, còn Lục Mặc Hiên thì đảm nhiệm món salad. Quả cà chua bị cắt thành hai nửa, cùng với màu xanh mướt của hoa lơ, màu vàng của chuối tiêu, và một chút lê xắt hạt lựu, đêm nay, dưới ánh đèn lãng mạn là bữa tối mang đậm phong cách Châu Âu.

Trên mặt bàn bằng thủy tinh trong phòng ăn của ngôi biệt thự là một chiếc giá nến, dưới ánh nến màu vàng, bò bít tết, salad hoa quả cùng với các món điểm tâm theo phong cách Châu Âu đã được dọn lên.

An Nhựt cời tạp dề để sang một bên, từ chiếc tủ kính lấy ra một chai rượu vang và hai chiếc ly cao cổ. Ánh mắt mang theo ý cười, nâng ly đưa đến trước mặt Lục Mặc Hiên, "Lần trước em uống rượu, lần này nhìn anh uống, một chai rượu nho, mau uống hết cho em!"

Lục Mặc Hiên không hề do dự nhận lấy, ngửa đầu một cái, voi mắt nửa ly rượu. Từ lượng của anh rất tốt, ở trong quán ngủ có thể nói là vô địch, cho đến nay vẫn không có người nào có thể vượt qua anh. Lục Mặc Hiên đặt ly rượu xuống, ngồi phía đối diện với An Nhựt, dùng dao nĩa cắt một miếng thịt bò, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu.

An Nhựt ăn một miếng thịt bò, mồm lập tức nhú lại, hình như cô rần hơi kỹ nên có phần hơi dai. Ngẩng đầu nhìn Lục Mặc Hiên, trông thấy bộ dáng hăng say đánh chén mỹ thực của anh. An Nhựt liền cầm dao nĩa cắt một miếng thịt bò nhỏ trong đĩa của anh bỏ vào trong miệng, lần này lông mồm nhú còn sâu hơn trước, miếng thịt bò này của Lục Mặc Hiên không những bị dai, mà còn bị cháy mất một góc.

An Nhựt lập tức giằng lấy đĩa thịt bò của anh: "Lục Mặc Hiên, miếng thịt bò này bị hỏng rồi, anh chịu khó ăn trứng gà ốp la và điểm tâm đi nhé. Em sẽ làm lại cho anh một miếng khác." An Nhựt nói xong, đứng dậy muốn đi.

Bàn tay to lớn của Lục Mặc Hiên vươn qua mặt bàn thủy tinh giữ chặt lấy eo An Nhựt, một bàn tay khác giữ lại cái đĩa trong tay cô, "Anh cảm thấy rất ngon, còn ngon hơn những nhà hàng Tây kia nữa. Không thể lãng phí thức ăn, cho dù tất cả thức ăn do vợ anh nấu đều bị cháy đen thì anh cũng có thể ăn hết." Lục Mặc Hiên cười một tiếng rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Trên mặt An Nhựt hiện lên vẻ ngượng ngập, yêu cầu của Lục Mặc Hiên cũng quá thấp đi. Ăn nhiều thực phẩm bị cháy sẽ không tốt cho dạ dày. Nhưng đợi đến lúc An Nhựt nhìn lên thì anh đã ăn hết cả rồi, mặt mày An Nhựt dần ra, sau đó lấy một chút chocolate và bánh ngọt ăn.

Sau khi Lục Mặc Hiên ăn xong miếng thịt bò bị cháy kia, liền nâng ly rượu ngửa cổ uống cạn. Bày ra bộ dáng liếm môi đầy mê người, "Vợ à, vừa về đến nhà anh đã bật bình nóng lạnh rồi. Nước đã nóng, trên người em có mùi thịt bò. Vậy nên, chúng ta mau ăn nhanh rồi còn đi tắm."

Thì ra Lục Mặc Hiên vẫn nhớ tới chuyện tắm uyên ương, về mặt An Nhựt vẫn vô cùng thân thiện, nhẹ nhàng a... một tiếng. Râm một cái, tâm Lục Mặc Hiên lập tức trùng xuống, An Nhựt không có bất kỳ sự phản kháng hoặc vùng vẫy nào, cứ như vậy bình thân đồng ý với anh. Lục Mặc Hiên đảo mắt nhìn chung quanh, giấy đăng ký kết hôn đã có rồi, cả đời này An Nhựt chính là người phụ nữ của anh.

Sau khi An Nhựt ăn một chút điểm tâm, tay trái cầm chiếc nĩa tinh xảo xiên một miếng lê nhỏ, "Uh'm, Lục Mặc Hiên, kem của siêu thị Tư Mã Nãi này không khác gì kem Hawaii, ngọt mà không ngấy. Lúc nào chúng ta đi ngang qua lại vào đó mua một ít."

Sống lưng Lục Mặc Hiên thẳng tắp, bỏ dao trong tay xuống, giờ tay chào theo nghi thức quân đội: "Rõ, bà xã!" Lục Mặc Hiên nghĩ tới chuyện sắp được tắm uyên ương trong lòng lại sục sôi khí thế, trạng thái tinh thần hiện giờ có thể nói là cực đại.

An Nhựt ăn hết nửa đĩa salad hoa quả, hoa quả hơi nhiều nước, nên hơi chướng bụng. An Nhựt hiện tại cũng gần no rồi, gương mặt thấy trong mắt Lục Mặc Hiên bắn ra ánh sáng kỳ lạ, trong lòng không khỏi căng thẳng, động tác ăn điểm tâm bất giác cũng chậm lại. Dáng ăn của Lục Mặc Hiên vốn dĩ vô cùng tao nhã chậm rãi, nhưng để sớm được nhắm nháp mỹ vị tuyệt trần, nên động tác ăn cơm không thể không nhanh hơn.

Chỉ trong chốc lát, Lục Mặc Hiên liền giải quyết xong hai miếng thịt bò, một đĩa nhỏ salad hoa quả, nửa chai rượu nho. Cầm lấy chiếc khăn trắng nhỏ đặt trên đĩa sứ bên cạnh, Lục Mặc Hiên vừa lau miệng vừa nhìn An Nhựt, trong ánh mắt bắn ra hàm ý vô cùng rõ ràng.

An Nhựt lè mề một hồi lâu, cuối cùng dưới sự thúc giục của Lục Mặc Hiên nên phải kết thúc bữa ăn tối lãng mạn dưới ánh nến. Lục Mặc Hiên một lần nữa phát huy phẩm chất dũng mãnh ngoan độc thiện chiến của mình, hai chân nhanh chóng bước đến bên người An Nhựt, hai tay ôm lấy cô.

An Nhựt thường xuyên đấu đá với Lục Mặc Hiên, nên sớm đã nhận ra hành động của anh, thân thể nhanh hơn suy nghĩ vài bước. Hai chân nhanh chóng lui về phía sau, cả hai tay đồng thời bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

Lục Mặc Hiên dừng bước, Một Lục Mặc Hiên luôn mang bộ mặt nghiêm túc nay lại giả bộ như một kẻ lưu manh, mặt mày tà tà nhìn về phía An Nhựt, tay trái khoanh trước ngực, tay phải chống lên tay trái, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cằm. Gõ được vài cái, đột nhiên chuyển hướng, chiếu về phía An Nhựt, lời nói truyền ra mang theo sức quyến rũ chết người: "Mỹ nhân, đêm nay em là của bản đại gia, em muốn trốn đi đâu, hử!"

Vứt một câu xuống, thân thể Lục Mặc Hiên di chuyển nhanh như chớp. An Nhựt thẫn thờ trước khi tắm uyên ương nên vận động chân tay trước một chút cũng tốt, ngay tại lúc Lục Mặc Hiên vươn mào về phía cô, An Nhựt cười duyên một tiếng, bày ra bộ dáng mỹ nhân nhào vào lòng kẻ lang sói lập tức nhào vào lòng anh.

Lục Mặc Hiên vốn tưởng rằng An Nhựt sẽ vòng qua bàn thủy tinh để chạy ra ngoài phòng khác, thật không ngờ An Nhựt trực tiếp nhào vào lòng anh. Khóe miệng Lục Mặc Hiên giương lên một nụ cười quỷ dị, tay phải vuốt ve thường thức sự mềm mại của mái tóc cô, cúi đầu cọ mũi anh vào mũi cô, "Vợ à, em thật thơm, nhưng mà, anh muốn em càng thơm hơn, nước đã chuẩn bị xong rồi, tinh dầu hương cỏ Lavender đã cũng đã được chuẩn bị rồi, chúng ta lên lầu thôi."

An Nhựt dùng hai tay đánh lên tay của Lục Mặc Hiên, sau đó dùng hai chân quặp chặt trên người anh, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh, hai chân quấn quýt lấy đôi chân thon dài của Lục Mặc Hiên. Trông mặt Lục Mặc Hiên đen lại, giống như bầu trời rộng lớn giữa đêm khuya. An Nhựt dùng sức chân quá lớn, toàn thân Lục Mặc Hiên mẫn cảm giống như có một dòng điện đang chạy dọc khắp người anh, trong lòng Lục Mặc Hiên đã định.

Hôm nay là ngày anh và An Nhựt lấy giấy chứng nhận kết hôn, buổi tối nhất định phải đem An Nhựt ăn sạch sành sanh!

An Nhựt cười hắc hắc, đầu ghé sát vào mặt Lục Mặc Hiên, vươn ra chiếc lưỡi dính hương, nhẹ nhàng liếm láp bên tai anh, Lục Mặc Hiên bị động tác của An Nhựt khiến cho yết hầu đảo một vòng, không biết bây giờ bản thân có bao nhiêu gấp gáp. Tuy phải nhanh chóng ôm lấy eo An Nhựt, tay trái giữ lấy cổ cô, hai chân nhanh chóng bước đến cầu thang.

An Nhựt thấy vẻ thiếu kiên chế của Lục Mặc Hiên, trong mắt ánh lên vẻ giảo hoạt khó thấy, hai chân lập tức buông ra, tay phải đánh vào cánh tay đang giữ cổ cổ của anh, tay trái mạnh mẽ véo vào eo của Lục Mặc Hiên. Vì không muốn khiến Lục Mặc Hiên cảnh giác, An Nhựt cố ý hôn lên mặt anh một cái.

Tiếng hôn vang dội nhanh chóng truyền vào tai Lục Mặc Hiên, đợi đến khi anh phản ứng kịp, An Nhựt đã chạy về hướng ghế sofa rồi! Trong mắt Lục Mặc Hiên bùng lên một ngọn lửa dữ dội, một lát sau, sau khi kìm chế được ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực trong lòng, chỉ còn lại vẻ trầm tĩnh như đáy biển. Lục Mặc Hiên bây giờ tới ý nghĩa của một khóa huấn luyện trong quân đội là một người quân nhân thì luôn phải giữ tinh thần cảnh giác cao độ, không thể bị dục vọng làm mờ mắt. Anh trúng kế của An Nhựt, hoàn toàn bị bộ dáng mê người của cô mê hoặc rồi.

Ánh mắt Lục Mặc Hiên lóe sáng, vợ yêu của anh muốn cùng anh chơi đùa một chút. một khi đã như vậy, hai tay Lục Mặc Hiên nắm chặt lại với nhau, các ngón tay kêu lên răng rắc, bộ dáng như chuẩn bị xông ra tiền tuyến.

An Nhựt chuyển hướng chạy, tay trái đặt trước ngực, tay phải nâng lên, ngoắc ngoắc tay về phía anh: "Lục Mặc Hiên, mấy hôm trước anh dạy em kỹ năng bắt kẻ địch, hôm nay em muốn thử trên người anh." An Nhựt sau khi nói xong, hất cằm một cái rồi lại ngoắc ngón tay.

Lục Mặc Hiên cao giọng a một tiếng, hai tay buông xuống bên thân, chậm rãi đi về phía An Nhựt. Kỹ năng bắt kẻ địch? Anh không phải kẻ địch, anh là chồng của cô, muốn dùng chiêu này trên người anh, nhất định phải đổi một cái tên khác, thuật bắt chồng cùng không tệ a!

Lúc Lục Mặc Hiên còn cách An Nhựt vài bước, tay phải đột nhiên nắm thành quyền đánh về phía An Nhựt, lúc đến sát cổ cô thì đột nhiên đổi hướng, hướng về phía thắt lưng An Nhựt. Sau khi nhìn thấy chiêu thức của An Nhựt, Lục Mặc Hiên nhũn mảy, không tệ, biết sử dụng dương đông kích tây rồi, ngay từ đầu đầu phải là kỹ năng bắt kẻ địch.

Sau khi trải qua một trận đấu đá kịch liệt, An Nhựt liền bị Lục Mặc Hiên khiêng lên vai, An Nhựt ở trên vai Lục Mặc Hiên không an phận mà điên cuồng vịn vẹo.

Tiếng dép lê keo loạt quẹt trong phòng khách, càn thanh thủy. Hai hàng lông mày thanh tú của An Nhựt hung hăng nhũn lại, haizzz, vẫn phải luyện tập thêm vài chiêu nữa mới được. Mới có sáu chiêu mà đã bị anh bắt giữ, trong mắt An Nhựt đảo một vòng, năm năm không gặp lại sư phụ, cũng không biết ông đang ở đâu rồi. Nếu sư phó biết cô tìm thấy một người đàn ông vẫn võ song toàn, nhân phẩm cực tốt, tướng mạo anh tuấn vô song, chắc chắn ông ấy sẽ vui vẻ đến mức không khép miệng lại được.

Khi cánh cửa màu trắng khắc khoa lưu ly hiện ra trước mắt An Nhựt, An Nhựt bắt gặp ánh mắt trượng phu. An Nhựt vỗ vỗ Lục Mặc Hiên, nhỏ giọng nói, "Chúng ta đã cam kết rồi, hai đầu ngón tay. Nếu anh dám vi phạm lời hứa, cẩn thận em đá anh ra ngoài."

Lục Mặc Hiên không cần suy nghĩ gât gât đầu, hiện tại việc quan trọng nhất là phải trấn an cô trước đã, sau khi thành công rồi, lại thêm một loạt hành động trấn an.

An Nhựt vẫn mặc trên người bộ quần áo tình nhân màu đỏ, Lục Mặc Hiên thả An Nhựt xuống bồn tắm lớn, muốn An Nhựt ổn định trước cho nên động tác của anh cực kỳ nhẹ nhàng.

Mặt An Nhựt thoáng chốc đỏ lên, lần này cùng Lục Mặc Hiên tiếp xúc, tâm tình thay đổi, thân phận thay đổi, trái tim An Nhựt không kìm chế được đập liên hồi, nhân sinh biến chuyển ngay tại đêm nay, nếu đổi lại là một cô gái khác cũng sẽ có phản ứng như vậy.

Lục Mặc Hiên cực kỳ biến thái đặt Bra lên mũi người người, "Vợ à, anh giúp em mua bra này, đây là một sự kết hợp hoàn hảo với thân thể của em."

An Nhựt nhanh chóng tóm lấy chiếc bra màu đen, dùng lực một cái treo lên đầu Lục Mặc Hiên. Nhìn thấy hai mắt của Lục Mặc Hiên lộ ra qua khe áo, An Nhựt phì một tiếng liền bật cười.

Lục Mặc Hiên cầm lấy bra, vút lên bồn rửa mặt, hai tay nhanh chóng đem An Nhựt cời sạch, ánh mắt di chuyển theo dáng người của cô, "Vợ, em thật bướng bỉnh."

An Nhựt đá cho Lục Mặc Hiên một cái, "Không phải muốn tắm uyên ương sao? Vừa rồi còn gấp như thế, bây giờ lại còn đứng đó mà nói những nói cuội." Sau khi An Nhựt nói xong, lập tức nhảy xuống khỏi bồn rửa mặt, đi chân trần chạy về phía bồn tắm lớn.

Trên mặt Lục Mặc Hiên mang theo ý cười, nhìn An Nhựt bóng dáng mảnh khảnh xinh xắn của cô, khoe môi anh liền tràn ra ý cười nhẹ nhàng, động tác trên tay cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hai bộ quần áo tình nhân màu đỏ và nội y bị vút xuống nền gạch men trắng sứ.

Tiếng nước chảy ầm ầm vang lên, bên trong bồn tắm lớn hình tròn, làn nước trong suốt được phủ lên những cánh hoa hồng, An Nhựt mang theo khuôn mặt hồng rục ngồi trong bồn tắm. Hai người bắt đầu khởi động những động tác nguyên thủy nhất. Cô từ từ ngửa cổ về phía sau, không kìm chế được bật ra từng tiếng rên rĩ.

Con mẹ nó, đau quá đi!

An Nhựt đau đến nổi nước mắt như trực trào ra, hai tay vô lực vùng vẫy trong nước, hai chân không ngừng lui lại phía sau, nhưng không ngờ lại bị Lục Mặc Hiên bắt lại.

Sự đau đớn khiến An Nhựt phải quay đầu lại nhìn Lục Mặc Hiên, sau đó liền giương tay dấm vào ngực anh, vì sao chỉ có một mình cô bị đau, cô muốn

Lục Mặc Hiên cũng phải đau giống cô!

Phụ nữ là hồ cái, không thể chọc vào, màn đêm thật dài. Lục Mặc Hiên và An Nhượng lại tiếp tục một trận đấu kịch liệt khác.

Sau một hồi kịch liệt, đến khi màn đêm đã trở nên yên tĩnh, Lục Mặc Hiên lại gặp phải một rắc rối khác, đó là sau khi An Nhượng bị anh làm cho đau đến nổi rớt nước mắt thì cô đã quyết định đêm nay sẽ không cho anh được thoải mái.

Lục Mặc Hiên ôm An Nhượng đang mặc duy nhất một chiếc quần lót màu đỏ nằm ở trên giường, hai bàn tay to lớn của anh không ngoan ngoãn bắt đầu tìm kiếm trên cơ thể của cô, hai mắt thoải mái nhắm lại, giống như đang chìm đắm trong hồi ức kích thích ở bốn tám khi nãy. Lục Mặc Hiên không ngừng nhìn về phía An Nhượng, không kìm nổi đánh than nhẹ một tiếng.

Giờ phút này, người con gái đang yên tĩnh nằm trong ngực anh đã hoàn toàn toàn thuộc về anh, An Nhượng là một cô gái vô cùng thuần khiết, mặc dù ánh đang rất tức giận nhưng vẫn toát ra một sức hút vô cùng lớn, cô giống như một cây thuốc phiện cắm rễ vào trái tim anh.

Lục Mặc Hiên cảm thấy cuộc sống của mình vô cùng hoàn mỹ, vì anh đã gặp được đúng người, sự nghiệp có, vợ yêu có!

Nhưng khoảng khắc yên tĩnh này của An Nhượng chỉ là nguyệt trang mà thôi, An Nhượng vui đùa trong ngực Lục Mặc Hiên, nhỏ giọng khóc nức nở, nghe thấy tiếng khóc của vợ yêu, trái tim đang tràn ngập hạnh phúc của Lục Mặc Hiên thoáng chốc nhủ lại.

Tay phải anh nhẹ nhàng vuốt dọc theo sống lưng của An Nhượng, giọng nói như dòng nước trầm ấm truyền vào tai cô: "Vợ à, anh xin lỗi vì lúc này đã làm em bị đau, đều do anh không kìm chế được, ngoan, đừng khóc."

Sự an ủi của Lục Mặc Hiên không những không khiến cho An Nhượng ngừng khóc, ngược lại tiếng khóc càng lúc càng lớn, Lục Mặc Hiên càng nghe trái tim lại càng đau đớn, anh đã làm đau chính người phụ nữ của mình, khiến cô khóc đến mức hai mắt đầm lệ, Lục Mặc Hiên rất muốn cầm tay An Nhượng rồi thương cho mình hai cái bạt tai, chỉ vì tính ích kỷ của mày, không để ý đến cảm nhận của người phụ nữ mày yêu, bây giờ thì tốt rồi, khiến cho vợ yêu bị đau, khiến cho vợ yêu bị ám ảnh.

Ám ảnh... Lục Mặc Hiên vừa nghĩ như vậy, mày lập tức nhấn lại, việc này không thể coi thường, An Nhượng một khi đã bái xích với chuyện phòng the, vậy thì từ nay về sau chuyện đó của hai người biết làm sao đây.

Từ trước đến nay Lục Mặc Hiên làm việc đều vô cùng cơ trí linh hoạt, nháy mắt đã nghĩ ra cách. Tay phải nắm chặt lấy tay An Nhượng, trong giọng nói mang theo sự hối hận vô cùng. "Vợ à, em đánh anh đi, đánh anh không nói được nữa, thậm chí không đi lại được, anh cũng sẽ không một câu oán hận."

An Nhượng nâng lên hai mắt ướt đầm nước mắt, hờn dỗi liếc mắt nhìn anh một cái, há miệng thờ dõc như muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy Lục Mặc Hiên thì lại bắt đầu ngửa ngáy.

"Em muốn phạt anh." Sau khi An Nhượng nói nhỏ một tiếng, lại cúi đầu, bộ dáng vô cùng ủy khuất kia của cô, khiến trái tim của Lục Mặc Hiên vô cùng đau đớn.

"Vợ, anh sẽ không có nửa lời oán trách, vô điều kiện nhận sự trừng phạt của em, chỉ mong em đừng bị ám ảnh chuyện chăn gối mà thôi." Giọng nói Lục Mặc Hiên càng lúc càng trầm.

An Nhượng lắc lắc đầu, "Em rất đau, nên trong khoảng thời gian này anh không được chạm vào em, nếu không thì, nơi đó của em cũng sẽ bị anh làm cho hồng mắt!" Lúc An Nhượng nói tới chỗ này trong ánh mắt liền lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Lục Mặc Hiên bắt đầu lo lắng, anh lại một lần nữa mắc lừa cô. Nhưng mà, hắn đã đồng ý với An Nhượng rồi, Lục Mặc Hiên cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng vẫn phải đau khô gât đầu.

An Nhượng vẫn vui mặt vào trong ngực của Lục Mặc Hiên, nước mắt đã ngừng rơi, khoe miệng khê cong lên. Lục Mặc Hiên, em sẽ cho anh biết thế nào là sờ được mà không ăn được, ai bảo hôm nay anh thô bạo như vậy! nói thì hay lắm, gi mà hai ngón tay, dám tập kích cô, hai ngón tay biến đi nơi nào rồi!

trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, An Nhượng và Lục Mặc Hiên ôm nhau ngủ, một tấm chăn mỏng che đậy cơ thể hai người. Nhưng ở trong phòng tắm, haizz, chỉ có thể cất lên một tiếng thở dài, quá mức hỗn loạn, một màn xuân sắc, nền gạch trắng tinh được ánh trăng rọi xuống phản chiếu từng hồi ánh sáng lung linh huyền diệu. Bên này thì mật ngọt tràn đầy, còn bên Dương Bách Tinh thì chỉ có thể nói là đau khổ không thôi.

Dương Bách Tinh dưới sự ép hỏi không ngừng của Thủy Ly Ly, rốt cục cũng nói ra tình hình trận diễn quân khiến hắn mất đi chân phải khi đó. Thủy Ly Ly đảo mắt một vòng, hai chân bắt chéo vào nhau ngồi xổm xuống bên chân Dương Bách Tinh, nhẹ nhàng xoa bóp chân trái cho hắn.

"Bách Tinh, quân ngũ cũng giống thương trường, vô cùng âm hiểm. Cái anh mất đi không phải chỉ là một chân, mà là tương lai của anh, quân khu chi bồi thường cho anh chút tiền còn con nít như vậy, anh cũng cam tâm sao?" Thủy Ly Ly đáy mắt hiện lên vẻ ngoan độc, người phụ nữ của Lục Mặc Hiên, à quá lão xược, còn Lục Mặc Hiên lúc nào cũng tỏ vẻ cao cao tại thượng, không thèm nhìn ngó gì tới cô ta, Thủy Ly Ly không nuốt trôi được cục tức này.

Dương Bách Tinh vuốt mái tóc của Thủy Ly Ly, "Ly Ly, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi. Cuộc sống bây giờ của chúng ta không phải cũng rất tốt sao? không lo ăn không lo mặc."

Thủy Ly Ly mím hai cánh môi, Dương Bách Tinh là một người đàn ông rất dịu dàng, nhưng là loại rất không có tiền đồ!

Hôm qua Lục Mặc Hiên tập kích An Nhượng thành công, nên phải trả giá bằng việc không được đụng vào người An Nhượng trong khoảng thời gian này, vô cùng thê thảm, nhưng cái cảm giác trong bồn tắm ngày hôm qua quả thực vô cùng sung sướng, cái loại khoái cảm ấy khiến cho tinh thần sáng này của anh vô cùng phấn chấn.

Nhưng lúc anh thức dậy, đã không thấy An Nhượng đâu rồi. Lục Mặc Hiên khẽ cau mày, bước chân xuống giường, vội vàng mặc quần áo rồi bước nhanh xuống nhà trong khi còn chưa kịp đánh răng rửa mặt.

Trong phòng bếp vang lên tiếng trứng opla, Lục Mặc Hiên tiến lên vài bước, qua cánh cửa bằng thủy tinh thấy An Nhượng đang bận rộn nấu nướng, Lục Mặc Hiên khoanh hai tay trước ngực, lười biếng tựa vào cánh cửa bằng thủy tinh, trong ánh mắt toát ra ý cười dịu dàng.

Cảm giác có vợ thật tuyệt, hôm qua lúc ở trong phòng tắm anh không kiềm chế được sự ham muốn với cô, An Nhượng ngoài miệng thì nói không cho anh đụng vào cô, nhưng sáng sớm đã dậy làm bữa sáng cho anh.

Lục Mặc Hiên không nỡ để An Nhượng phải vất vả, đáng nhẽ hôm nay nên là anh dậy sớm làm bữa sáng cho cô mới phải.

Lục Mặc Hiên đứng thẳng dậy, đi về phía phòng tắm. Đến khi anh đi ra thì sữa tươi thơm nồng, bánh bao nhân đậu đỏ, xúc xích thơm lừng và trứng ốp la vàng óng đã được bày trên bàn ăn.

An Nhượng vẫy vẫy tay với Lục Mặc Hiên "Nhanh tới ăn sáng đi, không phải hôm nay anh phải tới quân khu sao?" An Nhượng bỏ lại một câu rồi lại quay người chạy vào trong bếp. Lúc đi ra trên tay cô còn bưng thêm một đĩa rau xào. Sau khi đặt lên bàn ăn, An Nhượng cầm chiếc bánh đậu đỏ lên cắt làm đôi, sau đó kẹp xúc xích, trứng gà rán cùng với rau xào vào giữa.

Lục Mặc Hiên chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc, nhìn bữa sáng tình yêu trước mắt, Lục Mặc Hiên liền dang đôi tay rộng lớn ra ôm An Nhượng vào lòng, đầu ghé vào bên tai An Nhượng, mãi sau mới nói: "Vợ, em vất vả rồi. Từ nay về sau, anh nhất định sẽ không làm em đau nữa." 'đau' trong lời nói của Lục Mặc Hiên đương nhiên là nói về chuyện phòng the.

An Nhượng dương tay đánh vào đầu Lục Mặc Hiên một cái, nhét miếng bánh trên tay vào tay anh: "Em không thích kẹp rau xà lách vào bánh mì, bình thường đều xào loại rau mà mình thích trước, sau đó mới kẹp vào bánh mì, cái này gọi là Trung Tây kết hợp."

Lục Mặc Hiên sau khi cầm lấy chiếc bánh liền cúi đầu cắn một miếng rõ to, bánh mì còn chưa kịp nuốt vào trong bụng đã vội vàng mở miệng nói: "Ngon quá, mua ở ngoài cũng chưa chắc ngon được như này."

An Nhượng khoát tay, cũng nhanh chóng làm cho mình một cái, "Hôm nay em phải tặng ca, bên phía Đạt Thuận nói có một số việc muốn em trực tiếp tới xử lý, sáng nay Chung tổng có gọi điện tới, Trì Lăng Hạo đem công trình này của Đạt Thuận giao cho Mậu Hưng toàn quyền phụ trách, hôm qua lúc nhà họ Sở tới công trường làm loạn thì Trì Lăng Hạo đã sớm lên máy bay trở về Pháp rồi. Lục Mặc Hiên, người bạn này của anh, em thấy không đáng tin lắm."

Lục Mặc Hiên nâng chiếc cốc thủy tinh trên bàn lên uống một ngụm sữa nóng thơm nồng, là lưỡi liếm xung quanh vành môi một cách vô cùng thoải mái "Giành được công trình này là được rồi, cần gì phải đề ý đến thằng nhóc đó, từ trước đến nay hần vốn đã không thích chuyện kinh doanh. Nếu không phải bị cha hần ép tới thành phố A xử lý chuyện công trình lần này, thì anh thấy bây giờ hần vẫn đang vùng vẫy bên trời Tây nữa kia."

Ngón tay An Nhượng gõ nhẹ trên mặt bàn thủy tinh, sau đó mở miệng: "Trì Lăng Hạo đi rồi, nhưng thời hạn thi công trên hợp đồng chưa bàn bạc xong, ngay đến cả kiểm tra kết quả thi công giai đoạn đầu cũng chưa làm, đây là muốn để cho Mậu Hưng tự biên tự diễn sao? Nói như vậy thì chúng em đành phải dựa theo sở thích tầm thường của Trì Lăng Hạo để thiết kế thôi, cho em mượn vài kiến trúc sư của Hồng Thiên các anh dùng một chút nhé."

Lục Mặc Hiên không chút do dự gật gù đầu, "Của anh cũng chính là của em, những kiến trúc sư đó, em muốn bao nhiêu cũng được. Vợ, hôm nay em tặng ca đến mấy giờ? Đến lúc đó gọi trước cho anh, anh tới Mậu Hưng đón em."

"Anh về trước làm cơm tối đi, chắc hôm nay em phải tặng ca đến khuya. Phan Mộng Lệ rời khỏi Mậu Hưng, Triệu Thâm Du lại không được khỏe, Mẫn Cần bị thương vẫn đang nằm trong viện. Trong khoảng thời gian ngắn bộ phận Marketing không kịp tuyển thêm nhân sự mới, công việc lại chất chồng, em nhất định phải tự mình kiểm tra, mới có thể yên tâm giao cho cấp dưới phụ trách." An Nhượng chính là người như vậy, đối với bất cứ việc gì, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm hết sức, đạt được thành quả cao nhất mới hài lòng.

Thật ra, trong lòng Lục Mặc Hiên vô cùng buồn bực. Mới kết hôn được có một ngày, vợ yêu đã bận đến mức không có thời gian dành cho anh, trong mắt Lục Mặc Hiên lóe lên một tia u oán, anh muốn đẩy nhanh tiến độ thu mua Mậu Hưng, để An Nhượng làm tổng giám đốc trên danh nghĩa. Như vậy, còn sợ An Nhượng không có thời gian bên anh hay sao?

Tâm tình của Lục Mặc Hiên liền vui vẻ hẳn lên, khoe mắt cong cong, ngửa cổ uống nốt chỗ sữa còn lại trong cốc, sau đó nhận lấy chiếc khăn lau miệng An Nhượng đưa cho.

Hôm nay phân quân khu mở một cuộc họp quan trọng, bàn về một số thế lực ngầm hiện đang hoạt động trong thành phố A này, băng đảng Mafia SK này càng ngày càng khó đối phó, bởi vì hành tung bất định, tên cầm đầu cũng không rõ là đang chui rúc ở chỗ nào.

Không thể coi thường vụ nổ lớn xảy ra ở vùng ngoại ô hôm trước, sau khi kiểm tra đối chiếu, thì quả boom hôm đó được xác định là có sức công phá vô cùng lớn, những quả boom như vậy chỉ được sử dụng trong những lần diễn quân.

Trước khi đi, Lục Mặc Hiên hôn lên má phải của An Nhượng một cái, lúc ngồi vào Land Rover, hai mắt vẫn dõi theo hình bóng An Nhượng qua kính chiếu hậu.

An Nhựt bĩu môi, Lục Mặc Hiên càng ngày càng buồn nôn. Vì không muốn để Lục Mặc Hiên tiếp tục làm ra những hành động buồn nôn nữa nên An Nhựt nhanh chóng quay người, đóng cửa lại che khuất tầm mắt của anh. Lục Mặc Hiên cười khò, quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

Giờ phút này là một Lục Mặc Hiên vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt cương nghị lộ ra khí phách trời phú, Land Rover bắt đầu chuyển động rồi nhanh chóng lao vút về phía trước.

An Nhựt trở lại phòng ngủ, thay một bộ đồ công sở màu trắng, mái tóc dài được buộc gọn phía sau ót. Cô dùng một chiếc cặp tóc màu đen vô cùng tinh xảo để kẹp những sợi tóc con trước trán, đánh một lớp phấn lót, An Nhựt vừa soi gương vừa thủ thế victoria, sau đó mới ra phòng khách lấy túi xách rồi đi làm.

Phân quân khu và Mậu Hưng đều ở trong thành phố A Nhưng nằm ở hai hướng trái ngược nhau, cho nên lần này An Nhựt đến công ty cũng không báo anh đưa đi. Hơn nữa hôm nay phân quân khu còn mở một cuộc họp quan trọng, anh là nhân vật chủ chốt nên đương nhiên phải có mặt đúng giờ.

Sợi dây chuyền An Nhựt đeo trên cổ chính là 'Ánh sáng diệu kỳ', hoa hồng được đặt trong túi xách Chanel đắt tiền, hoa hồng xinh xắn tinh xảo, tuy nhẹ nhưng uy lực vô cùng lớn. Nên để trong túi xách cũng không hề thấy chút bất tiện nào cả.

Trì Lăng Hạo đột nhiên quay về Pháp, An Nhựt đành phải trì hoãn việc trả súng cho hắn, ở nước Pháp xa xôi nếu Trì Lăng Hạo biết An Nhựt muốn trả súng cho hắn, hắn chắc chắn đã không vội vã quay về Pháp như vậy.

An Nhựt đi giày cao gót vào, mới bước ra đến cửa đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. An Nhựt ngừng lại bước chân, sau đó mới nhớ ra, chắc là đồng chí Diệp Hạo bị Lục Mặc Hiên bắt tới đây để đưa cô tới Mậu Hưng? An Nhựt tiến lên vài bước, lúc nhìn thấy khuôn mặt một người phụ nữ vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trên màn hình, An Nhựt lắc lắc đầu, hôm nay có cuộc họp quan trọng, chắc chắn Diệp Hạo cũng phải tham gia.

Nhưng mà, người phụ nữ tên Ly Ly mà cô đụng phải ngày hôm qua ở cửa hàng trang sức, đúng là thú vị, sao cô ta biết Lục Mặc Hiên sống ở đây? Ngay cả số nhà mà cô ta cũng đã điều tra ra rồi.

An Nhựt không vội mở cửa, mà cầm điện thoại gọi cho thư ký riêng của cô ở Mậu Hưng, cô thư ký kia mười phần cung kính lễ độ nhận điện thoại, nhưng sau khi nghe An Nhựt nói xong, không khỏi kinh ngạc một phen. Có một con ruồi khiến người ta chán ghét, nhất định phải xử lý xong sao? Con ruồi nào mà khiến người ta ghét đến như vậy?

Sau khi An Nhựt phân phó xong, liền cắt điện thoại vào trong túi xách, sau đó tươi cười mở cửa, lúc nhìn thấy Thủy Ly Ly, An Nhựt cố tình giả bộ kinh ngạc, hai mắt cẩn thận đánh giá Thủy Ly Ly từ đầu tới chân, trên người cô ta vẫn là những bộ quần áo lố lẹt như cũ. Dương Bách Tinh nhiều tiền đến vậy sao, liên tục mua cho Thủy Ly Ly quần áo hàng hiệu.

Thủy Ly Ly hôm nay còn khí thế hơn cả ngày hôm qua, ngón tay được sơn màu đỏ chót không ngần ngại chỉ thẳng vào mặt An Nhựt: "Lục Mặc Hiên đâu? Tôi có chuyện muốn nói với anh ta, mau gọi anh ta ra đây." Thủy Ly Ly sau khi nói xong, liền kiễng chân, ngay trước mặt An Nhựt đảo mắt nhìn xung quanh ngôi biệt thự.

An Nhựt dù bận vẫn ung dung nhìn Thủy Ly Ly trên chân mang đôi giày cao gót 10 phân, đi đôi giày cao gót cao như vậy mà cô ta vẫn có thể kiễng chân được, với góc độ này thì không 90 độ thì cũng phải 75 độ, cô ta không đi thi múa ballet thì thật đúng là quá đáng tiếc.

Thủy Ly Ly không thấy An Nhựt trả lời, tức giận trừng mắt nhìn An Nhựt, chân phải lập tức tiến lên phía trước, muốn xông vào trong nhà. An Nhựt vươn tay, dùng tay giữ chặt vai của cô ta.

Thủy Ly Ly bị An Nhựt hơi dùng sức ấn phải lùi lại mấy bước, từ trước đến nay cô ta đã quen thói vênh váo tự đắc, đã từng có một người cha giàu có, nên cô ta chính là loại thiên kim tiểu thư yếu ớt chính hiệu.

"Tôi đến là muốn hỏi Lục Mặc Hiên một câu, để lên chức thiếu tá anh ta đã hại Bách Tinh phải mất đi một chân, những năm gần đây đêm đến anh ta có gặp ác mộng hay không?" Trong ánh mắt Thủy Ly Ly ánh lên vẻ khinh thường, ngày hôm qua, An Nhựt đã dùng chính ánh mắt này để nhìn cô ta. Nhưng là hai người khác nhau ở chỗ, cùng một ánh mắt như vậy, nhưng An Nhựt lại cao quý tao nhã vô cùng, còn Thủy Ly Ly lại mang nhiều hàm ý hơn.

Cả người An Nhựt chấn ở cửa lớn, ý cười đã hoàn toàn biến mất, hắt mắt bắn ra tia lạnh lẽo: "Tôi cần đính chính lại ba điều, thứ nhất, Lục Mặc Hiên đang giữ chức vị thượng tá. Thứ hai, Lục Mặc Hiên làm việc luôn quang minh lỗi lạc nên không gặp bất cứ con ác mộng nào hết. Thứ ba, Dương Bách Tinh bị mất một chân là do anh ta bất cẩn hay cố tình làm mình bị thương, điều ấy khó có thể kiểm chứng được. Nếu lời cô nói ra là thật, vậy thì mời đem chứng cứ ra, nếu không tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng."

Ánh mắt Thủy Ly Ly cứng lại, toàn thân đều đã cứng đờ. sự việc đã qua lâu vậy rồi, làm sao có thể tìm được chứng cứ đây! Thủy Ly Ly gất gao cắn môi, "Dương Bách Tinh là một người quân nhân vô cùng xuất sắc, nhưng đã bị Lục Mặc Hiên không từ mọi thủ đoạn hãm hại. Nếu Lục Mặc Hiên còn nhớ đến tình đồng đội năm xưa, tôi hi vọng Lục Mặc Hiên có thể tự mình đứng ra giải thích và bồi thường tinh thần cho Bách Tinh."

An Nhựt cười nhạo một tiếng: "không làm gì có lỗi, tại sao phải xin lỗi? Hơn nữa, Dương Bách Tinh bị mất chân phải, quân khu khẳng định đã bồi thường vật chất cho anh ấy rồi." tầm mắt An Nhựt dừng lại trên người Thủy Ly Ly hơi do dự, sau đó tiếp tục nói: "cô cần bồi thường tinh thần ư? Tôi thấy thứ cô cần là bồi thường về mặt vật chất thì đúng hơn. Nếu cần tiền thì nói sớm một chút, cho dù chó mèo, nếu bày ra bộ dáng đáng thương, tôi cũng sẽ làm theo chủ nghĩa nhân đạo mà cho cô một ít..."

Hôm qua Lục Mặc Hiên đã nói với cô rằng, chính vì anh nên Dương Bách Tinh mới mất đi một chân, đối với chuyện này, An Nhựt hoàn toàn không tin

Lục Mặc Hiền đã hăm hại Dương Bách Tinh mất đi một chân. Trong chuyện này chắc chắn có hiểu nhầm.

Thủy Ly Ly bị vài ba câu của An Nhượng kích động, chó mèo sao?! Con đàn bà này dám nói cô ta là chó mèo sao, Thủy Ly Ly nổi trận lôi đình, mặc kệ bây giờ là ban ngày ban mặt, trực tiếp dơ chân phải, dùng đôi giày cao gót mười phân đá An Nhượng.

An Nhượng nhanh chóng dịch người một cái, tay phải vươn ra gạt mạnh tay Thủy Ly Ly, hung hăng ấn mạnh cô ta sang một bên, ầm bốp một tiếng. Cả người Thủy Ly Ly bổ nhào xuống đất, đôi môi đỏ chót cũng được một trận tiếp xúc thân mật với nền gạch. Hôm nay Thủy Ly Ly mất một tiếng đồng hồ để trang điểm, nhưng nay mọi thứ đều đã bị hủy hoại sạch sẽ.

An Nhượng vỗ vỗ tay, sau đó kinh ngạc kêu ra tiếng, "Cô làm sao vậy? Nếu cần tiền thì cứ nói thẳng với tôi một tiếng là được rồi, không cần phải quỵ lụy như vậy đâu. Cô làm vậy tôi nào dám nhận. Rốt cuộc thì cô đang gặp khó khăn gì vậy?"

Thủy Ly Ly tức đến đỏ mặt, hai tay chống lên mặt đất, sau khi đứng dậy, Thủy Ly Ly phụt một tiếng nhỏ ra một miệng toàn cát: "Tôi đang nói chuyện rất tử tế với cô vậy mà cô lại dám ra tay đánh người. Là cô công kích tôi trước, cho dù có cùng nhau đứng đối chất trước tòa án, tôi cũng không sợ! Cô cứ chờ đó, tôi nhất định sẽ kiện cô và Lục Mặc Hiền, khinh người quá đáng!" Thủy Ly Ly tức đến mức nói năng loạn xạ, từ trước đến giờ cô ta chưa bao giờ phải mất mặt đến vậy.

Mỗi người sống trong Hào Đình Hoa Uyển này đều là những người có máu mặt trong xã hội, cho dù bây giờ cô ta có lấy thân phận là con gái nhà giàu đến đây thì cũng chẳng ai thèm chú ý đến cô ta chứ nói gì đến bộ dáng nhếch nhác bây giờ.

Có mấy người thanh niên đứng lúc đi qua chỗ này, lúc nhìn thấy An Nhượng hai mắt liền sáng lên, trông cô gái kia vừa xinh đẹp vừa giỏi giang giàu có! Hào Đình Hoa Uyển này từ lúc nào lại có một giai nhân thanh lệ như vậy? Mấy người thanh niên này đều là quân nhân hạng hai, có chút bản lĩnh nhưng suy nghĩ lại không được nghiêm chỉnh cho lắm.

An Nhượng thoáng thấy mấy người thanh niên này, lập tức vẫy vẫy tay về phía họ: "Các anh giúp tôi một chút được không, cô gái này hình như đang bị bệnh, các anh có thể giúp tôi đưa cô ấy đến bệnh viện gần đây không?"

Mấy người thanh niên đó liên tục gật đầu, người đẹp đã lên tiếng, có thể từ chối được sao? Thế là những người thanh niên đó bước tới không chút lưu tình kéo Thủy Ly Ly đi, lực cánh tay của họ rất lớn, khiến Thủy Ly Ly đau đến mức nhũn chặt lồng mào.

Thủy Ly Ly nhắc chân dùng đôi giày cao gót mười phân của mình đá vào một người thanh niên đứng gần đó: "Cút, đừng động vào tao, chúng mày đều là một lũ súc sinh!"

Những người thanh niên này đều có ba mẹ hoặc ông nội là người trong quân khu, từ trước tới nay chỉ có bọn hán nể chửi đàn bà vậy mà con đàn bà chết tiệt này dám chửi bọn hán! không muốn sống nữa sao, vì có người đẹp đang đứng trước mặt nên mấy người thanh niên này không dám quá lỗ mãng, nhưng lực trên cánh tay thì đã tăng lên rõ rệt, lời quá mạnh khiến cô áo của Thủy Ly Ly bị rách một mảng, trông mặt An Nhượng lập tức híp lại, thì ra là hàng fake, hàng thật sao có thể dễ rách như vậy được.

Chiếc Bra ren màu trắng như ẩn như hiện lộ ra bên ngoài, Thủy Ly Ly có một bộ ngực vô cùng vĩ đại, cái gọi là ngực to nhưng não chỉ bằng hạt nho chính là để miêu tả loại phụ nữ như Thủy Ly Ly. Mấy người thanh niên kia đều nhìn chằm chằm vào ngực của cô ta, Thủy Ly Ly lập tức che ngực lại, kích động đưa mắt nhìn An Nhượng: "Rốt cuộc thì cô muốn làm gì! Tôi là người phụ nữ của Dương Bách Tinh! Đây chính là phạm pháp!" Thủy Ly Ly nhầm tưởng rằng An Nhượng gọi một đám người đến để luân phiên cưỡng hiếp cô ta, dù Thủy Ly Ly hám giàu, có thích quyền thế đến thế nào đi chăng nữa thì rốt cuộc vẫn không khỏi kinh sợ. một đám đàn ông luân phiên cưỡng hiếp cô ta, Thủy Ly Ly nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vào lúc đó, Thủy Ly Ly nghĩ tới Dương Bách Tinh, Dương Bách Tinh, đồ đàn ông bất tài, nếu anh ta cũng có quyền có thể lại đẹp trai như Lục Mặc Hiền thì cô ta sao phải chịu sự sỉ nhục như thế này! Thủy Ly Ly càng nghĩ càng tức, nước mắt rơi không ngừng.

An Nhượng thấy vậy liền mất hứng, cô đánh giá quá cao Thủy Ly Ly rồi, tới tận cửa nhà người ta để chửi nể tưởng rằng cô ta cũng có chút bản lĩnh, ai dè bây giờ cô ta lại ở đây khóc lóc sụt sùi thế này. An Nhượng phát phát tay, muốn mấy người thanh niên kia dùng tay lại: "Thôi vậy, tôi nghĩ cô Ly đây chắc hẳn đã nhớ ra đường về nhà rồi chứ hả, tôi còn có việc, không tiễn." An Nhượng nói xong, ấn ngón tay xuống màn hình điều khiển, cửa lớn màu vàng kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng đóng lại.

Thủy Ly Ly bị An Nhượng dọa cho sợ mất mặt, hai chân đều đã cứng đờ. Muốn đuổi theo An Nhượng để nói cho rõ ràng nhưng lại không dám, đám thanh niên kia sẽ quấy rối cô ta. Nhưng người thanh niên kia tuy còn trẻ tuổi, nhưng bởi vì hàng ngày luôn sống trong vàng son, nên trên mặt đã hiện lên vẻ trầm mê sắc dục.

Thủy Ly Ly sợ hãi đảo mắt nhìn đám thanh niên kia, đám thanh niên này không hề có hứng thú với Thủy Ly Ly, mà ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng của An Nhượng, Thủy Ly Ly ngây người trong chốc lát, sau đó ánh mắt lóe lên tia nham hiểm.

Thủy Ly Ly chỉ tay về phía An Nhượng, thấp giọng nói: "Có phải các cậu đã nhìn trúng cô ta rồi chứ? Nếu các cậu muốn, tôi có thể giúp các cậu bắt được cô ta."

Mấy người thanh niên kia dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Thủy Ly Ly, nếu bọn họ muốn có được phụ nữ thì cũng sẽ tự nghĩ cách để có được, loại đàn bà ngu dốt như cô ta thì hiểu cái gì.

Thủy Ly Ly mất thấy đám thanh niên kia muốn rời đi, lập tức vội vàng nói: "cô gái kia thông minh cực kỳ, chỉ dựa vào các cậu, căn bản là không bắt được cô ta! Nhất định phải hạ được, mà địa điểm còn phải cách xa Hào Đình Hoa Uyển, và phân quân khu. Quan trọng hơn là, các cậu cần phải có dũng khí."

Đàn ông thích nhất là kích thích, mới mẻ, càng mạo hiểm để đoạt được đàn bà, càng kích thích ý chí chiến đấu của họ. Mấy người thanh niên kia nháy mắt ra hiệu với nhau, sau khi thống nhất ý kiến, liền cất bước đi theo sát An Nhượng.

Khỏe miệng Thủy Ly Ly dương lên một nụ cười ác độc, xoay người nhìn căn biệt thự trước mặt, chỉ cần cố gắng thì cô ta có thể bước chân vào ngôi biệt thự xa hoa này. Để cho tất cả những kẻ đã khinh thường cô ta đều phải chết, Dương Bách Tinh, anh đã không muốn lấy lại công bằng, thì tôi sẽ bắt anh phải làm!

Ý chí chiến đấu dâng lên khiến Thủy Ly Ly nhất thời quên mất sự kinh sợ khi nãy, nán lại trước cửa ngôi biệt thự hồi lâu Thủy Ly Ly mới đi ra ngoài. Tại một góc khuất trên cửa lớn có gắn một chiếc camera siêu nhỏ, đem tất cả sự việc xảy ra khi nãy thu lại toàn bộ một cách vô cùng rõ ràng. Chiếc camera này vô cùng đặc biệt, nó có thể gửi tất cả những gì nó thu lại được gửi đến hệ thống đã được chỉ định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Quân thâm nghiêm ngặt

Lục Mặc Hiên ngồi ở vị trí chủ trì trong phòng họp, vừa nghe thủ trưởng nói về một số thể lực ngầm đang tồn tại trong thành phố A, vừa cúi đầu lật giờ xem tài liệu trong tay.

Xem ra Mafia SK cũng chỉ là một góc nhỏ của ngọn núi lớn mà thôi, một khi quân khu quyết định tăng cường lực lượng điều tra và triệt phá, ngón trỏ và ngón cái của Lục Mặc Hiên khẽ cọ lại vào nhau, trong bộ máy quyền lực của thành phố A liệu có người của thể lực ngầm hay không?

Khỏe môi Lục Mặc Hiên thoáng qua ý cười, nhưng nụ cười thoáng qua ấy lại bị thủ trưởng của phân quân khu nhìn thấy, ông tưởng rằng Lục Mặc Hiên đã nghĩ ra đối sách gì đó rồi nên lập tức lên tiếng hỏi: "Mục Hiên, cậu đã nghĩ ra cách đối phó rồi sao?"

Lục Mặc Hiên ngẩng đầu lên đang định trả lời thì trong túi áo vang lên một tiếng rất nhỏ, trước khi bắt đầu cuộc họp, Lục Mặc Hiên đã để điện thoại ở chế độ im lặng, cho dù có tin nhắn thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc họp, nếu điện thoại ở trạng thái im lặng mà vẫn có thể phát ra tiếng kêu, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là chiếc camera được gắn trên cửa nhà thu lại được hình ảnh bất thường.

Chiếc camera này là một thiết bị đặc biệt của quân đội, có thể dựa vào khoảng thời gian dài ngắn mà nhân vật dừng lại trong phạm vi nó quan sát được để tự động ghi hình lại, rồi dùng tốc độ nhanh nhất để gửi tới thiết bị hệ thống đã được cài đặt từ trước.

Lục Mặc Hiên cau chặt lông mày, sau đó nhanh chóng lấy di động từ trong túi áo ra. Bởi vì vẻ mặt của Lục Mặc Hiên vô cùng nghiêm túc, rõ ràng đã vi phạm kỉ luật quân khu, nhưng không có bất cứ một ai lên tiếng ngăn cản hoặc lộ vẻ bất mãn. Ngay cả vẻ mặt của viên thủ trưởng kia cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng, tưởng rằng Lục Mặc Hiên nhận được tin tình báo bí mật nào.

Diệp Hạo ngồi giữa bàn hội nghị, ánh mắt hết sức thâm trầm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cho Lục Mặc Hiên không màng tới kỉ luật của quân khu như vậy, nếu không có lý do thỏa đáng, nhẹ thì bị đánh 50 gậy, nặng thì giam lỏng cùng giam chức. Giữ chức vụ thượng tá khi tuổi đời còn quá trẻ như vậy, nhưng Lục Mặc Hiên chưa bao giờ dựa vào thể lực của gia đình, mà tự mình lăn lộn tranh đấu, trải qua biết bao khó khăn tôi luyện để đạt được thành công như ngày hôm nay.

Lục Mặc Hiên giảm âm lượng điện thoại về mức 0, trên màn hình điện thoại xuất hiện một đám người, có cả người phụ nữ hôm qua đã xảy ra tranh chấp với An Nhượng tại cửa hàng trang sức, cuối cùng lại bị An Nhượng chinh phục. Nhưng mà, đám thanh niên kia cuối cùng lại vây thành một vòng, dùng ánh mắt gian tà trao đổi với nhau, không có phụ đề cũng không có âm thanh, nhưng Lục Mặc Hiên vừa xem đã hiểu.

Đối phó với mấy tên thanh niên kia đối với An Nhượng mà nói là một chuyện hết sức đơn giản.

Nhưng Lục Mặc Hiên vẫn không thể nào ngừng lo lắng cho An Nhượng được, anh lập tức đẩy mạnh chiếc ghế nhanh chóng đứng lên, đặt tài liệu lên trên bàn, Lục Mặc Hiên cau mày nói với viên thủ trưởng một câu: "Muốn triệt phá toàn bộ thể lực ngầm ở thành phố A hiện nay thì cần đi theo hai hướng, thứ nhất là phải theo giám sát chặt chẽ vùng ngoại ô thành phố A, thứ hai là nhà họ Mã, nguyên thư ký thị trưởng thành phố A Mã Duy Thành. Nói không chừng trong giới chính trị đã có người dính líu tới hắc đạo rồi cũng nên."

Lục Mặc Hiên nói đến đây thì ngừng lại, hai mắt lạnh lẽo liếc nhìn tất cả những người có mặt tại đây, những người này đều bị khí thế của Lục Mặc Hiên dọa sợ, nhao nhao gật đầu bày tỏ đồng ý, Lục Mặc Hiên tay gõ nhịp trên mặt bàn, sau đó nói với viên thủ trưởng kia: "Thủ trưởng, tôi có chuyện quan trọng cần đi xử lý gấp, tôi đi trước. Còn lý do thì chờ tôi quay lại sẽ báo cáo cụ thể cho ngài biết."

Lục Mặc Hiên sau khi nói xong, không đợi viên thủ trưởng kia đồng ý, trực tiếp nhấc chân chạy nhanh ra ngoài. Diệp Hạo ngồi trên ghế lập tức đứng hình, thủ trưởng là nhân vật đứng đầu trong phân quân khu, Lục Mặc Hiên quả nhiên là lợi hại! Không Không đợi thủ trưởng đồng ý mà cứ như vậy chạy đi!

Thủ trưởng ho khan một tiếng, khoát khoát tay áo, "Cuộc họp đã thống nhất được ý kiến, xin cảm ơn đồng chí Lục Mặc Hiên đã đề xuất ý kiến, cuộc họp đến đây kết thúc, hi vọng mọi người có thể phối hợp chặt chẽ với nhau, lấy tốc độ nhanh nhất đảm bảo vào trái tim của thể lực ngầm!"

Lục Mặc Hiên vi phạm kỷ luật trong cuộc họp, cũng không bị cấp trên quở trách, ngược lại còn được khen ngợi không ngừng. Diệp Hạo vỗ trán, vận khí của cái tên nhóc Lục Mặc Hiên này con mẹ nó quả thực quá tốt, hẳn đã làm việc trong phân quân khu đã nhiều năm rồi, cho dù bản thân đang ở nơi thâm sơn cùng cốc nhưng chỉ cần phân quân khu ra chỉ thị, hẳn sẽ phải nhanh chóng hoàn bàn giao công việc, vội vàng vội vàng chạy về phân quân khu.

Hiện tại Lục Mặc Hiên cũng không có tâm tình đâu mà để ý đến Diệp Hạo và những người có mặt trong phòng họp, triệt phá hắc đạo đương nhiên quan trọng, nhưng sự quan trọng hơn vẫn là sự an toàn của An Nhục.

Anh có mỗi một người vợ, mặc dù đám thanh niên kia là một lũ người không đáng để mắt tới, nhưng Lục Mặc Hiên vẫn rất sốt ruột, hôm qua vừa mới lấy giấy chứng nhận kết hôn, hôm nay đã bay đến nhiều ruồi nhặng như vậy rồi. Con mắt thâm mỵ của Dương Bách Tinh vài năm trước rất tốt, do từ khi mất đi một chân nên mắt thâm mỵ cũng kém đi sao? Loại đàn bà như vậy mà cậu ta cũng coi như bảo bối được sao?

Khóe mắt An Nhục cong lên ý cười chậm rãi bước về phía trước, mấy tên thanh niên này thật là ngu xuẩn hết chỗ nói, đã đi theo dõi cô mà còn không biết đi khê một chút. Huy động nhiều người như vậy đi theo cô, hơn nữa còn là ban ngày ban mặt, cô cái gì cũng chẳng cần làm, trực tiếp dẫn bọn chúng tới sở cảnh sát là được rồi.

Nhưng mà, An Nhục rất muốn mượn vài tên để luyện tay chân một chút. An Nhục đảo mắt một cái, sau đó rẽ vào một cái ngõ cụt rồi dừng lại, An Nhục cố ý bày ra bộ dáng buồn rầu, sau khi xoay người lại, lại cố ý bày ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Ngón tay chỉ vào đám thanh niên: "Sao các cậu cũng ở chỗ này? Tôi không cẩn thận nên bị lạc đường rồi."

Mấy tên thanh niên kia đứng tốp năm tốp ba túm tụm một chỗ, ngăn ở đầu hẻm. Đây là một con ngõ cụt, đi đến chỗ này là cố ý câu dẫn bọn họ à? Người đẹp ở ngay trước mặt, lại là một đám đàn ông ham mê tửu sắc, chỉ lo thường thức mỹ nhân tước mắt, nên ngay từ đầu đã quên thân phận của An Nhục. Người sống trong Hào Đình Hoa Uyển, thân phận có thể nhỏ được sao?

An Nhục đi về phía đám thanh niên kia, dự định đi vòng qua bọn họ. một tên vươn tay ngăn trở đường đi của An Nhục, động tác này của hắn hoàn toàn nằm trong dự đoán của An Nhục.

An Nhục cười nhạt một tiếng: "Tôi phải đi làm, không có thời gian cùng các cậu tán gẫu." An Nhục dừng trong chốc lát. Ngay sau đó, cô lấy tốc độ nhanh nhất tóm lấy tay tên thanh niên kia. Những thứ mà tên thanh niên này vẫn làm hàng ngày là uống rượu và chơi gái, thả mình vào trong những hộp đêm xa hoa, nên cậu ta chẳng biết chút gì về thuật phòng thân cả.

An Nhục nhanh chóng di chuyển tay phải, chân phải đồng thời đá mạnh vào xương bánh chè của cậu ta, tên thanh niên kia lập tức kêu lên thảm thiết rồi quỳ rạp xuống đất.

Cậu ta thở hổn hển cảm giận nhìn An Nhục, muốn thoát khỏi tay cô nhưng lại sợ sẽ bị cô đánh tiếp nên chỉ đành gào lên một tiếng: "Mau thả tay ông ra!" Mắt thấy An Nhục càng lúc càng dùng lực, cậu ta liền vứt hết tôn nghiêm, trực tiếp quay đầu nói với đồng bọn: "Con mẹ nó, các cậu mau chóng giữ con khốn này lại cho tôi, mấy anh em chúng ta cùng nhau khống chế con khốn này, sau đó đánh nó nát, lôi đến một khách sạn nào đó, rồi cùng chơi nó đến chết!"

An Nhục thờ ơ nhìn mấy tên thanh niên còn lại đang định tiến lên giúp đỡ, cô thờ tay trái vào trong túi xách, chậm rãi rút Hoa Hồng ra, hành động này của cô, khiến cho tất cả những người ở đây đều đứng hình, hai mắt tròn trũng, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay An Nhục. Ôi mẹ ơi, đây là thật sao, bọn hắn nghĩ đủ mọi cách để có được một khẩu súng mà không được, vậy mà cô gái này lại có súng!

Quân khu quản lý rất nghiêm vụ súng ống đạn dược, chỉ có ba loại người mới được dùng súng, thứ nhất là người có quân hàm trung sĩ quan cao cấp trở lên, hai là sĩ quan cao cấp thuộc hàng lãnh đạo, cuối cùng là những người thực hiện nhiệm vụ khẩn cấp, do quân khu trực tiếp phát súng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ phải giao nộp đầy đủ súng đạn. một khi bị phát hiện có cất giấu súng đạn, thì chắc chắn sẽ phải vào ngồi ăn cơm tù!

An Nhục khê thoải vào họng súng, "Vừa rồi vẫn còn vênh váo lắm cơ mà thì ra cũng chỉ là một lũ bất tài, chỉ là một khẩu súng thôi mà đã dọa các cậu sợ đến thế rồi cơ à. Các cậu đều là người sống trong Hào Đình Hoa Uyển, thân phận chắc chắn cũng không phải là tầm thường đi."

Tên thanh niên bị An Nhục khống chế sau khi nghe thấy những lời này của cô, giống như đã được giác ngộ cách mạng, ngẩng đầu nhìn An Nhục, kêu gào nói: "Mày nên biết điều một chút, ba ta là phó thủ trưởng của phân quân khu, Hà Tín Uy!" Nhìn thấy ánh mắt mơ màng của An Nhục, cậu ta liền tiếp tục gào thét, "Con mẹ nó, đến ngay cả Hà Tín Uy mà cũng không biết sao?! Nhà họ Lục đang tiếng lỳ lừng chắc là mày biết đúng không?"

An Nhục cười khẩy một cái, nhà họ Lục sao? Đây không phải là đang nói đến Lục Mặc Hiên sao, không biết tên nhóc này có quan hệ như thế nào với Lục Mặc Hiên. An Nhục gật gật đầu, miễn cưỡng nói: "Hà Tín Uy thì tôi không biết, nhưng còn nhà họ Lục thì tôi hiểu rất rõ. Cậu là bà con xa của nhà họ Lục sao?"

Cậu ta liền xì một tiếng khinh miệt: "không phải bà con xa, lúc tao còn nhỏ còn mặc chung một cái quần với con trai trưởng nhà họ Lục mà lớn lên đó! Mày mau thả ông ra nhanh lên!"

một giọng nói lạnh lùng của đàn ông mang theo khí phách bất phàm vang lên từ phía sau: "Cùng mặc chung quần với con trai cả nhà họ Lục mà lớn lên sao? Nếu đã như vậy, An Nhục, trực tiếp nổ súng bắn chết hắn, anh lại không biết nhà họ Lục còn có một người họ hàng như vậy đó."

Giọng nói quen thuộc, khí phách quen thuộc, sức hút quen thuộc. Khóe miệng An Nhục hiện lên ý cười, họng súng trực tiếp dí thẳng vào đầu tên thanh niên kia, cậu ta tưởng rằng An Nhục muốn bóp cò, sợ tới mức không dám thở mạnh, cả người đều đã cứng đờ. Đồng bọn của tên thanh niên kia sau khi thấy khí thế của người đàn ông đang đứng đầu hẻm kia, càng không dám tiến lên giúp cậu ta, tất cả đều lùi lại đứng sát vào bức tường trong ngõ, ngu ngốc đứng im một chỗ.

An Nhựt lắc lắc đầu, "Hò bằng cầu hữu, đây là anh em tốt của cậu sao, mau mở to mắt ra mà xem kìa. Hoạn nạn mới hiểu rõ lòng nhau. Thật đáng tiếc, cậu chết cũng không nhắm mắt được rồi. Con trai trưởng của nhà họ Lục - Lục Mặc Hiên nói người chết, thì quả thực người không thể sống tiếp nữa." An Nhựt nói xong liền muốn bóp cò súng.

Người thanh niên kia vô cùng hoảng loạn, nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía trước, người đàn ông đứng phía xa kia đúng là có vài phần quen thuộc, khi nhìn kỹ lại, quả nhiên là Lục Mặc Hiên! Tròng mắt cậu ta lộ ra tia kích động, vội vã kêu lên, "Lục Mặc Hiên, em là Hà Mộc Vũ. Chính là Hà Mộc Vũ vẫn làm bia thịt cho anh khi còn bé đây mà!"

An Nhựt lấy chuỗi súng gỗ vào đầu Hà Mộc Vũ một cái, "Cậu thực sự có quen biết với Lục Mặc Hiên sao? Lục Mặc Hiên, trước đây anh và cậu ta từng mặc chung quần thật sao?"

Lục Mặc Hiên nhủ chặt chân mày, cất bước đi về phía trước: "Hà Mộc Vũ, con trai của Hà Tín Uy?"

Hà Mộc Vũ điên cuồng gật đầu, Lục Mặc Hiên nhớ ra cậu ta thì tốt rồi! Lục Mặc Hiên đi đến đứng trước mặt Hà Mộc Vũ, sau một hồi yên lặng nhìn cậu ta: "Từ đó đến giờ cũng hơn 20 năm rồi. Nhưng xem ra cậu vẫn muốn ôn lại cảm giác được làm bị thịt, An Nhựt, tiếp tục đi."

Lục Mặc Hiên khẽ buông một câu nhưng hoàn toàn không có ý định giải cứu cho Hà Mộc Vũ, An Nhựt cười duyên một tiếng, dưới ánh mắt hoảng loạn của Hà Mộc Vũ, thu lại họng súng rồi cất Hoa Hồng vào trong túi xách.

"Vòng vo cả buổi, thì ra đây lại là người quen của anh. Lục Mặc Hiên, người em này của anh, quả nhiên rất thú vị." An Nhựt nhún vai, trong lời nói tràn ngập sự châm chọc.

Hà Mộc Vũ run rẩy đứng lên, cảm giác như vừa bước ra khỏi quỷ môn quan, một cổ vui sướng đang tuôn trào chảy khắp toàn thân, "Lục Mặc Hiên, em thật không ngờ còn có thể gặp lại anh! Lúc còn bé anh dùng súng bắn vào bụng em, đến bây giờ vẫn còn sẹo đây này!" Hà Mộc Vũ nói xong, trực tiếp tóc áo lên, một vết sẹo sạm màu dữ tợn lộ ra ngoài không khí.

Vết sẹo rất dài, xem ra phát súng kia ghim vào rất sâu. An Nhựt nhướng mày, thực ra cái cậu Hà Mộc Vũ này cũng là người thật thà? Chẳng qua vì chơi với một đám bạn không tốt, mới biến thành bộ dáng như ngày hôm nay?

Sau khi Lục Mặc Hiên nhìn thấy vết sẹo kia, đôi mắt liền tối lại, "Hà Mộc Vũ, còn không mau đi nhập ngũ? Cả ngày trốn trong nhà, vô tích sự? Lại còn..." Lục Mặc Hiên liếc mắt nhìn về phía những kẻ đang đứng sát vào vách tường.

Hà Mộc Vũ ngây ngô cười, ở trước mặt Lục Mặc Hiên, bộ dáng con đồ vừa nãy đã hoàn toàn biến mất: "Em không có chí lớn như anh, sức khỏe của em không tốt, phát súng kia làm ảnh hưởng đến phổi, không thể nhập ngũ. Thành tích học tập của em lại không tốt, văn ngu vô dốt, nên chỉ có thể làm loạn cho hết ngày thôi."

Trong lòng An Nhựt bỗng có cảm giác đau xót không nói lên lời, cảm giác chán ghét với Hà Mộc Vũ cũng biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Như vậy xem ra, Lục Mặc Hiên quả thực đã nợ Hà Mộc Vũ một phần ân tình.

An Nhựt đánh một cái lên vai Hà Mộc Vũ, Hà Mộc Vũ bởi vì chuyện vừa rồi nên đến bây giờ vẫn rất sợ An Nhựt. Thân thể to lớn không ngừng run rẩy, An Nhựt lập tức dùng lực nhẹ hơn, "Hà Mộc Vũ, 360 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Đừng tiếp tục sống như vậy nữa, tôi tin người có dũng khí làm bia thịt cho Lục Mặc Hiên, thì đều là nam tử hán."

Lục Mặc Hiên liếc mắt nhìn An Nhựt một cái, đi một vòng cuối cùng lại là khen thẳng nhóc đó sao? So với lúc nhỏ, quả thực Hà Mộc Vũ đã thay đổi rất nhiều. Lúc nhỏ cậu ta rất gầy, chân tay như cái cành gà, nhưng bây giờ thì béo như một ông già bốn mươi tuổi vậy.

Hà Mộc Vũ bị An Nhựt nói có phần xấu hổ, sờ sờ ót, "Chị dẫu, chị đừng khen em như vậy. Nói thật ra thì là do em gặt ba mẹ, tới hộp đêm quen biết phải lũ bạn xấu."

Bạn bè xấu? Lục Mặc Hiên nhướng mày, phân quân khu muốn triệt phá thế lực ngầm, Hà Mộc Vũ xuất hiện, đây chính là mục tiêu thứ ba. Lục Mặc Hiên khoác vai Hà Mộc Vũ, "Chúng ta đã lâu không gặp rồi, hôm nay anh làm chủ, chúng ta đi ăn một bữa."

Mời ăn cơm là phụ, thăm dò thông tin về thế lực ngầm mới là mục đích thật sự. Trong lòng An Nhựt hiểu rõ điều đó nên càng tích cực ủng hộ bữa cơm này. Hà Mộc Vũ liếc mắt nhìn về phía đám bạn đang đứng cạnh tường: "Chúng mày về đi, chờ bố mày về xem bố mày xử lý chúng mày ra sao!"

An Nhựt khẽ cười một tiếng, thưởng cho Hà Mộc Vũ một cái cốc đầu, "Vẫn còn to mồm, cẩn thận ông bố 'thật' của cậu tới xử lý cậu đó."

Hà Mộc Vũ vội vàng phát tay: "Chị dẫu, thực xin lỗi, em sai rồi. Nhìn thấy bộ dáng chị dẫu tốt như vậy, nên có ý đồ không tốt, em mà biết thân phận của chị, cho em hai trăm lá gan em cũng không dám. Vài năm nay đã sống không có lý tưởng quen rồi, lâu dần đã thành thói xấu khó bỏ, trong thời gian ngắn khó lòng thay đổi được. Bộ dáng thô kệch, sợ chị dẫu nhìn đau mắt."

Mặc dù Lục Mặc Hiên chưa bao giờ nói An Nhựt là vợ của anh, Hà Mộc Vũ cũng coi là người đã lẫn lộn nhiều năm, từ một ánh mắt, một cử chỉ cậu ta cũng nhận ra có gì đó mờ ám hay không. Hơn nữa, An Nhựt lại là một mỹ nhân xinh đẹp giới giang như vậy, từ ngoại hình cho tới tư chất, tất cả đều giống khẩu vị của Lục Mặc Hiên. Hai người quả thực rất đẹp đôi!

Lục Mặc Hiên buông Hà Mộc Vũ ra, trực tiếp ôm lấy người An Nhựt: "Đi thôi, tới nhà hàng cạnh đây ăn cơm, ăn trưa sớm một chút cũng được. Việc ở Mậu Hưng thì chiều tính tiếp."

An Nhựt liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, đương nhiên việc của công ty chỉ có thể hoãn lại tới chiều. An Nhựt cũng rất tò mò về các thể lực ngầm trong thành phố A này, nếu có thể nhìn thấy tận mắt hoặc được trải nghiệm một lần thì thật tuyệt, nghĩ tới đó, An Nhựt lập tức nhiệt huyết sôi trào, sự tàn nhẫn bá đạo ẩn chứa từ trong xương tủy bắt đầu sôi sục cổ vũ An Nhựt.

Lục Mặc Hiên nhìn ánh mắt không ngừng phát ra tinh quang của An Nhựt, trong lòng không khỏi cảm thán, anh cười về một cô vợ vô cùng khí phách! Tính cách hai người rất giống nhau. Ông nội hay nói, hai người sống bên nhau, tính cách phải bù trừ được cho nhau. Nếu không, sẽ thường xuyên xảy ra tranh cãi, khắc khẩu.

Nhưng Lục Mặc Hiên lại thấy, thỉnh thoảng cùng An Nhựt đấu đá một chút cũng rất tuyệt vời.

“Canh đậu đỏ, rau chận vịt xào trứng, thịt kho cà tím, một nồi lẩu nấm kim châm thịt bò, không cần làm lạnh thức ăn. Ba bình Vương Lão Cát.” An Nhựt mở menu nhìn thoáng qua một lượt rồi nhanh chóng gọi món.

Lúc Hà Mộc Vũ nghe thấy ba chữ Vương Lão Cát, tròn mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, lâu lắm rồi mới gặp lại được Lục Mặc Hiên, không thể uống một chén đã đời sao? Vương Lão Cát... Hà Mộc Vũ chưa bao giờ uống thứ đó, cậu ta đâu có bị nóng trong người, sao phải uống Vương Lão Cát chứ. Ánh mắt hơi liếc về phía Lục Mặc Hiên, anh không hề có một chút phản đối nào, mà ngược lại, trong mắt không ngừng lộ ra ý cười.

Lục Mặc Hiên thật tàn nhẫn, trong một khoảng thời gian ngắn Hà Mộc Vũ đã hiểu ra điều đó, thời gian thật đúng là liều thuốc thần kỳ, có thể biến Lục Mặc Hiên thành bộ dạng như vậy! Hoàn toàn là... vợ quản lý nghiêm ngặt, ngay cả đi ra ngoài ăn cơm mà một chai rượu cũng không dám gọi.

An Nhựt quảng menu vào tay Hà Mộc Vũ, “Các cậu đều là đàn ông, sức ăn rất lớn, xem xem muốn gọi thêm gì không?”

Hà Mộc Vũ vận phần lưu luyến nhìn mấy chữ Thiên Chi Loan, Ngũ Lương Dịch, cuối cùng vẫn bắt bản thân phải lật qua trang khác, dưới quan điểm chăm sóc sắc đẹp của phụ nữ, gọi thêm một phần canh trứng nấu cà chua, sườn xào chua ngọt, một con gà hầm nấm.

An Nhựt cười gật gật đầu, “Vậy thôi sao? Không cần gọi thêm thứ khác nữa à? Lục Mặc Hiên thì không sao, Hà Mộc Vũ, Vương Lão Cát có vị rất ngọt, cậu uống có quen không? Hay là gọi cho cậu một chai rượu đi.”

Trong tình huống như thế này, nếu cậu ta dính vào rượu, không khác gì là lấy dao tự kề vào cổ, cậu ta nào dám! Hà Mộc Vũ lắc lắc đầu, liên mồm nói không cần.

Menu bị đoạt đi: “Bánh sầu riêng ở chỗ này cũng rất ngon, An Nhựt, em ném thử đi.”

Hà Mộc Vũ lệ rơi đầy mặt, mồ hôi vã ra như tắm, thì ra Lục Mặc Hiên gọi bánh sầu riêng... là bánh sầu riêng đó! Cậu ta đường đường là một người đàn ông sao có thể ăn bánh sầu riêng được chứ!

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, từ đầu tới cuối Hà Mộc Vũ đều không đề cập tới chuyện gọi rượu.

Sau khi nhân viên phục vụ lui ra, Lục Mặc Hiên liền thay An Nhựt rót một chén trà xanh. Trong lòng Hà Mộc Vũ không khỏi chấn động, đây là Lục Mặc Hiên sao? Lúc nhỏ, trong khu tập thể của quân đội có một cô bé thầm mến Lục Mặc Hiên, cầm bánh chocolate tới cho Lục Mặc Hiên ăn. Lục Mặc Hiên liền vứt ngay chiếc bánh đó xuống đất.

Vào thời điểm đó, cho dù là con cái của quân nhân, cũng rất ít khi có cơ hội được ăn bánh chocolate. Vậy mà Lục Mặc Hiên lại có thể vứt thứ đồ ăn sang quý như vậy xuống đất!

Bây giờ không giống trước đây, trước đây bánh chocolate rất đắt tiền, nhưng trong cái xã hội coi trọng vật chất như bây giờ, thì nó chẳng đáng giá một xu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bị dọa sợ!

Hà Mộc Vũ không dám oán giận nửa câu, nhanh chóng chụp lấy ấm trà rót vào chiếc chén trước mặt, tiếng dòng nước va chạm với thủy tinh vang lên thanh thúy, Hà Mộc Vũ để ấm trà xuống sau đó ngửa cổ uống cạn ly trà. Thường trà cần phải từ từ, chứ nào có ai như Hà Mộc Vũ, uống trà mà ừng ực như là uống bia vậy!

Lục Mặc Hiên gõ nhịp khe khẽ trên mặt bàn, chiếc chén bằng thủy tinh không ngừng xoay tròn trong tay anh, giọng nói trầm ổn vang lên trong không khí: “Hà Mộc Vũ, bộ dạng bây giờ của cậu khác hẳn với trước kia, mấy năm nay cậu sống thế nào?” Lục Mặc Hiên không hỏi thẳng vào vấn đề, trước đó Hà Mộc Vũ đã để lộ ra chuyện cậu ta lăn lộn ngoài xã hội mấy năm nay, nhưng không biết có dính líu gì tới hắc đạo trong thành phố A hay không.

An Nhựt không nói gì, ánh mắt lóe lên ý cười khiến Hà Mộc Vũ không khỏi ngẩn ngơ, càng lộ ra bộ mặt ngây ngốc, cậu ta đã gặp qua rất nhiều phụ

nữ, những người từng vì gia thế của cậu ta mà hận không thể lột hết quần áo leo lên giường bảm dính lấy cậu ts như đĩa quả thực đếm không xuể, nhưng cậu ta chưa từng gặp người nào như An Nhựt cả, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều vô cùng hấp dẫn, ảm áp nhưng cũng lộ ra sự tàn nhẫn chết người.

Lục Mặc Hiên nhú mày không nói gì, nhìn An Nhựt hừ một tiếng rồi quay đầu ra chỗ khác, khoe môi An Nhựt miễn cưỡng cong lên, bây giờ không phải là lúc vợ chồng đồng tâm hiệp lực cô gắng thăm dò tin tức của giới hắc đạo hay sao?

Một tiếng hừ bất mãn đó đã kéo Hà Mộc Vũ ra khỏi trạng thái thờ ơ, chết tiệt, đầu cậu sờ rằng đã bị súng đánh đến nỗi hông luôn rồi nên mới dám ở trước mặt Lục Mặc Hiên nhìn chăm chăm người phụ nữ của anh ấy. Huống hồ, cô gái này trước đó còn cầm súng dí thẳng vào đầu cậu, thiếu chút nữa đã kích động bắn chết cậu rồi!

Hà Mộc Vũ xấu hổ cười cười, gãi đầu không biết nên làm gì, vòng vo nửa ngày mới trả lời: "Em quen mấy thằng bạn trong hộp đêm Thịnh Thịnh, lúc đầu em không biết bọn nó là người của hắc đạo, về sau nói chuyện nhiều mới biết bọn nó là người của xã hội đen. Trên lưng tất cả đều xăm một con rồng xanh rất lớn, từ xương bả vai tới cuối xương cụt."

Lục Mặc Hiên đang thường thức ly trà thì đột ngột dừng lại, rồng xanh? Chẳng lẽ chính là Thanh Thánh Huy đã mất tích mười năm trước sao? Thanh Thánh Huy lấy rồng xanh làm biểu tượng, những người ra nhập tổ chức của ông ta phải thề độc rằng, nếu làm trái với luật của tổ chức thì sẽ bị lột da. Đại ca hắc đạo Thanh Thánh huy có một sở thích rất biến thái, đó chính là lột da người sống. Da người sau khi lột được ướp trong Formalin để duy trì sự tươi mới, sau đó lại dùng thuốc màu để vẽ lên những bức tranh vô cùng mỹ lệ, những tấm da này được coi như những tác phẩm nghệ thuật treo trong phòng trưng bày của Thanh Thánh Huy.

Mười năm trước, cha của Lục Mặc Hiên, Lục Gia Dịch, khi đó là đội trưởng tiên phong vây quét Thanh Thánh Huy. Thanh Thánh Huy háy xuống vực tự sát, từ đó, thanh Thánh Huy biệt vô âm tín.

An Nhựt bất ngờ bật cười thành tiếng, lắc lắc ngón trỏ nói với Hà Mộc Vũ: "Sao cậu biết hình xăm của họ là từ xương bả vai tới xương cuối xương cụt, chẳng lẽ cậu đã từng nhìn móng của họ sao? Thứ tôi nói thẳng, sở thích của bọn còn đồ vốn dĩ đã không giống người thường, có phải nam nữ cậu đều xoi đúng không?"

Hà Mộc Vũ phụt một tiếng, nước trà trong miệng vì câu hỏi của An Nhựt không kịp nuốt mà phụt ra ngoài. An Nhựt nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau mấy bước, dòng nước màu xanh nhạt theo hình parabol rơi xuống đất một cách đẹp mắt.

An Nhựt khoanh hai tay trước ngực, chặc chặc hai tiếng: "Hà Mộc Vũ, chú ý hình tượng, đừng có đại mà phun vào người Lục Mặc Hiên, cái người này ý mà, rất trọng sĩ diện, nếu chọc cho anh ấy mất hứng, không giải quyết được anh ấy sẽ mang một vại nước lớn đến gội thẳng vào đầu cậu đó."

Lục Mặc Hiên vẫn không nói tiếng nào, chỉ ngồi một bên lẳng lặng uống trà. Sau khi Hà Mộc Vũ ý thức được sự luống cuống của mình, lập tức cầm lấy chiếc khăn trắng trên bàn, liệu mạng lau miệng, sĩ diện gì đó đều vứt đến Bắc Băng Dương hết đi! Mặc dù đã quen sống buông thả nhưng trong những trường hợp quan trọng như thế này cũng chưa bao giờ bị phun nước ra ngoài như vậy cả!

An Nhựt ngồi xuống, hai tay nhàn nhã chống cằm, lười biếng hỏi, "Cậu vẫn chưa trả lời tôi, những tên côn đồ kia có thật hào phóng vậy không, có thể tùy tiện đem móng ra cho cậu xem sao? Bây giờ vẫn còn cái loại sở thích như vậy nữa sao?"

Hà Mộc Vũ lại nhịn không được, ho khan vài tiếng, sau khi ổn định lại cảm xúc mới tiếp tục nói: "Chị dâu, chị nói xem tình huống như thế ở trong hắc đạo có rất nhiều. Chơi đàn bà chán rồi thì lại muốn chuyển sang chơi đàn ông. Mấy tên đàn ông trắng trẻo xinh đẹp chính là đồ ăn của bọn họ. Nhưng em là đàn ông đích thực nên chưa bao giờ làm cái chuyện đó. Đời này, em chỉ thích phụ nữ thôi!" Hà Mộc Vũ vì muốn chứng minh mình là đàn ông nên giọng nói cũng theo đó mà tăng lên mấy phần.

Lúc này, mấy người phục vụ nói nhau bụng đồ ăn vào phòng bao, tất cả những gì Hà Mộc Vũ nói đều bị nhưng cô gái đó nghe hết cả, một cô phục vụ trong số đó suýt chút nữa thì làm đổ đĩa bánh sầu riêng, may mà Lục Mặc Hiên đã kịp thời quay ghế lại, nghiêng người về phía sau giữ bàn tay to lớn của anh ra đón lấy chiếc đĩa.

Người phục vụ biết mình đã mắc lỗi nên đã liên tục xin lỗi, An Nhựt cười một tiếng, rất thông cảm nói, "Không sao, các cô đi ra đi. Đều tại tên nhóc này nói linh tinh nên mới khiến các cô phải sợ hãi."

Khoe môi Lục Mặc Hiên cong lên, Hà Mộc Vũ thấy thế, xấu hổ tới mức đỏ cả hai tai. Uhm... cậu nói to như thế liệu có khiến người ta nghĩ cậu đang giấu đầu lòi đuôi không? Con mẹ nó, từ trước tới nay chưa bao giờ phải mất mặt thế này!

Lục Mặc Hiên một bát canh cho An Nhựt, "Trước khi ăn com uống chút canh trước đi, vừa dưỡng nhan sắc vừa tốt cho bộ phận sinh sản." Lục Mặc Hiên nói rất tự nhiên, đáng vẻ này của anh, An Nhựt sớm đã nhìn nhiều thành quen, đón lấy bát canh Lục Mặc Hiên đưa tới, động tác cũng vô cùng tự nhiên.

Hà Mộc Vũ thì khác, lúc còn nhỏ, Lục Mặc Hiên thường cầm súng nhắm thẳng vào đầu của cậu, bắt cậu phải đứng canh cái cọc gỗ khiến cậu sợ tới mức khóc toáng cả lên, cuối cùng vì nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ của Lục Mặc Hiên nên đành phải ngoan ngoãn đứng vào đó. Cảm giác lúc đó, Hà Mộc Vũ lại được trải nghiệm lại nay tại giờ phút này. Lần đầu tiên bị Lục Mặc Hiên đem ra làm bia thịt, sau khi về nhà, buổi tối cậu liền gặp ác mộng, ngày hôm sau bị mẹ phát hiện ra là câu đái dầm, cậu không dám nói ra chuyện bị đem ra làm bia thịt nên bị mẹ véo tai đánh cho một trận.

Lục Mặc Hiên sau khi nhìn thấy An Nhựt uống mấy ngụm canh mới quay lại nhìn Hà Mộc Vũ đang ngơ ngẩn ngồi đó "Nói một chút xem, những hình xăm rồng xanh đó có gì đặc biệt không?"

An Nhựt vươn đầu gấp một miếng bánh sầu riêng, hương vị của sầu riêng đã giảm đi ít nhiều, thêm vào đó là hương sữ tươi và gạo nếp thơm nồng, lớp áo bên ngoài được chiên vàng giòn rụm, An Nhựt cắn một miếng, miếng bánh sầu riêng đã bị cắn mất hơn phân nửa. An Nhựt liếc mắt nhìn Hà Mộc Vũ, cô lắc lắc đôi đầu đang kẹp phần bánh sầu riêng còn lại, nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ hình xăm đó cũng có mùi?"

Hà Mộc Vũ vỗ bàn một cái, hất cằm nói: "Chị dâu, thế là chị không biết rồi. Hình xăm kia quả thực cũng có mùi, nhưng nó chỉ xuất hiện khi người mang hình xăm đó vận động mạnh mà thôi. Mùi hương trên mỗi người đều rất khác nhau, trong đó có một người, hình xăm của người đó tản mát ra mùi sầu riêng rất nồng, mắt của rồng xanh còn có thể phát ra ánh sáng màu đỏ. Quý dị cực kỳ, lần đầu tiên em nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, em hỏi bọn nó chỗ xăm, chúng nó cũng không nói cho em biết. Thành phố A này từ lúc nào lại có người có thể có kỹ thuật xăm giỏi như vậy."

Lục Mặc Hiên lạnh lùng a... một tiếng, quả nhiên là Thanh Thánh Huy, mười năm trước biến mất không để lại chút dấu vết gì, là vì trốn ở trong tối, tu sanh dưỡng tính, chờ cơ hội để ngóc đầu trở lại ư? Xem ra, Mã Vũ Đình đã sớm cấu kết với người của Thanh Thánh Huy, mà mục tiêu của Thanh Thánh Huy chính là muốn nhắm vào nhà họ Lục, chắc chắn ông ta muốn trả thù chuyện mười năm trước người nhà họ Lục đã dẫn dắt đội cảm tử tiêu diệt Thanh Thánh Huy.

Nhưng Thanh Thánh Huy đã chết rồi cơ mà, vậy người đứng đầu bây giờ là ai? Ánh mắt của Lục Mặc Hiên lại hướng về phía ly trà, đôi đồng tử đen láy thâm thúy âm u như đại dương.

An Nhựt nhìn thoáng qua Lục Mặc Hiên, liền hiểu rằng lời nói vừa rồi của Hà Mộc Vũ rất có ích trong việc điều tra, người mà Hà Mộc Vũ quen kia chắc hẳn không phải nhân vật tai to mắt lớn trong hắc đạo. Nếu là như vậy, khoe mắt An Nhựt cong lên, lộ ra vẻ kinh ngạc, "Hà Mộc Vũ, cậu nói càng lúc càng kỳ quặc, hình xăm đó, lúc nào cậu dẫn tôi đi xem thử một chút đi? Có mùi lại còn có thể phát quang. Quả thực là mới nghe thấy lần đầu, chưa thấy qua bao giờ."

Hà Mộc Vũ ập a ập ứng một hồi, liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên vài lần, hình xăm kia quả thực phải lột hết quần áo mới có thể nhìn thấy, không chỉ áo, mà ngay cả quần lót cũng phải cởi, quả thực hình xăm kéo dài tới cuối xương cụt mà!

Điều khiến Hà Mộc Vũ kinh ngạc chính là Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười: "Chị dâu cậu nói không sai, hôm nào, dẫn tôi và chị dâu cậu đi xem một chút."

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Lục Mặc Hiên muốn lấy được thông tin nội bộ về Thanh Thánh Huy, tất phải xông thẳng vào hang ổ của ông ta. Còn về phần An Nhựt, lần này hành động, Lục Mặc Hiên định sẽ dẫn cô theo. Thứ nhất là vì gần đây An Nhựt rất tiến bộ, cần phải tăng cường huấn luyện, rất có thể còn được tham gia vào nhiệm vụ lần này. Thứ hai là vì Thanh Thánh Huy chưa biết chuyện này nên chắc chắn sẽ không để cho những tay sai đắc lực của ông ta xuất đầu lộ diện.

Trong lúc đó, tầm mắt Hà Mộc Vũ không ngừng di động, hết nhìn Lục Mặc Hiên lại nhìn sang An Nhựt, thấy Lục Mặc Hiên không giống như đang nói đùa. Nếu Lục Mặc Hiên đã đồng ý, thì cậu cũng chỉ biết tuân lệnh thôi. Haizz, phải nói với người anh em kia một tiếng, muốn xem hình xăm phát quang đó chẳng phải là cần vận động "kịch liệt" sao?

Nói thật thì chỉ có những lúc "cười" trên đàn bà, hình xăm mới có thể phát ra mùi hương, mắt của rồng xanh mới có thể phát sáng. Hà Mộc Vũ vốn muốn đem chuyện này nói ra, nhưng lại thấy xấu hổ, nên chỉ có thể cố gắng nuốt vào bụng.

An Nhựt gõ tay lên bàn: "Quyết định như vậy đi! Hà Mộc Vũ, chờ tôi xử lý xong chuyện ở công trường, nhất định phải dẫn tôi đi xem hình xăm đó. Cậu phải nói trước với người anh em kia một tiếng, mặc dù Lục Mặc Hiên là quân nhân, bạn của cậu lại là côn đồ. Nhưng chẳng phải hắc bang cũng đâu có gây ra chuyện gì đúng không, một khi đã như vậy, Lục Mặc Hiên đi cũng không sao, cho bạn của cậu biết để họ khỏi lo lắng."

An Nhựt dừng lại: "Không đúng, cái hắc bang đó tên là gì vậy? Tôi chỉ nghe nói về Mafia SK."

Hà Mộc Vũ cười ha ha: "Những thằng bạn này của em khi nói về bang của bọn nó, trên mặt đứa nào cũng đều rất tự hào, Mafia SK so với bang bọn nó mà nói, còn kém xa!"

Trông mắt Lục Mặc Hiên híp lại, quả nhiên, Mafia SK so với bang hội của Thanh Thánh Huy, quả thực chỉ là con tôm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chết đột

Hà Mộc Vũ quen thói ham ăn, lúc đầu còn câu nệ, nhưng nói chuyện một hồi cũng dần buông lỏng bản thân hơn, nói chuyện từ lúc nhỏ tới hiện tại, mười câu thì cả mười một câu đều khen Lục Mặc Hiên và An Nhựt thế này thế kia. Lúc sau nói chuyện về mấy thằng bạn mà cậu quen ở Thịnh Thịnh, tay phải liên tục vỗ đùi đen đét, Lục Mặc Hiên cực kỳ quan tâm tới đề tài này, lúc thấy Hà Mộc Vũ đề cập tới, trong mắt không ngừng bắn ra tia lạnh lùng u ám.

Khoe mắt An Nhựt cong cong, cười hi hi nhìn Hà Mộc Vũ, từ trong lời nói của cậu, cô thu được vài tin tức quan trọng, mấy tên bạn côn đồ của Hà Mộc Vũ không thích kết giao với người lạ, hắc bang cũng có quy định rất nghiêm ngặt, Hà Mộc Vũ là người có gia thế quân nhân, mấy tên côn đồ đó quen biết với người trong quân đội, chắc chắn đã phạm phải bang quy. Hắc bang đối với kẻ vi phạm bang quy, nghiêm trị không tha. Nên cho dù mấy tên

đó có biết cô và Lục Mặc Hiên là ai thì chắc chắn chúng cũng sẽ không dám nói ra. Như vậy, tiếp cận bọn chúng bắt quá chi là để do thám tình hình bên trong giới hắc đạo mà thôi, còn nếu muốn tiêu diệt bọn chúng, thì còn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn.

An Nhượng đảo mắt một cái, nhìn về phía Lục Mặc Hiên, ánh mắt của anh âm u lạnh lẽo, bàn tay không ngừng xoay tròn chiếc chén trong tay, tâm tư của Lục Mặc Hiên lúc này sợ là đã sớm quay mấy chục vòng rồi.

Ăn uống cũng được một lúc rồi, An Nhượng đưa tay nâng cổ tay Lục Mặc Hiên lên, hơi nghiêng mắt liếc nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, giờ cô phải tới Mậu Hưng rồi. Hà Mộc Vũ nhận ra An Nhượng đang có việc gấp, lập tức cầm lấy khăn giấy lau miệng, liên tục nói: "Chị dâu, nếu chị có việc thì cứ đi trước đi, em ăn no rồi, cảm ơn chị dâu đã chiêu đãi."

Lục Mặc Hiên quay đầu nhìn An Nhượng một cái, sau đó lập tức đứng lên theo cô, "Hà Mộc Vũ, hôm nay anh còn có việc, để hôm khác chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này sau, cậu cứ nói trước với mấy người bạn của cậu đi, chỉ cần nói anh là bạn của cậu là được rồi, bảo họ là anh chỉ muốn tới đó tham quan một chút thôi. hai giới hắc bạch xưa nay phân chia rạch ròi, đừng nói cho họ biết thân phận của anh."

Lúc ngồi ăn cơm Lục Mặc Hiên đã suy nghĩ rất kỹ rồi, tạm thời thay đổi kế hoạch, vừa bắt đầu đã bứt dây động rừng là điều tối kỵ của người nhà binh, chỉ bằng từ từ tiếp cận từ huyết của địch thì hơn.

Hà Mộc Vũ gãi gãi đầu vài cái, sau đó lập tức vỗ bàn nói to: "Nói rất đúng, để bọn họ biết được thân phận của anh tức là đã vi phạm bang quy rồi. Dù sao em cũng chẳng có công việc gì đáng hoàng, mặc dù có gia thế là quân nhân, nhưng cũng chỉ là một tên côn đồ. Anh thì khác, haizz, chỉ tại em suy nghĩ không chu toàn."

An Nhượng cầm lấy túi xách rồi khoác lấy cánh tay của Lục Mặc Hiên: "Mau đi thanh toán thôi, công ty có việc gấp cần phải xử lý, anh tiện thể đưa em tới công ty luôn." An Nhượng nói xong, lại quay đầu nhìn Hà Mộc Vũ một cái.

Hà Mộc Vũ đứng lên, lễ phép nói: "Chị dâu cứ đi làm đi, em cũng phải về giải quyết mấy thằng khốn kia, dám không nghe lời của em, em sẽ đập chết bọn nó."

Lục Mặc Hiên khẽ cau mày, Hà Mộc Vũ thấy thế, lập tức ngậm miệng lại không nói nữa, chết rồi, sao cậu lại nói tục vào lúc này cơ chứ, chị dâu là một giai nhân mỹ lệ hiền lành, còn cậu là một tên đại què mùa, thật là... Hà Mộc Vũ lộ ra một nụ cười xấu hổ.

Lục Mặc Hiên phát phát tay, xem như lời tạm biệt. Sau đó kéo An Nhượng ra khỏi phòng bao, cô nhân viên phục vụ đã cầm hóa đơn và đứng đợi một bên, anh nhanh chóng rút ra một chiếc thẻ, cô nhân viên quẹt thẻ vào máy, ting ting hai tiếng, Lục Mặc Hiên nhập mật khẩu, thanh toán hoàn tất.

"Cuộc họp kết thúc nhanh như vậy sao?" sau khi An Nhượng ngồi vào Land Rover, nghiêng đầu hỏi Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên cười nhẹ một tiếng, nửa đùa nửa thật nói, "Bàn bạc về kế hoạch triệt phá các thế lực ngầm trong thành phố A, sau khi ý kiến được đồng thuận, đương nhiên phải tan họp rồi."

An Nhượng ừ một tiếng, sau đó lại ồ lên một tiếng, "Tại sao anh lại đi qua con hẻm đó đúng lúc như vậy, phân quân khu và con hẻm kia ngược hướng nhau, đừng nói với em là anh tình cờ đi ngang qua." Trong mắt An Nhượng lóe lên tia lạnh lẽo, chẳng lẽ Lục Mặc Hiên cài thiết bị định vị trên người cô?

Lục Mặc Hiên cốc nhẹ một cái vào đầu An Nhượng, nói: "Nhìn cái dáng vẻ căng thẳng của em kìa, em là vợ của anh, để đảm bảo an toàn cho em nên anh mới gắn máy theo dõi trên người em. Mấy hôm trước anh có đọc báo, thấy có một người đàn ông muốn quản lý bạn gái nên đã dùng xích khóa quần cô gái đó lại. Anh chẳng qua chỉ cài thiết bị theo dõi trên người em thôi mà, so với tên kia, anh tốt hơn nhiều. Huống hồ, anh cài máy theo dõi là vì muốn bảo vệ em chứ không phải muốn giám sát em." Lục Mặc Hiên có ý nói thật nghiêm túc, nhìn thấy đôi mi thanh tú của An Nhượng nhăn nhai, Lục Mặc Hiên đột nhiên cảm thấy sáng khoái vô cùng. Anh rất thích trêu ghẹo cô, nhìn cô vợ nhỏ của anh bày ra bộ dáng tức giận nhưng lại đáng yêu như một chú mèo con, thực vô cùng thú vị.

An Nhượng giần chân mày, nhún vai tỏ ý không sao cả: "Anh dám gắn máy theo dõi trên người em, hôm nay em sẽ đi mua xích về, rồi đem quần sịp của anh khóa lại."

Thiết bị theo dõi cho dù có nhỏ đến đâu thì cũng là sản phẩm điện tử, gắn trên người cô, cô sao có thể không phát hiện ra. Trừ phi anh gắn trong Hoa Hồng. Nghĩ tới đây, An Nhượng lập tức mở túi xách, lấy ra Hoa Hồng, tỉ mỉ quan sát.

Khóe miệng Lục Mặc Hiên liến cong lên, nhanh chóng nhún ga, buồn cười nói: "Anh rất vui khi em mua xích về khóa quần sịp của anh, như vậy về sau khi anh đi toilet, em cũng phải đi cùng anh, không có chìa khóa thì anh làm sao có thể cởi quần đi toilet được?"

An Nhượng trực tiếp cầm lấy Hoa Hồng, cầm chuỗi súng gỗ lên đầu Lục Mặc Hiên một cái: "Anh đá luôn ra quần đi, quần ướt tự anh đi mà giặt."

Lục Mặc Hiên giả vờ ủy khuất, sờ sờ đầu: "Vợ à, về sau nếu anh có nói bậy thì em cứ việc đánh đòn anh, nhưng đừng đánh vào đầu, đánh vào đầu sẽ khiến anh ngu đi đó. Em không minh như vậy, nếu anh quá ngu dốt, thì sẽ không xứng với em nữa."

An Nhượng vút một ánh mắt xem thường về phía anh, cất Hoa Hồng lại vào trong túi xách: "Không sao, em sẽ không vút bỏ anh đâu cho dù anh có biến thành một đứa trẻ ngốc, em cũng không rời bỏ anh."

Lục Mặc Hiên trong lòng mềm nhũn, đứa trẻ ngốc, ba từ này khiến anh nhớ tới chị họ, Vạn Dịch Đình, vì sự tranh giành trong gia tộc nên bị kẻ thù hãm hại, từ đó biến thành một đứa trẻ ngốc. Mà anh cũng là một trong số những kẻ tiếp tay hãm hại Vạn Dịch Đình, anh không thể trối bỏ được sự thật đó. Suy cho cùng, Lục Mặc Hiên vẫn nợ Vạn Dịch Đình một phần ân tình rất lớn. Đối với việc này, Lục Mặc Hiên vô cùng áy náy. Vì bị thiếu năng, nên cho dù nhà họ Vạn có gia tài bạc tỷ thì cũng không ai chịu cưới Vạn Dịch Đình, người nào sẽ cưới một người con gái đầu óc có vấn đề cơ chứ.....

Lục Mặc Hiên đột nhiên trở nên trầm tĩnh, An Nhượng nghiêng đầu nhìn anh. Suy nghĩ của người đàn ông này có đôi khi, An Nhượng cảm thấy anh là một người đàn ông tốt, thuần khiết hiếm có trên đời, nhưng đôi khi, anh khiến cô cảm thấy vô cùng khó đoán. Trong một ngày Lục Mặc Hiên có thể thay đổi rất nhiều tính cách.

An Nhượng suy nghĩ linh tinh cuối cùng cũng rơi vào trầm tư, ánh mắt phiêu dạt về phía bên ngoài cửa sổ, nhìn ngắm những người đang đi lại trên đường. Cảnh vật trên đường giống như một bức tranh, đem cô ngăn cách bên ngoài. Cô đứng bên ngoài bức tranh đó, cảnh vật trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Một bóng hình màu xám xuất hiện nơi ngã rẽ của con phố, ánh mắt An Nhượng bất chợt dừng lại, hình dáng của người này rất giống... sư phụ, quanh năm suốt tháng sư phụ đều mặc quần áo màu xám, bởi vì trước kia từng bị thương nên lưng ông hơi bị gù. Lúc Land Rover chạy đến ngã rẽ, bóng hình màu xám đó hơi quay người lại. An Nhượng hơi hộp mở to hai mắt, quả nhiên là sư phụ!

Miệng An Nhượng ghé vào cửa kính xe, đang định kêu thì Land Rover bỗng nhiên tăng tốc, trong nháy mắt bóng hình màu xám đó đã không nhìn thấy đâu nữa. An Nhượng nhanh chóng quay đầu lại, muốn bảo Lục Mặc Hiên dừng xe.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của anh, môi An Nhượng hết mở ra rồi lại đóng vào. Kỹ năng bắn súng và võ thuật cơ bản của cô đều do sư phụ truyền dạy, ở trong lòng An Nhượng, sư phụ vừa là ân sư vừa là ba. Nếu sư phụ muốn gặp cô, tự nhiên sẽ đến tìm. Nếu ông không muốn gặp lại cô, cô tìm đến cũng vô dụng.

"Nhìn thấy người quen sao? Là ông già lưng gù mặc quần áo màu xám vừa rồi sao?" Mặc dù Lục Mặc Hiên dùng câu hỏi nghi vấn, nhưng khẩu khí lại vô cùng chắc chắn.

An Nhượng thở dài: "Chắc là em bị hoa mắt thôi, nhanh lên đi, tiến độ thi công của Đạt Thuận so với dự kiến chậm hơn rất nhiều." An Nhượng vừa nói vừa dạy day huyệt thái dương.

Lục Mặc Hiên đem bóng hình màu xám kia khắc ghi ở trong đầu, con hẻm thứ hai, cạnh cột đèn giao thông, 1 giờ 30 chiều, thời gian địa điểm đều có, đến lúc đó tới bộ giao thông một chuyến, qua camera giám sát, phóng đại hình ảnh xem người này là ai, có quan hệ như thế nào với An Nhượng. Kỹ năng bắn súng của An Nhượng, Lục Mặc Hiên đã được chứng kiến tận mắt, người này chắc chắn rất quan trọng với cô.

Lúc Land Rover còn cách Mậu Hưng chừng 500m, thì điện thoại An Nhượng bỗng vang lên, An Nhượng nghe điện thoại, sau khi nghe thấy giọng nói lo lắng truyền ra từ điện thoại, đôi mi thanh tú lại gắt gao nhăn lại.

Chết tiệt, tổng giám đốc Chung bị tai nạn giao thông ngay trước cổng công ty! Con mẹ nó! trong lòng An Nhượng không ngừng gào thét, Boss lớn nhất của Mậu Hưng hiện đang nằm trên bàn mổ, sống chết còn chưa rõ. Nếu Chung Sam Vũ mà chết, các cổ đông của Mậu Hưng tất sẽ đại loạn, lần này Hồng Thiên có thể quang minh chính đại thu mua Mậu Hưng rồi.

"Đừng đến công ty nữa, chúng ta tới bệnh viện thôi, tổng giám đốc Chung bị tai nạn, ô tô bị xe tải chen qua, tỷ lệ sống cực kỳ thấp." An Nhượng khẽ nói, Lục Mặc Hiên nhanh chóng chuyển hướng, việc xảy ra với Chung Sam Vũ, rốt cuộc là vô tình hay cố ý.

Nhìn vẻ mặt trên gương mặt vợ yêu, Lục Mặc Hiên không đành lòng, nói: "Lần này Chung Sam Vũ gặp chuyện không may, Hồng Thiên sẽ đẩy nhanh tiến độ thu mua Mậu Hưng. Vị thế của Mậu Hưng vẫn còn, cùng lắm cũng chỉ là thay đổi cổ đông, thay đổi tổng giám đốc mà thôi."

An Nhượng gật gật đầu, "Em biết, nhưng em cảm thấy trong chuyện này dường như là có kẻ cố ý. Có lẽ là Quốc Lập, cũng có lẽ là kẻ không muốn nhà họ Lục được yên ổn, Lục Mặc Hiên, chuyện vận vật của anh nhiều thật đấy, nhanh chóng giải quyết hết kẻ thù của anh đi, vốn dĩ muốn đẩy nhanh tiến độ công trình, nhưng giờ lại loạn hết cả lên rồi! Lúc nào về đến nhà, lập một danh sách tất cả kẻ thù của anh cho em, chúng ta cùng nhau giải quyết." An Nhượng gõ liên mấy cái xuống thành ghế, lớn tiếng nói.

Cái bộ dạng này của An Nhượng, đích thị là một cô tiểu hồ ly thích quấy nhiễu người khác. Kẻ thù của nhà họ Lục có viết ra mấy tờ giấy cũng không đủ.

Đối với những người này, Lục Mặc Hiên trái lại không hề vội, vì chẳng có kẻ nào dám đối đầu trực diện với nhà họ Lục. Chỉ là gần đây, các thế lực ngầm đã bắt đầu rục rịch.

An Nhượng gãi gãi đầu, tay phải tạo hình thành một khẩu súng, "Lục Mặc Hiên, khi nào thì chúng ta làm một chuyến tới sa mạc, em muốn biết xem nọc độc rắn mạnh đến mức nào."

Cái đầu nhỏ này của cô thay đổi cũng nhanh thật đấy.

Lục Mặc Hiên cười khê: "Em tự cắn vào tay mình một cái thật mạnh đi, chất độc của em còn mạnh hơn cả nọc độc rắn nữa kia."

An Nhượng hừ một tiếng, nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, cô bủ môi, giả vờ như muốn đánh vào tay Lục Mặc Hiên. Lục Mặc Hiên liền nghiêng người một cái: "Việc này vẫn nên để khi nào về đến nhà rồi hãy so sánh, vợ à, em đừng vội!"

Lục Mặc Hiên cố ý xuyên tạc ý của An Nhượng, An Nhượng dừng tay lại, khôi phục thần sắc như bình thường: "Mậu Hưng là do tổng giám đốc Chung tự tay thành lập, có thể lớn mạnh như hiện nay quả thực không hề đơn giản. Lúc thu mua nó

n

ên ưu đãi ông ấy một chút."

Khóe môi Lục Mặc Hiên khẽ cong lên, đối với những người khôn đắc tội với mình, An Nhượng vẫn luôn thiện lương như vậy.

Land Rover lao vun vút trên đường, chẳng mấy chốc đã chạy tới bệnh viện. hôm nay bệnh viện rất đông người, bác sỹ và y tá ở đây không ngừng đi lại, rất nhiều cảnh sát được điều đến để chỉ huy hiện trường. Cửa bệnh viện chật như nêm cối, Lục Mặc Hiên đứng ở một góc bệnh viện cách cô không xa đang trả tiền trông xe cho bảo vệ.

Sau khi Lục Mặc Hiên xuống xe nhìn thấy đám người hỗn loạn trước mặt, liền nhíu chặt đôi lông mày. An Nhượng đi theo Lục Mặc Hiên vào trong bệnh viện, đi chưa được bao lâu thì có một người đàn ông mặc quân trang chạy tới, An Nhượng nhìn kỹ lại, thì ra đây chính là vị thiếu úy mà cô đã gặp ở thôn Tiền Đường trước đây.

Trương Vĩ Lâm nghiêm trang đứng trước mặt Lục Mặc Hiên, sau khi cậu ta chào Lục Mặc Hiên theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn xong liền nhanh chóng báo cáo tình hình: “Báo cáo thượng tá Hiên, hôm nay thành phố A xảy ra 5 vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, tổng giám đốc của Mậu Hưng – Chung Sam Vũ, tổng giám đốc tập đoàn Quốc Lập – Sở Thiệu, từ quản lý đến nhân viên cao cấp của công ty Hạnh Mỹ đều gặp tai nạn.”

Lục Mặc Hiên lạnh lùng “Ừ” một tiếng, thu lại vẻ nặng nề giữa hai hàng lông mày, nhanh chóng tiến vào trong bệnh viện. An Nhượng cười với chung vĩ lâm một tiếng, sau đó cũng nhanh chóng bước theo Lục Mặc Hiên. 5 vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, cả 5 vụ đều liên quan tới những vị lãnh đạo và nhân viên của các công ty lớn, quá rõ rồi, chuyện này không phải là ngoài ý muốn, mà có người cố tình đứng sau thao túng.

An Nhượng đảo mắt nhìn xung quanh, kẻ đứng đằng sau chuyện này thật thú vị, tấn công 3 công ty lớn của thành phố A. Cửa bệnh viện chật ních người và xe, ra không được mà vào cũng chẳng xong. An Nhượng đứng một bên nhìn Lục Mặc Hiên điều tiết giao thông.

Lục Mặc Hiên chỉ cần giơ tay nhắc chân đã toát lên khí thế vô cùng cường mạnh, anh đứng giữa đám đông hỗn loạn nhưng lại mang đến cảm giác vô cùng khác biệt. Mặc dù Lục Mặc Hiên không mặc quân phục trên người, nhưng mọi người vẫn vô thức tin tưởng vào anh.

Có lẽ đây chính là khí chất của một người làm lãnh đạo, không cần phải nói nhiều cũng có thể khiến người khác tự giác nghe theo. Trương Vĩ Lâm nhìn thấy thế, lập tức chạy đến cửa bệnh viện, nghe theo sự chỉ huy của Lục Mặc Hiên, giúp anh duy trì trật tự giao thông.

Khung cảnh thật bận rộn, người muốn lái xe ra đã không còn chút kinh, kẻ muốn đánh xe vào cũng đã hòa hoãn lại tính tình. Chẳng bao lâu sau, những chiếc xe xếp thành bốn hàng, bên trái hai hàng tiến vào, bên phải hai đường đi ra. Ngay ngắn trật tự, không hề rối loạn.

Viện trưởng bệnh viện đích thân ra đón, mang về mặt áy náy nhìn Lục Mặc Hiên: “Cám ơn thượng tá Hiên, nếu không có cậu thì rất có thể sẽ bỏ lỡ thời gian cấp cứu người bệnh, trách nhiệm này bệnh viện chúng tôi gánh không nổi. vô cùng cảm ơn cậu!” viện trưởng tuy rằng tóc đã bạc nửa đầu, nhưng lưng rất thẳng, đáng người hơi gầy, chứng tỏ hàng ngày luyện tập vô cùng đều đặn.

Lục Mặc Hiên nghiêm túc nói: “Cứu người quan trọng hơn, xảy ra 5 vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, hi vọng viện trưởng cố gắng hết sức.” Lục Mặc Hiên nói xong liền quay đầu nhìn An Nhượng, An Nhượng liền tiến lên giữ chặt lấy bàn tay anh.

Lục Mặc Hiên xoa người lại cầm lấy tay cô, nhắc chân đi vào bên trong bệnh viện. viện trưởng nhanh chóng xoa người lớn tiếng nói: “Bệnh nhân nghiêm trọng nhất, tôi sẽ đích thân đứng mổ.”

Nghiêm trọng nhất, chính là tổng giám đốc tập đoàn Quốc Lập – Sở Thiệu. Khuôn mặt bị đập nát bê bết máu, y tá đẩy xe cấp cứu vào phòng phẫu thuật không tin đây chính là Sở Thiệu, cái người có tác phong nhanh nhẹn trên bìa tạp chí tài chính và kinh tế, bây giờ cả khuôn mặt của hắn đều đã bị hủy hoại hết rồi.

An Nhượng và Lục Mặc Hiên đứng ở bên ngoài một phòng phẫu thuật khác, người nằm bên trong chính là tổng giám đốc công ty Mậu Hưng – Chung Sam Vũ. Vợ và con trai của Chung Sam Vũ là những người chạy tới đây đầu tiên, con trai ông mới học cấp 3, khóc nhiều đến mức không cất được thành tiếng nữa. Còn vợ của Chung Sam Vũ vẫn đứng bất thần một chỗ như người mất hồn, sống lưng bà cứng đờ thẳng tắp, hoàn toàn không quan tâm đến đứa con đang khóc không ngừng bên cạnh.

An Nhượng không đứng nhìn được nữa, lặng lẽ tiến lên ôm lấy hai vai của thằng bé, nhẹ giọng an ủi. Thằng bé quay người lại ôm chặt lấy người An Nhượng, đầu nó gục xuống vai cô tiếp tục khóc nức.

Sắc mặt của Lục Mặc Hiên vô cùng nhu hòa, giờ phút này An Nhượng rất giống một hiền thê lương mẫu. ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi lên người cô, càng khiến cho trái tim Lục Mặc Hiên trở nên nhộn nhạo.

Tiếng giày cao gót chói tai vang lên càng lúc càng gần, An Nhượng nhíu mày, nhìn về phía nơi phát ra tiếng động, là người biến mất mấy ngày nay - Triệu Thâm Du bỗng nhiên xuất hiện. Trên mặt chị ta mang vẻ kích động, nhưng điều mà chị ta lo lắng không hề giống những người có mặt ở đây. Chung tổng ngã xuống, tất cả những quản lý cấp cao của Mậu Hưng rất có thể sẽ bị thay đổi, đến lúc đó, chị ta có thể tiếp tục ngồi trên cái ghế trưởng bộ phận Marketing này nữa hay không thì chưa biết trước được.

Triệu Thâm Du nhìn về phía An Nhượng, cô gái này trẻ hơn chị ta, đẹp hơn chị ta, Triệu Thâm Du vỗ trán thở dài, trước khi sống tới thì chị ta đã phải chết trên bãi biển rồi sao? Lục Mặc Hiên đại diện cho tập đoàn Hồng Thiên, dựa vào mối quan hệ giữa An Nhượng và Lục Mặc Hiên, thì một khi

Chung tổng ngã xuống, trong tương lai không xa Mậu Hưng sẽ thuộc về tay An Nhượng.

Từ trước tới giờ An Nhượng luôn bị Triệu Thâm Du quát mắng sai bảo, nhưng đến giờ phút này thì vai về đều hoàn toàn bị hoán đổi. . .

An Nhựt nhẹ giọng chỉ trích Triệu Thâm Du mấy câu: “Chung tổng vẫn đang trong phòng cấp cứu, trong công ty có quy định phải đi giày cao gót. Nhưng trong bệnh viện thì chị nên đi giày bệt chứ.”

Triệu Thâm Du thoáng nhìn xuống chân An Nhựt, vừa định nói, không phải cô cũng đang đi giày cao gót đó thôi? Lời đến miệng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lục Mặc Hiên, chị ta đành hậm hực nuốt xuống bụng. Cố gắng đi nhẹ nhàng để giày cao gót không phát ra tiếng động. Triệu Thâm Du đi đến tựa mình vào tường.

Chiếc đèn màu đỏ trên cánh cửa phòng phẫu thuật như một lưỡi dao đòi mạng, phát ra ánh sáng màu đỏ cực kì chói mắt. Hơn 1 tiếng sau, bác sĩ mới từ trong đó bước ra, máu dày đặc trên đôi găng tay mà ông đeo. Bác sĩ lắc đầu nhìn vợ của Chung tổng: “Bà Chung, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng trong vòng 24 giờ tới, nếu Chung tổng còn chưa tỉnh lại, thì gia đình nên bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho ông ấy.”

Đứa trẻ đang được An Nhựt ôm ở trong lòng sau khi nghe thấy bác sĩ nói vậy, khóc càng lúc càng dữ dội. Cơ thể của bà Chung không ngừng run rẩy, mắt thấy bà sắp chóng đờ không nổi, Lục Mặc Hiên liền tiến nhanh về phía trước đưa tay đỡ bà.

Triệu Thâm Du mím chặt hai cánh môi, xem ra Chung tổng...

Bà Chung cắn chặt hai cánh môi, sau một hồi yên lặng, quay đầu nói với Lục Mặc Hiên: “Thượng tá Hiên, chúng tôi không cần biết bán được bao nhiêu, từ nay về sau Mậu Hưng sẽ giao cho Hồng Thiên quản lý, mong rằng Hồng Thiên có thể giữ được cái tên Mậu Hưng này. Đây là tâm huyết nửa đời người của ông nhà tôi.” Bất kể tính tình Chung Sam Vũ ở trên thương trường thế nào, nhưng xem ra trong mắt bà Chung, ông vẫn là một người đàn ông tốt, biết chăm lo cho gia đình.

Bà Chung mới tốt nghiệp cấp 2 thì đã ra ngoài làm thuê cho người ta để kiếm tiền cho Chung Sam Vũ học tiếp lên trung học. Thành tích học tập của ông rất tốt, đỗ vào một trường đại học danh tiếng. Sau đó ông nhận được sự giúp đỡ từ thầy giáo, nên đã mở cửa hàng buôn bán đồ điện tử. Nếu là người khác đã bám lấy một cô gái nhà giàu nào đó, nhưng Chung Sam Vũ vẫn trở lại quê hương cưới bà Chung về làm vợ.

Việc này, Mẫn Cần và Triệu Thâm Du đều biết, An Nhựt tới Mậu Hưng làm việc được hơn một năm, bình thường không quan tâm tới chuyện của cấp trên nên chuyện của Chung Sam Vũ cô vẫn chưa biết.

Những thứ này, Lục Mặc Hiên đưa cho cô bản kế hoạch thu mua Hồng Thiên có thoáng đề cập một chút. An Nhựt vô cùng kinh ngạc, sau đó lập tức tăng giá lên gấp 10 lần.

Bất quá, đây đều là chuyện của sau này.

“Thượng tá Hiên, cậu là người bận rộn, có thể tới đây thăm nhà họ Chung chúng tôi một cái, đã là đại ân đại đức rồi. Vậy mà giờ còn làm phiền cậu.” Trên mặt bà mang vẻ chất phác tự nhiên.

An Nhựt vỗ vỗ vào bả vai của con trai Chung tổng, cổ vũ nó, muốn thắng bé kiên cường hơn. Thắng bé mở to đôi mắt đăm đăm, gật gật đầu vài cái sau đó đi thẳng đến chỗ mẹ nó.

Lục Mặc Hiên lui về đứng bên cạnh cô, bàn tay anh nắm chặt lấy tay An Nhựt: “Tới Mậu Hưng thôi, anh có thứ muốn cho em xem.”

Về mặt Lục Mặc Hiên trở nên căng thẳng, đó là thứ gì? Là bản kế hoạch thu mua Mậu Hưng của Hồng Thiên sao?

Triệu Thâm Du bước nhanh tới trước mặt An Nhựt, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ: “An Nhựt...”

Triệu Thâm Du còn chưa nói hết câu, An Nhựt trực tiếp phát tay cắt ngang lời nói của chị ta: “Trường phòng Triệu vẫn còn đang bệnh, nhiều năm nay chị đã vì Mậu Hưng mà dốc sức làm việc. Cho dù Mậu Hưng có bị thu mua, cũng sẽ không vô tình đến nỗi đuổi chị ra khỏi công ty, chị vẫn giữ chức trưởng phòng Marketing. Nhưng mà, tác phong làm việc của chị, cần chú ý một chút.”

Triệu Thâm Du không ngờ An Nhựt lại khoan dung đến vậy. Trước kia chị ta đã không ít lần gây khó dễ cho An Nhựt, thứ nhất vì An Nhựt là người mới, thứ hai là bởi vì so với chị ta lúc mới vào nghề thì An Nhựt lại nhanh nhẹn, thuần thục hơn chị ta rất nhiều. Triệu Thâm Du sợ, không lâu sau chị ta sẽ bị An Nhựt cướp đi vị trí của mình.

An Nhựt nghiêm nhiên lấy giọng của một Tổng giám đốc Mậu Hưng ra để giáo huấn Triệu Thâm Du. Triệu Thâm Du không hề có nửa câu oán hận, trong lòng càng thêm hạ quyết tâm, về sau chị ta sẽ phải cố gắng làm việc hơn nữa.

An Nhựt giữ lại Triệu Thâm Du, nghĩa là chị ta còn có tác dụng. Lục Mặc Hiên đứng bên cạnh không nói tiếng nào, nhưng tất cả đều được anh thu vào trong tầm mắt. Không tệ, thủ đoạn thu phục lòng người này của cô, quả nhiên rất cao tay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Không cho em độc lập kinh tế.

Lúc An Nhượng và Lục Mặc Hiên đi ra, Trương Vĩ Lâm vẫn đứng trước cổng bệnh viện như cũ, sống lưng thẳng tắp, duỗi thẳng hai tay một trước một phải, bình tĩnh điều tiết giao thông. Lục Mặc Hiên nắm tay An Nhượng đi tới cửa lớn bệnh viện, Trương Vĩ Lâm nhìn thấy anh liền muốn đưa tay lên chào, anh liền phát tay ngăn cản cậu ta, ra hiệu cho cậu ta cứ tiếp tục làm việc. Trương Vĩ Lâm nhận được chỉ thị của Lục Mặc Hiên, lập tức quay người, trong ánh mắt lóe lên sự nghiêm túc.

An Nhượng huých cho Lục Mặc Hiên một cái, hết lời khen ngợi Trương Vĩ Lâm: "Vị thiếu úy này cũng được đấy chứ, làm việc đâu vào đấy, ứng biến linh hoạt. Trông cũng thật thà chất phác. Hồi trước ở thôn Tiền Đường, bác Hồng có nhờ em làm mối cho con gái của bác ấy, bảo là muốn tìm một người quân nhân, em thấy vị thiếu úy này cũng không tệ."

Lục Mặc Hiên kéo An Nhượng đi đến chỗ đỗ xe, búng vào trán cô một cái, nơi khóe mắt mang ý cười nồng đậm: "Chuyện mình còn lo chưa xong mà đã muốn làm mối cho người khác nữa sao? Có phải em rất thích ăn chân heo đúng không?"

Nếu tác hợp thành công một đôi vợ chồng, bà mỗi sẽ nhận một cái chân giò rất lớn, đây đã trở thành tục lệ của thành phố A và một số tỉnh thành khác. Về mặt của các bà mỗi khi nhận được chân giò vô cùng rạng rỡ. Có bà mỗi một năm nhận được năm sáu cái chân giò lớn, mua mấy túi muối về để ướp thịt, ăn một năm cũng chẳng hết.

An Nhượng liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên bĩu môi nói: "Có cái chân giò siêu cấp lớn là anh ở đây, thì em cần gì mấy cái chân giò con con đó. Nếu như bác ý đã đề nghị, không giúp được chúng ta cũng phải giúp. Ông nội Triệu là cựu chiến binh của Hồng quân công nông Trung Quốc, vậy thì cháu gái của ông ấy tất nhiên cũng phải được gả cho một người quân nhân tốt rồi. Không biết, vị thiếu úy kia bao nhiêu tuổi rồi?" An Nhượng vừa nói vừa quay đầu nhìn Trương Vĩ Lâm.

Lục Mặc Hiên kéo cô lại, hai tay anh nắm chặt lấy tay cô, ấn An Nhượng vào Land Rover. Bác gái trông xe tươi cười niềm nở nhìn hai người bọn họ, thường xuyên ở đây trông xe nên bà biết, những người vào bệnh viện này không phú thì cũng quý, bà cũng biết rất nhiều các loại xe đắt tiền. Lúc Lục Mặc Hiên dừng xe trước mặt bà, bà liền nhận ra đây là Land Rover. Nên thái độ đối với anh cũng kính gấp bội.

An Nhượng thấy bác gái này bất kể nắng mưa gió rét đều phải ngồi đây trông xe, kiếm được miếng ăn cũng chẳng dễ dàng gì, có thể lực tâm cũng là bình thường chuyện, An Nhượng ngồi bên ghế phụ lái, mở túi xách rồi lấy tờ 20 tệ từ trong túi xách đưa cho bà. Bà vội vã nhận lấy, ý cười trên mặt càng đậm hơn, liên tục nói cảm ơn.

Lục Mặc Hiên nhanh chóng nhả ga rồi đi, An Nhượng tựa người vào lưng ghế, giương mắt nhìn mui xe, ở cùng với Lục Mặc Hiên một thời gian, An Nhượng phát hiện mình càng lúc càng độ lượng hơn. Cuộc sống của kẻ có tiền đúng là rất khác, An Nhượng nhìn chăm chăm mui xe thờ dài một tiếng, ở cùng anh, tiền sinh hoạt dùng trong cuộc sống hàng ngày đều là tiền của anh. An Nhượng sầm mặt, cô là loại phụ nữ dựa dẫm vào đàn ông để sống sao?

"Cái đầu nhỏ này của em lại đang suy nghĩ chuyện gì vậy rồi đúng không?" Lục Mặc Hiên thoáng nhìn An Nhượng một cái, đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong đầu cô. Để hàng phục một người phụ nữ, khó đến thế sao? Lục Mặc Hiên có chút do dự, từ trước đến nay anh luôn cảm thấy ngoài trừ sách kinh tế và binh pháp ra, thì những loại sách khác đều không đáng đọc, chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài. Nhưng hiện tại, có phải anh cũng nên mua một cuốn 72 chiêu hàng phục phụ nữ không?

An Nhượng nắm chặt hai tay lại với nhau, khẽ cắn môi nói: "Sống trong Hào Đình Hoa Uyển, nên em còn thừa tiền thuê phòng. Lúc ở công ty thì có cơm miễn phí cho nhân viên, về nhà ăn cơm, hơn phân nửa là lấy nguyên liệu anh mua để trong tủ lạnh ra nấu. Các đồ dùng hàng ngày cũng là do anh mua, tháng này em còn thừa rất nhiều tiền." Lục Mặc Hiên nhíu chặt lông mày, xoay vô lăng tiến vào làn đường chính "Sau đó thì sao?" Mối mong khẽ mở, rất tự nhiên hỏi. Dùng tiền của anh thì có làm sao? Vợ chồng vốn là một, An Nhượng dùng tiền của anh vốn là chuyện rất bình thường mà. Tiền của anh, thân thể của anh, tất cả những thứ của anh đều là của An Nhượng. Nói cách khác, An Nhượng cũng là của anh.

An Nhượng trái lại tiếp tục nói: "Phụ nữ dựa vào đàn ông để sống thì còn nói làm gì? Em muốn độc lập về kinh tế, về sau, chuyện tiền bạc chúng ta nên tính toán cho rõ ràng. Bây giờ không phải rất hay xuất hiện mấy cái tin tức kiểu như, Tiểu Tam chen chân, hào môn từ đệ tìm vợ mới, vợ đầu bị đuổi ra khỏi nhà, khi đó nếu như không có năng lực tự bảo vệ bản thân thì cuộc sống sẽ vô cùng thảm hại."

An Nhượng vừa nói xong, ngay lập tức bị ấn một cái gối. Lần này Lục Mặc Hiên dùng sức khá mạnh, không còn kiểu giả vờ đánh như khi nãy nữa. An Nhượng bị đau liền đưa tay xoa nắn: "Làm gì vậy, em nói đều là sự thật mà. Em muốn độc lập kinh tế, sao, anh không phục à? Anh dám không phục xem? Quên trong bản kiểm điểm anh viết những gì rồi à? Tất cả sẽ nghe theo em!"

Quả thực lần này Lục Mặc Hiên đã làm một việc rất ngốc, anh nên đem câu kia đổi thành, chỉ nghe theo những yêu cầu hợp lý của vợ. Phải được độc lập về kinh tế, quả thực rất phi lý! Làm sao có thể! Tâm tư của An Nhượng còn sâu hơn cả đại dương rộng hơn cả sa mạc, một khi tiến vào thương giới, cô sẽ trở thành một người cuồng công việc. Đến lúc đó, chẳng phải anh sẽ phải ngủ một mình hay sao!

Để đề phòng thâm kích nhân gian xảy ra, Lục Mặc Hiên quyết định phải nhanh chóng ngăn cản cô: "Chuyện này không thể nghe theo em được, anh không đồng ý để em độc lập kinh tế. Chúng ta có giấy đăng ký kết hôn, nếu trước hôn nhân không công chứng tài sản, vậy thì tài sản và bất động sản của anh, em đều được hưởng 50%. Cho nên, vợ à, giá trị con người em bây giờ lên tới mười mấy tỷ. Anh nắm giữ 40% cổ phần trong Hồng Thiên, sau khi thu mua Mậu Hưng, cổ phần và quyền lực đều sẽ tăng lên. Theo pháp luật, đây là tài sản của em. Chúng ta mà còn phải nói cái gì mà của em với của anh." Lục Mặc Hiên cực kỳ nhấn mạnh câu cuối cùng, đều là của anh, phân chia của anh của em để làm gì!

An Nhượng hét đảo trái lại đảo phải, cuối cùng vỗ vỗ quần áo nói: "Lục Mặc Hiên, anh thật hào phóng, một lần đã cho mười mấy tỷ rồi. Dọa chết những kẻ thường dân như em rồi."

Lục Mặc Hiên nhìn về mặt bình tĩnh của An Nhượng, bộ dáng của cô bây giờ, vô cùng thoải mái tự nhiên, làm gì có vẻ kinh sợ như cô nói? Có thể khiến cho An Nhượng kinh sợ, Lục Mặc Hiên suy nghĩ trong giây lát, chỉ có khi anh coi quần, lộ ra bộ phận hùng dũng dương cao đó. Phụ nữ chẳng phải đều thích chỗ đó của đàn ông lớn hay sao. An Nhượng quả thật rất khác người.

Ý nghĩ của Lục Mặc Hiên vô cùng biến thái, nhưng biểu tình trên mặt vẫn không nóng không lạnh như cũ, vô cùng bình tĩnh. Cho nên, An Nhượng không hề đoán được anh đang suy nghĩ cái gì.

"Kể đứng sau vụ này rốt cuộc là ai? Muốn khơi mào chiến tranh giữa thương giới, quân giới và giới chính trị sao? Quốc Lập và Hạnh Mỹ nhất định sẽ tạo áp lực với chính phủ và phân quân khu, lần này xảy ra 5 vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng chắc chắn là có kẻ có ý." An Nhượng vừa dứt lời, Lục Mặc Hiên liền mở radio lên.

Giọng nói êm tai của nữ phát thanh viên vang lên: "Thành phố A xảy ra 5 vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, quản lý cấp cao của 3 công ty lớn đều gặp nạn. May mắn là cho đến giờ, cả năm vụ tai nạn đều không có người tử vong. Các tin tức tiếp theo chúng tôi sẽ nhanh chóng gửi tới quý vị." Sau đó nữ phát thanh viên kia lại đề cập tới một số luật an toàn giao thông. An Nhượng trực tiếp tắt radio, nhún vai: "Em nghe thấy y tá nói, lần này người bị thương nghiêm trọng nhất chính là Sở Thiệu, Chung tổng vẫn còn đang quanh quẩn ở Quý Môn Quan, liệu Sở Thiệu có xảy ra chuyện gì không?"

Lâu sau Lục Mặc Hiên mới trả lời: "Sở Thiệu không chết được đâu, cháu trai của Sở Vạn Hùng nói chết là chết được sao? Sở Thiệu có một người sư phụ, trước kia từng tham gia đội cảm tử, hẳn ta từng học võ từ ông ấy nên hẳn biết cách bảo vệ tính mạng của bản thân. Giống như lần em bị tai nạn trên cầu vượt đó, những kẻ đó mất mạng do chúng thiếu sự nhạy bén, lúc chiếc xe bị lật không nhanh chóng điều chỉnh tư thế."

An Nhượng "Ừ" một tiếng, không đáp lại tiếng nào. Người đứng đằng sau chuyện này cuối cùng cũng sẽ phải xuất hiện mà thôi, bây giờ chuyện cô cần làm chỉ là chờ đợi, nếu nóng vội, vậy thì trùng kẻ của kẻ đó rồi.

"Phương án thu mua Mậu Hưng anh đã sai người chuyển đến văn phòng làm việc của Chung Sam Vũ rồi. Khi nào đến em xem qua một chút, xem xem có gì cần chỉnh sửa không, nếu không thì ký tên vào đó, Hồng Thiên sẽ hoàn toàn nắm giữ Mậu Hưng, tên công ty vẫn là Mậu Hưng, nhưng trên thực tế nó đã trở thành công ty con của Hồng Thiên rồi." Lục Mặc Hiên nói nhanh, giọng nói mang đậm tính chất công việc.

Người đàn ông giống như Lục Mặc Hiên, một khi đã nói tới chuyện chính sự, thì anh sẽ trở nên vô cùng nghiêm túc. An Nhượng lại "Ừ" một tiếng, đến khi xem kế hoạch thu mua Mậu Hưng, vor vết chút lợi lộc. Một năm qua, lợi nhuận thu được chắc chắn không nhỏ. An Nhượng không nói gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính toán chi li. Người phụ nữ giống như An Nhượng, một khi nói đến chuyện chính sự sẽ không thêm quan tâm đối phương là ai, từ khi còn nhỏ, thủ đoạn tàn nhẫn đến đâu cô cũng dám làm, sau khi lớn lên, học được cách che dấu bản thân. Nhưng có một số thứ nó giống như cây kim đâm sâu vào trong cốt tủy, cho dù có gắng sức rút kim ra, thì bản thân vẫn lưu lại dấu vết.

Lúc đến trước cổng Mậu Hưng, An Nhượng nhanh chóng bước vào thang máy, rồi lên thẳng văn phòng của tổng giám đốc Chung. Quản lý Ngô biết Chung tổng gặp chuyện, lập tức đi tới văn phòng của Chung tổng. Đứng đó chưa được bao lâu thì anh ta thấy máy fax gửi tới văn bản thu mua Mậu Hưng. Quản lý Ngô chăm chú quan sát, cuối cùng nhìn không được cầm tất cả lên xem, Hồng Thiên thu mua Mậu Hưng, là chuyện tốt cũng là chuyện xấu. Anh ta dù sao cũng đã vì cái công ty này dốc sức nhiều năm, sau khi suy đi tính lại, quản lý Ngô đặt chúng trở lại máy fax. Đứng suy nghĩ miên man trong phòng tổng giám đốc khoảng 10 phút sau đó anh ta đẩy cửa đi ra.

Vừa đi tới trước cửa thang máy, quản lý Ngô liền nghe thấy "Đỉnh" một tiếng, thang máy của tổng giám đốc, rốt cuộc thì người đang đi lên đây là ai? Quản lý Ngô không nói tiếng nào, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ thâm trầm, đứng nghiêm trang trước cửa thang máy. Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, rốt cuộc anh ta cũng nhìn rõ người bên trong.

Là thượng tá Hiên và An Nhượng! Quản lý Ngô ngay lập tức nhớ đến bản phương án thu mua Mậu Hưng kia, nhanh như vậy đã muốn tới để hiệp đàm rồi sao, Chung tổng vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, sống chết còn chưa rõ!

Quản lý Ngô nghĩ như vậy nên ánh mắt nhìn An Nhượng có phần khó chịu, mối quan hệ giữa An Nhượng và Lục Mặc Hiên quả nhiên không tầm thường, nhưng dù sao cô cũng là người của Mậu Hưng. Một khi Mậu Hưng bị Hồng Thiên thu mua, mặc dù về mặt tài chính và thiết bị kỹ thuật sẽ được nâng cấp rõ rệt, nhưng với những mảnh khảnh của cái tên Lục Mặc Hiên này, Mậu Hưng chắc chắn sex bị đổi tên. Loại chuyện như thế này không phải chưa từng xuất hiện. Mấy năm trước, Hồng Thiên ra tay thu mua một xưởng sản xuất máy móc ở thành phố C, thu mua hôm trước, hôm sau tất cả máy móc đều bị cưỡng chế đổi tên. Lúc ấy, hình như con gái vị tổng giám đốc của xưởng sản xuất máy móc đó có quan hệ tình cảm với ai đó của nhà họ Lục!

Về trách cứ trong mắt quản lý Ngô An Nhượng vừa nhìn đã hiểu, quản lý Ngô là một người rất ngoan cố, luôn ôm khư khư cái gọi là nguyên tắc.

An Nhượng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Quản lý Ngô, Chung tổng vẫn chưa thoát khỏi con nguy hiểm, Chung phu nhân đã đồng ý để Hồng Thiên thu mua Mậu Hưng. Chung tổng gặp chuyện không may, Mậu Hưng như rắn mất đầu, tôi thấy rất nhiều công ty bắt đầu có hứng thú với Mậu Hưng. Chỉ bằng cùng Hồng Thiên hiệp đàm một phen, Hồng Thiên đã nghĩ ý chắc chắn sẽ không đổi tên công ty, bộ máy quản lý công ty sẽ được điều động hợp lý. Tôi hy vọng quản lý Ngô hợp tác."

Những lời này của An Nhượng vô cùng hợp lý, nếu vẫn còn không đồng ý, thì cái tên quản lý Ngô này quá không thức thời rồi.

Quản lý Ngô liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiên một cái, bây giờ anh ta còn có thể nói không sao? Quản lý Ngô suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt lập tức bật ra một nụ cười tươi rói, anh ta một mực vì Mậu Hưng dốc sức làm việc, chứng kiến quá trình Mậu Hưng từng bước chuyển mình.

An Nhượng thấy quản lý Ngô giao hoạt của trước kia mới là bộ mặt thật của anh ta. Nhưng cũng may anh ta không phải loại người hai mặt, An Nhượng không định đuổi quản lý Ngô ra khỏi Mậu Hưng.

Nhưng có một số người nhất định phải xử lý sạch sẽ, nói thí dụ như trưởng phòng kế hoạch. Đường đường là một người đàn ông mà có thể để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc! Về phần Mẫn Cần, An Nhượng nhớ lại lúc cô bị Mã Vũ Đình bám chặt có thể bị nổ tung bất cứ lúc nào, Mẫn Cần không hề bỏ chạy một mình, ngược lại còn tiến lên giúp cô thoát khỏi Mã Vũ Đình.

An Nhựt, Lục Mặc Hiên, quản lý Ngô theo thứ tự lần lượt đi vào văn phòng tổng giám đốc. Quản lý Ngô vô cùng quan tâm đến kết quả của buổi hiệp đàm, An Nhựt cầm bản kế hoạch trên tay, Hồng Thiên ưu ái rất nhiều cho Mậu Hưng. Trên phương diện quản lý, Hồng Thiên cũng không liên quan quá nhiều. Về mặt kỹ thuật, Hồng Thiên điều rất nhiều máy móc và nhân viên kỹ thuật tới Mậu Hưng. Yêu cầu duy nhất của Hồng Thiên chính là, cổ phần mà Mậu Hưng nắm giữ tối đa chỉ có 30%, nói cách khác, một khi Mậu Hưng bị Hồng Thiên thu mua, hoàn toàn không có khả năng tự lập. Muốn trở lại như trước kia, hoàn toàn là điều không thể.

An Nhựt liếc mắt nhìn điều khoản cuối cùng, khoản tiền thu mua. An Nhựt nhắc bút muốn ký tên, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Lục Mặc Hiên, "Chung phu nhân là một người vô cùng giản dị chất phác, đứa bé kia cũng rất đáng thương, bất cứ lúc nào nó cũng có thể mất đi ba."

Ngụ ý rất rõ ràng.

Lục Mặc Hiên gật đầu: "Chung phu nhân nhìn bề ngoài thì có vẻ nhu nhựt, nhưng bên trong lại vô cùng kiên cường. Sau khi tốt nghiệp cấp 2, một mình giúp đỡ Chung Sam Vũ học tiếp, không có Chung phu nhân, sẽ không có Chung Sam Vũ thành công như ngày hôm nay."

Về mặt An Nhựt cứng lại, không ngờ Chung tổng lại là một người có tình có nghĩa như vậy. Bình thường thì keo kiệt đến chết, An Nhựt chớp chớp hai mắt, phía sau khoản tiền thu mua viết một cái.

Quản lý Ngô tròn tròn hai mắt, khoản tiền thu mua, Hồng Thiên đã vô cùng hào phóng rồi, vậy mà An Nhựt lại còn tăng thêm! Quản lý Ngô hơi nghiêng đầu nhìn Lục Mặc Hiên, đây là...đây là đang hiệp đàm hay sao? Sao cứ có cảm giác như Mậu Hưng muốn được Hồng Thiên thu mua vậy trời! Lục Mặc Hiên đón lấy cây bút trong tay An Nhựt rồi ký tên lên đó. Người phụ trách hai bên đều đã ký tên, bản kế hoạch thu mua có hiệu lực. Kỹ thuật viên và tiền nôi trong hôm nay sẽ được chuyển đến.

An Nhựt đem bản kế hoạch quét vào máy tính, rồi đem bản gốc đặt vào tủ kính. Tầng 1 và tầng 2 đều đã chặt kín giấy tờ văn kiện, An Nhựt kiểm chân, cầm bản kế hoạch trên tay muốn nhét nó vào tầng cao nhất.

Không bao lâu sau, bên hông cô xuất hiện một bàn tay, bàn tay này mang theo ý tứ tà ác không ngừng di chuyển trên lưng cô. Quản lý Ngô quay mặt đi chỗ khác, mối quan hệ giữa An Nhựt và thượng tá Hiên, chắc chắn đã vượt qua mức lên giường từ lâu rồi. Con cháu tài phiệt, có cả quân giới và thương giới chống lưng, về sau tài sản của nhà họ Lục đều là của Lục Mặc Hiên, nhà họ Lục là gia tộc giàu có bậc nhất, An Nhựt sẽ được chấp nhận sao? Quản lý Ngô thờ dài một tiếng, đàn bà đều rơi hết vào nhà giàu...

Quản lý Ngô đâu biết rằng, An Nhựt đã trở thành con dâu của nhà họ Lục, cô vợ chính hiệu của Lục Mặc Hiên!

Lục Mặc Hiên vỗ nhẹ vào lưng An Nhựt sau đó đón lấy tập tài liệu trong tay cô đặt lên trên tầng cao nhất của chiếc tủ kính.

"Vợ à, xong việc rồi, chúng ta mau đi mua chút lễ vật thôi, con rể tới nhà chỉ ít cũng phải mua tặng mẹ vợ chút quà chứ. Công trình bên Đạt Thuận em cứ yên tâm, Hồng Thiên đã phái người tới đó rồi, chắc chắn sẽ không làm chậm tiến độ công trình đâu. Hơn nữa, tổng giám đốc của Đạt Thuận đã quay về Pháp, làm sao quản lý được tiến độ công trình. Đứng đầu là chất lượng, sau mới đến tốc độ." Lục Mặc Hiên không thèm đếm xỉa gì tới sự có mặt của quản lý Ngô, hai cánh tay ôm chặt lấy An Nhựt, khe khẽ nói bên tai cô.

Quản lý Ngô ho khan một tiếng, hai người này thật chẳng coi ai ra gì!

Sau khi Lục Mặc Hiên nghe thấy tiếng ho khan của quản lý Ngô, hơi hơi ngẩng đầu, tông ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo, quản lý Ngô cảm thấy như có một tảng băng dày đang bao bọc xung quanh mình.

Quản lý Ngô lập tức cúi đầu nói: "Thượng tá Hiên, An Nhựt. Hợp đồng đã ký xong, tôi muốn đi trấn an nhân viên một chút, hiện nay tất cả nhân viên trong công ty đều đang rất lo lắng."

Quản lý Ngô vừa muốn nhắc chân rồi đi thì môi mỏng của Lục Mặc Hiên lại khẽ chuyển động: "Quay lại."

Quản lý Ngô lập tức dừng bước. Xoay người lại, bình tĩnh nhìn Lục Mặc Hiên: "Thượng tá Hiên, anh còn có chỉ thị gì nữa sao?"

"Sức khỏe của Chung tổng rất yếu, cho dù về sau có khôi thì ông ấy cũng không thể quay trở lại thương trường được nữa. Cổ phần của Mậu Hưng đều sẽ bị Hồng Thiên không chế, trong nay mai sẽ phái người tới đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc." Lục Mặc Hiên không nói rõ sẽ phái ai tới, đây chỉ là câu nói phủ đầu mà thôi.

Quản lý Ngô lập tức gật đầu: "Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi!"

An Nhựt thấy quản lý Ngô xoay người muốn đi, lập tức phát tay gọi anh ta lại. Quản lý Ngô xoay người hai lần nhưng chưa lần nào bước chân được ra khỏi cái văn phòng tổng giám đốc này, cái cảm giác ấy, quả thực rất...

Bây giờ An Nhựt vẫn chưa phải là tổng giám đốc của Mậu Hưng, chức vị hiện nay của quản lý Ngô thậm chí còn cao hơn An Nhựt.

An Nhựt cũng không hề tỏ ra mình là một người lãnh đạo, nói chuyện cũng rất lễ phép, nhưng những lời này của cô chính là mệnh lệnh.

"Quản lý Ngô, phòng kế hoạch không trong sạch, trường phòng Bộ chắc chắn sẽ bị cách chức, trả cho ông ta 6 tháng tiền lương làm tiền trợ cấp nghỉ việc. Hồng Thiên sẽ cử chuyên gia kỹ thuật tới Mậu Hưng làm việc, một khi phát hiện ra có người không xứng với vai trò kỹ thuật viên, cũng sẽ bị đuổi việc, tất cả chuyện này đều vì muốn tốt cho Mậu Hưng. Nên phải phen quản lý Ngô một chuyện."

Thân thể quản lý Ngô thoáng chốc cứng đờ, yên lặng một hồi, mới gật đầu chấp nhận. Lục Mặc Hiên khoát tay áo, ý bảo quản lý Ngô đi ra ngoài, quản lý Ngô ngậm cảm thán, cuối cùng thì cũng thoát!

Từ phòng tổng giám đốc đi xuống, quản lý Ngô cảm thấy như mình vừa trải qua một thế kỷ, dần dần anh ta cũng hiểu ra mọi chuyện, mặc dù vừa nãy thượng tá Hiên nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để anh ta nghe thấy rõ ràng.

Thượng tá Hiên gọi An Nhượng là vợ, chẳng lẽ đã

đăng ký kết hôn rồi sao? Lời vừa nãy của An Nhượng chính là lời của Lục Mặc Hiên, cũng là lời của lãnh đạo. Hồng Thiên cử người tới tiếp quản Mậu Hưng, tám chín phần mười là An Nhượng.

Cái thế giới này, quả thực vô cùng kì diệu. Một năm trước, An Nhượng là một cô sinh viên mới ra trường tới Mậu Hưng làm việc vậy mà bây giờ đã trở thành người phụ trách công trình của Đạt Thuận, sắp sửa lại trở thành tổng giám đốc của Mậu Hưng. Bước nhảy này quả thực rất lớn! Con người lúc con sống, thành công hay không, ngoại trừ tài năng và giới ăn nói ra thì còn một yếu tố vô cùng quan trọng, đó chính là may mắn.

Nhưng quản lý Ngô không biết rằng, điều hấp dẫn được Lục Mặc Hiên chính là bản lĩnh của An Nhượng. Trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ, nhưng Lục Mặc Hiên chỉ nhìn trúng mỗi một mình An Nhượng, đây không phải chính là một loại bản lĩnh sao?

An Nhượng nhìn bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng của Lục Mặc Hiên, tên khốn này, tám phần là lại suy nghĩ đến chuyện đó, cô nói không được là không được, huống chi bây giờ không phải lúc thích hợp để làm chuyện đó!

An Nhượng gõ vào trán Lục Mặc Hiên một cái: “Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa có được không vậy, mau đi mua quà thôi, mẹ em rất thích ăn nhân sâm, hầm với cháo rất ngon. Sau đó mua thêm ít táo đỏ là được rồi, không cần thứ gì đó quá đắt tiền, mẹ em là người rất giản dị, không thích những thứ quá giá trị, lễ nhẹ nhưng tình nặng!”

Lục Mặc Hiên liên tục gật đầu: “Cảm ơn lời chỉ giáo của bà xã nhưng có một câu em nói sai rồi. Đừng nghĩ đến chuyện đó mà được không ý hả? Em biết anh nghĩ đến chuyện gì sao?”

Lục Mặc Hiên bày ra bộ dáng đơn thuần vô hại, An Nhượng trực tiếp véo cho anh một cái rất đau: “Này thì mềm mết, cũng lạnh lợi quá ha. Ngay biện, kéo dài kỳ hạn, cho anh thêm khát tới chết luôn.”

Hình phạt này, quả thực quá nghiêm khắc, lúc này Lục Mặc Hiên mới chịu tước vũ khí đầu hàng: “Vợ à, em thật độc ác. Anh thừa nhận, vừa rồi anh quả thật có ý muốn làm vậy.”

Sau khi Lục Mặc Hiên nói xong, đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy chân của An Nhượng ở trên vai, An Nhượng đập thùm thụp vào bả vai của anh: “Anh mau thả em xuống, nếu không, về nhà em sẽ bắt anh quỳ trên ván giặt quần áo!”

Lục Mặc Hiên khiêng An Nhượng bước ra ngoài, không sao cả nói: “Trong nhà chỉ có máy giặt, không có ván giặt quần áo.” Nói xong câu này Lục Mặc Hiên đã đứng ở trước cửa thang máy.

Thang máy ding một tiếng mở ra, Lục Mặc Hiên nhanh chóng khiêng An Nhượng vào thang máy, thuận tay vỗ vào hông cô hai cái. Thanh âm vỗ hông đen đét vang lên, ở bên trong thang máy, dường như càng trở nên vang dội hơn.

Vừa vào thang máy, An Nhượng vội vã xem trong này có camera theo dõi hay không. Sau khi chắc chắn là không có, An Nhượng mới thở phào nhẹ nhõm. Bị người trong phòng bảo vệ của công ty thấy được, mặt mũi của cô biết giấu ở đâu đây.

Lục Mặc Hiên đoán ra được ý nghĩ trong đầu An Nhượng: “Trong thang máy của tổng giám đốc ở tất cả các công ty đều không gắn camera theo dõi, không cần lo lắng, cứ vô tư hưởng thụ bờ vai của anh đi”.

Hưởng thụ cái đầu anh! An Nhượng trợn trắng cả hai mắt, bộ dáng lúc này của An Nhượng đều bị lóp kính ở trong thang máy phản chiếu một cách rất rõ ràng, vô cùng đáng yêu, về mặt này của cô khiến Lục Mặc Hiên vô cùng ngứa ngáy.

Lúc đó thì di động An Nhượng vang lên, hai chân An Nhượng vùng vẫy muốn nhảy xuống.

Có một số việc, đừng nên làm quá mức, Lục Mặc Hiên là người rất có chừng mực, lập tức đặt An Nhượng xuống.

Lúc nghe thấy ba chữ Phan Mộng Lê trong miệng An Nhượng phát ra, Lục Mặc Hiên xấu hổ, địa vị của anh trong lòng cô không bằng một người bạn cùng phòng sao? May mà Phan Mộng Lê muốn về quê sống cùng gia đình rồi.

“Ừm, đăng kí rồi, còn chưa nói với mẹ mình... trào lưu á? Tiền trăm hậu tấu...” Giọng An Nhượng càng lúc càng nhỏ dần đi.

“Không nói cho mẹ mình biết Lục Mặc Hiên là quân nhân, với tính cách đó của mẹ mình, thì khó mà nói ra được, cứ từ từ là được rồi, người đã là của Lục Mặc Hiên rồi. Đừng kinh ngạc, đợi lát nữa tới mình sẽ nói cho cậu nghe, bây giờ mình đi mua quà cho mẹ trước đã. À..., cậu cố gắng ăn nhiều một chút, chăm sóc tốt cho bản thân.”

Tiếng nói của An Nhượng rất nhỏ, Lục Mặc Hiên yên lặng lắng nghe, đúng lúc nghe được câu người đã là của Lục Mặc Hiên rồi, khóe miệng Lục Mặc Hiên khẽ cong lên, mẹ vợ có ghét anh là quân nhân cũng vô dụng, vì cô gái này đã là người của anh rồi!

----- Lạc đề -----

Lục Mặc Hiên: Một người đã lập gia đình còn muốn độc lập kinh tế, đừng có mơ!

Mẹ vợ: Phụ nữ cái nhà này từ trước đến nay đều độc lập kinh tế, sao hà? Cậu không phục sao? !

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mẽ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tuân lệnh!

Sau khi An Nhựt ngồi vào trong xe mới cắt đứt cuộc gọi. Phan Mộng Lệ làm việc vô cùng cẩn thận, lại là người thật thà chịu khó, hiện nay Mậu Hưng đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Lời An Nhựt nói giống như một đạo thánh chỉ, Phan Mộng Lệ không cần phải về quê sống với ba mẹ mà sẽ ở lại bộ phận tiêu thụ làm việc, tiền lương chắc chắn sẽ vô cùng hậu hĩnh, khỏe miệng An Nhựt cong lên, cô có mỗi một người bạn thân là cô ấy, có thể để cô ấy nói đi là đi được hay sao? Phụ nữ ấy à, vẫn luôn muốn có một người bạn tâm đầu ý hợp, chồng là dùng để chăm sóc còn bạn thân là để tâm sự.

Lục Mặc Hiên nhìn thấy khỏe môi An Nhựt hiện lên ý cười, lại nhớ đến những lời An Nhựt nói với Phan Mộng Lệ, trong lòng không kim được dâng lên một cảm giác rất khó tả. An Nhựt có bạn thân là chuyện tốt, nhưng vị trí của cô bạn thân ấy trong lòng An Nhựt lại quá to lớn. An Nhựt sẽ sớm trở thành người đứng đầu của Mậu Hưng, chắc chắn cô sẽ thăng chức cho Phan Mộng Lệ, tiền lương thì khỏi cần bàn cãi, An Nhựt lại dùng tình cảm để dụ dỗ, phen này Phan Mộng Lệ không trở về quê được nữa rồi.

Nghĩ vậy, Lục Mặc Hiên càng thêm khó chịu, nếu không, cứ dụ dỗ An Nhựt đưa anh về ra mắt mẹ vợ trước đã. Sau đó ở lại đây vài ngày, trông mắt Lục Mặc Hiên hơi híp lại, việc này không thể kéo dài thêm nữa, không biết mẹ vợ ghét quân nhân tới mức nào? Nhưng trước tiên cứ mua tặng bà vài thứ mà bà thích đã, mua mấy hộp nhân sâm lớn, thứ này rất tốt cho sức khỏe. Mua thêm một ít collagen nữa, thứ này tốt cho da dẻ của phụ nữ, da sẽ không bị vàng vọt mà trở nên hồng hào, tươi sáng. Lục Mặc Hiên nhớ lúc còn ở nhà, anh thường xuyên thấy mẹ anh uống thứ này.

Nghĩ là làm, Lục Mặc Hiên lái xe tới trung tâm thương mại. Vừa bước vào tới nơi anh liền buông một câu vô cùng hống hách, mang nhân sâm cùng collagen tốt nhất của các người ra đây. Nhân viên bán hàng nghe thấy vậy không khỏi mừng thầm. Chưa đầy một phút sau đã mang nhân sâm và collagen cao cấp nhất ra cho Lục Mặc Hiên xem, collagen nhập khẩu từ Pháp, còn nhân sâm thì được sản xuất ở trong nước. Lục Mặc Hiên không nói hai lời, lập tức mua 3 hộp nhân sâm và 3 hộp collagen, nói vắn vể một chút thì tất cả có sáu hộp, lục lục đại thuận, tăng thêm chút may mắn.

An Nhựt không nói gì, cầm hai hộp nhân sâm đi theo sau Lục Mặc Hiên, nhìn dáng vẻ này của anh, giống như kiểu ngày mai liền muốn theo cô về nhà luôn vậy. Dù sao Nhân sâm và collagen để ở nhà cũng không dễ bị hỏng, chất lượng của chúng được bảo đảm trong thời gian rất dài. Mua sớm một chút, về sau lúc muốn về ra mắt mẹ vợ, nói đi là có thể đi ngay.

Sau khi trải qua một cuộc mua sắm lớn, tâm tình của anh trở nên cực kỳ vui vẻ. Trợ thủ đắc lực cầm hai hộp nhân sâm đi bên cạnh, hai người cùng cất bước rời khỏi trung tâm thương mại. Nhân viên bán hàng cười tới mức không khép miệng lại được, chỉ tiêu của tháng này đã được hoàn thành một cách vô cùng xuất sắc, thời buổi hiện nay mọi người rất chú trọng tới việc làm đẹp, vừa muốn có hiệu quả tốt vừa muốn hợp túi tiền, tiền nào của đấy cả thôi! Vẫn là vị khách vừa rồi

Ra tay hào phóng, trực tiếp lấy thẻ vàng không một chút do dự.

Nhân sâm cùng collagen được đặt phía sau cốp xe, An Nhựt phát tay ra hiệu cho Lục Mặc Hiên, “Tới bệnh viện quân khu, Mộng Lệ phá thai xong rồi, em muốn tới xem cô ấy thế nào! Tên Lý Thành Minh đáng chết, hại Mộng Lệ ra nông nỗi này mà hần chị bị tổng vào tù, quả thực là quá dễ cho hần rồi! Em rất muốn đem hần ra chặt làm tám mảnh cho chó ăn!” An Nhựt vừa nói vừa vươn tay thủ thế chém giết.

Lục Mặc Hiên chép miệng nói: “Những thằng đàn ông giống Lý Thành Minh trên đời này còn rất nhiều. Nhưng những người giống như anh, thì lại không nhiều lắm” Độ tự sượng của Lục Mặc Hiên quả thực vô cùng cao siêu, ẩn ý bên trong chúng là, An Nhựt, em nên biết quý trọng người đàn ông như anh này, hiếm có khó tìm, có khi còn bị tuyệt chủng rồi cũng nên!

An Nhựt hào phóng nhấc tay thưởng cho Lục Mặc Hiên một cái cốc: “Biết rồi, không cần anh phải nói, ai gia sẽ cung chiều người, ai gia sẽ chỉ cung chiều một mình người, hậu cung này của ta cũng sẽ chỉ thuộc về một mình người. Mau lái xe.” An Nhựt mồm miệng sắc sảo, còn bá đạo hơn cả đàn ông con trai, mà Lục Mặc Hiên giống như biến thành một cô vợ nhỏ thêm khát sự sủng ái. Land Rover bắt đầu chuyển động, sau đó chậm rãi nháp vào làn xe. An Nhựt chủ động gọi điện cho Phan Mộng Lệ, hỏi cô ấy muốn ăn cái gì? Người trong bệnh viện quân khu biết Phan Mộng Lệ có quen biết với Lục Mặc Hiên, cho nên không ai dám thất lễ với cô ấy, cả khi Phan Mộng Lệ muốn ăn cháo tổ yến thì bệnh viện quân khu chắc chắn cũng sẽ phải người bụng tới. An Nhựt dừng lại tại một tiệm ăn nhỏ gần bệnh viện mua cho Phan Mộng Lệ một hộp cháo bỏ Bát Bảo, cửa hàng này buổi sáng bán từ 6 giờ tới 1 giờ chiều, rồi lại từ 4 giờ chiều tới 10 giờ đêm. An Nhựt tới thời điểm, lúc An Nhựt tới là 3 giờ chiều. Huống hồ cháo Bát Bảo chỉ bán vào buổi sáng, nên cháo sớm đã bán hết từ bao giờ rồi.

Khiến cho chủ tiệm đau đầu chính là cô gái này vô cùng cố chấp, cứ khẳng khái phải mua bằng được cháo Bát Bảo, lại nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh cô gái này mà xem, khí thế quả thực không tầm thường, chủ tiệm không còn cách nào khác, những người như này dân đen như ông đặc tội không nổi.

Chủ tiệm đành phá lệ nấu riêng cho An Nhượng một hộp cháo Bát Bảo mang đi, An Nhượng cười tí mắt nhận lấy hộp cháo, Lục Mặc Hiền đag định trả thì An Nhượng ngăn lại. Lấy ra tờ 20 tệ đưa cho chủ tiệm, chủ tiệm quay người tìm 15 tệ trả lại cho An Nhượng, cầm tiền lẻ trong tay quay người lại thì bóng dáng của An Nhượng đã sớm biến mất không thấy tăm hơi!

Chủ tiệm gãi đầu khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra vậy, tiền thừa còn chưa cần đã bỏ đi rồi! Cháo Bát Bảo giá 5 tệ, 20 tệ mua được 4 bát! Chắc họ biết ông kiểm tiền không dễ dàng gì nên mới bỏ thêm cho ông chút tiền.

An Nhượng lắc lư hộp cháo trên tay nói: "Mặc Hiền, anh không biết cạnh bệnh viện có một tiệm cháo ngon như này sao, cửa hàng anyf chuyên bán cháo bồ. Lúc em còn đang học đại học, tháng anof cũng muốn đến đây ăn cháo. Lúc ấy, Mộng Lệ còn nói sẽ mở một cửa hàng cháo để nấu ra một nồi cháo đặc biệt."

Lục Mặc Hiền ngắm nhìn gương mặt của An Nhượng rồi tưởng tượng ra những năm tháng học đại học của cô, An Nhượng của khi đó, Lục Mặc Hiền anh vẫn chưa quen biết cô, ngay lúc đó An Nhượng, Lục Mặc Hiền lại vẫn không biết. Theo như cô nói thì tháng nào cô cũng muốn tới chỗ này ăn cháo, khi đó anh cũng từng tới thành phố A này vài lần, số lần tới bệnh viện quân khu cũng không ít, vậy sao chưa một lần gặp gỡ cô gái này?

"Đừng xe ở đây đi, chúng ta sẽ đi bộ vào anh nhé." Trên vai An Nhượng vác một cái bọc nhỏ, tay phải cầm cháo, tay trái nắm lấy tay của Lục Mặc Hiền, bước từng bước vào sâu bên trong bệnh viện.

Lục Mặc Hiền cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang đan chặt vào nhau, trong lòng vô cùng ấm áp và hạnh phúc, đầu cần sóng to gió lớn mới là hạnh phúc, hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản như này thôi, nó là một lại hưởng thụ, khoe miệng Lục Mặc Hiền cong lên, anh sẽ không bao giờ phải cô đơn một mình nữa, vì bất cứ khi nào, cũng sẽ có một người con gái bước đi bên cạnh anh, cùng nắm tay anh tiến về phía trước.

Phan Mộng Lệ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường nhưng sau khi nhìn thấy An Nhượng bước vào lập tức ngồi ngay ngắn lại. Mấy ngày nay, Phan Mộng Lệ luôn nghĩ đến những gì mà Lý Thành Minh đã làm với cô. Cô vẫn là Phan Mộng Lệ, cô có cha mẹ có An Nhượng, có cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời. Sự xuất hiện của Lý Thành Minh đã khiến cô hiểu ra một điều không được dễ dàng tin tưởng vào đàn ông.

Ánh mắt của Phan Mộng Lệ dừng lại trên người Lục Mặc Hiền, Lục Mặc Hiền không giống với những tên đàn ông khác, nhìn bộ dáng hiện giờ của An Nhượng mà xem, giống như cô dâu mới bước chân về nhà chồng vậy, trông vô cùng ngọt ngào, e lệ, mới đó mà Lục Mặc Hiền đã thu phục được An Nhượng rồi sao, dùng tốc độ nhanh nhất để đăng ký kết hôn với An Nhượng. An Nhượng là một người vô cùng nóng tính, cô ấy chỉ trở nên ngoan ngoãn khi có mặt di Bùi mà thôi.

Phan Mộng Lệ mừng thay cho hai người đồng thời cũng có chút không tin nổi vào mắt mình. An Nhượng kéo bàn ăn lại gần giường bệnh rồi đặt cháo Bát Bảo lên đó.

Phan Mộng Lệ vừa nhìn thấy cháo Bát Bảo thì ký ức lại ùa về, những lúc cùng An Nhượng chơi đùa, cùng cô ấy bàn về kế hoạch mở tiệm cháo, tất cả mặc dù đã trở thành quá khứ, nhưng giờ phút này đây nó giống như mới diễn ra ngày hôm qua thôi. Ánh mắt của Phan Mộng Lệ dần trở lên mờ lung. Lục Mặc Hiền ngồi trên ghế sofa thuận tay lật giờ cuốn tạp chí nuôi dạy con cái bên cạnh, trước khi phá thai Phan Mộng Lệ từng nghĩ đến chuyện giữ lại đứa bé sao? Lục Mặc Hiền chăm chú ngắm nhìn cuốn tạp chí, xem bây giờ cũng không phải là chuyện xấu, chuyện đại sự tiếp theo chính là làm cho An Nhượng có thai, đó chính là kết tinh tình yêu của anh và cô.

An Nhượng vỗ vỗ lưng Phan Mộng Lệ nói: "Nhìn cậu kìa, một bát cháo thôi đã khiến cậu khóc thành ra thế này rồi, mau nín đi, biến cái xúc động của cậu thành cảm giác ngon miệng đi, cũng lâu lắm rồi chúng mình chưa ăn lại cháo Bát Bảo, mau ăn đi, xem mùi vị có giống như trước đây không?"

Mộng Lệ gạt đầu rồi múc một muỗng cháo nhỏ đưa đến bên miệng thổi nhẹ, muỗng cháo Bát Bảo thơm lừng, mang theo hương vị ngọt ngào từ từ tiến vào trong miệng Phan Mộng Lệ, yệt hầu di chuyển. Đây là tình bạn, một tình bạn vô tư trong sáng, Phan Mộng Lệ cô thật may mắn khi có được một người bạn như An Nhượng: "Hương vị vẫn giống như trước kia, cậu cũng ném thử một chút đi." Phan Mộng Lệ múc một muỗng cháo rồi đưa đến sát miệng An Nhượng, đuôi mắt An Nhượng cong cong, nghiêng đầu về phía trước ăn hết muỗng cháo mà Mộng Lệ múc cho, sau đó nở một nụ cười thật tươi.

Đúng lúc Lục Mặc Hiền ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười ấy của An Nhượng, trái tim anh không khỏi rung động, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên người cô, nụ cười của cô hòa cùng ánh nắng, hồn nhiên mà ấm áp. Lục Mặc Hiền vuốt cằm, khoe môi anh cong lên, giữa trai và gái có sự khác biệt rất lớn, bạn gái mang đến cảm giác áp áp cho con tim bạn, còn với một thằng bạn thân thì ngược lại, thoải mái hào sảng, trong quân ngũ ăn miếng thịt to uống bát rượu lớn, trên chiến trường đấu tranh anh dũng, vì bạn bè chiến hữu có thể không tiếc mạng sống.

Lục Mặc Hiền nhớ tới Dương Bách Tinh, khi đó, lúc anh mới bước chân vào quân ngũ thì liền cùng Dương Bách Tinh và Thượng Quan Tiêu Nhiễm trở thành bạn bè chí cốt. Thượng Quan Tiêu Nhiễm lớn tuổi nhất nên luôn tự xưng mình là đại ca, sau đó đến Dương Bách Tinh, lúc trước Thượng Quan Tiêu Nhiễm luôn trêu chọc Dương Bách Tinh bảo cậu ta lấy biệt hiệu là lão Nhị. Chẳng qua vì cái tên lão Nhị này không được nam tính cho lắm, nên Dương Bách Tinh đã phản đối rất lâu, cuối cùng dưới sự dai dẳng của Thượng Quan Tiêu Nhiễm, Dương Bách Tinh đành phải tiếp nhận cái tên này.

Tình bạn này của An Nhượng kéo dài đến tận bây giờ khiến Lục Mặc Hiền không khỏi thờ dài, trong lần diễn quân kìa, người chết không chỉ là thầy, là thủ trưởng, mà còn là một người bạn. Thượng Quan Tiêu Nhiễm xuất ngũ, đến nay vẫn bạch vô âm tín, còn Dương Bách Tinh thì trở nên thu mình khép kín, tự nhốt mình trong trại quân. Thủ trưởng chết chưa đầy một tháng, quân khu lại triển khai một đợt diễn quân mới, bọc phá bất ngờ phát nổ ngoài ý muốn khiến Dương Bách Tinh mất đi chân phải. Lục Mặc Hiền không tới lời Dương Bách Tinh ra khỏi đó, chiếc chân này của cậu ta, anh cũng có một phần trách nhiệm." Mặc Hiền, Mộng Lệ đang hỏi anh đó, anh muốn lấy lòng mẹ em như thế nào?" An Nhượng cười hi hi quay đầu lại nhìn anh.

Lục Mặc Hiền ngẩng đầu lên, lấy lại vẻ trầm ổn nói "Kiên định, vững như bàn thạch" anh ngẩng đầu nhìn cô đáp "Phan Mộng Lệ cười xấu xa trừng mắt nhìn An Nhượng, "Thượng tá Hiền, ủy khuất cho anh rồi, An Nhượng chưa cho anh gọi di Bùi là mẹ, nhưng đã là vợ chồng thì tiếng mẹ này không thể không gọi." Lục Mặc Hiền bất đắc dĩ khoát tay nói: "Trước tiên phải tìm cách khiến mẹ vợ thích anh trước đã, anh đã xin quân khu nghỉ phép rồi, khoảng

thời gian đó đủ để anh thuyết phục bà". Phan Mộng Lệ hướng ngón cái về phía anh: "Được lắm, rất có khí chất quân nhân, em rất xem trọng anh đấy.

An Nhượng, phía đi Bùi chắc chắn sẽ ổn thôi, hai người nhanh chóng sinh một đứa bé, mình muốn làm mẹ nuôi!" An Nhượng hừ một tiếng, "Nói dễ nghe nhỉ, chẳng phải cậu muốn về sống với hai bác sao, con của mình không cần một người mẹ nuôi vô trách nhiệm như cậu. Chung tổng gặp tai nạn, Mậu Hưng bị Hồng Thiên thu mua, không lâu nữa Mậu Hưng sẽ nằm trong tay mình, Phan Mộng Lệ, quay lại Mậu Hưng đi, tương lai của cậu vô cùng sáng lạn mà." Lục Mặc Hiên lật sách trong trạng thái vô cùng căng thẳng, đây cũng là những gì anh đang nghĩ đến. Lục Mặc Hiên tuy bị tình cảm giữa An Nhượng và Phan Mộng Lệ làm cho cảm động, nhưng cảm động là một chuyện, một khi nó đã động đến lợi ích cá nhân, thì Lục Mặc Hiên anh cũng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ. An Nhượng nhăn mày nhíu mặt, hai bàn tay liên tục quơ quảng trước mặt Phan Mộng Lệ, "Cậu còn chần chừ gì nữa! Nghe lời mình, quay lại đi, Mậu Hưng cần người tài như cậu. Triệu Thâm Du và quản lý Ngô sau khi chứng kiến sự thay đổi của Mậu Hưng, tính tình đã hoàn toàn thay đổi rồi. Mẫn Cần..."

Phan Mộng Lệ gật gù đầu, "Mình biết chuyện của Mẫn Cần rồi, An Nhượng, để cho cô ấy một con đường đi. Mặc dù bình thường miệng lưỡi cô ấy có cay nghiệt một chút, nhưng cô ấy cũng chưa làm ra chuyện gì thương thiên hại lý cả, không cần dồn cô ấy vào ngõ cụt." Lục Mặc Hiên lạnh nhạt xen vào một câu, "Làm chuyện xấu giống như đinh cắm trên tường, mặc dù đã được lấy ra, nhưng tường còn có thể nguyên vẹn như lúc ban đầu được nữa sao?" Lời nói của Lục Mặc Hiên vô cùng hợp lý, Phan Mộng Lệ không tìm được lời nào để phản bác lại anh.

An Nhượng liếc mắt ra hiệu cho Lục Mặc Hiên rồi nhẹ nhàng nói với Phan Mộng Lệ: "Về Mẫn Cần, tạm thời mình vẫn sẽ giữ cô ta lại, còn chuyện sau này, thì phải xem biểu hiện của cô ta thế nào đã. Cậu đừng đánh lạc hướng nữa, rốt cuộc thì cậu có quay lại hay không? Một người mẹ nuôi thì phải có tinh thần trách nhiệm cao." Lục Mặc Hiên há hốc mồm, chuyện phòng the bị cô hạn chế, vậy mà bây giờ còn đứng đây lớn giọng chuyện con cái, vợ à, chuyện phòng the không được thỏa mãn thì lấy đâu ra con cái. Chỉ bằng đặc xá sớm cho anh có được không?

Nếu An Nhượng mà nhượng bộ anh trong chuyện này, Lục Mặc Hiên sẽ vô cùng vui lòng để cho Phan Mộng Lệ ở lại. Phan Mộng Lệ thờ dãi, khi nhìn thấy sự thất vọng trong mắt An Nhượng, trong lòng không khỏi nhói đau, dù sao cũng là chị em tốt của nhau. Phan Mộng Lệ cười cười cốc vào đầu An Nhượng một cái, "Đứng là lên làm lãnh đạo rồi có khác, mình muốn trở về tỉnh dưỡng một thời gian, không bao lâu sẽ quay lại thành phố A này tìm cậu. Mẹ nuôi nhất định mình phải làm, tinh thần trách nhiệm của mình rất cao."

An Nhượng mừng rỡ nở nụ cười, Lục Mặc Hiên yên lặng nhìn An Nhượng một hồi, sau đó nhẹ nhàng ném ra một quả đại bác: "Vợ à, chúng ta mau sinh một đứa bé đi, thế chẳng phải chị em tốt của em sẽ không thể lấy lý do về quê tỉnh dưỡng để rồi khỏi đây nữa rồi." Phan Mộng Lệ cười trêu An Nhượng, An Nhượng cười ha ha hai tiếng, hướng Lục Mặc Hiên vỗ tay một cái nói: "Con cái ý à, là dựa vào duyên phận, đến lúc tự khắc sẽ tới, chúng ta gấp gáp cũng chẳng được gì." Lục Mặc Hiên hoàn toàn không cho An Nhượng đường lui, trực tiếp phản bác,

"NO, năng lực của con người có thể thay đổi cả thế giới, chúng ta cần phải cố gắng hơn nữa." Lục Mặc Hiên vừa ngừng lại, chuông điện thoại liền vang lên, anh vừa mở ra liền thấy số điện thoại của nhà gọi tới, Lục Mặc Hiên đứng dậy, đi ra cửa phòng bệnh nghe điện thoại. Nhà họ Lục lúc này chắc đang đứng ngồi không yên, lần này gọi cho Lục Mặc Hiên chính là mẹ của anh - Vạn Mẫn Mẫn. "Con trai, con chưa nói tiếng nào đã lệnh cho phòng tài vụ của tập đoàn thu mua Mậu Hưng là sao? Mậu Hưng là công ty điện tử, lần đầu tư này chẳng phải chính là phí tiền rồi sao."

Vạn Mẫn Mẫn khi ở trong nhà họ Lục là chỗ người phụ nữ rất hiền lành nhân hậu, nhưng trên thương trường, sẽ lập tức hóa thân thành một người đàn bà quyền lực, hành động luôn rất dứt khoát. Lục Mặc Hiên chỉ khẽ ừm một tiếng, giống như từ đầu đến cuối anh đều chẳng bận tâm tới sự thua lỗ này của Hồng Thiên. Vạn Mẫn Mẫn vô cùng tức giận, mấy năm nay con trai vừa ở trong quân đội mài dũa bản thân vừa lấy danh nghĩa Hồng Thiên để đầu tư tài chính, lần nào đầu tư cũng vô cùng tiềm năng, Vạn Mẫn Mẫn chưa lần nào ngăn cản anh, Lục Mặc Hiên dựa vào tài năng của chính mình, kiếm được rất nhiều tiền, cổ phần của anh trong Hồng Thiên dần dần cũng tăng lên nhanh chóng.

Vạn Mẫn Mẫn tuy là nắng mờ anh, nhưng thực ra đối với người con như anh, bà mẹ này cũng hoàn toàn bất lực: "Mẹ, sẽ không có bất cứ tổn thất nào hết, dầu gì cũng cưới được con dâu về cho ba mẹ rồi. Trong nhà cứ chuẩn bị mọi thứ thật tốt đi, mấy ngày nữa con sẽ dẫn cô ấy về ra mắt." Giọng nói của anh càng lúc càng trầm kiên bàn tay đang nắm điện thoại của Vạn Mẫn Mẫn không khỏi cứng đờ. Tiếng nói của Lục Mặc Hiên truyền ra từ điện thoại đúng lúc bị Lục Gia Dịch nghe thấy, bước chân của ông cụ liền dừng lại, ánh mắt sắc bén chiếu lên người Vạn Mẫn Mẫn.

Vạn Mẫn Mẫn lập tức đáp lời "Con trai, mau mau dẫn về, ông nội con đứng ngồi không yên rồi. Chỉ cần gia thế của cô bé đó trong sạch là được rồi, bất quá, không phải mẹ muốn nói con, nhưng tiền con tiêu cũng nhiều quá đó. Trước đó cũng không thèm thương lượng với mẹ một tiếng nào." Tâm lập tức trùng xuống, nhanh chóng bước về phía linh đường của bà nội Lục, sờ sờ tấm ảnh đen trắng, "Bà nó à, cháu dâu rốt cục cũng xuất hiện rồi. Chờ sau khi tôi nhìn thấy cháu dâu, sẽ nói cho bà biết cháu dâu là người như thế nào. Con mất nhìn người của Mặc Hiên không tệ, mặc dù có tiêu nhiều tiền một chút, nhưng như vậy chứng tỏ, cháu dâu ta giá trị từng đó." Tâm mắt của ông nội Lục không khỏi xa xăm, quan tâm tận ra phong thái lão luyện, giống như đang trở lại thời trai trẻ đầy nhiệt huyết. Lục Mặc Hiên ra ngoài không bao lâu, An Nhượng và Phan Mộng Lệ liền hay tin Chung tổng đã qua đời.

Trái tim An Nhượng chùng xuống, bác sĩ nói nếu trong vòng 24 giờ mà chưa tỉnh lại thì mới không thể cứu được, nhưng bây giờ vẫn chưa tới 24 giờ cơ mà. Phan Mộng Lệ đau lòng nói: "Vì sao ông trời lại nở đưa Chung tổng đi, Chung phu nhân đã chịu biết bao khó khăn vất vả, mặc dù Chung tổng có hơi keo kiệt, nhưng ông ấy đối với Chung phu nhân quả thực không bạc. An Nhượng, thế gian này vẫn luôn tràn ngập sự bất công."

An Nhượng trầm mặc một hồi lâu, Chung tổng đã qua đời, vậy Sở Thiệu thì sao? Thương thế của Sở Thiệu còn nghiêm trọng hơn cả Chung tổng, nếu Sở Thiệu có chuyện gì, nhà họ Sở chắc chắn sẽ trở mặt. Tới lúc đó thành phố A chắc chắn sẽ có biến động lớn, Sở Vạn Hưng vẫn chưa rút chân ra khỏi giới chính trị, chắc chắn ông ta sẽ gây áp lực cho quân khu, nhà họ Lục và nhà họ Sở. An Nhượng vỗ vỗ đầu, muốn tới thì tới luôn đi, giải quyết luôn một lần, còn cái bang phái quý quý gì đó nữa, con mẹ nó thật đáng ghét! "An Nhượng, thân phận bây giờ của cậu không còn giống trước kia nữa, chuyện liên quan tới thương giới và quân giới, về sau chi sự... Nhưng mà, cậu còn có Lục Mặc Hiên nữa mà, vợ chồng đồng lòng thì khó khăn đến mấy cũng có thể trải qua!" Phan Mộng Lệ nắm chặt hai nắm đấm nói, hai mắt vụt sáng.

An Nhượng ôn nhu cười, "Quản cái khi gió a, đi ngày nào biết ngày đó thôi, nếu cho mình lựa chọn một lần nữa, mình vẫn sẽ không buông tha cho Lục Mặc Hiên đâu, vì anh ấy là một người đàn ông rất tốt." Lục Mặc Hiên đang định đẩy cửa phòng bệnh ra, nghe thấy câu nói ầm ập của An Nhượng thì liền ngừng lại, nếu đã lựa chọn người ấy, thì liền muốn cầm chặt lấy bàn tay của người ấy đi đến hết con đường, vĩnh viễn không rời xa. "Uh? Nơi này sao

lại có tạp chí nuôi dạy con vậy?" An Nhựt đi xuống giường bệnh, vừa nãy Lục Mặc Hiên đã xem cuốn tạp chí này, không ngờ lại là tạp chí nuôi dạy trẻ, Phan Mộng Lệ không phải cậu đã bỏ đứa bé rồi sao, vậy sao còn xem loại tạp chí này làm gì!" An Nhựt, dù sao cũng là đứa con đầu tiên của mình, nó ở lại trong bụng mình lâu như vậy rồi, mặc kệ Lý Thành Minh, giữa mẹ và con luôn có một mối liên kết không thể tách rời."

Trên mặt Phan Mộng Lệ mang theo nụ cười khổ. An Nhựt không nói gì nữa, con người trời sinh đã có bản năng của người mẹ, có những cô gái bị người ta phản bội ruồng rẫy lại vẫn như cũ cố chấp sinh đứa bé ra. "Tạp chí này nên là mình xem mới phải, mình giúp cậu thu lại." An Nhựt nói xong trực tiếp đem tạp chí nhét vào trong bao.

Phan Mộng Lệ nghiêng đầu nhìn, bất ngờ nhìn thấy một khẩu súng lục, quân kỷ nghiêm minh, trực giác nói cho Phan Mộng Lệ biết khẩu súng đó là giả. "Làm chị dâu quân nhân có khác, không có súng thật liền lấy súng giả cầm cho đã tay hả, cũng không tệ nha." Phan Mộng Lệ nghiêng đầu nói. Lục Mặc Hiên đẩy cửa ra, chân dài bước vào, "An Nhựt rất tò mò về súng, không còn cách nào khác, chỉ có thể mua súng giả cho cô ấy chơi thôi." An Nhựt gật gật đầu, không nói gì thêm, trực tiếp khóa túi xách lại. "Mậu Hưng muốn mở một yến hội, đến lúc đó sẽ mời tất cả nhân tài trong thương giới tới tham dự, vì sự phát triển sau này của Mậu Hưng." Giọng nói của Lục Mặc Hiên rất trầm.

An Nhựt gật gật đầu, Phan Mộng Lệ lại là có chút khó hiểu, Chung tổng mới mất, Mậu Hưng vào đúng lúc này lại mở yến hội. "Sở Thiệu bị trọng thương vẫn đang nằm trong phòng cách ly, lần yến hội này chỉ cần mời Sở lão gia là được, Đám người còn lại anh liệt kê một bảng danh sách cho ban giám đốc xem qua." An Nhựt nhếch khóe miệng "Thượng tá Hiên, đến lúc đó Mậu Hưng chắc chắn sẽ mời anh. Rất biết cách ăn mặc."

Khóe miệng Lục Mặc Hiên cong lên, "Tuần mệnh!" An Nhựt và Lục Mặc Hiên đang thương lượng chuyện yến hội, Hà Mộc Vũ bên kia lại đang rất đau đầu. Mấy thằng bạn thân của cậu ta không muốn gặp Lục Mặc Hiên, cậu ta không hề nói tên của Lục Mặc Hiên ra, chỉ nói đây là anh em tốt từ nhỏ tới lớn. Việc này không dễ làm a, bọn họ đúng lúc đêm nay muốn tới Thịnh Tinh chơi, lần này tại Thịnh Tinh sẽ tổ chức một trận bạc lớn.

Trên đường tới đó Hà Mộc Vũ liên tục nhìn điện thoại, có nên gọi điện cho Lục Mặc Hiên không? Nếu để cho Lục Mặc Hiên đi, nhờ đâu xảy ra đánh nhau thì biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Giành lại vợ yêu.

Chiếc gương lớn được nam vàng tinh tế rơi lên bóng hình của một đôi nam nữ, nam khí khái bất phàm, anh tuấn giàu có, nữ quyến rũ, mị hoặc, quyền lực, người con gái trong chiếc váy da bó sát màu đen, bên eo thắt một chiếc dây lưng đính ngọc Lưu Ly, làm nổi bật lên chiếc eo nhỏ mảnh khảnh, giống như cây liễu đang vươn mình nhẹ nhàng đón gió xuân tươi mới. Bên hông dắt theo một khẩu súng lục nhỏ tinh xảo, chiếc áo khoác da vừa vặn che khuất khẩu súng, cô gái vui vẻ vỗ tay một tiếng, sau đó đón lấy chiếc tai thỏ mà người đàn ông đưa tới.

"Cái kiểu ăn mặc như thỏ non này là sao vậy hả?" An Nhựt neho mắt nhìn vào trong gương, sau đó xoay người nháy mắt với Lục Mặc Hiên, cả người cô bắt ngờ dịch chuyển làm lộ ra bộ quần áo thỏ non vô cùng đáng yêu.

Một đôi tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má cô, Lục Mặc Hiên héch mắt trêu tức An Nhựt, "Đây là thỏ non của cậu lạc bộ nào đây, trông thật đặc biệt nha, thật khiến cho anh phải mở rộng tầm mắt."

Đôi tai thỏ màu hồng bị An Nhựt kéo xuống ném vào ngực Lục Mặc Hiên, "Đợi lát nữa đến Thịnh Tinh em sẽ đeo tai thỏ, lát nữa nếu gặp Hà Mộc Vũ thì giả bộ như không quen biết. Lục Mặc Hiên, anh đã báo cho quân khu biết chưa?"

"Chưa, lần này Thịnh Tinh tổ chức đánh bạc, loại chuyện này nên giao cho cục cảnh sát là tốt nhất, cảnh sát bọn họ thích nhất chính là vây bắt dân cờ bạc." Giọng Lục Mặc Hiên càng lúc càng trầm, anh không ngừng vuốt vuốt lên màn hình di động.

Vây quét đánh bạc, số tiền tịch thu ngay tại hiện trường không ai có thể biết được là bao nhiêu. Chắc chắn cũng chẳng ít ỏi gì. Khoản thu nhập thêm của cảnh sát hầu như dựa vào những nhiệm vụ như thế này mà có được, cho nên, những việc như vậy, cảnh sát hành động là nhanh nhất!

"Tiền đâu dễ kiếm như vậy, phải cho những người ở cục cảnh sát này chịu chút khổ cực, nếu không tiền thuế mà nhân dân đóng cho họ chẳng phải sẽ uổng phí hay sao. Muốn một chút hãy gọi điện, hi vọng đây sẽ là một trận đánh bạc lớn, khi đó chúng ta nhân cơ hội vợ vết chút ít." An Nhựt nói xong phúi phúi quần áo sau đó nhanh chóng bước về phía công.

Màn đêm sớm đã buông xuống, đêm nay không có ánh trăng, chỉ có những vì sao giăng ngập bầu trời. Khóe môi An Nhựt cong lên, trời thật nhiều sao, ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày đẹp trời, chắc chắn vậy!

Lúc Lục Mặc Hiên đến bên cạnh Land Rover, An Nhựt sớm đã ngồi vào trong xe. Chuyện liên quan tới hắc bang, vợ của anh còn hăng hái hơn cả anh, Lục Mặc Hiên chỉ biết cười khổ không nói gì. Cô không làm nữ binh thì quả thực là quá lãng phí, An Nhựt nhanh trí, thông minh, chỉ cần tăng cường rèn luyện, đảm bảo chỉ trong thời gian ngắn cô sẽ là nữ binh nổi bật nhất, nghĩ đến cuộc tập huấn 2 tháng sau, trong lòng Lục Mặc Hiên vô cùng mong chờ.

"Hà Mộc Vũ mới gửi tin nhắn tới, cậu lạc bộ Thịnh Tinh, tầng 2 khu A, phòng 1. Người đến đây rất đông, chắc hẳn toàn những kẻ lăm lăm tiền nhiều của."

An Nhựt mở di động của Lục Mặc Hiên ra xem, đúng lúc tin nhắn của Hà Mộc Vũ được gửi tới.

Giữa hai kẻ rặng của Lục Mặc Hiên phát ra tiếng hừ nhẹ, hai mắt nheo lại cảm giác vô cùng đáng sợ. An Nhựt cảm di động nhét vào túi áo trái của Lục Mặc Hiên, hành động này khiến ngón tay cô khó tránh khỏi ma sát với lồng ngực rắn chắc của Lục Mặc Hiên.

Khuôn ngực rộng lớn rắn chắc thoáng rung động, ánh mắt Lục Mặc Hiên lại nhìn về phía đường cái như cũ, nhưng trong giọng nói lại mang theo vài phần đùa giỡn, "Vợ à, em kiểm chế tay mình một chút được không, cứ sờ mó loạn xạ trước anh như vậy, có phải là em muốn "đùa giỡn" ngay ở trên xe hay không? Lần trước trên đường tới thôn Tiền Đường chưa kịp làm vậy, có phải có chút tiếc nuối đúng không?"

Sắc mặt An Nhựt vẫn không hề thay đổi, ở chung với Lục Mặc Hiên lâu ngày, nên đối với những lời này của anh, cô đã vô cảm mất rồi! Ngón tay linh hoạt lướt trên màn hình di động, nhìn tin nhắn Phan Mộng Lệ vừa gửi tới. 3 ngày sau Phan Mộng Lệ sẽ được xuất viện. Con nhỏ chết tiệt này, tiền viện phí không cần phải trả, sức khỏe chưa tốt đã muốn nhanh chóng về nhà, muốn chết sao!

Vừa nhận tin trả lời Phan Mộng Lệ vừa đáp lại Lục Mặc Hiên: "Lần sau chọn chỗ nào đó vắng vẻ không người, chúng ta sẽ thủ được không? Đương nhiên khoảng thời gian này là không thể rồi."

Lúc nghe xong câu đầu tiên, trái tim Lục Mặc Hiên liền nhảy căng lên, lông mi cũng không ngừng nháy nháy. Nhưng anh biết, An Nhựt đâu phải người dễ dàng tha thứ cho người khác như vậy, muốn tiếp tục chuyện chăn gối như trước kia, không biết phải đợi tới khi nào. Cô vợ nhỏ này của anh, thủ cực kỳ lâu! Lần đầu tiên, anh không khống chế được lực, haizz, Lục Mặc Hiên thả lỏng tâm tình, muốn đến ngày mây mờ trắng tỏ, thì còn phải nếm mật nằm gai!

Câu lạc bộ Thịnh Thịnh, tầng 2 khu A, bên trong phòng bao lớn nhất đã sớm ồn ào tiếng người. Khế đêm trước sau, tổng cộng có hơn hai mươi người đàn ông cao lớn, thân hình vạm vỡ. Giữa phòng đặt một chiếc bàn dài cỡ lớn, có khoảng mười tên đàn ông ngồi vây quanh chiếc bàn đó. Trong 10 người đó thì có đến 6 người trên tay có hình xăm gốc cây cổ thụ, rễ cây từ cổ tay lan tới cùi chỏ rồi đến tận hông vai.

Vài cô ả ăn mặc hở hang, kích thích đứng bên cạnh làm bạn, hai cặp đùi trắng nõn dưới ánh đèn trông hết sức kiều mị gợi tình. Giọng nói của mấy ả vô cùng ngọt ngào nóng bỏng, đang đưa khơi gợi thú tính của cánh đàn ông, chẳng mấy chốc trên ghế sofa đã hiện ra những hình ảnh vô cùng mãnh liệt.

Mấy ả đang đưa vòng eo, những tiếng rên rỉ phóng đảng vang vọng khắp căn phòng. Những tên đàn ông này đã quá quen thuộc với những cảnh như vậy, nên khi nhìn thấy thì mặt không đỏ tim không đập nhanh, mắt điếc tai ngơ, tiếp tục làm chuyện của mình.

Những chồng thê xanh lá, xanh dương, đỏ sậm hình tròn xếp đầy cả một bàn, vừa nhìn đã biết đây là một vụ cá cược quy mô cực lớn. Người tới đây nếu chỉ là mấy tên côn đồ tầm thường thì chỉ ra một số tiền lớn đến vậy sao?

"Sao các cậu còn đứng ở đây?" Hà Mộc Vũ đứng ở ngoài phòng bao tìm kiếm một hồi mới phát hiện đám bạn thân của cậu ta vẫn còn đang đứng ở ngoài cửa, càng nhìn càng giống một đám nô bộc.

"Đừng có đùa, bên trong toàn những nhân vật có máu mặt. Với thân phận này của tôi, sao có thể bước chân vào đây được, phải đứng ở đây canh chừng, nếu như có xảy ra chuyện gì, thì còn có thể chống cự được một lúc."

Hà Mộc Vũ trừng lớn hai mắt, Lục Mặc Hiên và An Nhựt tới đây chính là để xem hình xăm rồng xanh của mấy tên này! Mấy tên này có quen biết với cậu ta, chút nữa cậu ta mà có kéo áo của chúng lên thì chúng cũng không cảm thấy có gì đó khác lạ.

"Cậu cũng đừng có vào đó, nếu như để cho đại ca biết được bối cảnh gia đình cậu là quân nhân, thì mấy người chúng ta cũng đừng mong sống tiếp. Tôi là vì thấy cậu là người có nghĩa khí, mới kết thành anh em với cậu! Nên cậu đừng có mà đẩy anh em vào trong hồ lửa."

Hà Mộc Vũ đang không biết phải làm thế nào cho đúng thì đúng lúc Lục Mặc Hiên và An Nhựt cùng lúc tiến vào. Sau khi nhìn thấy trang phục của hai người đang mặc, hai mắt của Hà Mộc Vũ không khỏi tròn trĩnh.

"Này, phòng này đã được bao hết rồi, các người mau tới phòng khác đi, đừng tưởng cho chút mặt mũi mà lên mặt!" Tên vừa nãy nói chuyện với Hà Mộc Vũ đang chỉ tay về phía Lục Mặc Hiên, hùng hổ nói.

Trên đầu An Nhựt đã đeo tai thỏ màu hồng, sau khi nghe thấy hán nói như vậy, liền thông thả bước tới, đứng lại trước mặt hán, hai mắt giống như muốn phát sáng đến nơi: "Hôm qua tôi vừa nhận lời đến Thịnh Thịnh làm cô bé thỏ non, đêm nay quản lý bảo tôi tới phòng này. Nghe nói bên trong đều là những người có máu mặt!"

Tên đàn ông kia thấy vẻ vui sướng trong lời nói và ánh mắt hám giàu của An Nhựt, sau lại nhìn đôi tai thỏ trên đầu và bộ quần áo sexy trên người cô, không nghĩ nhiều liền tin tưởng những gì An Nhựt nói, nhẹ tay đẩy cánh cửa màu vàng ra, An Nhựt nhanh chóng di chuyển một cái, trong giây lát đã đứng trong phòng bao rộng lớn.

Nếu là cô bé thỏ non, thì vào trong là chuyện phải làm, nhưng người đàn ông trước mắt này, thần sắc nghiêm túc, quanh người khí thế bá đạo, vừa nhìn đã biết không phải loại người dễ chọc vào. Không thể để hán vào trong được!

Lục Mặc Hiên không thêm nói lời nào, trực tiếp cất bước tiến lên, một cánh tay thô to bắt chợt ngăn cản đường đi của anh. Lục Mặc Hiên dơ tay nắm chặt ngón tay của kẻ đó, khớp xương xoay ngược một cái, người đàn ông đó đau đến mức quỳ rạp xuống đất. Đồng bọn của hán sau khi nhìn thấy liền đồng loạt lao đến.

Hà Mộc Vũ thấy tình hình không ổn, nhanh chóng mở miệng, "Này, các người nhẹ tay một chút, nhờ đâu người này là khách quý do đại ca mời tới thì

sao, các người mạo phạm khách quý của đại ca, xem đại ca xử lý các người như thế nào! Nếu là người không biết tự lượng sức mình, vào trong đó cũng không có thứ tốt mà ăn." Thấy lời Hà Mộc Vũ cũng có lý, mấy kẻ kia liền trao đổi ánh mắt với nhau sau đó gật đầu mở cửa cho Lục Mặc Hiền vào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mẹ nó đi chết đi

"Tại sao trên cánh tay của nhân viên có xăm một cái cây? Lão đại có địa vị cao quý như anh ta sao sau lưng lại không có hình xăm Thanh Long, quy củ của Thanh Thánh Huy có phải đã thay đổi rồi hay không?" An Nhượng ngồi trong chiếc Land Rover, tay phải vuốt cằm, lưng tựa vào ghế ngồi, nhàn nhàn nói.

Hai mắt Lục Mặc Hiền nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lúc thấy có một cửa hàng tiện lợi thì chạy chậm lại sau đó đạp thắng, chiếc Land Rover dừng hẳn, Lục Mặc Hiền tháo dây an toàn xuống, "Từ lúc ra khỏi Thịnh Thịnh đến giờ em vẫn còn đang suy nghĩ đến vấn đề này sao, không đau đầu à, bụng cũng đói rồi phải không, anh đi đến cửa hàng tiện lợi mua bánh chưng nóng với búp dẹo cho em nhé."

Sau khi nói xong, Lục Mặc Hiền đưa tay phải lên xoa đầu An Nhượng, sau đó nhấc chân dài ra ngoài xe bước đi thật nhanh đến cửa hàng tiện lợi.

Cơm tối ăn có một chút, giò quả thật có chút đói, An Nhượng sờ cái bụng xẹp lép của mình, ngược mắt nhìn những vì sao trên bầu trời, bầu trời tối đen như mực được bao trùm bởi những vì sao sáng ngời, êm dịu nhưng lại chói mắt. An Nhượng hít thở lại, khẽ cất lên tiếng hát, "Lấp lánh, lấp lánh ngôi sao nhỏ."*

*(đây là lời bài hát trong ca khúc 小星星 Xiao Xing Xing (Twinkle, Twinkle Little Star)

Mới vừa hát một câu, An Nhượng đột nhiên quay đầu thấy một bóng người rất quen thuộc đứng bên đường, An Nhượng cứng đờ người, một lát sau, tay phải An Nhượng phịch một tiếng mở cửa xe chạy tới bóng người đó.

Đó là sư phụ? An Nhượng không thể không chế được trống ngực đập loạn xạ, mấy năm trước, sư phụ không rõ tung tích, lúc An Nhượng đang chuẩn bị lên trung học do sư phụ rời đi khiến cho tâm trạng trở nên sa sút. Giống như thật vất vả có được một người mình xem như ba đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc An Nhượng gần như đang muốn lên tiếng gọi sư phụ thì bóng người quen thuộc đó đột nhiên sai bước đi về phía trước, xem ra là chạy trốn.

An Nhượng dừng bước lại, một đôi mày thanh tú nhíu lại, lưng của sư phụ bị gù bởi vì năm xưa bị thương, dáng dấp như vậy dù chạy cũng không được. Chẳng lẽ? Hai tay An Nhượng nắm chặt, thầy bị người ta bắt rồi hả?

Có người muốn ra ám hiệu gì đó cho cô, trong nháy mắt một hình ảnh nhập vào đầu An Nhượng, lúc ở ngã tư đường bên kia thấy bóng dáng màu xám hơi khom xuống. . . .

Điện thoại di động để trên xe, chỉ có hoa hồng đặt bên hông, bản lĩnh sư phụ rất cao, sao có thể rơi vào bẫy của kẻ khác được chứ? An Nhượng cong môi, xem ra là nguy trang thành sư phụ đề dụ cô vào bẫy, cô rất muốn biết người này là ai.

Lúc này, Lục Mặc Hiền đi ra từ cửa hàng tiện lợi, thấy An Nhượng đứng ở bên đường, hai hàng chân mày đen dày nhăn lại, bộ trang phục màu đen làm cho đường cong trên người An Nhượng cực đẹp, buổi tối gió lại to, Lục Mặc Hiền cầm một túi ny lon trực tiếp đi tới chỗ An Nhượng đứng.

Đi được vài bước, Lục Mặc Hiền thấy tay phải An Nhượng thò ra sau lưng, ngón trỏ đưa ra lắc lắc với anh tiếp đó thì ngoắc một cái, Lục Mặc Hiền thấy An Nhượng ra dấu như vậy thì dừng bước lại, khi thấy An Nhượng chạy về phía trước thì ánh mắt Lục Mặc Hiền trở nên sâu thẳm, ngay sau đó nhanh chóng đến bên cạnh chiếc Land Rover, ném túi ny lon vào bên trong chiếc Land Rover rồi khóa cửa xe lại, sau đó Lục Mặc Hiền lặng lẽ đi theo phía sau An Nhượng.

Kẻ hấp dẫn An Nhượng chỉ biết là An Nhượng đã mắc câu, hoàn toàn không nghĩ đến Lục Mặc Hiền theo sau. Anh là bộ đội đặc chủng từng trải và có kinh nghiệm nên bước chân nhẹ vô cùng, hô hấp cũng chậm dần, dù là cao thủ cũng không phát hiện ra Lục Mặc Hiền.

Tiếng bước chân của An Nhượng cố ý thong thả lại đi theo người đàn ông phía trước một lúc thì dừng lại rồi giả vờ mệt mỏi, cuối cùng dứt khoát hô lên, "Anh đã thành công đưa tôi đến chỗ này, cũng là lúc nên lộ mặt rồi đây." Sau khi nói xong, An Nhượng đứng lại, không đi theo người đàn ông phía trước nữa.

"Muốn biết sư phụ cô ở đâu thì hãy đi theo tôi, phía trước có một chiếc xe hơi màu trắng có rèm che, cô đi lên đó" tên đàn ông đó khẽ nói, ngay sau đó lại rời đi nhanh. Trong thời gian nháy mắt, bóng dáng đã tránh vào bụi cây.

Lời người đàn ông nói làm An Nhượng cảm thấy nghi ngờ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*, bản lĩnh của sư phụ rất cao, nếu như đụng phải đối thủ có bản lĩnh cao hơn người thì làm sao đây?

*thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: đây là một câu thành ngữ nghĩa tương đương với câu Vô cực tận có móng tay nhọn.

Lục Mặc Hiên nấp ở phía sau xoay người lại, nhìn người đàn ông vóc dáng cao lớn đứng ở trước mắt, người này chống gậy do mất đi chân phải. Lục Mặc Hiên cười khe khẽ một tiếng, nhún vai một cái rất là khinh miệt nói, "Nhiều năm không gặp, chiều giường đông kích tây của anh xem ra không tệ."

"Thượng tá Hiên, món nợ cũ giữa chúng ta năm xưa dù sao cũng nên giải quyết rồi, hôm nay chính là một ngày tốt, anh thành công bắt được một tên nhân viên quan trọng của Thanh Thánh Huy, nhị ca tặng anh một câu, chúc mừng." Tay phải Dương Bách Tinh vuốt viên đá tròn màu xám tro dính trên đầu gậy, giờ phút này quanh thân anh phát ra cỗ khí giả dối, trên mặt đã sớm không còn bộ dáng mềm yếu ban đầu ở tiệm châu báu.

"Món nợ giữa chúng ta cũng đến lúc phải tính rồi, nhưng anh chọn ngày không đúng, tôi không hy vọng kéo An Nhượng vào chuyện này." Trong lời nói Lục Mặc Hiên mang theo nồng đậm cảnh cáo, đột nhiên Dương Bách Tinh cười một tiếng, tay chỉ về hướng ngược lại, "Chiếc xe kia sẽ đưa em dâu đến Hào Đình Hoa Uyển, phía trước có một chiếc xe khác đang đợi, anh theo tôi lên chiếc đó."

Quay đầu nhìn lại chỗ An Nhượng đứng lúc này nơi đó đã trống không, một bóng người cũng không có, vẻ mặt Lục Mặc Hiên âm trầm, "Dương Bách Tinh, có lẽ mấy năm trước, tôi còn tin tưởng anh, nhưng giờ anh dựa vào lý do gì để tôi tin anh đã mang An Nhượng đến Hào Đình Hoa Uyển?"

Tiếng búng tay vang dội trên đường nhỏ, Dương Bách Tinh thò tay phải vào túi áo, móc ra một khẩu súng màu bạc, không nói hai lời đặt vào tay Lục Mặc Hiên, "Khẩu súng này, cậu nhận ra chứ, khẩu súng duy nhất trên người tôi đã đặt trên tay cậu, mạng của tôi tùy cậu muốn lấy lúc nào thì lấy." Dùng mạng của mình bảo đảm An Nhượng sẽ an toàn đến Hào Đình Hoa Uyển, Lục Mặc Hiên cúi đầu nhìn khẩu súng bạc trong tay. Đây là phần thưởng lúc trước thủ trưởng cho Dương Bách Tinh, Dương Bách Tinh xuất sắc hoàn thành một nhiệm vụ chiếm được khẩu súng bạc mà thủ trưởng hết sức yêu quý, khẩu súng bạc này có một cái tên rất đặc biệt, tia chớp.

"Được, tôi đi với anh." Lục Mặc Hiên tiếp nhận tia chớp, đi theo Dương Bách Tinh đi lại bất tiện đi về phía trước.

Một chiếc xe hơi màu xanh dương đậm dừng ở phía trước khoảng 50m, Lục Mặc Hiên trực tiếp ngồi lên ghế sau xe, Dương Bách Tinh chống gậy ngồi ở ghế cạnh tài xế. Người ngồi ở chỗ tài xế đội cái mũ màu đen, không thấy rõ mặt, ánh trăng chiếu rọi vào chỉ thấy trên cằm kẻ đó một hàng râu ria dài.

Xe từ từ khởi động chạy, không khí bên trong xe yên tĩnh đến quỷ dị. Lục Mặc Hiên ẩn ở trong bóng tối lặng lẽ đưa tay vào túi lấy điện thoại di động ra, ngón tay linh hoạt gõ mấy chữ, một lát sau, một tin nhắn được gửi đến điện thoại An Nhượng. Không may là điện thoại di động lại ở trên chiếc Land Rover, rung hai cái sau đó thì khôi phục yên tĩnh.

"Dương Bách Tinh, tính mời tôi đến vùng hoang vu đơn đã độc đấu sao?" Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếp tục nói, "Còn nhớ rõ lúc ở bộ đội đặc chủng, hai chúng ta một mình đấu nhiều lần."

Dương Bách Tinh ngẩng đầu lên nhìn bóng đêm vô tận ngoài xe, trên mặt không có chút nào tưởng nhớ đến ngày xưa, mà là tràn đầy ngưng trọng. "Ừ, Thượng Quan Tiêu Nhiễm đánh nhau là lợi hại nhất, ba người chúng ta lúc đó, bàn về mưu kế, cậu là người tốt nhất."

"Anh rất chịu khó." Lục Mặc Hiên nhẹ nhàng nói một câu nói khiến cho sắc mặt Dương Bách Tinh trong nháy mắt thay đổi, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt nhũn lại, trong màn đêm cực kỳ dữ tợn.

Chịu khó thì sao, lúc trước trong quân là một binh lính có quyền có thế, giờ biến thành người bình thường nghèo túng, cảm giác đó Lục Mặc Hiên sao có thể hiểu được?

Mất đi chân phải, từ đó anh biến thành người tàn tật, không có gậy nữa bước anh cũng khó mà đi nổi. Đôi tay Dương Bách Tinh nắm chặt thành quyền, tối nay Lục Mặc Hiên cũng sẽ phải chịu đựng nỗi đau mất đi một chân! Nghĩ tới đây, ý cười âm trầm trên khuôn mặt đang nhũn chặt của Dương Bách Tinh thoáng hiện lên.

Phía sau Lục Mặc Hiên tựa lưng vào ghế ngồi, giọng nói hết sức lười biếng, giống như hôm nay được người bạn cũ mời đi uống rượu, "Có đôi lời mặc dù thô tục, nhưng lại hết sức có đạo lý, thời gian quả thật là một con dao giết heo, lúc trước người chịu khó nhất lại biến thành bộ dáng này." Lục Mặc Hiên vừa nói vừa nhướn mày nhìn về phía Dương Bách Tinh.

Dương Bách Tinh quay đầu lại đứng lúc nhìn thấy dáng vẻ khiêu khích của Lục Mặc Hiên, mấy năm rồi, công lực của Lục Mặc Hiên khi gặp biến không kinh sợ càng ngày càng thâm hậu. Mặc dù khẩu súng của anh nằm trong tay Lục Mặc Hiên, nhưng bên trong vốn không có đạn. Trên người Lục Mặc Hiên cũng không mang súng, khẩu súng mà Dương Bách Tinh giao cho Lục Mặc Hiên cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Xe chạy rất nhanh ra khỏi nội thành chạy đến vùng ngoại ô, di động của Lục Mặc Hiên đã gửi hai tin nhắn đi, một là quân khu lập tức phái người đi trước đến Hào Đình Hoa Uyển coi An Nhượng có ở đó không, tin còn lại lập tức sai phái binh sĩ đến phía đông ngoại ô của thành phố A.

Tối nay, Dương Bách Tinh là một con cá nhỏ ngoài ý muốn xuất hiện ở đây, mấy chục người của Thanh Thánh Huy bị bắt, người rat ay chắc không phải là người của Thanh Thánh Huy? Dương Bách Tinh vô cùng lo lắng chạy tới nói muốn tính sổ với anh, món nợ này cũng thật là lớn!

Nhếch miệng cười, Lục Mặc Hiên không biến sắc nhìn ngoài cửa sổ, ngay sau đó mở hệ thống định vị trên di động, quân khu chỉ cần mở vệ tinh định vị thì rất nhanh phát hiện vị trí của anh. Các tướng lĩnh có chức cao của quân khu điện thoại được cấp khác rất nhiều so với những cái khác, chính là bên trong cái hệ thống định vị và tín hiệu quân sự.

Diệp Hạo nhận được nhiệm vụ, lập tức chạy tới Hào Đình Hoa Uyển, nhấn chuông cửa mấy lần, bên trong không động tĩnh, Diệp Hạo tức giận dậm chân, mẹ nó, chị dâu vốn không có ở Hào Đình Hoa Uyển !

"Thượng úy, lập tức xin chỉ thị của Thượng tá Hiền, chúng ta phải triển khai hành động kế tiếp!" Trong đầu Trương Vĩ Lâm cảm thấy lo lắng nóng nảy, sao Thượng tá Hiền và chị dâu lại luôn gặp chuyện không thuận lợi vậy, vùng ngoại ô bùng nổ không bao lâu, hai người đều lâm vào hoàn cảnh khó khăn, Thượng tá Hiền thì bị kẻ địch uy hiếp mang đến vùng ngoại ô, còn chị dâu thì đáng lẽ ở Hào Đình Hoa Uyển thì lại không có ở chỗ đó!

"Tín hiệu bị cắt đứt, xin chỉ thị không thành công." Diệp Hạo thấy tín hiệu cắt đứt, cặp mắt như muốn phun ra lửa, mẹ nó, đây là tình huống gì!

Nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, Diệp Hạo rất nhanh nhận được tin một nhóm khác theo dõi chiếc xe hơi màu xanh dương đậm thất bại, Diệp Hạo tức điên lên, rốt cuộc lần này ai đã ra tay, chẳng lẽ là sát thủ của Thanh Thánh Huy? Diệp Hạo nghĩ không ra, chỉ có thể lập tức đi về vùng ngoại ô, còn chuyện An Nhượng bên này thì giao lại cho Trương Vĩ Lâm.

An Nhượng không có ở Hào Đình Hoa Uyển, Trương Vĩ Lâm đứng chờ ở Hào Đình Hoa Uyển cũng không phải cách, cuối cùng, Trương Vĩ Lâm dứt khoát đến cục giao thông, không có luật pháp chứng minh, hệ thống giao thông thành phố A không thể mở lên để kiểm tra, một khi mở ra thì tín hiệu ở tất cả con đường thành phố A sẽ ở trạng thái cập nhật không làm việc.

An Nhượng biến mất không thấy bóng làm mọi người gấp gáp giờ phút này đang nhả đánh giá phân xướng bỏ hoang, bên trong phân xướng có rất nhiều đồng thép không rỉ cũ kỹ.

"An Nhượng, sau khi đi theo Lục Mặc Hiền, cả người đều nhiễm mùi vị quân nhân." Lý Thành Minh ngồi trên cái ghế màu đỏ to lớn trong phân xướng bên, chân phải gác lên chân trái, ngón tay gõ nhịp nhàn nhàn lên tay ghế.

"Anh trốn khỏi trại giam đến chỗ này, khiến tôi nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa, chẳng lẽ anh bò ra từ dưới nước?" Hai tay An Nhượng khoanh trước ngực, nhử mồi nhìn Lý Thành Minh. Nhà họ Mã đã sụp đổ, rốt cuộc là ai đang âm thầm trợ giúp Lý Thành Minh? Con người này, ở trong phòng giam không chịu nhiều cực khổ nên bụng cũng mập mạp vòng, ném vào sông bơi vài dòng có thể phát huy tác dụng.

"Nếu như tôi nói là Sở Cần giúp tôi trốn ra, có tin không?" Lý Thành Minh đứng lên khỏi khỏi ghế, chậm rãi đi về phía An Nhượng, hành động này không giống với vẻ luống cuống hôm đó tìm đến An Nhượng gây phiền toái.

Sở Thiệu xảy ra tai nạn giao thông, đang chực chờ ở quỹ môn quan, Sở Cần đâu còn tâm trạng mà đi giúp Lý Thành Minh, người cứu Lý Thành Minh xem ra đầu óc có vấn đề rồi lại đi cứu một kẻ ngốc!

"Mã Vũ Đình là con của Sở Cần, tôi và Sở Cần vốn là tình địch, nhưng không ngờ Sở Cần cứu tôi ra từ trong trại giam. An Nhượng, tôi đến bệnh viện xem Phan Mộng Lệ." Trên gương mặt Lý Thành Minh mang ý cười tà ác.

Lúc trước mà nói thì nửa chữ An Nhượng cũng sẽ không tin, nhưng còn Phan Mộng Lệ bên kia, trong lòng An Nhượng căng thẳng, quân khu canh phòng nghiêm ngặt, Phan Mộng Lệ lại ở phòng bệnh cao cấp, muốn bắt một người sống sờ sờ như Phan Mộng Lệ từ quân khu ra ngoài không gây tiếng động, phải tốn rất nhiều sức lực! Đôi mắt An Nhượng không chút biểu cảm nhìn Lý Thành Minh không nói gì.

"Xem ra, cô không tin tôi rồi." Lý Thành Minh bị thương thờ dài, ngay sau đó nâng tay phải lên vỗ tay một cái, không bao lâu, Phan Mộng Lệ bị trói hai tay, miệng thì bị miếng vải trắng che lại được một tên bắt cóc đưa đến.

Hai tay An Nhượng nắm thành nắm đấm, mẹ nó, Lý Thành Minh không phải là con người, lại kéo Phan Mộng Lệ vào cuộc!

Nháy mắt cho thuộc hạ, miếng vải trắng trong miệng Phan Mộng Lệ được kéo xuống.

"An Nhượng, bên này có bom, bọn họ muốn nổ chết cậu...cậu đừng tới đây!" Phan Mộng Lệ gào thét, miệng lại bị nhét chặt.

Bom, Lý Thành Minh và bang hội chung phe, ra là vậy, do một bang hội nào đó cứu Lý Thành Minh, SK Mafia đã bị thanh trừ sạch sẽ, có lẽ là Thanh Thánh Huy.

"An Nhượng, dáng người của cô càng ngày càng quyến rũ, Lục Mặc Hiền khẳng định hàng đêm đổ vào cô, nhìn cái eo nhỏ của cô kìa. Yên tâm, nếu như mà tôi chơi cô cảm thấy thoải mái, sẽ cho cô toàn thân, không dùng đến những trái bom kìa. Giờ, cởi quần áo cho tôi!" Ngón tay Lý Thành Minh chỉ An Nhượng, trên mặt lộ ra vẻ bỉ ổi.

Phan Mộng Lệ lo lắng muốn vùng vẫy đứng dậy, nhưng chưa kịp nhúc nhích thì bị một người bên cạnh hung hăng giữ chặt, tát một tát trên mặt. Ý tứ quá rõ ràng, nếu như An Nhượng không cởi quần áo, Phan Mộng Lệ sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc thấy tay phải An Nhượng chuyển qua vạt áo, ánh mắt Phan Mộng Lệ trở nên mong lung, An Nhượng sạch sẽ như vậy, Phan Mộng Lệ chỉ hận bản thân mình, tại sao ban đầu lại lựa chọn ở chung một chỗ với Lý Minh Thành! Người đàn ông này thật độc ác! Phan Mộng Lệ thống hận nước mắt không ngừng được chảy xuống, mắt thấy An Nhượng muốn vén vạt áo lên, cả người Phan Mộng Lệ dâng lên một cổ phẫn hận, chợt đứng lên, một cước đá văng người bên cạnh, nhanh chóng đi tới trái bom bên cạnh.

Bom hẹn giờ được cố định ở trên tường, chỉ cần cầm Phan Mộng Lệ lại gần cái nút, nhấn xuống, bom sẽ nổ. Lý Thành Minh không nghĩ tới Phan Mộng Lệ sẽ quyết liệt như vậy, lực chú ý lập tức chuyển qua đó.

"Con điên này, cô mà dè xuống, người đầu tiên bị nổ chết là cô đấy, bom hẹn giờ chỉ đúng hai giây!" Trong lúc vô ý Lý Thành Minh nói ra sự thật khiến đầy mắt An Nhượng thoáng qua tia hận ý. Lục Mặc Hiền vẫn chưa tới, khẳng định là lúc theo sau đã xảy ra chuyện.

An Nhượng đột nhiên nâng tay phải lên đánh vào ót Lý Thành Minh, đột nhiên bị đánh mạnh như vậy làm cho thân thể Lý Thành Minh lắc lư. Sau khi trấn

tỉnh lại, đầu Lý Thành Minh đã bị một khẩu súng lạnh lẽo đi vào.

Lại có súng! An Nhựt lại có súng! Hoàn toàn ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lý Thành Minh!

"Ai dám đến đây một bước, tôi sẽ giết anh ta!" Lời nói mang theo lực chấn động bay vào trong tai mọi người ở đây, hòng súng đi sát lên đầu Lý Thành Minh, Lý Thành Minh sợ đến không dám hó hé, sợ mình nói bậy chọc cho tâm trạng An Nhựt bất ổn, một phát bắn chết anh.

"Lý Thành Minh, anh không phải rất tà ác sao, mới vừa rồi là ai nói muốn chơi tôi vậy? Tôi thấy người đầu tiên xông đời là anh đấy, từ lâu đã không muốn để anh sống...anh sống trên đời này chính là vừa lãng phí đất vừa lãng phí lương thực!" An Nhựt nói càng lúc càng sắc bén, ngón tay như muốn ấn xuống cò súng.

Mấy tên bên kia thấy tình hình sắp không xong, rồi rút cật bước đến bên cạnh Phan Mộng Lệ, chỉ cần giữ chặt Phan Mộng Lệ thì người đàn bà cầm súng chia vào Lý Thành Minh tự nhiên không là gì. Nói như vậy, Lý Thành Minh tạm thời không thể động.

"Phan Mộng Lệ, nếu mấy tên đàn ông kia dám đến chỗ cô một bước thì cô liền ấn cái nút kia, trên đường hoàng tuyền, có thể mấy kẻ đi chung với cô cũng không phải tốt lắm sao." An Nhựt héch mảy nhìn về phía mấy tên đàn ông kia, nhân cơ hội này Lý Thành Minh cúi người thấp xuống, chân trái chuẩn bị đá vào chân phải của An Nhựt.

Chân phải nhanh chóng xoay chuyển, chân trái vòng qua vật Lý Thành Minh xuống đất, Lý Thành Minh trộm gà không được còn mắt nắm gao, mặt đập xuống đất, lỗ mũi trực tiếp đụng chạm mặt đất, Lý Thành Minh đau hét to một tiếng.

Chân phải giờ lên cách người Lý Thành Minh 5cm giẫm lên, "Cho anh thời gian một phút, nói người nào đã cứu anh ra khỏi trại giam? Thanh Thánh Huy sao?" Sau khi An Nhựt nói xong, không nói hai lời vén áo Lý Thành Minh lên, trên lưng anh ta cũng không có hình xăm Thanh Long.

Một khi Lý Thành Minh nói cho cô biết người cứu anh ta ra bề ngoài là ai thì Lý Thành Minh nhất định phải chết, đây là thỏa thuận giữa anh và người kia. Cứu anh ra ngoài, vì mục đích của người đàn ông kia, hôm nay nhất định phải giết chết An Nhựt, đây là nhiệm vụ của anh. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thứ đang chờ anh chính là. cả người Lý Thành Minh run lên, trong nháy mắt gương mặt anh múa vuốt lên, không liều thì dù sao cũng chết!

Một phút cũng sắp qua, An Nhựt nhướng mày, giữ lại Lý Thành Minh chính là mối họa, bóp cò súng, An Nhựt vừa muốn nổ súng bắn chết Lý Thành Minh.

"Cô không phải muốn biết, Lục Mặc Hiên ở chỗ nào sao?" Một giọng nói trầm thấp truyền đến, An Nhựt ngừng đầu nhìn lên, dưới ánh trăng, một người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng trước cửa phân xưởng.

Người đàn ông này là. Chân mày An Nhựt đang nhíu dần nói ra, sao có thể chạy thoát khỏi từ trong một đám cảnh sát.

"Quên tự giới thiệu về mình, tôi tên Liễu Lăng."

Không nhận được khoát tay, "Liễu là cây liễu là lướt, Lăng là khinh người? Tên này của anh, quả thật mềm mại đáng yêu lại quý dị." An Nhựt thu hồi súng, một cước đánh vào đầu Lý Thành Minh.

Lý Thành Minh thấy lão đại tới, thân thể run lên, lập tức đứng dậy, phịch một tiếng ngã quỵ, "Đừng có giết tôi, tôi đã đưa An Nhựt tới rồi." Hai chân đi chuyển, Liễu Lăng không biết tại sao cha nuôi muốn cứu Lý Thành Minh, cũng không biết tại sao muốn giết An Nhựt. Cũng chỉ là một người đàn bà, bản lãnh có bao nhiêu, mặc dù An Nhựt có chút hấp dẫn với anh.

"Anh là người của Thanh Thánh Huy." Lời An Nhựt vừa nói ra, trong mắt Liễu Lăng lóe lên tia sáng kinh ngạc, không hỏi Lục Mặc Hiên ở nơi nào, trong giọng nói tràn đầy chắc chắn.

"Cô không lo lắng Lục Mặc Hiên sao?" Liễu Lăng đi vào, trên gương mặt ngàn năm không thay đổi không có chút huyết sắc mang theo nụ cười.

"Lục Mặc Hiên không phải là người các anh có thể khống chế, Liễu Lăng, anh nên uống chút canh đậu đỏ hoặc là ăn nhiều một chút táo đỏ rồi." An Nhựt nhẹ nhàng thổi thổi lên hòng súng, trên mặt mang ý cười mờ mờ.

Trên đời này người có thể khống chế Lục Mặc Hiên, không nhiều lắm. Xem ra, bây giờ Lục Mặc Hiên đã đánh vào nội bộ Thanh Thánh Huy.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Súng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

"Muốn tôi gia nhập Thanh Thánh Huy? Anh không cảm thấy trò đùa này hơi quá lớn rồi sao?" Lục Mặc Hiên ngồi trên ghế mây, chân trái gác lên đầu gối đùi phải, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn làm bằng gỗ lim.

Một người đàn ông mặc trang phục màu đen, mái tóc nhuộm màu vàng óng chói mắt đeo kính mắt viền vàng nhả nhặn ngồi trên ghế mây đối diện, ho khan một tiếng, phía sau sống lưng thẳng tắp, đôi tay đặt trên ghế gỗ lim, giọng điệu vô cùng lịch sự nói, "Thượng tá Hiên, kỷ luật quân khu nghiêm ngặt, bên trong cũng thoải mái, không trong sáng như trong tưởng tượng của anh đâu. Mặc dù những chuyện Thanh Thánh Huy làm là những chuyện giao dịch ngầm nhưng giữa anh em luôn đối xử thật lòng với nhau, không có nửa điểm giả dối, ngược lại so với quân khu chân thật hơn. Thượng tá Hiên, sao không thử cân nhắc xem?" Sau khi Nam Cung Bản nói xong, tay phải giờ lên đẩy kính gọng vàng.

Lục Mặc Hiên bật ra tiếng cười khê, tầm mắt chuyển đến đánh giá bên trong phòng, "Cảm ơn ý tốt của anh, chí hướng của tôi không ở nơi này, nếu như vì chuyện này mà mời tôi tới đây, vậy tôi xin phép ra về. Không quấy rầy anh em Thanh Thánh Huy các anh ạ." Tiếng nói vừa dứt, Lục Mặc Hiên đột nhiên đứng lên, hai chân đi được mấy bước, bất chợt Dương Bách Tinh xuất hiện ngoài cửa, thân thể ngăn ngoài cửa phòng.

"Nếu như tôi không đồng ý yêu cầu của anh, có phải anh vẫn muốn giam tôi ở đây không?" Lục Mặc Hiên khẽ liếc mắt nhìn Dương Bách Tinh, nhún vai không chút để ý nói.

"Chúng tôi cũng đưa người phụ nữ của anh đến đây, lập tức sẽ đến. Thượng tá Hiên, người phụ nữ của anh còn thông minh hơn cả anh nữa đấy, giữa quân khu và Thanh Thánh Huy đã đưa ra lựa chọn chính xác. Nghe nói Thượng tá Hiên rất thích bảo vệ phụ nữ, như thế, đáp án của anh có lẽ có chút thay đổi phải không?" Nam Cung Bản ngồi hơi nghiêng qua một bên trên ghế mây gỗ, lời nói ra từ miệng không nhanh không chậm, hết sức chắc chắn Lục Mặc Hiên sẽ chọn gia nhập Thanh Thánh Huy, trở thành nội ứng của Thanh Thánh Huy ở quân khu.

Người đứng phía sau Thanh Thánh Huy giật dây, giọng điệu thật sự rất lớn. Kiểm tẩu thiên phong (1), lại muốn Lục Mặc Hiên gia nhập Thanh Thánh Huy, chẳng lẽ không sợ Lục Mặc Hiên phản tương nhất quân (2), giả vờ đồng ý Thanh Thánh Huy, làm một nội gián nằm vùng sao?

Nghe đến An Nhục, Lục Mặc Hiên nhướng mày, mắt hơi híp lại, ánh mắt nghiêm nghị bắn thẳng đến Dương Bách Tinh, năm đó Dương Bách Tinh đã sớm không còn tồn tại, về phần lương tâm đó đã sớm bị năm tháng ăn mòn đến không còn mảnh vụn nào.

Trầm lặng vài phút, cửa phòng truyền đến giọng nữ quen thuộc, cả người Lục Mặc Hiên cứng đờ, dùng An Nhục uy hiếp anh. Giương mắt nhìn về phía cửa phòng chỉ thấy Liễu Lăng đề cánh tay An Nhục, áp giải An Nhục vào. Đáng chết, dám động đến bà xã của anh, những người này rốt cuộc có muốn sống hay không! Thần sắc trong mắt Lục Mặc Hiên càng ngày càng lạnh, nhưng khi thấy An Nhục nháy mắt với mình, cả người căng thẳng dần buông lỏng, An Nhục hoàn toàn không bị uy hiếp, mà là tự nguyện tới. Nghĩ đến điểm này, đáy lòng Lục Mặc Hiên không khỏi thờ dãi, người phụ nữ này, không làm đến cùng thì sẽ không cam tâm.

"Liễu Lăng, nếu như anh cứ áp giải tôi như vậy...tôi thấy không bao lâu nữa anh sẽ bị người đàn ông của tôi đánh sưng mặt sưng mũi." Một câu roi xuống, thân mình An Nhục đột nhiên xoay ngược lại, giờ chân lên đá vào người Liễu Lăng.

Bóp một tiếng, trên người Liễu Lăng xuất hiện một dấu chân, quần áo bị vấy bẩn, Liễu Lăng có bệnh sạch sẽ, quần áo đều phải giặt hai lần ủi ba lần để trong tủ chân không. Bây giờ bị An Nhục cho một cước như vậy, trên bộ quần áo in dấu chân bẩn, lúc này Liễu Lăng nhũn mày. Đôi mắt dưới gọng kính màu vàng của Nam Cung Bản lộ ra ý cười, người phụ nữ đầu tiên làm cho Liễu Lăng cam chịu, ừm, người phụ nữ này, không thể đắc tội, và hàm chứa nguyên do của cha nuôi. Mặc dù không biết tại sao đột nhiên cha nuôi lại ra lệnh đuổi giết người phụ nữ này, ý cười trong mắt Nam Cung Bản khôi phục lại bình thường, phát phát tay với An Nhục, "Hoan nghênh đến Thanh Thánh Huy, Thanh Thánh Huy cần các người. Các người đều là người thông minh, không cần tôi nhiều lời, tôi nay nhất định phải đưa ra đáp án khiến tôi hài lòng đấy." Hai tay Nam Cung Bản vỗ vào nhau, từ trong phòng xuất hiện ba kẻ cơ bắp có dáng người khô ngô.

"Xem ra là muốn giam giữ chúng ta, phòng cho chúng ta ở có lớn không, không biết có thoải mái không? Lời tôi nói vẫn như lúc trước, khiến tôi không thoải mái, Thanh Thánh Huy các anh cũng theo đó mà kết thúc." Giọng An Nhục vang lên chỉ tay nói với Nam Cung Bản, sau đó hai chân bước một bước, giờ tay lên trực tiếp kéo tay Lục Mặc Hiên, ngón trỏ cong lên déo một cái vào cánh tay Lục Mặc Hiên.

Nhận được ám hiệu của An Nhục, Lục Mặc Hiên gật đầu với Nam Cung Bản, sau đó đi theo ba tên đàn ông khô ngô vào trong căn phòng. Bên trong phòng nói với cửa cầu thang, trực tiếp dẫn lên lầu ba. Lầu ba chỉ là một gác lửng nhỏ, chỉ có một phòng nhỏ. Căn phòng này mặc dù nhỏ, nhưng Nam Cung Bản vẫn phải hai thủ hạ trông chừng. Trên dưới đầu hành lang cũng có một người đàn ông cao lớn đứng canh, một khi tiến vào gác lửng này, muốn chạy trốn không dễ dàng gì. Xem ra Thanh Thánh Huy đã hạ quyết tâm muốn Lục Mặc Hiên nhập hội.

Dương Bách Tinh nhìn Lục Mặc Hiên thoải mái mà đi lên lầu như vậy, trong lòng không cam lòng giống như có lửa giận đang hùng hực thiêu đốt ở lồng ngực mãnh liệt, tay phải chống nạnh, đi từng bước một về phía Nam Cung Bản, "Các người đã đáp ứng với tôi là khi bắt được Lục Mặc Hiên sẽ chặt đứt một chân của anh ta, các người nói không giữ lời!"

Từng câu từng chữ, tràn ngập tức giận, Liễu Lăng vỗ quần áo bị An Nhục đá bẩn, đồ đã dơ, bây giờ không có tâm trạng nói chuyện vô bổ với Dương Bách Tinh. Nam Cung Bản đứng dậy khỏi ghế mây, hai mắt nhìn thẳng Dương Bách Tinh, "Nổi đau mất chân, thù này sẽ giúp anh báo. Nhưng bây giờ không phải là lúc động thù, tôi nghĩ anh cũng biết, Thanh Thánh Huy sẽ không lãng phí một con cờ tốt như vậy." Sau khi Nam Cung Bản nói xong, vẫy tay với Liễu Lăng, Liễu Lăng hiểu ý, đi theo Nam Cung Bản đi ra ngoài.

Bên trong căn phòng trống không chỉ còn lại mỗi mình Dương Bách Tinh, nét mặt Dương Bách Tinh không hề để ý hình tượng bản thân mà xì một tiếng khinh miệt, đợi khi Thanh Thánh Huy lợi dụng xong Lục Mặc Hiên, còn có thể nhờ giúp anh báo mối thù mất chân sao? Thân thù của Lục Mặc Hiên rất cao, nếu không gỡ trừ thì thù của mình sẽ không cách nào báo được. Hai mắt Dương Bách Tinh tối tăm nhìn về phía hành lang, ở chỗ này giải quyết Lục Mặc Hiên là cơ hội tốt vô cùng. Không thể trách anh, thật sự là anh rất hận, mối hận đó đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Nam Cung Bản và Liễu Lăng ra khỏi phòng trùng hợp gặp phải Thủy Li Li, người đàn bà của Dương Bách Tinh, ả này không an phận chút nào, luôn mặc

những bộ trang phục hở hang rồi còn ông ọ làm dáng, vừa hay, lòng dạ Dương Bách Tinh hẹp hòi thì ả này cũng chỉ có thể là loại hàng kém chất lượng.

Thủy Li Li nhìn trong ánh mắt hai người tràn đầy khinh thường, lòng cũng hiểu rõ. Xem thường bà đây, tưởng bà đây vui vẻ lắm sao khi hầu hạ các người? Trong lòng cười nhạt, lúc đi ngang qua Liễu Lăng cố ý lại gần anh rồi quệt vai anh, dùng giày cao gót cao 10 cm giẫm xuống giày da màu đen của Liễu Lăng. Sau đó hừ nhẹ khoái trá chuẩn bị rời khỏi.

Bị An Nhượng đá một cái làm dơ áo, giờ lại bị ả này giẫm một cái nữa, bệnh thích sạch sẽ của Liễu Lăng hoàn toàn phát tác, rồi sau đó không nói gì đi lên phía trước, tay phải níu cổ áo của Thủy Li Li, kéo cả người ả đi ra ngoài. Thủy Li Li không nghĩ tới Liễu Lăng sẽ dùng một chiêu như vậy, nghĩ đến bên trong Thanh Thánh Huy đồn rằng Liễu Lăng xử sự ác độc, Thủy Li Li vội vàng la lên, lúc đi ngang qua Nam Cung Bản nhanh chóng đưa hai tay níu vạt áo Nam Cung Bản, "Tôi là người đàn bà của Dương Bách Tinh, các anh muốn làm gì, mau buông tôi ra!"

Tay phải Nam Cung Bản đẩy kính gọng vàng, mặc dù anh không thích sạch sẽ, nhưng ả này, anh thật không có hơi đâu mà để ý. Từ túi quần móc ra một cái khăn tay, tay dùng khăn tay lau lấy tay Thủy Li Li rồi từng chút một gạt tay Thủy Li Li ra. Thủy Li Li vừa sợ vừa tức, có cần phải sỉ nhục người ta như vậy không! Cô không có bản lĩnh như vậy! Đùng cô lại còn dùng khăn tay lau lấy!

"Ả đàn bà chết tiệt, tối nay chính là ngày chết của cô!" Liễu Lăng lôi Thủy Li Li, hai chân nhanh chóng đi về phía trước, thân thể Thủy Li Li lê trên mặt đất, Nam Cung Bản nhìn về phía căn phòng có ánh đèn sáng nơi đó dùng để nuôi mấy con chó hung ác tàn nhẫn, khẽ cười một tiếng, đàn chó bên kia rất lâu không có ăn thịt người rồi.

Nam Cung Bản liếc mắt nhìn về phía trước, Dương Bách Tinh đang đứng phía trước, nhìn người đàn bà mình bị đối xử như vậy mà không có bất kỳ phản ứng nào. Ha ha, phẩm vị cũng không kém đến nỗi nào, cũng không có thật lòng với Thủy Li Li. Có lẽ, Dương Bách Tinh còn có chỗ để lợi dụng. Dù sao trước kia có quan hệ tốt với Lục Mặc Hiên, lời đồn về tình bạn trong quân khu không phải rất sâu nặng thâm thiết sao, anh rất muốn xem Lục Mặc Hiên bị chính người anh em mình phản bội sẽ có phản ứng gì. Đùng rồi, còn có một người, thiếu chút nữa đã quên rồi. Từ bỏ làm lính chuyển sang thương nhân, kinh doanh châu báu rất tốt - Thượng Quan Tiêu Nhiễm.

Ở góc lỉnh trên lầu ba, Lục Mặc Hiên ngồi ung dung trên chiếc giường mềm mại, khuỷu tay xoay ngược lại chống trên giường nhìn An Nhượng xinh xắn nhanh nhẹn bên này nhìn nhìn ngó ngó, bên kia ngấm ngấm, cuối cùng mở cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài. Ngay sau đó, một tiếng chửi rủa truyền đến.

"Lục Mặc Hiên, phía ngoài và ngoài cửa lớn đều có nhiều người canh gác, bên này tất cả đều là địa bàn của Thanh Thánh Huy, phía trước thì là đồng ruộng. Mau xem thử, di động của anh có sóng hay không, di động của em đã để trên chiếc Land Rover của anh rồi." An Nhượng gãi đầu, trực tiếp nằm trên giường, bộ dáng lười nhác quay đầu lại nói với Lục Mặc Hiên.

Từ trong quần lấy di động ra, Lục Mặc Hiên thấy góc trên bên trái có có ba cột sóng màu trắng nhỏ, giờ màn hình di động lên cho An Nhượng xem, hai tay An Nhượng nắm lấy mắt nhìn xuống, cọc [bad word] chửi lên một tiếng "Chết tiệt".

"Cái đầu của lão đại Thanh Thánh Huy chắc bị súng bắn hỏng rồi, khao khát muốn anh gia nhập đến như vậy, làm sao có thể, anh là một thượng tá, không làm nằm vùng là tốt lắm rồi. Thanh Thánh Huy chơi chiêu này, nếu không, anh đi làm nằm vùng đi." An Nhượng đột nhiên nở nụ cười, trở mình đè lên trên người Lục Mặc Hiên, lúc gương mặt đáng yêu gần kề đến mặt Lục Mặc Hiên thì đột nhiên bị lệch.

Lục Mặc Hiên cảm thấy mất mát, sao không dựa qua đây, tại sao phải đột nhiên lệch. Lục Mặc Hiên dứt khoát giờ tay lên đè đầu An Nhượng lại, sau đó ngẩng đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đó.

Nụ hôn dần dần sâu hơn, nụ hôn nhẹ nhàng dần biến thành nụ hôn nóng bỏng, cuối cùng Lục Mặc Hiên lật người đè An Nhượng phía dưới, đôi tay đặt hai bên trên đầu An Nhượng, cúi đầu hôn xuống.

Ở nơi này vào lúc quan trọng, trên địa bàn Thanh Thánh Huy, hai người còn đang bị giam lỏng, lại có thể không chút để ý hoặc có thể nói là xem nhẹ nguy hiểm, ở trên giường hôn vô cùng nồng nhiệt.

(*)Kiểm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

(*)Phản tương nhất quân: ý là lúc anh có ưu thế lớn hơn thì bị kẻ khác đảo ngược lại theo hướng xấu.

Đột nhiên đưa tay đẩy mạnh Lục Mặc Hiên ra, chống lại ánh mắt bất mãn vì chưa thỏa mãn dục vọng của anh, "Anh đừng có mà được voi đòi tiên, chỗ đó của em vẫn chưa khỏe hẳn, đã nói rồi đây phải cách một thời gian. Đừng nghĩ đục nước béo cò."

Cúi đầu trên cổ trắng mịn của An Nhượng hung hăng hít một hơi, "Anh chỉ muốn đục nước béo cò, anh còn muốn sờ một con cá lớn, có lẽ phải gọi là Mỹ nhân ngư."

Mỹ nhân ngư cái đầu anh, đôi mắt An Nhượng liếc Lục Mặc Hiên, hai chân đạp đá, "Đứng lên cho em, quần chật người anh em của anh. Lục Mặc Hiên, ngày mai đồng ý chuyện gia nhập Thanh Thánh Huy sao?"

Lục Mặc Hiên quả thật rất nghe lời từ trên người An Nhượng bò dậy, nhìn An Nhượng gạt đầu một cái, "Nếu Thanh Thánh Huy mời anh, anh chỉ gắng gượng làm. Coi như là quân khu phái tới nằm vùng." Lúc nói câu nói này, Lục Mặc Hiên cố ý đứng ở cửa phòng bên kia nơi đó có gắn một cái máy nghe lén, lúc Lục Mặc Hiên mới vừa vào thì đã phát hiện.

Nếu muốn biết, anh rộng rãi nói cho biết. Sử dụng máy nghe lén, ha ha, Lục Mặc Hiên hí mắt lại, chân chính bàn tay đen đứng phía sau của Thanh Thánh Huy vẫn ẩn nấp ở chỗ này.

Vừa nói, Lục Mặc Hiên vừa đem máy nghe lên lấy xuống, thành thạo mở ra phá hủy nó, máy nghe lên trong nháy mắt bị chia năm xẻ bảy ra.

Đôi mắt An Nhượng tròn to, hai chân vừa chạm đất liền đi tới bên cạnh, ngồi xổm xuống ~ tự mình nhìn đến máy nghe lên bị chia năm xẻ bảy.

"Vợ ơi, chúng ta hôn môi phát ra tiếng cũng bị nghe thấy, em nói nên trừng phạt Thanh Thánh Huy như thế nào?" Lục Mặc Hiên vuốt trán, cười hỏi.

An Nhượng nhặt bộ phận chính là cơ tâm của máy nghe lên lên, "Liễu Lăng, còn có người đàn ông mang gọng kiềng màu vàng, hay dùng cơ tâm cài vào trong ngực bọn họ."

"Ừ, ý này rất hay." Lục Mặc Hiên không chút do dự gặt đầu một cái.

Lời này chẳng qua chỉ là giả dụ, phải nên dùng cơ tâm cài vào trái tim của Thanh Thánh Huy, trực tiếp dẹp luôn Thanh Thánh Huy.

Ở căn phòng điều khiển nghe lên, người nam nhân trung niên mặc trang phục màu xám tro đứng trước màn ảnh lớn màu trắng, nghe được giọng nói nhỏ truyền ra, khẽ miệng nhắc lên một chút ý cười, không tệ, Lục Mặc Hiên đúng là nhân tài kiệt xuất trong quân đội.

"Cha nuôi, rõ ràng là Lục Mặc Hiên sẽ không có thành ý quy phục, tại sao còn cố gắng làm nữa?" Nam Cung Bản đứng thẳng người trước mặt người đàn ông đó, lời nói ra lộ ra mùi phẫn cung kính.

"Không có việc gì, An Nhượng và Lục Mặc Hiên, ít nhất có một người sẽ tự nguyện gia nhập Thanh Thánh Huy."

Sao? Cha nuôi không giết An Nhượng nữa à? Nam Cung Bản có chút không hiểu.

"Bảo cho Trì Lăng Hạo, giải đưa xe Sơn Hoàn, cha rất mong đợi biểu hiện của anh ta."

Nam Cung Bản đã lâu không có gặp Trì Lăng Hạo, cậu nhóc này lại trở về nước Pháp rồi. Hiện tại báo cho cậu ta? Nam Cung Bản có chút không xác định.

"Nói cho Trì Lăng Hạo, Lục Mặc Hiên cũng sẽ tham gia. Cậu ta sẽ đến." Giọng nói trầm thấp của người đàn ông trung niên nhẹ nhàng truyền vào trong tai Nam Cung Bản.

Nam Cung Bản không có bất kỳ hoài nghi, cha nuôi luôn có lý do của người, cung kính cúi đầu, nói một tiếng vâng.

"Rất lâu không có có cùng các con ăn cơm, tối nay cùng cha nuôi đi ra ngoài cùng ăn một bữa cơm." Người đàn ông trung niên nói xong thì đi ra ngoài. Các con dĩ nhiên là chỉ Nam Cung Bản và Liễu Lăng, chỉ là, Liễu Lăng vẫn còn đang xử lý à Thủy Li Li, không biết người đàn bà này có bị chó dữ ăn luôn không?

"Cha nuôi, để con đi gọi Liễu Lăng." Sau khi nói xong, Nam Cung Bản đi thẳng đến phòng chó.

Người đàn ông trung niên chau mày, "Liễu Lăng mang người nào đó đến phòng chó à?"

"Cha nuôi, chỉ là một à đàn bà không ra gì, chết cũng tốt. Giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực." Giọng điệu Nam Cung Bản không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, không giống với vẻ bề ngoài lịch sự của anh.

"Xử lý sạch sẽ một chút." Người đàn ông trung niên lạnh nhạt nói ra một câu nói như vậy, sau đó xoay người nhìn về phía màn ảnh lớn màu trắng.

Trên màn ảnh không có bất kỳ hình ảnh hay chữ nào cả, tại sao cha nuôi còn nghiêm túc nhìn như vậy chứ? Nam Cung Bản không hiểu, nhưng cũng không hỏi.

Ở nước Pháp trong một biệt thự độc lập màu hoàng kim, Trì Lăng Hạo nằm sấp vô cùng thoải mái trên ghế sofa mềm, một cô hầu gái thì quỳ gối trên tấm thảm vàng óng ánh, nắm ngón tay dài nhỏ lực đạo vừa phải đang xoa bóp vai Trì Lăng Hạo.

"Bên trái một chút." Trì Lăng Hạo quay đầu nhỏ giọng nói một câu. Cô hầu gái khéo léo đáp lại, nét mặt Trì Lăng Hạo bỗng chốc nhú lại, không có nhìn kỹ, cô hầu gái này là người mới, trên gương mặt trái xoan ửng đỏ, không phải là những cô gái Pháp tóc vàng mắt xanh như trước, nói một cách khác đây là một cô gái Trung Quốc mộc mạc. Tầm mắt dời xuống chút nữa, không tệ, bộ ngực này so với những cô gái ở Trung Quốc cũng lớn như nhau.

"Thiếu gia, xương sống ngài có chút cứng nhắc, tôi giúp ngài xoa. Đầu có thể tựa trên ghế sa lon đừng ngẩng lên?" Cô hầu gái đứng dậy cung kính nói với Trì Lăng Hạo, ánh mắt Trì Lăng Hạo lóe lên tia sang, bên trong ý tứ đùa giỡn quá rõ.

Cô gái này thật thông minh, biết mình có hứng thú với cô ta, chính là muốn nói sang chuyện khác. Trì Lăng Hạo cười ha ha, tâm trạng vui vẻ nên không trêu đùa cô gái này nữa, hết sức nghe theo đề đầu tựa vào trên ghế sa lon.

Điện thoại bị ném trên thảm trải sàn reng lên, tay phải Trì Lăng Hạo sờ lên trên mặt đất nhìn cũng không nhìn màn hình di động một cái, trực tiếp ấn nút nghe.

"Trì Lăng Hạo, mau tới thành phố A Trung Quốc, tham gia đua xe, Lục Mặc Hiên cũng tham gia." Trong ống nghe, giọng nói của người đàn ông như nước chảy qua núi róc rách.

Thanh Thánh Huy đã vuron móng vuốt với Lục Mặc Hiên rồi sao? Trì Lăng Hạo nhướn mày, không để ý cô hầu gái đang ấn xuống dễ chịu, thân thể lập tức ngồi thẳng, nâng tay trái lên đẩy cô hầu gái ra, lực đạo này rất lớn, cô hầu gái không đứng vững nên người trực tiếp ngã xuống trên mặt thảm, tay chà xát lên mặt thảm, da trên cổ tay bị chà rách.

"Nam Cung Bản, ở nước Pháp ông đây rất thoải mái, không muốn cuốn vào chuyện giữa quân khu và Thanh Thánh Huy, đừng gọi điện cho tôi nữa!" Trì Lăng Hạo nói vào ống nghe di động.

Ở không trung một hạt dẻ rơi xuống, Trì Lăng Hạo sờ đầu, ngẩng đầu im lặng nhìn mẹ. Đứng trước mặt Trì Lăng Hạo là một người phụ nữ tóc xanh mắt vàng, là người đứng đầu phân hội của Thanh Thánh Huy ở nước Pháp. Trong ánh mắt nghiêm nghị rõ ràng là một người phụ nữ tàn nhẫn, tên tiếng Trung của bà gọi là Nghe Linh.

Trong ống nghe trầm mặc, cuối cùng, Nam Cung Bản nhàn nhạt nói, "Trì Lăng Hạo, cậu phải trở về, đây là chỉ thị của thủ lĩnh Thanh Thánh Huy."

"Đã biết!" Trì Lăng Hạo không còn cách nào, không kiên nhẫn la lên một câu, cuối cùng cúp điện thoại.

"My son. . . ." Nghe Linh chỉ nói hai chữ liền bị Trì Lăng Hạo cắt đứt.

"Nếu bàn chuyện Thanh Thánh Huy, mời mẹ nói tiếng Trung." Trì Lăng Hạo lười nhác tựa lưng trên ghế sa lon, lạnh lùng mở miệng.

Nghe Linh biết con trai không thích Thanh Thánh Huy, nhưng có một số việc mình không làm cũng phải làm, đây là sứ mạng của mình. Huống chi, về mặt Nghe Linh căng thẳng, Người đàn ông nhà họ Trì kia, kiếp này phụ bạc bà, ban đầu dùng lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển tất cả đều là giả, ông ta là quân nhân, mà bà là đại tiểu thư hắc bang. Một khi biết được thân phận của bà, vì cái gọi là tôn nghiêm quân nhân buồn cười đó mà bỏ vợ bỏ con.

Giờ con trai cũng đã khôn lớn rồi, bây giờ Trì gia lại muốn đón con trai mình về, dùng đủ biện pháp lấy lòng để con trai gia nhập vào công ty nhà họ Trì, giao công trình Đạt Thuận cho con trai. Ánh mắt Nghe Linh tối sầm lại, nhà họ Trì phải nhận được báo ứng, bà muốn con mình tự đi báo thù, nhà họ Trì thiếu bà, bà muốn đoạt về tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Vợ chồng chia nhau hành động

Sáng sớm hôm sau, một cô gái thò đầu ra cửa sổ, liếc mắt nhìn xung quanh dưới lầu, dưới lầu có vài người đàn ông cao to đi qua đi lại tuần tra chung quanh, Thanh Thánh Huy canh phòng thật đúng là nghiêm ngặt, An Nhượng vuron tay phải ra ngoài cửa sổ phất tay với người đàn ông đang đi tuần ở dưới lầu, sau đó lớn tiếng nói, "Này, cảm phiền mang nước nóng lên đây, rồi chuẩn bị bữa sáng, tôi muốn uống sữa đậu nành nguyên chất có xát, không thêm đường, với lại lấy thêm mấy cái bánh bao nữa!"

Bốn phía trống không, tiếng la của An Nhượng theo gió trôi đi lưu lại dư âm. Lục Mặc Hiên đứng ở bên giường mặc quần áo dở khóc dở cười, lần này Thanh Thánh Huy sắp phải đau đầu rồi đây, cô vợ nhỏ của anh là một người đầy chủ kiến.

Mấy người đàn ông đứng dưới lầu ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói, thì ra là cô gái bị quản thúc ngày hôm qua. Sữa đậu nành nguyên chất không thêm đường, mang cho cô uống thì cũng không có gì, đằng này còn phải uống sữa đậu nành có xát. Thôi đi, tất cả mọi người đều chẳng thèm nhìn An Nhượng, nên làm cái gì thì làm cái đó, An Nhượng nhướn mày, xoay người lại nhìn vai một cái với Lục Mặc Hiên, "Xem ra Thanh Thánh Huy không xem trọng anh rồi, muốn kéo anh nhập hội, mang nước nóng và chuẩn bị bữa ăn sáng cũng không làm được."

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng bị gõ vang lên, Lục Mặc Hiên bước chân ra mở cửa, Liễu Lăng bưng một cái khay đứng ở ngoài cửa, trong khay để bốn cái bánh bao và hai ly sữa.

An Nhượng vỗ tay, đi thẳng ra cửa phòng nhận lấy khay trên tay Liễu Lăng đặt ở trên bàn thấp, "Chắc chắc, Liễu Lăng, bộ đồ ngày hôm qua vứt đi rồi hả? Phía trên cô để lại dấu chân to mà tôi tự in lại đó."

Lời này nói ra cảm giác giống như đây là người quen biết với Liễu Lăng. Liễu Lăng thích sạch sẽ trong đôi mắt đều là hờ hững, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì. Quần áo bị người đàn bà Thủy Li Li chết tiệt kia xé rách, sớm đã bị hấn vứt bỏ, về phần Thủy Li Li, bị một đám chó hung mãnh cắn xé mà chết, bộ dáng chết vô cùng thảm. Chọc đến người phụ nữ của hấn sẽ không có kết quả tốt đẹp, Món nợ với An Nhượng, hấn ghi ở trong lòng, lúc cha nuôi còn sống đã ra lệnh không thể xuống tay với An Nhượng. Trong đầu Liễu Lăng tất cả đều là dấu chấm hỏi, chẳng phải lúc vừa mới bắt đầu cha nuôi đã ra lệnh truy sát An Nhượng nhưng bây giờ lại nói không được động đến An Nhượng.

An Nhượng thấy Liễu Lăng không nói lời nào thì trực tiếp đưa tay đẩy đẩy Liễu Lăng, trực tiếp tống Liễu Lăng ra khỏi phòng. Tay ở bên cạnh cửa, thò đầu ra cười với Liễu Lăng nói, "Liễu Lăng, còn thiếu bình nước nóng, mang một bình lên nhé." Một câu nhẹ nhàng nói ra, An Nhượng trực tiếp âm một tiếng khép cửa phòng lại.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đấm vào tường, Liễu Lăng bị làm cho tức điên lên, mẹ nó, cho tới bây giờ cũng không có người dám sai bảo hấn như vậy. Cho dù là hấn chủ động mang bữa sáng cho bọn họ? Buồn cười, đó chỉ là bất đắc dĩ, để tỏ lòng hữu nghị của Thanh Thánh Huy đối với Lục Mặc

Hiền cũng như việc bày tỏ thành ý lời kéo Lục Mặc Hiền vào Thanh Thánh Huy. Thôi, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt, một ngày nào đó, hắn sẽ chinh An Nhựt đến một mảnh cũng không còn! An Nhựt thú vị hơn Thủy Li Li, Liễu Lăng sẽ không lập tức giết An Nhựt, hắn sẽ từ từ hành hạ An Nhựt, hắn có cách của hắn!

"Ông xã, uống sữa để đẹp da." An Nhựt bưng một ly sữa đưa cho Lục Mặc Hiền, mà bản thân mình cũng cầm một cái bánh bao bắt đầu ăn.

Bàn tay thon dài cầm lấy ly sữa bà xã đưa tới, Lục Mặc Hiền ngửa đầu uống vài ngụm, chỉ là uống ba ngụm đã hết nửa ly sữa. Hầu kết gọi cảm hấp dẫn xoay động, Lục Mặc Hiền lè lưỡi liếm một vòng sữa còn dính lại chung quanh miệng.

Làm việc gì cũng đẹp trai. Nói đến chuyện phòng the, An Nhựt nhớ lại, bà nó, cô cảm thấy đau nhức, hoàn toàn cũng chưa nhìn kỹ biểu tình của Lục Mặc Hiền. Trong ấn tượng, cô chỉ nhớ đến động tác mãnh liệt và tiếng gào gừ trầm thấp của Lục Mặc Hiền.

"Ăn bánh bao cũng không tập trung, cái đầu nhỏ này lại đang nghĩ đến chuyện gì rồi đúng không?" Lục Mặc Hiền đã uống xong ly sữa, cầm đáy ly gõ nhẹ lên đầu của An Nhựt.

Liếc mắt nhìn Lục Mặc Hiền, An Nhựt trực tiếp cầm một cái bánh bao từ đĩa sứ trắng, tay còn lại nâng cầm Lục Mặc Hiền lên, ở hai bên dưới cầm dùng sức bầm nhét cái bánh bao vào trong miệng Lục Mặc Hiền.

Bởi vì đột nhiên miệng bị lấp nửa cái bánh bao vào làm cho ánh mắt Lục Mặc Hiền bị căng đến có phản híp lại, quai hàm phồng lên, bộ dạng này thật rất buồn cười.

An Nhựt không nề tình mà nở nụ cười, một tay lắc lắc, tay còn lại cầm ly sữa lên chuẩn bị uống. Cái ly còn chưa đến gần miệng thì bị Lục Mặc Hiền đoạt đi.

"Cười đến vui vẻ như vậy, sữa mới vừa uống vào chắc sẽ phun ra. Chờ cười đủ rồi, em hãy uống." Tay phải Lục Mặc Hiền cầm bánh bao, tay trái cầm ly sữa.

"Anh ăn bánh bao của anh đi, đợi lát nữa phải đi đàm phán với Thanh Thánh Huy, không biết Thanh Thánh Huy đưa ra thứ gì mà hấp dẫn anh đến vậy." An Nhựt vừa ăn bánh bao vừa nói.

Hấp dẫn? Lục Mặc Hiền cười to, An Nhựt chính là thứ hấp dẫn tốt nhất, Thanh Thánh Huy đã "Mời" được An Nhựt đến đây. Chính xác là Thanh Thánh Huy muốn biểu hiện thành ý, thủ lĩnh phải tự mình ra, mà không phải gọi mấy thuộc hạ ra.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, An Nhựt vừa ăn bánh bao vừa đi về phía cửa phòng để mở cửa, gương mặt Liễu Lăng lần nữa xuất hiện ngoài cửa phòng, trong tay cầm một bình nước sôi màu xanh dương.

"Liễu Lăng, làm tốt lắm!" An Nhựt nhận lấy bình nước sôi. Lúc này, thân hình Lục Mặc Hiền từ bên hông chen vào.

Ánh mắt Liễu Lăng phút chốc lạnh lên, đối với Lục Mặc Hiền vững vàng nói, "Thượng tá Hiền, rửa mặt cũng xong ăn sáng cũng xong, vậy xin mời xuống dưới lầu. Về phần người phụ nữ của anh, trước mắt ở lại trong phòng."

Đây là dùng chính sách cách ly, An Nhựt chắc chắn hai cái, không nói gì, cũng không chờ Lục Mặc Hiền trả lời đã trực tiếp đóng cửa phòng lại. "Người đàn ông của tôi bị tôi chốt trên dây lưng quần, nếu như các người muốn mời anh ấy xuống, tất nhiên là tôi cũng phải đi theo."

Những lời này truyền vào trong tai Liễu Lăng, nếu như trong miệng đang ăn gì đó, nhất định sẽ không kiềm được phun ra! Mà Lục Mặc Hiền đứng bên cạnh An Nhựt cũng kinh ngạc một phen.

Cái gì nói là miệng nói ra lời làm người ta kinh ngạc, đây mới gọi là miệng nói ra những lời làm người ta kinh ngạc!

"Ăn bánh bao của anh đi, em đi đánh răng rửa mặt đây." An Nhựt nhìn Lục Mặc Hiền nói, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn ly sữa. Tiếp đó, chân bước nhanh đến phòng tắm.

Trong nháy mắt ly sữa trống trơn, trong phòng tắm truyền đến tiếng đánh răng, lúc này trong đầu của Lục Mặc Hiền chỉ nghĩ đến câu nói kia, người đàn ông của tôi bị tôi chốt trên dây lưng quần. Khóe môi Lục Mặc Hiền khẽ nhếch lên một nụ cười khổ, dây lưng quần?

Liễu Lăng đứng ở ngoài cửa phòng sững sờ một lúc, ngẩng đầu lên liếc nhìn cửa phòng, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng đi xuống cầu thang. Đây là p sao? Có người phụ nữ nào nói muốn chốt người đàn ông của mình trên dây lưng quần, Lục Mặc Hiền cưới một người vợ hung hãn về. Phụ nữ như vậy, đặc biệt khó dạy bảo đây.

Dưới bậc thang vuông, Nam Cung Bân đứng thẳng người, nhìn Liễu Lăng đang đi từ trên cầu thang xuống, gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của Liễu Lăng gần như vạn vẹo, không biết đã trải qua chuyện thâm gị.

"Cậu có biết người phụ nữ kia nói gì không? !" Liễu Lăng Nhất đi xuống cầu thang to giọng nói với Nam Cung Bân, Nam Cung Bân vẫy tay, đôi mắt dưới gọng kiếng màu vàng cười cười, "Người mang gương mặt băng sơn như cậu đây cũng có lúc thay đổi, bộ dáng vừa rồi của cậu, thật giống như bị người ác chinh vậy."

Đôi mắt Liễu Lăng bắn ra tia lạnh lùng, cuối cùng ho khan một tiếng, "Lục Mặc Hiền bị vợ anh ta chốt trên dây lưng quần, nếu như cha nuôi muốn gặp Lục Mặc Hiền thì vợ anh ta cũng muốn đi theo."

Đôi mắt dưới gọng kiếng màu vàng rõ ràng sưng sốt một chút sau khi phục lại bình thường. Nam Cung Bản cười khẽ, lời lẽ giải thích này đoán chừng là nói ra từ trong miệng An Nhược.

"Tôi đi nói với cha nuôi, trước tiên cậu đi xử lý chuyện ở phòng chó, Thủy Li Li chết ở đó máu thịt be bét, cậu xử lý sạch sẽ một chút." Lời này rõ ràng rất âm u rất kinh hãi, nhưng lúc Nam Cung Bản nói ra trên mặt mang theo ý cười.

"Tôi rất ghét những thứ dơ bẩn, điểm này cậu biết rất rõ mà, phải thủ hạ sang đó làm đi. Hôm nay, cha nuôi thật sự muốn đàm phán cùng Lục Mặc Hiên?" Liễu Lăng nhăn mày lại, cha nuôi không dễ dàng gặp người, Thanh Thánh Huy thường ngày công việc đều do hắn và Nam Cung Bản xử lý. Chuyện còn lại bên nước Pháp tạm thời để cho mẹ của Trì Lăng Hạo xử lý.

Vừa dứt lời, phía trước xuất hiện một bóng người màu xám, người này thân hình cao lớn, có thể do phần lưng bị thương, lưng bị còng xuống chút.

Trên mặt Nam Cung Bản và Liễu Lăng đều nghiêm túc, "Cha nuôi." Hai người cùng kêu lên.

"Ừ." Người đàn ông trung niên ừ một tiếng, giọng nói rất khan và nhỏ.

"Cha nuôi, có phải lưng lại đau rồi không?" Nam Cung Bản đi tới, rất thân thiết đưa tay đặt lên trên người đàn ông trung niên xoa.

"Cha chỉ gặp Lục Mặc Hiên." Sau khi người đàn ông trung niên nói xong, đưa tay cầm ly trà nâng lên từ từ uống một hớp trà nóng. Tạm thời không thể gặp An Nhược, cho dù sớm muộn cũng sẽ gặp. An Nhược, ha ha, bây giờ con bé này đã rất khác trước.

"Chuyện này không cần chúng ta bận tâm, Lục Mặc Hiên sẽ nghĩ cách. Lục Mặc Hiên cũng muốn nói chuyện với Thanh Thánh Huy, không chỉ chúng ta muốn nói chuyện với anh ta. Các con tốt nhất là nên trông kỹ An Nhược, Lục Mặc Hiên xuống thì dẫn anh ta đến chỗ cha." Sau khi nói xong, người đàn ông trung niên trực tiếp ra khỏi cửa đi về chỗ căn nhà nhỏ phía xa.

Người đàn ông trung niên nói đúng ngay suy nghĩ của Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên hiểu rất rõ, thủ lĩnh của Thanh Thánh Huy chỉ muốn gặp một mình anh. Một người thần bí như vậy, xem ra người của Thanh Thánh Huy cũng chưa từng biết đến vị thủ lĩnh này, hơn nữa bên ngoài có Liễu Lăng và Nam Cung Bản là người xử lý mọi việc trong ngoài Thanh Thánh Huy.

Nhưng, lúc này. An Nhược chắc sẽ không để cho anh đi một mình, anh nên an ủi bà xã như thế nào đây, nói cho cô biết, anh sẽ không có chuyện gì. Lục Mặc Hiên ho khan một tiếng, hi vọng làm cho An Nhược chú ý.

An Nhược ngồi trên ghế, trầm tĩnh nhìn Lục Mặc Hiên, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, "Người muốn gặp anh nhất định là thủ lĩnh của Thanh Thánh Huy, vừa rồi em chỉ thử thăm dò một chút, tại sao thủ lĩnh của Thanh Thánh Huy chỉ muốn gặp anh? Từ trước đến nay bà xã của anh giữ miệng giữ mồm, cho dù nhìn thấy thủ lĩnh, cũng sẽ không nói nhiều một câu. Chẳng lẽ." An Nhược chột nhứ mày.

Lục Mặc Hiên đi qua khom lưng ôm An Nhược, "Chẳng lẽ, thủ lĩnh của Thanh Thánh Huy sợ gặp em? Có lẽ, em là nội gián được phái đến đây để theo dõi anh?" Giọng điệu Lục Mặc Hiên buồn cười ở bên tai An Nhược thờ dãi nói.

Trực tiếp giơ tay lên cho Lục Mặc Hiên một hạt dẻ, "Con mẹ nó, nói tiếng người."

Cúi đầu cọ xát trên cổ An Nhược, "Bà xã, mẹ anh cũng là mẹ em, bà rất muốn gặp em, lần này anh kết hôn, lại còn tiền trăm hậu tấu, xem ra rất tức giận, bà đều có suy nghĩ này."

"Thanh Thánh Huy không vội, anh nhanh đi đi, đừng giống như con ruồi, ở bên tai vo ve, nghe phiền chết đi được." Vừa nói vừa đưa hai tay đánh lưng tung trên người Lục Mặc Hiên.

Nếu chỉ muốn gặp Lục Mặc Hiên, vậy thì cứ để cho một mình Lục Mặc Hiên đi. Dù sao cô vừa lấy được một chút tin tức, thủ lĩnh của Thanh Thánh Huy, ngoại trừ là một nhân vật thần bí, hình như còn là. Ngón tay An Nhược đặt trên tay ghế dựa, rốt cuộc người kia là ai, biết dùng sự phụ dẫn dụ cô, còn có.

Lục Mặc Hiên vừa định đi, thì bị An Nhược kéo lại.

"Thanh Thánh Huy cứu Lý Thành Minh cận bã này, còn kéo Phan Mộng Lệ vào, tuy giờ Phan Mộng Lệ đã an toàn, nhưng cô ta mới vừa làm phẫu thuật, nếu, thân thể sẽ mệt. Thủ đoạn giết người của Thanh Thánh Huy không phải nhiều lắm sao, anh biết." An Nhược dùng hai chữ anh biết để kết thúc lời nói.

"Anh biết." Y như đúc, Lục Mặc Hiên đơn giản trả lời cũng là hai chữ.

Ở Thanh Thánh Huy dưỡng thương, Lý Thành Minh cũng không ngờ, mình rất không dễ dàng gì thoát khỏi nhà tù thì lập tức bị Thanh Thánh Huy ném cho chó ăn.

Răng nanh sắc bén cắn vào thịt, cảm thấy đau đớn. Trong động vật, sư tử và chó săn là loài tàn nhẫn nhất, bắt được con mồi sẽ không trực tiếp cắn đứt cổ họng mà cắn xé con mồi từng chút một, làm cho con mồi chết từ từ, đau đến không muốn sống.

Chờ đợi Lý Thành Minh cũng chỉ là như vậy.

Sau khi Lục Mặc Hiên đi khỏi, An Nhượng vẫn ngồi trên ghế, tay chống cằm, hai con mắt xoay tròn. Ngồi thật lâu đến nỗi móng cũng đau. Lúc này, cửa phòng bị người gõ vang lên.

Cây nạng gõ vào nền nhà tạo nên tiếng vang, An Nhượng không nhìn đến người tới, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng nghĩ ra được là Dương Bách Tinh.

"Thủy Li Li chết rồi, bị một con chó săn to lớn cắn chết." Giọng nói Dương Bách Tinh vô cùng lạnh nhạt.

"Ồ? Người phụ nữ của anh chết rồi, anh đến nói cho tôi biết, có ích lợi gì? Tôi không có bản lĩnh thông thiên, có thể làm cho người đàn bà của anh sống lại." An Nhượng cau mày, ôn hoà đáp lại một câu.

Cây nạng gõ gõ xuống nền đất, "Cô và Lục Mặc Hiên rất xứng đôi, không tìm không phải, lãnh tâm lãnh tính, Lục Mặc Hiên hại tôi mất đi một cái đùi phải, giờ đến người phụ nữ của tôi gián tiếp bởi vì cô mà chết."

"Do tôi mà chết? Thật tức cười." Từ trên ghế, An Nhượng đứng dậy đi từng bước đến chỗ Dương Bách Tinh.

"Cô đá chân của Liễu Lăng, từ trước giờ Liễu Lăng thích sạch sẽ. Cô tạm thời không thể xuống tay với phụ nữ, đúng lúc Thủy Li Li đi đến bên cạnh anh ta."

Lời Dương Bách Tinh chưa nói xong, An Nhượng lập tức khoanh hai tay, "Dừng lại, Thủy Li Li vốn phóng đảng, thấy trai đẹp sẽ liếc mắt đưa tình, tôi thấy tám phần là Thủy Li Li muốn lấy lòng Liễu Lăng, kết quả tiền mất tật mang, mạng cũng mất. Dương Bách Tinh, tính chân thật của anh thật giống y như lúc này?"

Vừa nói vừa đi vòng quanh Dương Bách Tinh, trong miệng chắc chắc ra tiếng. Bị người khi dễ, trong lòng Dương Bách Tinh cảm thấy không thoải mái, Lục Mặc Hiên xem thường hắn, nay đến cả người đàn bà của Lục Mặc Hiên cũng xem thường hắn!

Một lần quân diễn, một lần đã sớm an bài quân diễn cho tốt. Ở trong mắt của thủ trưởng, Lục Mặc Hiên mới đúng là có tiềm lực, mà hắn chỉ là làm nền, nếu không, sao thủ trưởng có thể đem hoa hồng cho Lục Mặc Hiên.

Nghe đến hoa hồng, ánh mắt Dương Bách Tinh nhìn lên nhìn xuống đánh giá An Nhượng, cây súng được An Nhượng đặt ở bên hông. Hoa hồng. Đôi mắt Dương Bách Tinh đều rực lửa, hoa hồng tượng trưng quyền lực.

Bây giờ Dương Bách Tinh cũng không biết, hoa hồng không chỉ tượng trưng cho quyền lực mà còn cất giấu một đoạn chuyện xưa không muốn cho người khác biết, thủ trưởng xem hoa hồng như bảo bối, trước khi chết mới giao hoa hồng cho Lục Mặc Hiên. Mà Dương Bách Tinh vẫn cho là, thủ trưởng đã sớm giao hoa hồng cho Lục Mặc Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Súng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

"Chó săn, khản giọng thối tởn xương, liên tiếp cho tôi chết, An Nhượng cô có muốn đi xem loài chó săn này không?" Cây nạng trong tay Dương Bách Tinh xê dịch một cái, hai mắt nhìn thẳng An Nhượng.

An Nhượng vuốt tóc bên má, nụ cười làm gương mặt cô sáng lên, "Chưa thấy qua loài chó săn này, dẫn đường đi, tôi muốn đi nhìn xem nó." Nếu Dương Bách Tinh đã đề xuất như vậy, cô lại còn cảm thấy vui nữa chứ, thứ nhất có thể ra khỏi căn phòng trên lầu này, thứ hai có thể đi xem tình hình bên ngoài, Dương Bách Tinh lại tới sớm không bằng tới đúng dịp.

Lúc Dương Bách Tinh đến bên gác lửng này, hiển nhiên đã chuẩn bị tốt mọi thứ, những tên đàn ông cao to vốn đang làm nhiệm vụ ở hành lang đã không còn ai, đội tuần tra bên ngoài Thanh Thánh Huy cũng không thấy, không biết đã được sắp xếp đi chỗ nào rồi, hoặc là Lục Mặc Hiên bị Thanh Thánh Huy "Mời" đi, uyên ương thiếu đi một con, tất phải lo lắng cho con kia nên chỉ biết ngoan ngoãn ở một chỗ chờ. Nhưng An Nhượng không phải là con uyên ương an phận.

"Ở phía trước sao?" An Nhượng liếc nhìn Dương Bách Tinh, tay chỉ về phía trước, đột nhiên đôi mắt Dương Bách Tinh nheo lại, sau đó nhanh chóng lấy ra một khẩu súng từ trong túi quần, nhắm ngay đầu An Nhượng sắp nổ súng, tạm thời không trị được Lục Mặc Hiên, Dương Bách Tinh hiểu rõ Lục Mặc Hiên rất để ý An Nhượng, nếu giết người đàn bà của anh ta, nỗi đau tuyệt đối không thua kém việc chặt đứt một chân của Lục Mặc Hiên!

Một tiếng súng vang lên kèm theo làn khói trắng, "á" một tiếng, cây nạng rơi xuống đất, Dương Bách Tinh không nghĩ đến An Nhượng lại đột xuất nổ súng vào trước mặt anh! Máu tươi chảy không ngừng từ trên chân trái thấm đầy trên mặt đất. Khẩu súng trong tay Dương Bách Tinh bị An Nhượng dùng chân đá bay đi, chân mang giày cao gót dùng sức giẫm mạnh lên chân trái bị thương của Dương Bách Tinh, giọng nói như ma quỷ từ địa ngục bùng bùng bên tai Dương Bách Tinh.

"Chân phải không còn, anh coi như đã là một người tàn phế? Nhưng tôi thấy anh cũng không muốn chân trái, nếu như vậy, không bằng chiều theo ý anh."

Một câu nói ra, chân An Nhựt nhún xuống càng mạnh.

A... A, mấy tiếng kêu thảm thiết, Dương Bách Tinh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Dương Bách Tinh đau đến nỗi bất tỉnh. Tên đàn ông cao to bị tiếng kêu thảm thiết này thu hút vội chạy tới và thấy người phụ nữ trước mắt mình giẫm lên chân trai đầy máu của Dương Bách Tinh thì đôi mắt mở to con hơn so chuông đồng, người phụ nữ này nhìn mảnh mai như vậy lại có thể đánh ngã Dương Bách Tinh, mặc dù Dương Bách Tinh không còn chân phải nhưng trước kia là quân nhân, sao ngay cả đến việc chế ngự một người phụ nữ lại trở nên chật vật như vậy!

An Nhựt đá tên đàn ông bất tỉnh sang một bên rồi đi đến chỗ tên đàn ông cao to, lớn tiếng nói, "Về sau đừng để cho một kẻ nhàn rỗi đến làm ồn tôi, đỡ anh ta lên và mang đi chữa trị đi." Vừa nói xong, An Nhựt đã nhấc chân đi ra. Từ trong gác lửng đi ra ngoài, đương nhiên là muốn nhìn tình hình bên ngoài Thanh Thánh Huy, rốt cuộc thì Lục Mặc Hiên đang bàn bạc với lão đại của Thanh Thánh Huy ở đâu?

Phía sau có rất nhiều người của Thanh Thánh Huy đi theo An Nhựt, có một số người chặn An Nhựt lại, tay duỗi thẳng ra, ý bảo An Nhựt trở lại gác lửng.

"Lúc tôi vừa đi ra khỏi gác lửng thì các anh không có canh chừng ở đó. Giờ tôi mới vừa ra khỏi, sao có thể ngoan ngoãn theo các anh trở về. Tôi sẽ không gây chuyện, các anh có thể đi theo tôi. Nhưng nếu như kiên trì muốn tôi trở lại gác lửng thì kết quả của các anh sẽ giống như Dương Bách Tinh, sao đây, có muốn thử hay không?" An Nhựt vừa nói vừa móc ra khẩu súng ngắn hoa hồng.

Liễu Lăng và Nam Cung Bản đã dặn kỹ không thể rat ay với người phụ nữ này, một đám ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đi theo phía sau An Nhựt cùng An Nhựt đi dạo Thanh Thánh Huy.

Đồng ý cho cô đi dạo quanh Thanh Thánh Huy, chắc hẳn nơi mà Lục Mặc Hiên và lão đại Thanh Thánh Huy đàm phán không phải ở đây. Ánh mắt An Nhựt nhìn xung quanh, cô muốn lợi dụng những kẻ này làm hướng dẫn viên du lịch. Kết quả là Thanh Thánh Huy xuất hiện một chuyện hết sức kỳ quái. Một người phụ nữ chỉ tay vào một tòa nhà thì người đàn ông phía sau sẽ trả lời đâu ra đấy.

Chỗ ăn cơm, nơi luyện võ, phòng chó, sân bắn, bãi tập, phòng giải trí, vv... Chợt nhíu mày, không nghĩ đến, nhìn nơi này tầm thường như vậy nhưng bên trong cái gì cũng có, không ở nội thành mà còn hơn cả nội thành.

An Nhựt đi tới đi lui thì thấy được Nam Cung Bản một kẻ không nên xuất hiện. Trên mặt Nam Cung Bản lịch sự nở nụ cười, đây gọi là tay không đánh lên khuôn mặt người đang cười, ngược lại cười như hoa với Nam Cung Bản.

"Lục Mặc Hiên đi đưa xe, đi xem nào, ở bên kia đường núi có thể nói là đường đưa tử thần." Nam Cung Bản đứng trước người An Nhựt, ngón tay trắng nõn đẩy mắt kiếng, không nghĩ tới thẳng thốt Trì Lăng Hạo này ngồi chuyên cơ cả đêm bay đến thành phố A, kế hoạch của cha nuôi tiến hành sớm hơn, Lục Mặc Hiên không có phản đối với chuyện đưa xe.

Đường đưa tử thần không cẩn thận sẽ chết người, lúc trước cha nuôi giết chết rất nhiều người như thế này, truyền thông chỉ biết đưa tin, đường núi xuất hiện nhiều vụ tai nạn chết người xảy ra ngoài ý muốn, nguyên nhân cụ thể còn đang điều tra, đẩy trách nhiệm cho những kẻ không liên quan, cha nuôi cũng không gặp chuyện phiền phức gì. Từng kẻ một đã chết vì dám ra tay độc ác với Thanh Thánh Huy, hiện tại đến phiên nhà họ Lục, món nợ của Lục Thiên Hạo gây, trước tiên để cho con của ông ta trả nợ.

Về mặt căng thẳng, Lục Mặc Hiên không tốt lành gì mà đồng ý đưa xe, mà còn đưa ở đường đưa tử thần! Chán sống rồi! Phía trước có một chiếc xe màu vàng có rèm che đậu ở đó, Khí chất của Nam Cung Bản lái loại xe này? An Nhựt hừ nhẹ, không nói hai lời đi về phía chiếc xe kia, mở cửa xe lập tức ngồi ở ghế lái.

Nam Cung Bản không có ý kiến nên ngồi ở chỗ cạnh tài xế, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay ung dung vén đặt ở sau ót.

An Nhựt mở bản đồ ra dựa vào mũi tên chỉ dẫn đạp ga mạnh chạy thẳng đến con đường núi. Đường núi yên ắng, chỉ có sợi dây đỏ vừa mới dùng để ra hiệu cho chuyện vừa xảy ra ở đây rớt trên vạch xuất phát.

Một người đàn ông mặc trang phục màu đen trong tay cầm bộ đàm nói, liên lạc với những anh em khác ở mỗi đoạn đường đưa. Đột nhiên, bộ đàm bên kia không có tiếng, ngay sau đó một giọng nói thô kệch vang lên, bên trong phảng phất như mang theo vui sướng, "Xe Lục Mặc Hiên rơi xuống núi!"

Giọng nói từng câu từng chữ rõ ràng truyền vào tai An Nhựt, Nam Cung Bản đang muốn xuống xe thì An Nhựt nhấc tay trực tiếp túm Nam Cung Bản vào trong xe, An Nhựt không nói câu nào, trực tiếp đạp mạnh chân ga chạy thẳng đến đường cái.

"A, không xong rồi, lão đại bị bắt cóc rồi!" Tên đàn ông cầm bộ đàm nói quỳnh lên, nhìn chiếc xe chuyên biệt của Nam Cung Bản chạy đi mất, lập tức liên lạc với người anh em ở đoạn đường phía trước, để cho bọn họ bắt kẻ ra sao cũng phải ngăn chiếc xe kia lại. Anh ta thấy rõ người phụ nữ lái xe, chính là người phụ nữ của Lục Mặc Hiên!

Lục Mặc Hiên chết rồi, muốn bắt lão đại Nam Cung đền mạng sao!

Nam Cung Bản xoa cái trán bị đau của mình cảm thấy người phụ nữ đang lái xe này điên rồi, bất chấp tất cả chạy về phía trước, gió núi xuyên qua cửa kính xe gào rít, hóa ra người phụ nữ khi điên lên có bộ dạng như thế này, khát máu như thế đã từng có một lần, đó là trong một lần anh vô tình thấy trong mắt cha nuôi hiện lên tia khát máu.

Thế giới luôn là tràn đầy kinh ngạc, nó giết ta một cách không kịp trở tay. Nhưng An Nhựt thế nào cũng không nghĩ ra, khi đến lúc tiếp xúc với chuyện không may thì cô sẽ gặp. sư phụ, xuống xe đóng mạnh cửa xe lại, Liễu Lăng đứng bên cạnh sư phụ, Nam Cung Bản gọi sư phụ là cha nuôi. Người có thể làm cho Liễu Lăng và Nam Cung Bản tôn kính như thế, trong lòng An Nhựt chấn động, rốt cuộc sư phụ là thủ lĩnh của Thanh Thánh

Huy!

"Đứa nhỏ, thầy vốn không nghĩ để lộ thân phận sớm như vậy, chỉ là cái chết của Lục Mặc Hiên lại sớm hơn so với những gì thầy nghĩ nên giờ cũng là lúc nên nói thật với con tất cả." Phần lưng của Biên Huy có chút bị gù, giờ phút này trong tay của ông cầm một cây gậy chống màu xanh đen, cả người nhìn có vẻ rất hiền từ, nhưng lời nói ra lại tàn nhẫn như vậy.

Đây là sư phụ của cô, người mà cô xem như cha đẻ của mình, giờ. . . . lại lấy thân phận là lão đại Thanh Thánh Huy xuất hiện trước mặt cô, An Nhựt không có gọi Biên Huy một tiếng sư phụ, nếu như trước đây thì đã sớm chạy đến ôm hông của Biên Huy rồi.

Bước nhanh tới rìa đường núi cao vút, nhìn phía dưới rừng cây rậm rạp, một chiếc xe màu trắng xe rơi trong rừng rậm nhìn thấy mà ghê, khói đen bốc lên, tốc độ cực nhanh đột nhiên rơi xuống dốc núi, chiếc xe đua màu trắng khói đen bốc lên ngậy ngút. Đôi tay nắm chặt, Lục Mặc Hiên sẽ không chết, cô mới gả cho anh không lâu, sao Lục Mặc Hiên có thể nói đi là đi được, An Nhựt không tin.

"Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên!" An Nhựt hét to tên của Lục Mặc Hiên khắp vùng đường núi trống trải, rất lâu sau đó không nghe được bất kỳ lời nào đáp lại, đến chỉ có thể nhìn từng làn khói đen.

"Đứa nhỏ, Lục Mặc Hiên là con trai của kẻ thù con, Lục Gia Dịch, Lục Thần Hạo là người nhà họ Lục đã giết cha con. Cha con quang minh lỗi lạc, là một người lính tốt lại bị những người này gán cho tội phản bội Đảng. Bởi vì chuyện này, danh tiếng của gia đình con mất hết, từ nhỏ con chịu mọi khi dễ, luôn phải chuyển nhà, toàn bộ đều là lỗi của nhà họ Lục!" Giọng nói Biên Huy khàn chứa đựng giận dữ từng bước vô cùng nặng nề đi đến chỗ An Nhựt.

Liễu Lăng và Nam Cung Bản đều kinh ngạc, thân thể cứng ngắc, giọng khàn Nam Cung Bản trượt xuống cũng không đẩy lên, mắt thẳng tắp nhìn An Nhựt, An Nhựt lại là. . . . lại là đứa nhỏ mà trước đây cha nuôi hay nhắc tới, cô bé này chủ nhân sau này của họ? Hai người hít một hơi, sau này đều phải nghe theo lệnh của An Nhựt mà làm, chuyện đến quá đột ngột, bọn họ cảm thấy không tiếp thu kịp.

"Nói hươu nói vượn! Ông đang nói hươu nói vượn! Tôi chỉ muốn Lục Mặc Hiên, tôi thích anh ấy, anh ấy là chồng của tôi, thân thủ của anh ấy tốt như vậy, khẳng định treo ngược ở trên một trên cành cây nào đó!" An Nhựt lớn tiếng nói với Biên Huy, động tác kể tiếp làm cho mọi người hô hấp cứng lại, An Nhựt cứ nhiên gạt nhánh cây, một mình đi xuống tìm kiếm Lục Mặc Hiên, từ cành cây tìm kiếm Lục Mặc Hiên!

Ánh mắt Biên Huy trầm xuống, ông không thể để cho An Nhựt có chuyện, di nguyện của An Lạc Hệ cầu xin ông chăm sóc cho vợ anh ta, Biên Huy sống nửa năm đến nay chưa lập gia đình. Vì phần thù hận này ông đã gia nhập Thanh Thánh Huy, giết chết lão đại Thanh Thánh Huy, tự mình làm lão đại chính là muốn báo thù. An Nhựt tuyệt đối không thể có chuyện.

Thân thể vừa động, Biên Huy lập tức đi về phía rìa đường núi cao chót vót, Liễu Lăng và Nam Cung Bản sốt ruột kéo Biên Huy lại, "Cha nuôi để bọn con đi xuống cho, thân thể cha không tốt."

Nam Cung Bản bỏ lại một câu thì đã đi xuống, cánh tay Liễu Lăng mạnh mẽ giữ chặt Biên Huy.

Hai tay An Nhựt nắm chặt cành cây, tìm kiếm Lục Mặc Hiên, cô không tin Lục Mặc Hiên chết rồi, anh ấy vô si như vậy, cô vẫn chưa sinh con cho anh, vẫn chưa hưởng thụ cảm giác được anh cưng chiều yêu thương, làm sao lại có thể chết rồi! Cô không cho phép!

Sốt ruột tìm kiếm Lục Mặc Hiên đồng thời Nam Cung Bản đang lo lắng tìm kiếm An Nhựt, bò xuống đi không bao lâu, An Nhựt sẽ không phải do sức lực không đủ mà ngã xuống rồi chứ? ! Thời gian ngắn như vậy, không thấy bóng dáng đâu!

Cha nuôi lo lắng gào thét truyền vào trong tai Nam Cung Bản, từ trước đến nay cha nuôi luôn trầm ổn, đã bao giờ lo lắng đến như vậy, Nam Cung Bản nghĩ như vậy, càng gấp gáp tìm kiếm bóng dáng kia.

"Lục Mặc Hiên, đừng chơi trò trốn tìm với em, anh mau ra đây." Mới vừa nói xong, An Nhựt liền bị hấp dẫn bởi màu sắc của một miếng vải trên cành cây, màu sắc này giống với màu bộ quần áo trên người Lục Mặc Hiên!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Quân Sùng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Vợ ơi, tấm vé này đến chậm năm năm

"Lục Mặc Hiên, anh có biết An Nhựt là ai hay không! An Hạ Lệ là cha của An Nhựt! Phản bội Đảng, phản bội quân đội cùng trùm buôn thuốc phiện một chỗ!" Là tiếng của Trì Lăng Hạo, dù ở khoảng cách khá xa nhưng lời ấy lại nghe rất rõ, trong lòng An Nhựt trầm xuống, An Hạ Lệ là tên ba mình. Ba mình đã phản bội Đảng, phản bội quân đội? Cùng trùm buôn thuốc phiện một chỗ, cho nên mới bị liên lụy dẫn đến chết? An Nhựt lắc đầu, muốn kêu lên ý muốn cho Lục Mặc Hiên biết cô đang ở chỗ này.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lục Mặc Hiên làm An Nhựt khựng lại, lòng càng thêm khó chịu, thì ra là như vậy, khó trách Lục Mặc Hiên lại yêu cô

nhanh như vậy, cố tình bảo vệ, cố ý tiếp cận. Nhà họ Lục thiếu nhà họ An một phần nhân tình, An Hạ Lệ không đáng chết, quân đội có lỗi với nhà họ An. Yêu thương cũng chiều mình cũng bởi vì phần nhân tình đó, bởi vì nhà họ Lục mà ba ba mình chết oan.

An Nhựt ngược đầu không để cho nước mắt chảy xuống, cô nắm lấy một đoạn dây leo thì chợt nó bị đứt, cả người cô rớt thẳng xuống dưới. Đúng lúc này thì có một bàn tay to kéo An Nhựt lại, người đến chính là Nam Cung Bản.

"Đi lên với tôi, đừng để sự phụ ló lảng." Nam Cung Bản nói xong, trên tay dùng sức. Ở trên thì Liễu Lăng thả một sợi dây thừng xuống, An Nhựt cứ như vậy được Nam Cung Bản dẫn đi lên.

Tiếng nói ở nơi xa càng ngày càng nhỏ, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, cô nên cảm ơn hay là cười khổ, nếu không có chuyện này thì cô sẽ không bao giờ biết được Quan trọng chính là có thể khiến cho mình dùng tình cảm hôn nhân đến bồi thường. An Nhựt nhắm mắt lại, mặc cho Nam Cung Bản lớn tiếng kêu la.

Cuối cùng, Biên Huy mở miệng sai Nam Cung Bản ôm Tiêu Tổ vào trong xe, Nam Cung Bản cung kính nói dạ, sau đó cẩn thận ôm An Nhựt vào trong xe.

Lúc này, Liễu Lăng nhìn An Nhựt bằng một con mắt khác, An Nhựt yêu Lục Mặc Hiên, Lục Mặc Hiên chết rồi, sự phụ bất An Nhựt như thế, dù sao sự phụ cũng khổ trương quá.

Đợi đến lúc Lục Mặc Hiên được Trì Lăng Hạo kéo lên thì trên đường đã không thấy bóng dáng của người và xe, Trì Lăng Hạo cầm điện thoại gọi điện, một tiếng đồng hồ sau, xe cũng tới. Trong một tiếng đồng hồ này, Lục Mặc Hiên vẫn cầm điện thoại của Trì Lăng Hạo gọi điện cho, một lần lại một lần, tiếng chuông uyển chuyển du dương không ngừng truyền đến, cuối cùng Trì Lăng Hạo không chịu nổi nữa, giật di động ném trên mặt đất. Do ném mạnh quá, chiếc di động bể tan tành.

"Lục Mặc Hiên, anh đừng u mê nữa, An Nhựt không có ở chỗ này, lão đại Thanh Thánh Huy chính là Biên Huy, Biên Huy là ai anh biết không? Là chiến hữu của An Hạ Lệ, An Nhựt nhất định đã biết được chuyện nhà họ Lục đã hại chết ba cô ấy. Dựa theo tính tình của cô ấy thì cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Còn nữa, anh có thật sự yêu An Nhựt không hay là chỉ là vì trách nhiệm? Còn nữa tám hình trong ngăn kéo phòng anh ở nhà họ Lục, cô gái trong hình. . . ." Trì Lăng Hạo còn chưa nói xong thì bị Lục Mặc Hiên cắt ngang.

"Tôi đã nói rồi, tôi yêu An Nhựt, không phải trách nhiệm cũng không phải vì trả nợ. Tôi chính là yêu cô ấy, sao Biên Huy lại có thể mang An Nhựt đi nhanh như thế." Lục Mặc Hiên vừa nói vừa đi tới trước cửa xe, mở cửa xe, tay kéo tài xế ngồi trong xe xuống sau ngồi lên ghế lái, không đợi Trì Lăng Hạo đã trực tiếp đạp cần ga lái đi.

Trì Lăng Hạo tức giận giờ chân, nói nhiều như vậy, thì ra Lục Mặc Hiên còn chưa hết hi vọng! Trước khi anh tới đã nói chuyện điện thoại với ông cụ Lục, ông cụ Lục vừa nghe đến con gái của An Hạ Lệ, lập tức thở dài sau đó kiên quyết muốn Trì Lăng Hạo đi ngăn cản. Chuyện An Nhựt là con gái của An Hạ Lệ, Trì Lăng Hạo đã sớm biết được từ chỗ mẹ mình là Nghê Linh.

Vốn cho là Lục Mặc Hiên chỉ là nhất thời nóng vội, qua một thời gian sẽ quên An Nhựt, nhưng Trì Lăng Hạo lại không ngờ đến sức chịu đựng của Lục Mặc Hiên mạnh mẽ đến như vậy, mỗi ngày đều đi tìm, tìm đến độ nhìn như một kẻ điên! Ngày này qua ngày nọ, năm này sang năm khác bất chấp tất cả tìm kiếm thoát cái năm năm trôi qua.

Tìm kiếm một cách điên cuồng nhưng lại không có được tin tức gì. Vào một buổi tối của năm năm trước, mẹ của An Nhựt là Bùi Thư Nghi biến mất không thấy,

Nhà họ Bùi và nhà họ Gia cắt đứt liên lạc từ đó.

"Mẹ, đây chính là Vạn Lý Trường Thành sao? Chú Nam Cung cũng nói hơi lớ rồi, không phải chỉ là một đồng đá xếp chồng nên thôi sao." Một cậu bé trắng nõn non nớt, đôi mắt to tròn nhìn người phụ nữ bên cạnh nói, khóe môi bất mãn vênh lên,

"An Hiên, mẹ đã nói với con như thế nào, lời của chú Nam Cung không thể tin, đừng nhìn chú ấy lịch sự nhã nhặn, thật ra thì lời ông nội Biên câu con nói có thể tiếp thu một chút." An Nhựt cúi đầu xuống hôn lên má mím mím của con trai An Hiên mình một cái.

"Mẹ, ông nội Biên nói cho con biết, không thể dễ dàng tin lời của mẹ.: An Hiên uốn éo trong ngực An Nhựt, đầu tựa trên bả vai An Nhựt, khóe môi vênh lên.

"Hiên Hiên, con chờ mẹ ở đây nhé, mẹ đi mua vé, không mua vé thì không thể đi vào, không được đi đâu cả biết chưa?" An Nhựt xoa đầu An Hiên, dặn dò cẩn thận, bó tay, con trai mình quá mạnh mẽ, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất hiểu kỳ với những thứ xung quanh, Nam Cung Bản và Liễu Lăng còn cho An Hiên chơi súng thật!

An Hiên gật đầu một cái, "Mẹ, người đi đi, con sẽ ngoan ngoãn đợi mẹ ở đây."

Nghe được con trai mình cam đoan như vậy, An Nhựt mới rời khỏi. Sau khi An Nhựt đi được một chút thì An Hiên bắt đầu hết nhìn đồng hồ nhìn tây, nhìn đi nhìn lại, chân không dám bước một bước, đứng thấy mẹ dịu dàng như vậy nhưng khi nổi giận thì rất đáng sợ, haiz, mẹ cũng không biết dịu dàng một chút.

Lúc An Hiên đang hết nhìn đồng hồ lại nhìn tây thì ở một khúc quanh có một người đàn ông thân người thon dài mặc quân trang cũng đang nhìn về phía An Hiên, Lục Mặc Hiên nhận được tin thuộc hạ báo cáo có một cô gái rất giống An Nhựt xuất hiện ở chỗ này thì vội vã chạy đến đây.

Lục Mạc Hiên cầm một tấm hình trong tay, trên đường đến đây anh đã từng có ý nghĩ muốn bóp nát tấm hình này, có con ư lại còn bỏ anh chạy đến Canada! Đứa bé là cháu anh, đây là đứa con cháu anh và An Nhượng, giờ đang đứng trước mặt mình.

“Cháu bé, mẹ con đâu?” Lục Mạc Hiên đi đến bên cạnh An Hiên, khom người xuống, trên mặt nở nụ cười, dịu dàng hỏi.

Ài ngờ An Hiên không cho Lục Mạc Hiên chút sĩ diện nào, “Không nói cho chú biết.”

Lục Mạc Hiên hít sâu một hơi, cổ nín tức giận, vẻ mặt vẫn tươi cười nói, “Chú dạy con đánh quyền như thế nào?”

Khinh thường hừ nhẹ một tiếng, “Đã sớm học qua rồi.” Còn ai nữa chính là do chú Liễu Lăng dạy nó đấy, đôi mắt to tròn của An Hiên nhìn Lục Mạc Hiên bắt đầu suy nghĩ, ông chú này là ai? So với chú Nam Cung thì có anh khí, so với chú Liễu Lăng thì đẹp trai mà quan trọng nhất chính là mặt quân trang!

“Chú dạy con bắn súng.” Dù sao cũng là con trai mình, có sở thích giống mình hồi nhỏ, Lục Mạc Hiên tiếp tục hòa nhã ân cần hỏi.

Ánh mắt An Hiên sáng lên, sau đó trầm tĩnh lại, đôi mắt liếc nhìn chung quanh liếc sau đó nhỏ giọng nói, “Con muốn khẩu A86, K47 đó!” “Không thành vấn đề, mẹ con ở đâu? Lúc hồi đến chữ ở đâu thì Lục Mạc Hiên cảm thấy khó thở, đây là người phụ nữ mà anh ngày đêm nhớ nhung trong nhiều năm nay.

An Hiên cười hắc hắc, “Mẹ đi chụp hình cưới với ba mới rồi.” Người đàn ông này luôn hỏi mẹ ở đâu, sao An Hiên lại chột dạ không chú ý đến chứ? Cho dù súng có tốt đến đâu thì cũng không thể đem mẹ đi bán. Súng có rất nhiều nhưng mẹ thì chỉ có một, hơn nữa người đàn ông này rõ ràng chính là muốn nó thương mẹ.

Nhìn hấy thế này, cả người Lục Mạc Hiên cũng không tốt mấy, ngực phập phồng lên xuống mạnh mẽ, đến gần một tay xách đứa nhỏ lên quát nó, chú là ba của con, ở đâu ra ba mới!

“Hiên Hiên, mẹ đã nói là không được nói chuyện với người lạ? Mau đến đây cho mẹ, bây giờ có rất nhiều kẻ giả dạng quân nhân ra ngoài dụ dỗ trẻ con.” An Nhượng mua vé xong, quay đầu nhìn lại thì thấy con trai mình đang nói chuyện với một người đàn ông cao lớn.

Trước khi An Nhượng đến Bắc Kinh cũng đã nghĩ đến việc sẽ gặp phải Lục Mạc Hiên, nhưng Nam Cung Băng đã nói với cô là lúc này Lục Mạc Hiên đang ở quân khu Nghiêm Châu. Một Nam một Bắc, sao có thể chạy tới Bắc Kinh. Cho nên, lúc An Nhượng nhìn thấy người đàn ông cao lớn đó hoàn toàn không nghĩ đến người đó là Lục Mạc Hiên.

Cho đến khi Lục Mạc Hiên xoay người, bước chân An Nhượng cứng đờ, người dừng lại, tấm vé trong tay cứ như vậy nhẹ nhàng rơi xuống. An Hiên nhìn sắc mặt An Nhượng không tốt, tay nhỏ bé đẩy Lục Mạc Hiên, ông chú này là người xấu, sắc mặt mẹ cũng không tốt rồi!

Lòng ngực Lục Mạc Hiên lại phập phồng lên xuống, chân bước từng bước nặng nề, từng bước một đi đến chỗ An Nhượng, không lập tức đưa tay ôm An Nhượng, mà khom lưng nhặt hai tấm vé vào cửa lên.

“Vợ ơi, một nhà ba người đi chơi Trường Thành, còn thiếu một tấm vé, tấm vé này đến chậm năm năm.” Lục Mạc Hiên cầm hai tấm vé trong tay, khuôn mặt tuần tử nở nụ cười.

Trai anh tuần gái xinh đẹp đứa nhỏ dễ thương đã hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người trong khoảng thời gian ngắn.

“Mẹ, chú đó là ai? Tại sao chú ấy lại gọi mẹ là vợ? Vợ là gì có ăn được không?” An Hiên kéo tay An Nhượng, vợ là gì, đương nhiên An Hiên biết là gì rồi nhưng không khí lúc này nặng nề quá, An Hiên chỉ có thể nói một câu ngây thơ để giảm bớt bầu không khí này.

“Thưa anh, anh nhận làm người. An Hiên, chúng ta đi thôi. An Nhượng khom lưng bế An Hiên lên, xoay người đi ra ngoài, đậu ở bãi đậu xe, lúc này cô không muốn gặp Lục Mạc Hiên.

“Không nhận ra anh sao? Không biết anh vậy sao em lại vội rời đi? Tại sao đặt tên con là An Hiên? An Nhượng, Lục Mạc Hiên, An Hiên, con của chúng ta, vợ ơi, anh tìm em đúng năm năm, tại sao em không nói lời nào, không nghe anh giải thích thì đã rời đi?” Lục Mạc Hiên níu An Nhượng lại, tay phải dùng lực tách tay An Nhượng bế lấy con mình.

Lúc này có một đôi mắt to tròn trừng chú ngóng nhìn, ông chú xấu xa này sẽ xuống tay với mẹ!

Lúc này, nhân viên bảo vệ chạy tới, Lục Mạc Hiên đặt An Hiên vào tay nhân viên bảo vệ và nháy mắt với nhân viên bảo vệ.

“Anh muốn mang con đi đâu?” An Nhượng đưa tay muốn đoạt lại An Hiên.

An Hiên có chút lo lắng, nhưng nó biết bây giờ không phải là lúc hoảng loạn, dù sao ông chú xấu xa trước mắt này có lẽ là cha của nó.

“Cho đến khi em thừa nhận anh là chồng em, anh mới có thể dẫn em đi gặp con, vợ ơi, anh thật sự rất yêu em, không phải vì trả nợ. ba em không phản bội lại Đảng, mấy năm nay anh đã thu thập chứng cứ, rốt cuộc cũng thu thập được, ba em rất nhanh sẽ có thể sửa lại án đã xử sai.” Lục Mạc Hiên nói xong, đột nhiên đưa tay ôm An Nhượng, sức lực rất lớn phảng phất như muốn vò An Nhượng vào xương tủy.

“Sửa lại bản án đã xử sai cho ba em? Lục Mạc Hiên, anh...” Lời chưa nói xong thì đã vị Lục Mạc Hiên nuốt vào.

Nhà họ an một khi sửa lại án xử sai, tất nhiên nhà họ Lục sử bị dính líu vào, Lục Mặc Hiên sắp lên chức thượng tướng, nếu như lúc này nhà họ Lục gặp chuyện không may, đừng nói thượng tướng, ngay cả thiếu úy cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Lục Mặc Hiên làm việc luôn nhanh như chớp, tìm kiếm vợ suốt năm năm rồi cuộc cũng tìm được, Lục Mặc Hiên lập tức đoạt lấy đứa nhỏ giao cho thuộc hạ mang tới nhà họ Lục, sau đó bắt chấp tất cả khiêng An Nhượng lên người đi đến bãi đậu xe sau đó nhét An Nhượng vào trong xe.

Năm năm trước cô không nói tiếng nào ngay cả một lời giải thích cũng không có cứ như vậy bỏ anh mà đi, trong lòng Lục Mặc Hiên oán hận và ủy khuất xen lẫn lửa giận dồn dập ập vào lòng.

Mở cửa xe, tức tốc ngồi vào ghế lái, xe chạy thẳng đến biệt thự tư nhân của anh ở tỉnh bộ. An Nhượng lấy di động ra muốn gọi điện cho Nam Cung Bân, màn hình di động mới vừa sáng lên đã bị Lục Mặc Hiên đưa tay đoạt lại, bịch một tiếng, di động bị ném trên ghế sau.

"Biên Huy đã biết anh tìm được em, An Nhượng, mấy năm gần đây Biên Huy không phải là đang muốn sửa lại án xử sai cho nhà họ An sao? Những chứng cứ anh thu thập được đã giao cho Biên Huy, Biên Huy rất muốn nên đã đến lấy, bây giờ em đã là của anh, cả đời này của em đều thuộc về anh." Ánh mắt Lục Mặc Hiên bình tĩnh nhìn về phía trước, đạp mạnh chân ga. Tốc độ trực tiếp lên mấy chục, An Nhượng vịn cửa xe, "Anh chạy chậm một chút."

"Anh muốn chạy nhanh, lúc trước em vô thanh vô tức rồi đi có nghĩ đến cảm giác của anh không? Anh thật sự rất yêu em, không phải đồng tình cũng không phải vì thương cảm càng không phải vì trả nợ, anh Lục Mặc Hiên không có đồng tình đến độ vì đền bù lỗi lầm năm đó nhà họ Lục phạm phải mà đem hôn nhân tình yêu của mình áp đặt vào. An Nhượng, ngày thường em rất thông minh sao đến lúc mấu chốt thì sự thông minh của em đi đâu rồi?" Lúc Lục Mặc Hiên nói, đầu không có quay qua, tốc độ nói cũng cực nhanh.

Lúc ấy rời khỏi Lục Mặc Hiên, quả thật An Nhượng rất tức giận, tức giận vì Lục Mặc Hiên tiếp cận cô vì trả nợ, hưởng chi nhà họ Lục và cái chết của ba thoát không khỏi liên quan. Cô không có cách nào lập tức tiếp nhận con trai kẻ thù, cho dù cô đã sinh con với Lục Mặc Hiên.

Lúc mang thai An Hiên, An Nhượng rất thất vọng và rối rắm, không nghĩ ngờ gì nữa cô đúng là đã yêu Lục Mặc Hiên, trước đây cũng vậy bây giờ và tương lai cũng thế. Giữa cô và Lục Mặc Hiên có một tấm lá chắn, đó chính là cái chết của ba cô, cô sống thiếu tình thương của ba, cùng mẹ trải qua cuộc sống khốn khổ, hình ảnh thời thơ ấu thoáng hiện lên trong đầu cô.

Lục Mặc Hiên biết An Nhượng đang suy tư nên không cắt ngang cô, tốc độ lái xe cũng chậm dần. Dọc theo đường đi, trong lòng Lục Mặc Hiên rất rối bời, cảm xúc hỗn độn từ tức giận ủy khuất đến vui mừng rồi lại lo sợ.

Cho đến khi lái vào biệt thự ôm An Nhượng vào trong ngực, chân bước nhanh về phía phòng ngủ ở lầu hai thì trong lòng Lục Mặc Hiên mới có chút ổn định.

Trong phòng, trên vách tường đều là ảnh của An Nhượng, ảnh Lục Mặc Hiên mặc quần áo, ảnh ăn cơm, anh xem ti vi ăn khoai tây chiên, và còn có những bức ảnh hai mặt tròn trắng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Thân thể chấn động nhìn người đàn ông đang nôn nóng sốt ruột đặt cô dưới thân, cô cảm nhận được sự điên cuồng của anh.

Những nụ hôn kịch liệt nồng nhiệt xen lẫn nhớ nhung cuốn lấy An Nhượng, trái tim An Nhượng lúc lên lúc xuống theo động tác của Lục Mặc Hiên dần dần chìm nổi. Đôi tay ôm lấy Lục Mặc Hiên, khóe mắt ướt át. Nhớ nhung của anh, tình yêu của anh, cô cảm nhận được rất

“An Nhượng, vợ ơi, anh rất nhớ em.” Nụ hôn nồng nhiệt hạ xuống đồng thời bên tai An Nhượng thì thầm lời vô cùng thân mật, xem cô như bảo bối mà nâng niu, Lục Mặc Hiên điên cuồng ở trên người An Nhượng đòi lấy, mỗi một lần đề gọi tên An Nhượng.

Đau cũng là hạnh phúc đã khắc họa rõ cảm xúc của An Nhượng giờ phút này.

Biên Huy quả thật không có liên lạc với An Nhượng, cho dù An Nhượng gọi điện thoại cho Biên Huy, Biên Huy cũng không bắt máy. Nhưng lại nhận được điện thoại của Liễu Lăng, trong điện thoại Liễu Lăng chúc An Nhượng có cuộc sống hôn nhân vui vẻ, còn nói Lục Mặc Hiên sẽ là một người bố tốt.

Đối với Biên Huy, An Nhượng có chút không rõ, lúc đầu tự tay dạy mình thuật bắn súng, sự phụ đối với mình như một người cha nhưng tính tình ngày một thay đổi. Đối với nhà họ Lục, Biên Huy đã rơi vào trạng thái điên cuồng, bắt chấp tất cả phải đánh đổ bằng được nhà họ Lục, có lẽ không phải vì ba cô.

Mười ngày sau, giấy gọi của tòa án được gửi đến nhà họ Lục, nhà họ Lục cực kỳ bình tĩnh. Lục Gia Dịch và Lục Thần Hạo tham dự ở tòa án, lúc trước An Hạ Lệ vô cớ bị gán lây tội danh phản bội Đảng. Tin tức này đã nhanh chóng lên đầu trang ở các tờ báo quân sự chính trị, tình hình biến hóa nhanh

chống, cuối cùng ngay cả Sở Vạn Hùng đã rút lui khỏi chính trị cũng bị dính vào.

Tất cả quan chức nhà nước gồm phát luật và quân đội dính líu vào đều bị thẩm tra, biên bản năm đó được lật lại, mẹ An Nhựt và Bùi Thu Nghi cũng bị tòa án đến lấy lời khai. Một ngày hoảng loạn bất an, ở ngoại ô tỉnh bộ Lục Mặc Hiên luôn ở bên cạnh An Nhựt, cùng An Nhựt sống trong biệt thự. Nhiều lần An Nhựt muốn gặp An Nhiên đều bị Lục Mặc Hiên cản trở, anh không để cho An Nhựt gặp con trai, không muốn cho chia sẻ tình yêu An Nhựt dành cho anh cho con trai.

Người đàn ông này, vì An Nhựt gần như điên cuồng không chừa thủ đoạn nào ngay cả con trai ruột cũng phòng ngừa. Trì Lăng Hạo thôn thức không thôi, quyết định đời này khóa tim mình lại, trăm ngàn lần không thể yêu phụ nữ. Một khi yêu sẽ phải chịu khổ.

Đôi côi phẫn quyết cuối cùng, Biện Huy rất khiếp sợ. Thì ra tên đầu sỏ chân chính gây nên là Sở Vạn Hùng. Lục Gia Định và Lục Hạo Thần không ngăn cản, mắt nhắm mắt mở, cùng lắm cũng chỉ là kẻ đồng lõa mà thôi.

Kết quả của thẩm phán khiến mọi người mở rộng tầm mắt, cho rằng nhà họ Lục sẽ sụp đổ, không nghĩ tới sụp đổ chính là nhà họ Sở, Sở Cẩm bướng bỉnh ngày xưa giờ đã trở thành trung tá ở tỉnh bộ, cuối năm nay sẽ lên Thượng tá. Vụ tai nạn nghiêm trọng đã để lại vết sẹo dài trên mặt Sở Cẩm, buồn bán cũng càng làm càng lớn, thị trường trong nước phong phú, hơn nữa không ngừng phát triển ra nước ngoài.

Vụ tai tiếng nhà họ Sở vừa lan truyền, Sở Cẩm lập tức từ trung tá biến thành tên lính bình thường, một vài đơn hàng của tập đoàn Quốc Lập tạm thời bị trả lại, những thương nhân nước ngoài cho dù có trả khoản tiền trăm ngàn cũng không muốn hợp tác với tập đoàn Quân Lập. Hồng Thiên nhân cơ hội này ra tay, sai những thương nhân nước ngoài tạo áp lực, liên kết lại đạt đến thỏa thuận một lần thu mua nửa phần tập đoàn Quốc Lập.

Tin tức nhà họ Sở phá sản ba ngày liên tiếp đều đứng đầu trong các tạp chí lá cải, nhà họ Sở rồi tung rồi mù, còn nhà họ Lục thì lại vô cùng nào nhiệt.

Giờ phút này đứa cháu đích tôn ngàn vàng là An Hiên đang ngồi trên đùi ông cụ Lục, ông cụ Lục rất thích An Hiên đối với An Hiên hôn hết má trái rồi lại đến má phải có thể nói là yêu thương vô cùng.

Mà An Hiên cũng không cho Lục Gia Định sĩ diện, “Ông ơi, ông hôn đến mặt con đau quá, mẹ nói rồi, không để cho người ta tùy tiện hôn, con muốn xuống.” An Hiên nói xong thì cơ thể bé liễu amngj giãy dụa, đôi tay cọ cọ, nóng lòng muốn thoát khỏi lồng ngực Lục Gia Định.

“Nói hươu nói vượn! Con là cháu đích tôn của ông, ông muốn hôn con thì hôn, lời của mẹ con là chỉ những người xa lạ, ông đây cũng không phải là người xa lạ.” Lục Gia Định trực tiếp ôm An Hiên đứng lên, khoe miệng cong lên, cuối cùng ông cũng có cháu trai rồi.

Ở lâu một trong phòng vệ sinh, Vạn Mẫn buồn rầu nhìn que thử trên tay, bà đã hơn bốn mươi rồi, sao giờ lại mang thai! Một tháng trước, Lục Thần Hạo hùng dũng quá độ, làm đến nửa đêm, bà nghĩ rằng ở tuổi này cũng sẽ không mang thai, sau đó không có làm các biện pháp ngừa thai. Lần này tốt lắm, nói ra xấu hổ chết đi được, bà cũng đã là bà nội của người ta rồi.

Vạn Mẫn buồn rầu vì chuyện mang thai, còn Lục Mặc Hiên thì lại nghĩ đến việc muốn cho An Nhựt mang thai lần nữa. Mặt sày mảy danh mượn chuyện để có đứa bé.

Lục Mặc Hiên xé quần áo An Nhựt đang mặc ra, khủy tay của tay con lại dùng sức lật người áp chế An Nhựt, ai ngờ, cô vợ nhỏ này không biết móc ra một khẩu súng từ đâu để trên trán anh, Lục Mặc Hiên nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là khẩu hoa hồng lúc đầu anh đưa cho An Nhựt.

“Ngày hôm qua cùng anh điên loạn đảo phượng lâu như vậy, buổi sáng lại còn làm một lần nữa. Chỗ đó của em vẫn còn đau, anh đừng giờ trò nữa. Em muốn đi gặp Hiên Hiên.” Sau khi nói xong, khẩu súng trong tay An Nhựt xoay một cái chuôi súng gõ lên trán Lục Mặc Hiên một cái sau đó cô nhanh chóng mặc quần áo và rửa mặt.

Lục Mặc Hiên nằm trên giường lớn thờ dài, người mất đi nay lại có lại, thật muốn tiếp tục làm một lần nữa. Có lẽ do anh đòi hỏi quá độ, hôn nay bỏ qua vậy, ngày mai lại ra trận, dứt khoát hai ngày một lần.

Sau khi Lục Mặc Hiên hạ quyết tâm, trong lòng cảm thấy thư thái tiếp đó ngồi dậy luột mặc quần áo.

“Người xấu, chú đưa mẹ tôi đi đâu rồi!” An Nhựt vừa đi xuống cầu thang thì bất ngờ bị An Hiên đánh tới, An Nhựt cúi người xuống hôn lên mặt An Hiên một cái.

An Hiên nhìn qua cổ áo An Nhựt thấy được dấu đỏ trên xương quai xanh, đúng lúc Lục Mặc Hiên đi từ trên cầu thang xuống.

Trong nháy mắt An Hiên đã hiểu rõ toàn bộ, người xấu đánh mẹ nó mà còn đánh cả đêm! Chả trách ngày hôm qua nó rời giường đi tiểu thì nghe được giọng nói không ôn của mẹ. Trong phòng An Hiên có phòng vệ sinh, nhưng ở Canada phòng của An Hiên không có phòng vệ sinh, cho dù đã đến nhà họ Lục nhưng An Hiên vẫn ra khỏi phòng đến phòng vệ sinh mỗi tầng lầu đi tiểu.

Lục Mặc Hiên nhú mày liếc nhìn xương quai xanh của An Nhựt, An Nhựt lập tức ngồi dậy, ánh mắt con trai quá sắc bén chắc đã bị nhìn thấy rồi! Hi vọng con trai không nói ra lwoif nói khác thường gì đó.

Trong lòng cầu nguyện, An Hiên là ai, Nam Cung Bản và Liễn Lăng luôn biết rõ cậu là một tiểu ma vương.

“Mẹ, ngày hôm qua người bị người xấu đánh có phải không? Người xem cổ của người đó cả rồi, nhất định rất đau phải không? Người xấu có phải đánh mẹ cả đêm hay không? Hu hu, con còn không nhớ đánh mẹ nhưng lại bị người xấu đánh!” Không biết sao An Hiên lập tức khóc hơn nữa càng khóc càng hăng hái.

Lục Gia Định đứng bên cạnh thấy cháu trai quý của mình khóc, mặt đen lại mắng Lục Mặc Hiên một trận, “Hai người chú ý một chút, đừng để cho cháu trai ta nghe được.”

Ý tứ trong lời nói quá rõ ràng làm An Nhượng lập tức đỏ mặt.

“Người xấu, ông nội, ông đánh chú ấy cho con.” An Hiên chạy đến bên cạnh Lục Gia Định, ôm lấy chân Lục Gia Định khóc nói.

Đây chính là lần đầu tiên An Hiên gọi ông là ông nội! Trên mặt Lục Gia Định tràn đầy vui mừng, thật sự cảm động đến mức đánh Lục Mặc Hiên. An Hiên được như ý làm mặt quỷ với Lục Mặc Hiên.

Lục Mặc Hiên chột nhứt mày, trực tiếp ôm An Nhượng, An Nhượng quay đầu lại, không vui nói, “Đừng khiêu khích con nhỏ, nếu không nó lại nói ra lời kinh người nữa đó.”

“Đứa nhỏ này vốn là nói sự thật, ngày hôm qua em thật sự bị sanh đánh, em bị đánh mà còn rất hưởng thụ.” Lục Mặc Hiên lại gần lỗ tai An Nhượng nhỏ giọng mà nói ra.

Chữ đánh này quả nhiên là...

Đúng lúc này, Lục Thiên Hạo đi lính trở về, không có nhìn ông cụ Lục, con trai, con dâu và cháu trai vội vàng chạy đến cửa toilet, lớn tiếng gào lên một câu, “Mẫn Mẫn, bà có thai? Thiệt hay giả?”

Một câu này làm cho mọi người có mặt sững sờ.

Vạn Mẫn đi từ phòng vệ sinh ra, trên mặt đỏ ửng không có vẻ uy nghiêm của một bà nội!

Lục Gia Định nhìn người trong phòng khách, lập tức cười lên, “Cuộc sống này thật mỹ mãn, có cháu chất trai, giờ lại có thêm cháu nội. Ha Ha, chẳng qua ta hi vọng là cháu gái.”

Tiếng cười từ nhà họ Lục truyền ra, đông đảo binh lính trên người đeo súng dài, mặc quân trang tất cả đều nghe được lời ông cụ Lục nói, ngay lập tức cảm thấy nghi ngờ. Cháu trai? Thủ trưởng phu nhân có?

Hạnh phúc lan ra khắp nhà họ Lục, Lục Mặc Hiên ôm An Nhượng càng thêm chặt, An Hiên bấu môi, lập tức dùng sức chiu vào giữa Lục Mặc Hiên và An Nhượng, đầu nhỏ lộ ra bộ dáng con nít quý.

Hạnh phúc chính là đơn giản như vậy, cả nhà tề tụ cùng nhau.

Cuộc sống tốt đẹp còn đang tiếp tục, hạnh phúc vẫn đang dọc theo người, Lục Mặc Hiên và An Nhượng tiếp tục tháng ngày áp và bị áp

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Quân Sủng, Cô Vợ Nhỏ Mê Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.